

Cấp Tốc Luân Hãm

Contents

Cấp Tốc Luân Hãm	1
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Giới Thiệu	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2: Quyển Thượng (mở Đầu)	2
3. Quyển 1 - Chương 1-3	2
4. Quyển 1 - Chương 2	12
5. Quyển 1 - Chương 3	21
6. Quyển 1 - Chương 4	29
7. Quyển 1 - Chương 5	40
8. Quyển 1 - Chương 6	48
9. Quyển 1 - Chương 7	58
10. Quyển 1 - Chương 8	66
11. Quyển 1 - Chương 9	74
12. Quyển 1 - Chương 10	82
13. Quyển 2 - Chương 1: Quyển Hạ (giới Thiệu)	91
14. Quyển 2 - Chương 1-2	91
15. Quyển 2 - Chương 2	100
16. Quyển 2 - Chương 3	109
17. Quyển 2 - Chương 4	118
18. Quyển 2 - Chương 5	128
19. Quyển 2 - Chương 6	138
20. Quyển 2 - Chương 7	147
21. Quyển 2 - Chương 8	157
22. Quyển 2 - Chương 9-1	166
23. Quyển 2 - Chương 9-2	169
24. Quyển 2 - Chương 10-1	175
25. Quyển 2 - Chương 10-2	181
26. Quyển 2 - Chương 11: Lời Tác Giả	185

Cấp Tốc Luân Hãm

Giới thiệu

Truyện này là tác phẩm mới nhất của tác giả Hiểu Xuân, mà người đọc đã quen với thể loại cường công cường thụ, đặc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cap-toc-luan-ham>

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Giới Thiệu

Lần đầu phỏng vấn, người đàn ông mang tính cách hoang dã để lại ấn tượng sâu sắc vào tận đáy lòng Hồng Chính Thân.

Trương Thần Phong nhìn giống như một host bình thường lại có vẻ mê hoặc thần bí đặc biệt.

Sự tình ngoài ý muốn phát sinh làm cho hai người bất đắc dĩ phải sắm vai tình nhân sống chung với nhau.

Hồng Chính Thân cực lực che giấu bí mật thích người đồng tính. Nhưng càng là áp lực, khát vọng sâu xa bên trong càng bị dẫn dắt.

Mà Hồng Chính Thân mang hình tượng lãnh tính cấm dục, lại gọi lên hứng thú tìm tòi nghiên cứu của Trương Thần Phong.

Ngày đêm ở chung, làm cho hắn cấp bách muốn vạch trần cái mặt nạ kia, chạm đến sự chân thật ẩn giấu dưới cùng.

Trong lúc mê mải truy đuổi những bí mật ẩn giấu, khiến cho lẫn nhau nổi lên vô số sóng to gió lớn nguy hiểm.

Không không chế được, chỉ còn Một. Cách. Là.....

2. Quyển 1 - Chương 1-2: Quyển Thượng (mở Đầu)

“Làm tình nhân của tôi, thật sự khó lắm sao? Không lẽ — tôi thối nát đến mức cùng tôi diễn trò trước mặt đối thủ, cũng phải miễn cưỡng như vậy?”

Loại công kích vấn đề kiểu này quá mạnh mẽ, Hồng Chính Thân cảm thấy dây cung trong đầu đang căng chặt ra: “Tôi không hiểu ý cậu”.

Trương Thần Phong tương kế tựu kế, liền chỉ dẫn: “Ý của tôi là — anh không thích đàn ông, thật đáng tiếc nha. Nếu không, anh hẳn là không đến nỗi như bây giờ, nhìn như bị tôi trói buộc vậy.”

“Loại giả thiết này không tồn tại, cậu cũng không có cách nào thích đàn ông còn gì? Chính mình không làm được việc, làm sao đòi người khác phải làm được.” Hồng Chính Thân không biết khi nói câu này, tương lai sẽ đối mặt với nhiều phiêu lưu như thế nào. (H: Báo ứng a——)

“A — Hiện tại hẳn là không có biện pháp.” Trương Thần Phong nửa đùa nửa thật cười nói: “Nhưng nếu nói đối tượng là anh, cũng không nhất định không thể nào nha”.

Loại chuyện này có thể tùy tiện nói sao? Hồng Chính Thân mạch máu sôi trào nổi lên, dục vọng ẩn sâu trong cơ thể như kêu gào muốn được giải thoát.

3. Quyển 1 - Chương 1-3

Xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh quán cà phê của tòa khách sạn trên bán đảo, quan sát toàn bộ cảng Victoria(1), âm nhạc nhẹ nhàng hòa cùng hương nồng của cà phê khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Hồng Chính Thân nhẹ nhàng khuấy tách cà phê đen, nâng tay nhìn đồng hồ, ước định thời gian còn có mười lăm phút. Anh luôn luôn không có thói quen để người khác chờ đợi. Cho nên nếu không có tình huống đặc thù, anh sẽ có mặt trước nửa giờ.

Vài ngày nữa chính là đêm Giáng Sinh, Hong Kong tràn ngập rõ rệt bầu không khí ăn mừng Giáng Sinh cùng năm mới. Khi đi qua trung tâm quảng trường Statue(2), bạn có thể lập tức nhận ra mình đang ở một đô thị hiện đại phồn vinh náo nhiệt.

Thế nhưng ngày nghỉ đối với Hồng Chính Thân mà nói cũng không có lực hấp dẫn quá lớn. Vì Giáng Sinh lúc nào cũng là hạn phát hành tạp chí, anh đã thức đêm liên tục đi một vòng tác nghiệp đến tận hừng đông. Để cổ vũ tinh thần lao động, hôm nay sớm phải chiều trực tại quán cà phê để chờ đợi một đối tượng phỏng vấn thần bí, xem như là giao thêm nhiệm vụ phát sinh cho mình.

Làm cổ đông lớn kiêm chức tổng biên tập của tạp chí “Diệu Nhật” với phong cách hành sự cường ngạnh, phỏng vấn vốn là công việc do trợ lý cùng ký giả làm, nhưng bởi vì lần này có mối quan hệ anh cần tự mình xác lập, hơn nữa lãnh đạo trực tiếp của đối tượng phỏng vấn lại cùng anh có chút giao tình, đành phải cùng đối phương lập thỏa thuận ba điều (*ước pháp tam chương).

“Tôi còn chưa cần chống đỡ cho bữa cơm tối nông nổi cần tiết lộ chuyện của công ty mình đâu. Nếu không phải vì mặt mũi của anh, có nhà truyền thông may mắn nào mời được vương bài trên tay của tôi chứ!” Tương Bằng Cầm không khách khí nhả nhủ trong điện thoại.

Người phụ nữ này đúng là không thay đổi một chút nào. Nghĩ đến đây, chính mình âm thầm cười khổ một chút.

Đúng lúc này, một đạo bóng đen lướt qua đỉnh đầu, mang theo vài dòng khí nhu hòa lướt qua đầu vai, chính bản thân giương mắt, vừa lúc đụng phải một đôi mắt thâm thúy âm trầm.

Chủ nhân của đôi mắt hướng anh tạo nhã gạt đầu một cái, lập tức kéo ghế đối diện ra ngồi xuống. còn thực tự nhiên giơ tay gọi nhân viên phục vụ: “Cho một latte, tôi quên ăn bữa sáng, thêm một phần bánh mousse xoài, cảm ơn”.

Hồng Chính Thân không tự chủ được nhú mi: “Thực xin lỗi tiên sinh, tôi đang ở đây đợi người, có thể đổi chỗ ngồi chứ?”

Người đàn ông trẻ tuổi không tiếng động nở nụ cười, bên khóe môi có vài phần trào phúng nhàn nhạt nhện nhạo mở ra. “Tôi chính là người anh phải đợi”.

Hồng Chính Thân ngẩn ra: “Người tôi chờ là phụ nữ...”

“Nếu chị Cầm không có nghe nhầm, đối tượng anh muốn phỏng vấn cũng không quy định là nam hay nữ”.

Đáy mắt Hồng Chính Thân dâng lên một chút bất đắc dĩ, xác thực trước đó không nói rõ muốn phỏng vấn phụ nữ, nhưng anh không dự đoán được công ty Quang Vũ lại phái một người đàn ông xuất hiện.

Sớm đã hiểu Tương Bằng Cầm này, nếu cô ấy ngoan ngoãn đồng ý cùng người khác hợp tác, chỉ sợ con của đã đi được thẳng rồi! Không biết lúc này, thế nào lại tìm đến cách dùng nhân vật lợi hại làm khó dễ mình.

..

“Cậu — là host của Quang Vũ?” Hồng Chính Thân khó nén khẩu khí chần chờ cùng kinh ngạc.

“Không giống sao? Anh cho rằng chúng tôi làm nghề này thì phải có bộ dạng như thế nào?”

Người đó trầm thấp cười cười, thanh âm gợi cảm, biểu tình hỗn loạn cùng khí chất hậu duệ quý tộc cao ngạo: “Yêu khí lờ lợt ngút trời, Hay là — không thể nào hiểu được?”

..

Người đàn ông trước mắt này nói chuyện sắc bén, lại hoàn toàn không lo sợ khi gặp truyền thông, có thể thấy được là người từng trải, Hồng Chính Thân không thể không buông xuống thái độ khinh thường. “Đó không phải là vấn đề, do cậu cố tình bắt bẻ tôi, tự tôn nghề nghiệp cũng thật ấn tượng.”

Người đó không tiếng động cười: “A — Anh nhưng thật ra rất thẳng thắn.”

Hồng Chính Thân không nhận ra mình đang có điểm lỗ mãng, nói thẳng: “Có lẽ ngành này thật sự đông đúc nhân tài, nhìn cậu thì biết”.

“Lời đó xem như là khen ngợi?”

Người đàn ông điển trai này đột nhiên quá phận nghiêng người hướng về phía trước. sợi tóc mang cổ mùi hương thảo nhiên thơm ngát của dầu gội, trước ngả ngón tùy ý, sau đè thấp ngữ điệu: “Hôm nay nếu khiến cho anh vừa lòng, có thể được thưởng chứ?”

...

Hồng Chính Thân nhận ra giọng mỉa mai của người nọ lúc đó, đối thủ đàm phán khó chơi anh không phải chưa từng gặp qua, nhưng người trước mặt này hiển nhiên đã trải qua nhiều chuyện, thậm chí có thể nói có một chút nguy hiểm.

Hồng Chính Thân ôm cánh tay, chuyên nghiệp hỏi: “Cậu muốn gì? Chỉ cần tôi làm được.”

Đại khái không ngờ tới đối phương sẽ bình tĩnh như vậy trực tiếp đáp lại, nhất thời ánh mắt người đàn ông này hơi xao động, rồi lại sâu lắng giống như hai đầm nước u tĩnh.

“Thôi đi... Anh cũng không phải là phụ nữ. Nếu không, thì đã có thể đến Quang Vũ ủng hộ tôi”.

...

Điện thoại di động đúng lúc này vang lên, người đó hướng Hồng Chính Thân nhìn chăm chú, nói tiếng xin lỗi, liền đứng dậy đến bên cạnh bộ cửa sổ tiếp điện thoại.

Thẳng đến lúc này, Hồng Chính Thân mới tìm được cơ hội khách quan mà tự nhiên xem xét người nọ.

Áo khoác gió màu nâu bạc trắng thuần khiết, vừa nhìn liền biết ngay là hàng hiệu, bên trong là áo sơ mi cotton màu trắng tùy tiện thả không sơ - vin, phía trước tùy ý cởi bỏ vài cúc áo, quần kaki dài màu nâu nhạt, chân nhàn nhã mang một đôi giày khá cổ màu cát, có cảm giác rất sạch sẽ gọn gàng.

Cảnh đẹp ý vui, không biết thế nào, Hồng Chính Thân lại nghĩ đến câu này.

Hơn nữa tư thế hần đứng thẳng, thân hình cao lớn xuất chúng, có thể thấy được lồng ngực khỏe khoắn màu mật ong khiến người ta dễ tưởng tượng, không thô kệch cũng không dính nửa phần phấn son. Cơ thể đã tính rõ ràng sống động, không hề cố kỵ, có thể khiến cả nam lẫn nữ đều bị kích khởi dục vọng sâu thẳm trong tiềm thức.

Như muốn hòa hợp với hương vị nam tính trí mạng, gương mặt góc cạnh rõ ràng nhưng đường cong lại không mất đi vẻ nhu hòa, khoe miệng cùng ánh mắt sắc bén, vừa tỏa sáng lại bạc tình, vậy mà đuôi lông mày lại lộ ra ám chỉ ái muội, ý vị cùng thủ đoạn cao siêu, vừa có chút tùy ý, lại có cả khí chất thờ ơ vô tình.

Phụ nữ hần không thể nào biết được khi nào sẽ bị gã thợ săn này bắt làm tù binh. Ai cũng không dám chắc mình liệu có thể mạnh mẽ kháng cự lại được linh hồn cùng thân thể nguyên thủy hấp dẫn này.

Khi hần thu tầm mắt, cúi đầu suy tư trong chốc lát, gương mặt tuần lãng nhiễm một tầng sắc u buồn, so với trong phim điện ảnh còn sống động phiến tình hơn.

...

Hồng Chính Thân âm thầm thở dài, dù sao cũng biết rõ Tương Băng Cầm đối đãi mình không tệ, để người như vậy lên sân cũng rất đủ sức thuyết phục rồi.

Nhìn vẻ ngoài, Hồng Chính Thân so với hần không hề kém dễ nhìn, chỉ là anh thuộc kiểu nhẹ nhàng hơn, không phải góc cạnh quá sắc nét với đôi mắt đen mê người, cùng khí chất tàn khốc không kiềm chế được như vậy.

Hồng Chính Thân là người đã có danh tiếng, cho nên anh sẽ không biểu hiện thái độ ra bên ngoài, vững vàng thành thực, tuyệt đối nội liêm, thích nắm mọi tình huống trong tay, khinh thường việc trên bàn làm ăn phải giả tạo khéo léo diễn trò, nhưng vẫn giữ được nhiều mối quan hệ cùng các thế lực lớn.

Thế nhưng con người thực kỳ lạ, thông thường sẽ phát sinh cảm tình cùng trí tò mò muốn tìm tòi nghiên cứu đối với người tương phản với mình. Hồng Chính Thân xác định: Dù vô ý hay cố ý, chính người đàn ông trước mặt với công việc đặc thù này khiến cho hormone con người tăng vùn vụt.

...

Chờ hẩn một lần nữa ngồi xuống, cà phê cùng bánh mousse xoài đã đưa đến, xem ra hẩn ưa đồ ngọt, mà lại không chút nào lo sợ vóc dáng bị ảnh hưởng. (H: Cuộc đời bất công =.=)

Hồng Chính Thân xác định, một người đối với chính mình tự tin cùng tùy tiện như thế hẩn là rất thoải mái, quyết định nói thẳng: “Quan điểm của Quang Vũ là đặt yêu cầu của khách hàng lên hàng đầu, liệu như vậy nhân viên cấp dưới còn có thể phát huy cá tính, giữ cái tôi của riêng mình được không? Nếu có cậu hẩn là người nổi bật nhất, bởi vì cậu làm được rất... Tự nhiên.” Mà thực ra muốn nói: Gần như nhìn không ra là nguy trang.

“Loại việc này cũng cần phải có tài năng sao?” Đối phương ngồi tư thế tiêu sái, thản nhiên hỏi vặn lại.

Hồng Chính Thân đành phải thấy chiêu phá chiêu, nói chuyện không cần phải quanh co lòng vòng nữa. Anh hôm nay là phóng viên, đối phương lại là đàn ông, tự nhiên không cần bày vẽ nhiều trò làm gì.

“Các cậu có quan tâm người bên ngoài đánh giá thế nào không? Sau ánh hào quang được hưởng thụ từ các cuộc xã giao của giới thượng lưu, chắc hẳn luôn phải đối mặt với các loại ánh mắt soi mói đến từ công chúng cùng các nhà đạo đức học về chuyện riêng tư khi làm nghề nghiệp này. Cậu có cảm thấy áp lực không còn muốn tiếp tục công việc không? Những tình anh trong nghề này có thể nảy sinh nguy cơ khủng hoảng tâm lý hay không?”

“Tôi? Hay là những người khác?” Người nọ nhú mày, có chút ngạc nhiên với phương thức “tra hỏi” mới mẻ của vị phóng viên này. Đối lại là người khác, hẩn nhất định đã cự tuyệt trả lời không chút do dự. Bất quá nay là ngoại lệ, hẩn phát hiện chính mình cư nhiên không có nửa điểm cảm giác bị xúc phạm, bởi vì đối mặt với một người thành thật như vậy thực ra cũng không chán ghét.

Uống xong nửa cốc cà phê, buông khăn ăn xuống, hẩn êm ái nói:

“Thứ nhất, tôi chỉ là một trường hợp bình thường, có thể lặp lại nhưng không phải loại điển hình mà anh muốn tìm. Thứ hai, tôi không thể đại diện cho bất cứ ai trong Quang Vũ nói chuyện, lời nói ra của tôi chỉ là ý kiến chủ quan của mình tôi. Thứ ba, tôi không tự ti cũng không tự kỷ, càng không có cái gì gọi là chứng ngại tâm lý. Đáp án này liệu anh vừa lòng chứ?”

...

Chiếc mặt nạ nghiêm túc của một Hồng Chính Thân thông minh giáo hoạt buộc phải hạ xuống, anh không thể không cười nói: “Đã quên không tự giới thiệu, tôi là Hồng Chính Thân của tạp chí ”Diệu Nhật” Hong Kong.”

“Hân hạnh, Trương Thần Phong, mọi người đều gọi tôi là A Phong.”

Hiện tại hai người mới nghĩ đến chuyện chào hỏi, không còn để ý đến một hồi gương thương múa kiếm vừa rồi, bầu không khí trở nên xa cách nhưng cũng không lạnh lùng.

“Đây là tên thật của cậu?”

“Chứ không thì tôi đây nên tên là gì chứ?”

..

Đáp án này khiến Hồng Chính Thân thoáng chút run rẩy, lập tức cười nhẹ. Lúc này, có một vài vị khách nữ mới đến bên cạnh, các nàng đều lơ đãng quay đầu lại quét qua bàn họ một cái. Tổ hợp hai người đàn ông xuất sắc như vậy thật sự có thể dễ dàng đoạt ánh mắt của những người khác phái, hai người họ lại đều là loại hình được nữ giới yêu thích.

Hai vị đương sự đối với loại ánh mắt kinh diễm này lại chỉ có thể thấy mà không thể trách, bộ dạng hồn nhiên như thế không hề phát giác, mà tình hình chiến đấu vẫn còn đang căng thẳng.

Hồng Chính Thân tiếp tục nói: “Nếu như vấn đề tôi hỏi có phần quá phạm, cậu có quyền không trả lời.”

Trương Thần Phong ngồi thẳng lên, bày ra bộ dạng bày trận địa sẵn sàng đón tiếp quân địch: “Tôi đã đồng ý với chị Cẩm sẽ phối hợp để anh phỏng vấn, đương nhiên phải làm theo.”

“Cảm ơn, vậy có thể hỏi chút vấn đề riêng tư được không?”

Hắn khoát tay, ý “Xin cứ tự nhiên.”

“Cậu học đại học ở đâu?” Hồng Chính Thân cảm giác nếu người này không phải làm nghề này, có khi đã thừa sức làm một thiếu gia quý tộc.

“Tuy rằng không sa đọa đến mức không ra hình người, nhưng cũng không có người nào nhìn bằng tiến sĩ để đối đãi với người khác đâu, ở Quang Vũ quan trọng nhất chính là biết cách chiều lòng phụ nữ.”

Giọng điệu trêu đùa của Trương Thần Phong lại khiến Hồng Chính Thân một lần nữa ý thức được mình đã gặp phải đối thủ, có điểm đau đầu, không xác định được có nên tìm hiểu sâu hơn nữa không.

“Có thể cho tôi biết tuổi của cậu không?” Đối với ngành này thì đây là điều kiêng kỵ.

Không ngờ đến hắn lại ngoài ý muốn hợp tác: “Hai mươi bảy. Hiện tại phụ nữ đều không thích người trẻ tuổi, cho nên lớn tuổi có vẻ như khá được ưa chuộng. Nhưng cũng không thể quá già, trước ba mươi tuổi là có thể nghĩ được rồi.”

Cuối cùng Hồng Chính Thân giờ phút này mới ngửi ra được ngoài khí chất anh tuấn thờ ơ của hắn là thứ vị đạo của bậc lão luyện giang hồ.

“Tình huống nào thì khách hàng mới có thể yêu cầu gặp bên ngoài?”

“Chỉ có khách V.I.P mới có cách chuyên dụng để chỉ đích danh người muốn hẹn trước.”

“Khách quý và khách quen, bên nào chiếm phần đa số?”

“Đây là bí mật kinh doanh.”

“Tôi không có ý muốn cậu tiết lộ bí mật riêng tư của ai cả, tôi chỉ muốn hỏi khách hàng chính chủ yếu là những người thế nào thôi.”

“Các quý bà giàu có, tiểu thư có tiền, còn có thể là ai nữa?”

“Phản ứng của chồng họ thế nào?” Thực ra Hồng Chính Thân cũng rất chán ghét mấy vấn đề bát quái kiểu này, bất quá tạp chí cần, lại không thể không hỏi.

“Đàn ông có khi dễ bị lừa, còn lại có khi là cố tình để bị lừa. Điều này dễ giải thích thôi.”

Hắn trả lời đều là sự thật. Hồng Chính Thân đành phải tiếp tục bối mớ những đề tài mà người ta cảm thấy hứng thú khác: “Công ty trả phí như thế nào? Có tiêu chuẩn nào không?”

“Không xác định, theo nhận xét của khách quen mà định giá.”

“Họ trả tiền chỉ để nói chuyện phiếm sao?” Hồng Chính Thân thuận miệng nói ra, trọng giọng nói không thể che giấu sự khinh miệt không ngừng, đã là hàng làm gì có thời điểm nào thuần khiết chứ?

Trương Thần Phong trầm mặc lơ đãng một lát, nhìn Hồng Chính Thân chăm chú thêm một chốc, lại nhẹ nhàng mà nở nụ cười: “Nói chuyện phiếm mà thu phí cũng không tiện lắm đâu.”

“Với điều kiện của cậu... Rất nhiều ngành khác thích hợp hơn, vậy tại sao lại chọn con đường này?”

“Thu nhập rất khá, hơn nữa — có thể làm cho người khác vui vẻ.” Ánh mắt hắn lúc này phá lệ mông lung, lộ ra ý tứ thâm sâu khó lường.

“Cậu làm được bao nhiêu lâu rồi?”

“Đã hơn một năm.”

“Có cảm giác đặc biệt nào không?”

“Đặc biệt?” Trương Thần Phong nở nụ cười tràn ngập vẻ mỉa mai nam tính, vô hình còn phảng phất chút hương vị mê hoặc biếng nhác, “Không nhớ rõ.”

Hồng Chính Thân không tự chủ được mà lảng tránh ánh mắt đó, nhấp một ngụm cà phê, dừng lại rồi mới hỏi: “Không nảy sinh tình cảm với khách hàng sao?”

“Hong tiên sinh, tôi không phải động vật máu lạnh, nhưng dù thế nào, tôi cũng sẽ khiến cho khách hàng của tôi cảm thấy... tôi thật lòng với họ, ít ra thì đây cũng là đạo đức nghề nghiệp.”

“Vậy có phải là chưa từng có?”

Hồng Chính Thân khí thế bức bách, nếu đối phương là phụ nữ, phương thức hỏi của anh nhất định sẽ tuyệt đối uyển chuyển nhẹ nhàng hơn. Chỉ là đối mặt với người đàn ông lại làm thứ nghề nghiệp đặc biệt này, nói không có một tia kỳ thị nào là giả, mặc dù vẫn có thể duy trì trạng thái bình tĩnh, nhưng khi câu chuyện đã đi hơi xa, vẫn là dần dần sinh ra mùi thuốc súng.

...

“Tôi có sinh ra cảm tình nào với họ không quan trọng.” Trương Thần Phong thả lỏng người dựa vào thân ghế, hỏi vặn lại, “Hong tiên sinh, anh vừa ý công việc hiện tại không?”

“Có ý gì?”

“Anh thực sự thích làm phóng viên chứ?”

Tiếp nhận ánh nhìn chăm chú của đối phương, Hồng Chính Thân thành thực đáp: “Không quá yêu thích, nhưng cũng không chán ghét.”

“Vậy anh sẽ yêu đối tượng phỏng vấn của anh sao?”

“Đương nhiên sẽ không, công việc là công việc.”

Lời vừa thốt ra, Hồng Chính Thân mới giật mình nhận ra chính mình đã thay đổi phương trả lời câu hỏi vừa rồi, trong lòng tự nhiên có chút khâm phục. Quan trọng nhất là, Trương Thần Phong đối với công việc mình đang làm hoàn toàn không có chút xấu hổ nào, thậm chí còn có thể duy trì tâm thế cao cao tại thượng, thật đúng là tên cao thủ sát gái.

Thế giới trong mắt những kẻ như vậy đại khái rất là tầm thường, không đáng để tính toán cũng như mãi miết theo đuổi. Nếu hai bên không gặp nhau trong bối cảnh này, nói không chừng sẽ có không ít điểm chung. Nhưng, cái gọi là “không cùng nghề nghiệp không cùng chí hướng”, trước mắt lại là tình thế giằng co kì lạ, khiến bầu không khí lập tức trầm xuống.

Trương Thần Phong chậm rãi chuyển đường nhìn, nhìn thoáng qua phía ngoài cửa sổ. Đồng tử vì gặp phải ánh sáng mặt trời mà nhẹ co lại, thoáng chốc trên mình lại được phủ một tầng kim sắc, phác thêm nụ cười nhạt không rõ nghĩa. Hắn sau đó bình thản nói: “Chị Cẩm kể ra cũng thật không tốt, lúc nào cũng phải tổng một ít việc xui xẻo cho tôi. Hai người hẳn là có giao tình không tệ hả?”

“Bạn bè thôi.” Nếu không, dựa vào tính tình của cô ấy, đời nào chịu để người ta phỏng vấn, đây rõ ràng là vì danh tiếng của Quang Vũ, tìm kiếm thêm lượng khách hàng mà.

Tương Băng Cẩm không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ nhất cánh nhà báo xào nấu, giật tít ảnh hưởng đến danh tiếng “Quang Vũ” của nàng.

“Khó có dịp cô ấy yên tâm để cho nhà báo như anh viết bài.”

“Chuyên mục kỳ này có một phần đề cập tới một số nghề nghiệp đặc biệt, khó có được dịp Băng Cẩm đồng ý trợ giúp. Cậu không cần lo lắng sẽ bị công bố đời tư, tôi đảm bảo sẽ biên tập thật chừng mực, thân phận người được phỏng vấn cũng sẽ được bảo mật chặt chẽ, chỉ có điều báo chí cũng có quyền đại diện công chúng tự do ngôn luận.”

“Không phải là muốn làm gì thì làm sao?” Trương Thần Phong đùa, ngượng ngùng cười với Hồng Chính Thân, “Xem ra truyền thông Hong Kong đổi tính rồi.”

.....

Thời thế thế thời, một số loại nghề nghiệp đặc thù chỉ cần tìm được chính xác điểm đột phá là có thể thuận lợi đi vào quỹ đạo, liền có cơ hội phát tài. Hơn nữa còn có thể đưa vào khuôn khổ của một công ty kinh doanh bình thường, khoác lên tên tuổi bóng bẩy hoa lệ, sau tìm vài hậu thuẫn thân thiết, một khi đã khởi nghiệp thì sẽ vô cùng thuận lợi.

“Tập đoàn Quang Vũ” chính là kẻ may mắn trong số đó, nằm chi nhánh dưới quyền Quang Vũ với cơ cấu giải trí, do bà chủ một tay cầm lái, trở nên nổi tiếng, vang dội khắp Hong Kong.

Bộ phận host của Quang Vũ có thể nói là truyền kỳ, trong giới thượng lưu còn lan truyền một câu: Đa số bạn gái và phiên dịch viên đi cùng các thương nhân giàu có hoặc các vị chính trị gia nổi tiếng đều do Quang Vũ đề cử, có thể thấy tiêu chuẩn nhân viên của họ đến trình độ cao như thế nào.

Tương Băng Cầm – chị đại của Quang Vũ, đồng nghiệp đều tôn kính gọi cô là “chị Cầm”. Ban đầu chống đỡ công ty bằng chính thực lực của bản thân, mọi người đều coi là chuyện cười, ai ngờ cô lại thành công, khiến cho đồng nghiệp đều phải mở rộng tầm mắt.

“Quang Vũ” chủ yếu kinh doanh trong ngành giải trí, khởi nghiệp là một công ty người mẫu, tham gia quan hệ xã giao, trò chuyện phục vụ, vốn chỉ là nghề tay trái. Nhưng Tương tiểu thư cho rằng không có gì là mình không làm được, vung tay một cái điều động nam nữ ưu tú cấp dưới ồ ạt xuất phát, đi giải cứu các vị nhiều tiền mà cô đơn tịch mịch kia. Lợi nhuận của công ty không ngừng tăng lên, củng cố lượng khách hàng, hơn nữa còn làm vô cùng quang minh chính đại, chỗ dựa vững chắc ngày càng phát triển. Sau này, những thành phần đỏ mắt ghen tỵ cũng hiểu rằng không thể lung lay được nền tảng vững chắc của Quang Vũ, đành biết khó mà rút lui.

Tương Băng Cầm này có thể nói là đứng đầu trong lĩnh vực giải trí, có khả năng quan sát thị trường cộng thêm chút thủ đoạn, đích thực là một người phụ nữ thận trọng, can đảm và mạnh mẽ.

...

Hồng Chính Thân nhìn chiếc xe thể thao Lamborghini màu trắng biến mất khỏi tầm nhìn, đáy lòng nổi lên một cảm giác khó tả.

Điện thoại đúng lúc đó lại kêu lên, một giọng nói gọn gàng dễ nghe nhưng cũng không kém phần dịu dàng, đáng yêu vang lên: “Thế nào? Siêu tiêu chuẩn chứ?”

Hồng Chính Thân rốt cuộc nói còn không nên lời, nói gì đến chuyện phản bác Tương Băng Cầm mào khen mào dài đuôi nữa, chỉ giả bộ tùy ý hỏi: “Cậu ta là ai?”

“Có hứng sao? Nhưng cậu ta khó hẹn trước lắm đó.”

“Nói gì thế.” Ngay cả một điểm yếu nhỏ xíu cũng bị lật tẩy, Hồng Chính Thân cảm thấy có chút không nhịn được.

“Tôi thật sự đã xuất ra át chủ bài của mình đấy, như vậy đã đủ để giúp anh giữ được công việc chưa?”

“Có thể đoán được, nhưng cậu ta có vẻ khá khó nắm bắt thì phải.”

“Đó là đương nhiên. Chẳng qua là con báo thì phải có dã tính với tài năng chứ, mới có thể khiến người ta muốn ngừng mà không được. 80% khách hàng của Quang Vũ đều mê luyến cậu ta đấy.”

Hồng Chính Thân cười một cái lãnh đạm: “Ai biết được cuộc sống nhàn chán này còn có loại nghề nghiệp tốt như thế.”

“Có muốn đổi nghề không? Hồng Chính Thân, anh tới đây đi, lương một năm đảm bảo không dưới nghìn vạn, lãi chia bốn sáu. Với sắc đẹp của anh, nhất định có thể trở thành một con át chủ bài khác của tôi đó.”

“Cô – cái đồ điên này~ càng nói càng không được~~ OK OK, buổi chiều tôi còn phải tổng hợp tin tức mới, cuối tuần sẽ tổ chức một bữa tiệc lớn tại Pháp để tỏ ý cảm ơn giai nhân vậy.”

“Hừ, anh lại khách sáo với tôi đấy à. Nghiện việc giả bộ làm nhà văn đến nơi rồi! Có đúng không? Đừng để tình cảm thâm thiết đối với tạp chí bé nhỏ kia mà đem nội tình trong Quang Vũ của tôi truyền bá khắp nơi đấy.”

“Tôi lại không cảm thấy làm việc này có gì không tốt.”

“Nhưng cũng không có gì là tốt. Thật sự không quay về làm thiếu gia sao? Thỏa hiệp cùng người trong nhà thật sự khó đến vậy? Tính tình anh chính là quá mạnh mẽ, tôi thực sự không quen nhìn anh vì mấy bài báo vớ vẩn mà phải thay thế đám phóng viên cấp dưới, đích thân khoác áo giáp ra trận. Hồng Kông nơi nơi

có bao nhiêu tạp chí, cứ xem như anh có thể làm đến top 3, cũng chỉ là một ông chủ nhỏ vô dụng mà thôi, quá thảm.”

Hồng Chính Thân nghe mấy lời châm chọc khiêu khích như vậy từ lâu tai đã đóng kén: “Chính cô nói muốn tôi đích thân ra mặt, mới bằng lòng tiết lộ tin tức nội bộ Quang Vũ cho tôi, chứ tôi có định làm đâu. Dưới trướng Diệu Nhật không hề thiếu nhân viên, cô không cần nhọc công lo lắng.”

Tương Băng Cầm ảo não nói: “Tôi chỉ nói vậy thôi, nhưng tôi cũng không nghĩ tới chuyện anh lại thật sự đồng ý đích thân đến! Ngày sinh của bác Hồng sắp đến, họ đều đã bỏ cuộc rồi, thật sự mong anh trở về đây, anh lo liệu đi nhé.”

“Tôi biết chừng mực mà, Bye.”

Tương Băng Cầm gác máy điện thoại, thở dài, đi đến tủ rượu lấy ra một chai Brandy được chuyên chở bằng máy bay, tự rót cho mình nửa cốc, sau đó ngồi xuống chiếc ghế xoay trong phòng làm việc, biểu tình có phần cô đơn.

....

Hồng Chính Thân cùng Tương Băng Cầm từng có một mối quan hệ đặc biệt.

Ai cũng không nghĩ đến, hai con người thoát nhìn có vẻ hoàn toàn không cùng một thế giới này, từng là một đôi tình nhân khiến người khác phải ao ước, hơn nữa còn đã đính hôn theo ý cha mẹ.

Gia đình hai bên đều là doanh nhân, đám cưới con cái vốn là chuyện đáng để vui mừng, đã vậy lại càng thêm lợi. Hai người cũng đều đã từng bị hấp dẫn bởi mị lực của đối phương, rơi vào bể tình. Nhưng sau khi Tương Băng Cầm phát hiện ra chuyện khó có thể tin được đó, thế giới hạnh phúc của cô đã bị phá vỡ chỉ trong nháy mắt.

Mùa hè ba năm trước, khi Tương Băng Cầm vừa mới thành lập tập đoàn “Quang Vũ” của chính mình, cũng là lúc cô bắt đầu quen Hồng Chính Thân, khiến một người luôn luôn hết sức tập trung vào sự nghiệp như cô cũng không thể nhập tâm làm việc, ái tình ngọt ngào đã khiến cô bằng lòng ngừng phấn đấu, yên tâm ở nhà làm một người vợ hiền. Cho đến khi có một người tên là Antonio, chàng thanh niên với mái tóc xám và đôi mắt xanh, tìm đến nhà mới của họ để gặp cô.

Bởi vì đối phương nói mình là bạn của Hồng Chính Thân lúc còn làm việc ở California, nên Tương Băng Cầm đã tiếp đãi anh ta tương đối nhiệt tình. Lúc đó, cô chỉ muốn biết làm sao để thấu triệt tất cả về Hồng Chính Thân, kể cả quá khứ, hiện tại lẫn tương lai mà thôi. Nhưng, chỉ sau một tách cà phê, cô đã hoàn toàn rơi vào kinh ngạc và đau đớn, mặc dù khẳng khẳng phủ định, song tâm can lại cứ thế đổ vỡ, thẳng xuống đáy biển sâu, đến một chút sức lực để vẫy vùng cũng không có.

...

“Tôi sẽ không tin lời của một người mới lần đầu gặp mặt, tuyệt đối không tin! Mời anh đi khỏi đây. Ngay lập tức!” Cuối cùng, cô cảm phần hét lên với người thanh niên anh tuấn sắc sảo kia.

“Cô có thể tìm Simon.” Thanh niên kia chỉ lẳng lặng phun ra tên tiếng Anh của Hồng Chính Thân.

“Được, tôi sẽ gọi anh ấy tới tìm cảnh sát mời anh đi.”

Cô rút ngay điện thoại ra, nhưng tay vẫn run rẩy không ngừng.

Khi Hồng Chính Thân chạy tới, chính mắt nhìn thấy anh ném một ánh mắt nghi hoặc pha lẫn kinh ngạc về phía người thanh niên kia, cả người Tương Băng Cầm đều run lên.

“Hồng Chính Thân, điều anh ta nói... không phải sự thật chứ?”

Hồng Chính Thân kéo mạnh Tương Băng Cầm, thái độ nghiêm túc: “Đừng nghe cậu ta nói bậy ở đây, anh dẫn cậu ta ra ngoài.”

Thanh âm của anh tàn khốc, trầm như vậy, nhẹ nhàng âm lãnh, như thể đang ra lệnh cho một người chẳng liên quan gì tới mình. Tương Băng Cầm là người thông minh, trong một khắc kia cô đã có thể khẳng định: Hồng Chính Thân cùng người thanh niên kia có quan hệ.

Chàng trai ngoại quốc xinh đẹp như pho tượng Hy Lạp kia, dùng một ánh mắt gần như khát vọng nhìn chăm chăm người đàn ông cao lớn bên cạnh Tương Băng Cầm – vị hôn phu của cô.

“Simon, hone... Em rất muốn gặp anh.” Hần nhẹ nhẹ gọi cái tên xưa cũ, “Hôm đó chỉ là hiểu lầm...”

Hồng Chính Thân xoay người, ánh mắt bình thản mà lạnh liệt, anh dùng thứ tiếng Anh thuần khiết mà xinh đẹp gần từng tiếng: “Get out! Đừng bao giờ xuất hiện nữa! Chúng ta đã sớm kết thúc rồi.”

Những chữ cuối tựa như sấm vang trên đầu, khiến Tương Băng Cầm như bị đóng đinh tại chỗ không thể động đậy.

Sự thật, thì ra là sự thật! Người cô yêu, người đàn ông xuất sắc nhất trong lòng cô, thế mà lại cùng một thanh niên ngoại quốc có tình cảm khúc mắc, thậm chí còn là loại quan hệ không thể cho ai biết...

Không thể chấp nhận! Chuyện này bất luận thế nào cũng không phải chuyện cô có thể chấp nhận.

Cô thấy ghê tởm, cô muốn điên lên, cô muốn chết, cô hét ầm lên, không ngừng thét chói tai, không cần biết đến ánh mắt kinh ngạc của những người giúp việc, không cần biết đến cái ôm của Hồng Chính Thân, không cần biết đến bất cứ thứ gì xung quanh... Thế giới hạnh phúc của cô, tại một khắc kia đã hoàn toàn sụp đổ, tan thành mây khói.

....

Mãi cho đến khi cánh cửa có tiếng bị đẩy ra, Tương Băng Cầm mới giật mình hoàn hồn. Trong nháy mắt nhìn thấy người kia, cô đã lập tức thay lại bằng khuôn mặt xinh đẹp tươi cười.

Người nọ tùy ý ngã người trên sofa, lấy ra một điều thuốc lá, hoàn toàn không hề để bà chủ xinh đẹp này vào mắt, thái độ thân thiết đến mức không kiêng nể gì.

“Không phải nói bỏ thuốc lá à?”

Cô nhẹ nhàng đi tới ngồi xuống bên cạnh người thanh niên, cũng lấy ra một điều thuốc lá đi qua xin chút lửa.

“Chỉ là trước mặt người khác không hút thôi, thỉnh thoảng vẫn nghiện.”

“Ý chí cậu kém vậy? Hừ người khác còn được, chứ muốn hừ tôi thì quên đi.”

Hần nhẹ nhếch môi dưới lên cười cười, không hề phản bác.

“Cái tên Hồng Chính Thân kia có địa vị gì đó phải không?”

“Sao vậy, anh ta đắc tội với cậu à?” Tương Băng Cầm trừng mắt nhìn, không hề trực tiếp trả lời, “Nếu tôi đoán không nhầm, cậu cũng đâu để cho anh ấy thoải mái?”

“Không đến mức đó, tôi vẫn còn muốn giữ thể diện cho cô mà.”

“Rốt cuộc anh ta hỏi cậu cái gì?”

“Tôi không có hứng thú thuật lại.”

Như là nhất thời tỉnh ngộ, Tương Băng Cầm bỗng chốc cười đến mức cực kỳ sáng lạn: “Anh ta thật sự cho rằng cậu ăn cơm nhão à?” (Ý chỉ là anh Thân tưởng anh Phong thật làm cái “nghề” kia ó ~o~)

Tương Thần Phong chép miệng không cho ý kiến, càng chọc cười bà chủ kia.

“Lão ấy chẳng bao giờ có khiếu hài hước, cậu rốt cuộc lại làm gì không dứt khoát nói rõ sự thật, tẩy sạch tiếng xấu cho mình à?”

Hần xấu xa chắc lưỡi: “Chỉ còn thiếu điều khóc lóc mà nói với anh ta rằng, thiếu gia đây chẳng qua chỉ là gia cảnh không may sa sút, ngoài ý muốn mới rơi vào chỗ trắng hoa, đến nay vẫn còn trong trắng, bán nghệ không bán thân nhé.”

Tương Băng Cầm phì cười: “Cậu không đi làm diễn viên thật đúng là đáng tiếc.”

“Nếu bây giờ tôi chuyển qua TVB, cô không phải sẽ phát điên chứ.”

“Nói cũng đúng.” Tương Băng Cầm rất tự nhiên dẫn dắt chủ đề về vấn đề công việc, “Bà Chu hẹn trước cậu đã một tháng rồi, cậu có gặp hay không?”

“Anh trai của bà ta vừa bị kiện cách đây không lâu, giờ hằng ngày đều có lũ chó săn bám đuôi canh chừng ở cửa nhà họ Chu, tôi sợ bị chụp ảnh lăm, chẳng việc gì phải tự rước lấy phiền phức, giúp tôi từ chối đi.”

“Ok, cậu nói từ chối khách hàng nào ai dám nói không lấy một tiếng chứ, ai bảo cậu là cây rụng tiền của tôi làm chi.”

“Đối tượng này quá nhạy cảm, hiện tại tôi ra mặt giúp bà ta xử lý vấn đề cá nhân, sẽ có rất nhiều bất tiện. Cô chắc cũng không hy vọng tôi làm việc dư thừa chứ?”

“Cũng nhờ cậu suy nghĩ chu toàn. Chuyện của cậu cũng là của tôi mà, tôi không muốn có bất cứ sơ suất nào...” nói rồi, dịu dàng ôm lấy cổ người nọ hôn lên môi hắn.

Beep! Điện thoại nội bộ vang lên: “Chị Cầm, A Phong ở chỗ chị sao?”

Nét mặt Tương Băng Cầm lại khôi phục trạng thái bình thường: “Phải, có chuyện gì?”

“Phiền chị nhắc cậu ta đêm mai chín giờ, Tăng tiểu thư chờ cậu ta ở chỗ cũ tại Lan Quê Phường.”

“Được, cậu ta đã biết.”

Tương Băng Cầm ngoảnh lại cười quyến rũ, “Cậu đúng là ngày càng phong lưu, các bà chủ rồi các tiểu thư muốn mời cậu uống trà đều muốn mang bó hoa tiền lớn đem ra, một lòng thật tâm. Trương Thần Phong, tình thế giờ như vậy, cậu vẫn định sang năm giải nghệ sao?”

“Tôi có cái gì giấu được cô chứ.”

“Tôi cũng sẽ không để cậu đi đâu.”

“Thật sự thích tôi đến vậy sao?”

“Trương Thần Phong, cậu là một quái nhân. Trong tâm thật ra rất thanh cao, lăn lộn trong cái thế giới trăng hoa này, lại chưa bao giờ thực sự động lòng. Lực sát thương của cậu chính cậu không thừa nhận, tôi lại còn không rõ sao?”

“Cô thật ra là tiếc tài lộc tôi mang đến ý chứ.”

“Lời này nói nghe tổn thương quá đấy, Tương Băng Cầm tôi đối đãi với cậu thế nào, cậu hiểu rõ hơn ai hết, không phải sao?”

“Chị Cầm, cô đừng tung ra mấy lời lừa dối như vậy chứ, nếu tôi cho là thật, sẽ không nở rời đi mất.”

“Sợ gì chứ! Kể cả có nuôi không cậu, tôi đây cũng rất vui vẻ. Thử hỏi xem trên đời này có ai trói buộc được cậu, ưm? Có ai thực sự nắm bắt được cậu không? Nói cho tôi biết đi, Trương Thần Phong.” Tương Băng Cầm hơi thở mỏng manh, ở bên tai người thanh niên nhỏ nhẹ nói.

“Chị Cầm.” Trương Thần Phong đột nhiên đứng dậy, “Buổi tối còn có hẹn, tôi đi trước đây.”

“Không phải cậu mỗi ngày chỉ tiếp một khách hàng sao? Buổi sáng vừa mới thông thả tiếp đón lão ấy còn gì.”

“Hôm nay khác, là sinh nhật Trần tiểu thư.”

“Cũng đúng, cô ấy là khách hàng lớn của chúng ta mà. Chuẩn bị quà tặng gì chưa?”

“Vòng cổ Cartier, nhờ Lina mua hộ đó.”

“Sau này nhớ khấu trừ vào tài khoản của Trần tiểu thư nhé.” Tương Băng Cầm cười như không cười.

Biểu tình của Trương Thần Phong tựa như có chút nghiền ngẫm, xoay người rời đi.

“A, tên Trương Thần Phong này, khó trách có người vì cậu ta mà thần hồn điên đảo.”

....

Tương Băng Cầm hiểu rõ mị lực của Trương Thần Phong hơn ai hết. Hắn có vị trí tương đương như một cổ vấn tâm lý ở Quang Vũ, giác quan thứ sáu của hắn vượt xa người bình thường, có thể nhanh chóng nhìn ra động cơ của người khác. Chỉ qua vài cuộc đối thoại, hắn có thể tìm thấy những chi tiết mà người thường không thể phát hiện ra, nhờ vậy mà hiểu được tính cách cùng sở thích của đối tượng, từ đó phân tích thêm để lợi dụng. Hắn có bằng luật tại California, đôi khi cũng giúp đỡ khách hàng trong một số tranh chấp pháp lý bằng cách đưa ra vài kiến nghị.

Trương Thần Phong thông thạo tiếng Anh, thủ đoạn giao tiếp kinh người, máu mao hiểm cực kỳ cao, am hiểu sâu sắc, nên có thể nhanh chóng bước vào những mạng lưới quan hệ của đủ mọi loại người. Nhờ vào lời nói cơ trí cùng khí chất tà mị, có thể dễ dàng dành được hảo cảm của người khác, vì thế khách hàng mỗi khi gặp phải đối thủ khó chơi, đều mời hắn tham dự cùng một số trường hợp, hy vọng hắn có thể thừa thời cơ mà tiếp cận tìm hiểu thực hư, hoặc là nhờ hắn thu thập tin tức.

Trương Thần Phong thỉnh thoảng hơi bất cần đời, song thái độ trong công việc rất đúng mực, làm việc vừa thận trọng lại hiệu suất cao. Có thể lựa ý hòa theo sở thích của mọi khách hàng, bản thân lại là kiện tướng thể thao, bơi lội, lướt sóng, leo núi đều là cao thủ, lại tinh thông mọi loại bóng.

Trương Thần Phong thật sự là biển chữ vàng của “Quang Vũ”, vừa có thể là tri âm, vừa có thể là người bạn trai lý tưởng nhất. Nếu không có cơ duyên gặp gỡ, nơi nào có thể tìm được nhân tài như vậy.

Đến bây giờ, Tương Băng Cầm vẫn nhớ rõ, một năm trước tại New York, lần đầu tiên gặp gỡ Trương Thần Phong...

(1) Cảng Victoria là một cảng được hình thành tự nhiên, diện tích 41,88 km², nằm giữa bán đảo Cửu Long và đảo Hong Kong. Cảng có mực nước sâu và lặng, có vị trí chiến lược khi Anh chiếm làm thuộc địa. Sau này phát triển thành một trung tâm thương mại lớn. Nơi đây còn là một địa điểm du lịch quan trọng, thu hút nhiều du khách quốc tế cũng như cư dân bản địa.

(2) Statue Square (Quảng trường Queen): Được xây dựng vào cuối thế kỷ 19. Tên được lấy cảm hứng từ bức tượng đồng của Nữ hoàng Anh được Hong Kong đúc để kỷ niệm 60 năm Nữ hoàng lên ngôi vàng.

4. Quyển 1 - Chương 2

Ngày hôm đó, khi Tương Băng Cầm đang lái xe đi qua đại học Amherst thuộc hạt Queens, đột nhiên lại có vài tên da đen hình thể cường tráng băng qua đường, có vẻ như đang đuổi theo một người nào đó. Dưới tình huống cấp bách, Tương Băng Cầm vội vàng thắng xe, bánh xe tạo với mặt đường một âm thanh ma sát bén nhọn. Người đàn ông chạy ở vị trí đầu tiên vì không tránh kịp mà theo quán tính, văng mạnh lên kính chắn gió trên chiếc xe thể thao của Tương Băng Cầm, rồi lại rơi xuống đất, khiến cô nhất thời kinh ngạc đến mức nói không ra lời.

Cô đã chuẩn bị tinh thần đối phó với phiền toái lớn này, nhưng người đàn ông đó đã không những không truy cứu, mà còn ương ngạnh đứng lên tiếp tục chạy về phía trước. Tương Băng Cầm nhanh chóng bình tĩnh lại, chăm chú nhìn theo, mục tiêu của bọn chúng là một người thanh niên Châu Á...

Mái tóc đen như có sinh mệnh, thân hình mạnh mẽ, khí thế phóng khoáng, tay chân nhanh nhẹn, ở chính giữa đánh nhau cùng mấy tên da đen cường tráng. Hắn cuồng dã, nhanh nhẹn và mạnh mẽ hơn hẳn bọn chúng, khiến cho trái tim phụ nữ của Tương Băng Cầm đập thình thịch, cảm nhận được một vẻ hấp dẫn từ phái khác.

Nhưng sau đó lại phát sinh một chuyện khiến cô ngỡ người kinh ngạc. Bọn chúng cuối cùng vây lại đánh, một tên da đen rút dao găm ra, hung hăng đâm về phía người thanh niên kia. Sau vài lần tấn công, không kịp chống đỡ, cánh tay hắn bị đâm, chất lỏng đỏ tươi chói mắt cứ chốc lát lại chảy xuống. Hắn theo phản xạ, một cước đá ra, nghiêng mình chế trụ kẻ vừa đâm lén, đoạt lấy con dao găm kia để như trở bàn tay,

thuận thể mượn lực đem lưỡi dao đâm mạnh vào bụng đối phương. Máu nhiễm đỏ mặt đường bê tông, một cảnh tượng khủng bố.

Tương Băng Cầm vốn đã vô cùng sợ hãi, nhưng bây giờ trái lại trấn tĩnh hơn, cô hít sâu một hơi. Một ý tưởng điên cuồng nhanh chóng hình thành. Lúc đó, nếu cô do dự lo lắng dù chỉ một chút thôi, cũng rất có thể sẽ không vì đối phương là người da vàng mà bị thôi thúc mà giậm chân ga nhảy vào cuộc chiến.

Giữa lúc hỗn loạn, cô đẩy mạnh cửa xe ra, kêu lên với người thanh niên Châu Á bị thương kia: “Lên xe!”

Toàn thân chật vật, người thanh niên xa lạ đâm máu vừa chiến đấu anh dũng đó cứ thế trèo lên xe máy nữ, đám người da đen sau lưng không ngừng đuổi theo kêu gào ầm ĩ. Tương Băng Cầm cũng là lần đầu tiên trong đời ra tay cứu giúp một kẻ không biết tốt xấu thế nào, không biết đang hành hung hay đang trừ hại cho dân mà bị đám ngoại quốc kia truy sát.

Hắn rất đẹp trai, tuổi còn trẻ, nhưng cũng rất nguy hiểm, rất hung hãn, giống như một con mãnh thú mới xổng chuồng, toàn thân tràn ngập vẻ lãnh khốc không chịu khuất phục, như có thể thỏa mãn dục vọng cùng cực của con người vậy.

Tương Băng Cầm rung mình phủ định, dùng tiếng Anh hỏi dò người bị thương đang ngồi trên ghế phó lái kia: “Cậu là ai? Sao lại đắc tội với đám người đó?”

“Người Hong Kong à?” Hắn trái lại dùng tiếng Trung để hỏi cô.

“A... Phải, làm sao cậu biết?” Tương Băng Cầm sửng sốt vô cùng, đối phương lại chỉ trong phút chốc đã đoán ra gốc gác của cô.

“Chỉ có phụ nữ Hong Kong mới có thể nói tiếng Anh lưu loát như thế.” Dưới tình huống nguy cấp như vậy, hắn vẫn có khả năng bình tĩnh phân tích.

“Cám ơn. Vết thương của cậu thế nào rồi?”

“Không sao, băng lại một chút là được rồi.”

“Vừa rồi người đó... có thể chết hay không?”

“Tôi không biết.”

Lúc đó, cô tinh tường nhận thấy khóe miệng của hắn nhếch lên một ý cười mơ hồ, giống như Lucifer, giống như một thiên thần sa ngã...

Vì quá căng thẳng mà thiếu chút nữa Tương Băng Cầm không hề để ý tới đèn tín hiệu giao thông, cú phanh gấp làm động tới vết thương của người thanh niên kia, hắn vì nhịn đau mà lộ ra hàm răng trắng tinh hoàn hảo, sau đó quay đầu sang nói với cô: “Nếu như hắn đã chết, như vậy người cô đang chở chính là một kẻ giết người, không sợ sao?”

“Sợ chứ, sao có thể không sợ! Sợ cậu lấy oán trả ơn, giết người diệt khẩu đó.”

“Trong số những đồng hương mà tôi từng gặp, hiếm có người phụ nữ nào hài hước được như cô.”

“Cậu khen tôi là vì tôi cứu cậu ư?”

“Không đâu, cô khử trùng băng bó cho tôi, mới thực sự tính là cứu tôi kia.” Hắn vẫn còn sức nói đùa.

“Tôi đưa cậu đến bệnh viện.”

“Không cần, chẳng qua chỉ là vết thương nhẹ, tôi tự xử lý được.”

“Thế... nếu không ngại thì tôi đưa cậu về nhà vậy.”

“Tôi rất đau, nhưng cũng đừng tranh thủ lợi dụng tôi.” Giọng điệu nghiêm túc.

Cô nhin không được phì cười, cuối cùng cũng có thể trấn tĩnh lại: “Tôi đồng ý sẽ kìm nén thú tính không sàm sỡ cậu, cứ yên tâm.”

Hắn cười nhạt, sắc mặt đã trắng bệch, có thể cảm giác được năng lượng trong cơ thể hắn đang dần dần bị trôi mất qua những cử động trên cánh tay trái.

“Cậu cố gắng chịu đựng một chút, sắp đến rồi.” Cô tăng tốc.

Hai ngày sau, Tương Băng Cầm mới cảm thấy tuy lần này là giúp đỡ người ngoài ý muốn, nhưng thật ra cô mới là người vớ được kho báu.

Thân thể người thanh niên này mang một vẻ đẹp đủ để khiến những kẻ háo sắc phải si mê, hấn tồn tại giống như một loại cám dỗ tự nhiên vậy, vừa thần bí lại vừa công kích. Mỗi đường cong trên cơ thể hấn đều vô cùng nhu hòa, nhiệt lượng cuộn cuộn không ngừng phát tán ra ngoài.

.....

Khi vừa tỉnh lại, nhìn quanh căn phòng ngủ lộng lẫy xa hoa cùng bả vai đã được băng bó một cách khéo léo, có thể dễ dàng nhận thấy đã được xử lý bởi người chuyên nghiệp, khiến người thanh niên cứng rắn mạnh mẽ ấy vô tình nở nụ cười vui như một đứa trẻ. Nhìn Tương Băng Cầm tự tay băng bó sáng bước vào, hấn bất chợt dịu dàng nói: “Muốn tôi báo đáp cô như thế nào đây?”

“Mang ơn lớn không lời nào cảm tạ hết được.”

“Không sao, cô cứ nói đi.”

“Lấy thân báo đáp đi.” Tương Băng Cầm nháy mắt mấy cái với hấn.

“Ngay cả tôi là ai cô còn không biết.”

“Đến lúc muốn nói thì tự cậu sẽ nói, giờ tôi không cần biết.”

Người đàn ông giả bộ chịu thua: “Được rồi được rồi, tôi cưới cô là được chứ gì.”

Tương Băng Cầm chống nạnh: “Nhìn tôi giống như không ai thèm lấy sao?”

“Nhưng phụ nữ khá thích cơ thể của tôi.”

Thăng thản đấy, cô càng thêm thích hấn.

“Tương Băng Cầm tôi cứu cậu, chỉ là hy vọng sau này cậu có thể cứu giúp thêm nhiều phụ nữ tích mệnh cô đơn thôi. Theo tôi về Hong Kong đi, giúp tôi kiếm tiền. Tôi có một công ty quan hệ xã giao không tồi, chuyên thu nhận và giúp đỡ mấy anh chàng đẹp trai sa cơ lỡ vận đó.”

Hấn chỉ thoáng lộ ra thần sắc kinh ngạc, rồi lại bình thản ăn sáng. Khi Tương Băng Cầm bước ra khỏi phòng, cô nghe thấy hấn phun ra ba chữ: “Trương Thần Phong.”

“Câu hỏi cuối cùng, cậu còn độc thân chứ?”

Hấn gật đầu: “Tôi cũng không tin vào cái gọi là tình yêu.”

Tương Băng Cầm tự nhận mình là thể loại giỏi lợi dụng nhược điểm của người khác, cô biết rõ vào thời điểm nào thì người ta sẽ đòi hỏi điều gì. Sau lưng Trương Thần Phong nhất định phải có một bí mật nào đó không thể nói ra, vì vậy hấn mới không quan tâm đến việc mình đang ở trong hoàn cảnh như thế nào.

Mà cô - Tương Băng Cầm đối với người thanh niên chính mình mới mang về kia cũng không có ý muốn phỏng đoán gì thêm. Thân phận hấn dù có nhạy cảm, không phân biệt được thù hay hận, nhưng hộ chiếu đều đầy đủ cả, khả năng rèn luyện cũng không tầm thường, tất cả đều không nằm trong phạm vi lo lắng của cô.

Sau khi trải qua sự kiện của Hồng Chính Thân, cô đã hoàn toàn miễn dịch với các mối nguy hiểm. Cô đã khôi phục vẻ nhạy bén cùng sự phóng túng, bất cứ việc gì cũng có thể nắm trong tay, tùy thời mà thay đổi.

Sự thật chứng minh, Hong Kong đã vì Trương Thần Phong mà điên đảo.

.....

Bảy giờ tối, tại một biệt thự thuộc Vịnh nước cạn Repulse, tiệc sinh nhật của thiên kim tiểu thư Trần Nhã Thanh, khách khứa đan xen lẫn lượt chúc rượu nhau.

Trương Thần Phong đứng giờ có mặt, sau khi đưa tặng lễ vật cùng hoa tươi liền xin phép về trước. Tác phong của hấn luôn luôn sẵn sàng hào phóng, khiến cho khách hàng không bao giờ cảm thấy phí phạm tiền

bạc, ngoài mặt tỏ ra tình nghĩa sâu nặng, biết nặng nhẹ, lại luôn hồi đáp lại đầy đủ các món quà (dù sau đó sẽ thanh toán bằng thẻ tín dụng của khách hàng), so với những bạn trai khác cũng thực sự xứng đáng coi là tri kỷ hiếm có.

Quang Vũ nghiên cứu rất sâu về các chương trình học lễ nghi giao tiếp, vì vậy thường có rất nhiều khách hàng có địa vị xã hội cao sử dụng tên giả, sẵn sàng trả tiền để được học một số kỹ xảo giao tiếp hoặc sách lược quản lý tiền bạc. Chỉ có những người chuyên nghiệp có uy tín, ví dụ như Trương Thần Phong, mới có thể được xếp vào danh sách bạn bè thân cận mà thôi.

Thậm chí có nhiều người còn thân nhiên công khai mời hẳn cùng đến dự những buổi gặp gỡ thương lượng tư nhân, bởi hẳn thoát nhìn còn am hiểu hình thức xã giao hơn các công tử của xã hội thương lưu, chỉ cần đi lướt qua một chút, lập tức có thể trở thành tiêu điểm của các cuộc trò chuyện xã giao. Theo quan điểm của các mỹ nữ nổi tiếng và các quý bà giàu có về mẫu đàn ông hoàn mỹ, Trương Thần Phong rất được ưa chuộng.

Thấy Trương Thần Phong rời tiệc, một vị mỹ nhân trẻ tuổi lễ phục lộng lẫy đuổi theo: “A Phong, anh đợi một chút.”

Cô gái ấy chính là nhân vật chính của buổi tiệc – Trần Nhã Thanh. Vị đại tiểu thư này, lúc đầu vốn chỉ là muốn đến Quang Vũ tìm một vài người bạn để cùng luyện tập tennis mà thôi. Cô tiếp nhận công ty trang sức của gia đình khi còn quá trẻ, áp lực quá lớn, nên thường xuyên cần Trương Thần Phong tư vấn tâm lý, nhận được không ít động lực tinh thần từ hẳn, cũng không ngờ rằng mình lại đồng thời rơi vào cái bẫy ngọt ngào của Trương Thần Phong.

Trương Thần Phong nghe thấy tiếng gọi phía sau, dừng bước lại tại chỗ, quay lại nở nụ cười chuyên nghiệp: “Nhã Thanh, hôm nay em thật đẹp.”

“Sao anh không ở lại tham dự buổi khiêu vũ?” Cô đã uống chút rượu vang, khuôn mặt đỏ hồng, đôi mắt ướt ướt, hết sức kiều diễm rung động lòng người.

Trương Thần Phong dùng ngữ khí quyến rũ trước sau như một, nhưng hàm ý lại mười phần trấn an: “Chúng ta đã hoàn toàn hiểu rõ tâm ý của nhau, giờ anh nhất định phải đi rồi, miễn cho người nhà em xấu hổ.”

“A Phong... anh rời khỏi Quang Vũ đi, đừng trở về đó nữa! Đến ở bên em có được không? Em sẽ giới thiệu anh với gia đình. Ngày ước ngày sinh nhật của em chính là anh! A Phong, làm ơn đồng ý với em đi, đồng ý với em được không? Được không?” Trần Nhã Thanh bắt đầu phát huy bản chất tiểu thư.

“Đừng tùy hứng nữa, vào trong thưởng thức khiêu vũ đi, đêm nay là của em mà.” Trương Thần Phong cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên tai Trần Nhã Thanh, “Bảo trọng.”

“A Phong –”

“Tiểu Thanh, sao em lại ở đây?” Một người thanh niên đeo kính từ phòng tiệc chạy ra, liếc mắt trông thấy người đàn ông tuấn mỹ đang chào tạm biệt em họ mình, hơi sững sốt trong thoáng chốc, rồi chủ động tiến tới, “Vị này là?”

“Trương Thần Phong.” Hắn đưa tay dùng lực nắm chặt lấy tay đối phương, “Thật không phải, có vài việc nên tôi muốn đi trước. Nhã Thanh hình như đã uống khá nhiều, phiền anh chăm sóc cô ấy.” Nói rồi xoay mình tiêu sái rời đi, khoe miệng để lộ một tia trào phúng ít ai có thể nhận ra.

“Thì ra anh ta chính là Trương Thần Phong.” Người thanh niên đỡ lấy tiểu công chúa vẻ mặt tổn thương bên cạnh: “Tiểu Thanh, ngoại trừ chuyện công việc, dường như không thích em quá thân cận với anh ta. Suy cho cùng thế giới của anh ta cũng quá rắc rối phức tạp, chúng ta đều không muốn thấy em gặp chuyện không hay.”

“Việc của tôi không cần anh làm lời!” Trần Nhã Thanh lấy lại tinh thần, đẩy người anh họ ra, quay lại phòng tiệc.

Trương Thần Phong ngồi lại trong xe, cởi bỏ vài cúc áo, mở radio phát thanh. Một thanh âm tịch mịch lặng lẽ quanh quẩn rung động trong xe, rất phù hợp với tâm tình hắn lúc này.

Hắn sớm đã quá quen với loại tình cảm quẩn quít si mê nhìn có vẻ chân thật này, chưa bao giờ giao ra chân tâm của mình cho đối phương, đơn giản chỉ lo cho mình, làm một hiệp khách độc hành.

Nhìn thấu người khác là một chuyện, tiếp nhận người ta là một chuyện khác. Trương Thần Phong đã từng nói dối vô số lần, nhưng câu nói với Tương Băng Cầm kia là thật – Hắn không tin vào tình yêu.

.....

Năm ngày sau, chín giờ tối đêm Giáng Sinh, khách sạn Intercontinental.

Hồng Chính Thân bị mấy giám đốc người nước ngoài yêu cầu đi theo, bị ép buộc phải ở lại đến hết đại tiệc Giáng Sinh mới có thể thoát thân. Lúc này khắp nơi đều giăng đèn kết hoa, có đôi có cặp, người đi một mình ngược lại hoàn toàn không phù hợp với hoàn cảnh.

Nhận được cú điện thoại hỏi thăm sức khỏe của cô em gái Hồng Giai Nhạc, vẻ mặt Hồng Chính Thân mới thả lỏng hơn một chút. Thật ra, đã ba năm không cùng với người thân hay tình nhân đón đêm Giáng Sinh, thứ thói quen ấy đã tự động bỏ dỡ khi chia tay với Tương Băng Cầm rồi.

Đêm nay, Hồng Chính Thân quyết định đi dạo một mình, coi như nể tình tham dự vào cuộc trình diễn tương bừng náo nhiệt này của thành phố vậy.

Đi tới giữa đường, anh vô thức lục tìm thuốc lá trong túi áo khoác, nhưng rồi lại nhớ ra là đã bỏ thuốc lá được hai tuần rồi. Trong lòng bàn tay lại có một mẩu bánh ngọt, có lẽ là quà tặng do cô gái hóa trang thành tuần lộc trên đường Nathan vừa rồi bỏ vào túi áo hắn.

Hồng Chính Thân không thích đồ ngọt, có lẽ vì vậy mà đột nhiên nhớ tới người đàn ông gặp hồi cuối tuần vừa rồi, người nọ đã ăn rất nhiều bánh mousse trước mặt anh. Không hiểu vì sao, mấy ngày gần đây, có lúc bóng dáng của người đó mạnh mẽ xông vào đầu anh. Cũng có thể là do người nọ quá khác biệt, khiến anh ấn tượng sâu sắc.

Đêm hôm trước, anh lại còn mơ một giấc mộng đẹp đến hoang đường, đã lâu lắm rồi không còn nổi lên loại dục niệm như thế. Khi tỉnh lại, nhớ lại một vài chi tiết, thậm chí anh vẫn không khỏi mặt đỏ tai hồng. Nhưng điểm chết người là nhân vật trong giấc mộng kia, chính là vị át chủ bài của Quang Vũ mà anh mới gặp có một lần đó.

Từ khi còn rất trẻ, Hồng Chính Thân đã phát hiện ra khuynh hướng song tính của mình. Khi đó, vì đang học lấy bằng thạc sĩ ở Canada, trời cao hoàng đế xa, nên trước đã từng lớn mật quan hệ với vài tình nhân cùng giới.

Sau khi đã thỏa mãn nhu cầu cá nhân, Hồng Chính Thân lại phát hiện ra rằng, làm với đàn ông cũng chẳng thoải mái hơn so với phụ nữ là mấy. Năm sau, khi anh quay về Hong Kong, liền quyết định vứt bỏ hoàn toàn một mặt trong khuynh hướng của mình đi, tìm một cô gái lý tưởng để kết hôn, cũng không ngờ lại bị một gã từng si mê anh vạch trần mặt nạ. Hậu quả trực tiếp chính là chia tay vị hôn thê, rơi vào thứ cục diện khó xử chiến tranh lạnh quyết liệt cùng người trong nhà.

Nhớ tới chuyện cũ khiến anh không khỏi thổn thức. Hồng Chính Thân từng tự nhủ với bản thân, nếu không có việc gì thì cấm không bao giờ được đụng vào đàn ông nữa.

Anh hiểu rõ quá khứ chính là kết quả cho sự phóng túng của mình, chứ hoàn toàn không phải là sự thật. Nếu không có giấc mộng đó, có lẽ anh đã tưởng rằng mình hoàn toàn không còn hứng thú với đàn ông.

Tương Băng Cầm nói không sai, Trương Thần Phong kia quả thật bẩm sinh đã có thể khống chế người khác, có thể kích thích phần ảo giác bản năng nhất, nằm sâu trong nội tâm con người, trần trụi mà khơi gợi lên loại dục vọng xấu xa tiềm ẩn mà người ta thường không bao giờ dám đụng đến.

Một mạch đi tới bến tàu Thiên Tinh gần địa chỉ cũ, anh nghĩ thầm, đi hóng chút gió biển cũng tốt. Ai ngờ người tính không bằng trời tính. Cùng lúc, ở bãi đỗ xe thuộc bến tàu đó, Hồng Chính Thân lại có thể liếc mắt một cái đã trông thấy người đàn ông không thể nghĩ đến sẽ xuất hiện cùng lúc với mình kia.

Trương Thần Phong đang ung dung sống vai rảo bước cùng với một vị phu nhân nào đó.

Tuy tự nhận đã từng quen biết với vô số loại người, Hồng Chính Thân vẫn không cách nào tìm ra bất cứ một mối liên hệ nào giữa người người thanh niên mặc áo len xám và quần jean trước kia với hắn, một kẻ làm việc lão luyện.

Vậy mà Hồng Chính Thân lại phát hiện ra rằng trong một khoảng khắc, chính anh lại có cảm giác chột dạ. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy trạng thái trần trụi mị lực của đối phương khi hắn đang làm việc. Bộ dạng của Trương Thần Phong lúc này, so với tác phong cùng khí chất của ngày phòng vấn khi ấy, thật sự là khác xa nhau. Muốn sắm vai kẻ nào liền giống hệt kẻ ấy, xem ra đúng là cao thủ sát gái.

Trương Thần Phong vốn đã có một thứ khí chất cao quý nhẹ nhàng không thể nói thành lời, khắp mình toát lên vẻ nhàn hạ phóng túng, còn có vẻ ung dung mà hiếm người đàn ông nào có được. Ánh mắt lại vô cùng linh hoạt sáng suốt, khuôn mặt khiến phụ nữ khó mà cưỡng lại, quả thật là một ngoại hình dễ khiến người khác cảm thấy thoải mái.

Trương Thần Phong khi cười lộ lên vừa đặc biệt kiên định, vững vàng, lại vừa có một khí chất tà mị thấu suốt. Hắn tế nhị từng trải như một thanh niên con nhà gia giáo tài giỏi anh tuấn, thi thoảng lại đơn thuần như thể chưa hề nhiễm bụi đời. Nhưng kỳ thực, hắn đen tối đến mức mặt nạ cũng không che giấu hết được, Hồng Chính Thân hiểu rất rõ điều đó.

Hồng Chính Thân không cách nào lý giải nổi hành động kế tiếp của chính mình. Anh dừng lại, không tự chủ được mà dựa vào tay vịn bên đường, tiếp tục nhìn hắn tiến vào bãi đỗ xe.

Bài báo lần trước xem như có chút tiếng vang, cũng muốn cảm ơn hắn đã hợp tác. Sau đó nhớ lại, các câu hỏi đặt ra sáng hôm đó đều có chút bèn nhọn gay gắt, nói không chừng đã đắc tội với Trương Thần Phong mất rồi.

Qua mười phút, Hồng Chính Thân mất hứng, xoay người quay lại khách sạn Intercontinental. Hai phút sau, anh cảm thấy sau lưng có tiếng động cơ. Hồng Chính Thân theo bản năng quay đầu lại, nhận ra chiếc xe Lamborghini sang trọng màu trắng kia.

Không hề cảm thấy may mắn vì không hẹn mà gặp, ý nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu chính là: Không ngờ bọn họ lại tách ra... Giáng Sinh chỉ ước được gặp mặt nhau thôi sao, bao nhiêu tuổi rồi vậy. Ra khỏi nhà rồi còn sợ bị người khác bắt gặp, đúng là cẩn thận. Ăn tối rồi nhưng lại chẳng có tiết mục sau đó, thật là kỳ quái.

Sau khi đã xác định mình không hề nhận nhầm người, ánh nhìn nóng bỏng cứ thẳng hướng Hồng Chính Thân mà áp sát. Trương Thần Phong trái lại có chút hứng thú đối với người đàn ông tuấn mỹ này. Suy cho cùng ngày này mà không đi hẹn hò, lại lẻ loi một mình trên con đường lớn, không thể không khiến cho người ta cảm thấy khó hiểu.

“Hi. Hồng tiên sinh, thật đúng lúc quá.” Trương Thần Phong hạ kính xe xuống.

Hồng Chính Thân cảm thấy mình thật sự không tìm được lời nào thích hợp để đáp lại, bọn họ thậm chí còn không phải là bạn bè, vậy nên chỉ nhẹ gật đầu với hắn.

Có lẽ cũng không thể ngờ lại phải nhận lại cách đối đãi này, cuộc đối thoại chẳng thể tiếp tục được nữa. Đến bây giờ Trương Thần Phong mới biết được rằng mình cũng có thể bị người ta ghét, hậm hực vuốt vuốt sống mũi: “Có muốn tôi tiễn anh một đoạn không?”

“Không, được rồi, cảm ơn.”

“Vây... Chúc ngủ ngon.” Trương Thần Phong bị một phen xấu hổ, không thể làm gì khác ngoài tự động rút lui.

Cầm tay lái, đang định khởi động xe, sau lưng lại có người không nặng không nhẹ mà kêu một tiếng: “Nếu có thời gian... vậy thì đi uống một ly đi.”

Chiếc xe thể thao cũng khựng lại, Trương Thần Phong cứ tưởng mình nghe lầm, nghiêng đầu ra cửa sổ xe xác nhận. Mấy chuyện xã giao với người khác này chính là sở trường của hắn, nhưng quá nửa đều là nhờ trợ lý thay mặt từ chối. Thành thật mà nói, đã lâu lắm rồi chưa có đàn ông mời đi uống rượu, cứ như thực sự coi hắn là một quý ông vậy.

Trương Thần Phong nhìn qua đồng hồ: “Vẫn chưa quá muộn, vậy... địa điểm tùy anh chọn. Lên xe đi.”

Nhìn Hồng Chính Thân đứng bất động tại chỗ, Trương Thần Phong cũng có tính nhẫn nại, lẳng lặng chờ, mãi cho đến khi đối phương không nhanh không chậm mở cửa xe phía bên phó lái mà ngồi vào. Trong xe lập tức lan tỏa một luồng khí lạnh, nhiệt độ khô nóng nhanh chóng dịu đi một chút. Trương Thần Phong nhẹ nhếch khóe môi, Giáng Sinh như vậy cũng thú vị đấy chứ.

Vào ngày lễ lãng mạn hút khách này, quán bar chật ních người. Nếu không nhờ bản lĩnh cao cường của Hồng Chính Thân, sợ rằng ngay cả một chỗ ngồi cũng không thể có. Hàng lang quán bar White Wings mới mở tại Lan Quế Phường có cả hàng ngàn khách đang di chuyển, tâm tình các vị khách quý đều đang rất high. Vũ đài cao bọc quanh quầy bar đầy những màn biểu diễn ngẫu hứng nóng bỏng phiến tình, thanh niên nam nữ quần vào nhau, không hề tiết chế mà thỏa sức phát huy sự nóng bỏng.

Trương Thần Phong không biết đối phương đã sử dụng loại đặc quyền nào mà có thể kiếm được hai chỗ ngồi ngay sát quầy bar, tầm nhìn vô cùng tốt.

Bartender đem một ly cocktail cho Hồng Chính Thân, rồi cao giọng hỏi Trương Thần Phong: “Anh đẹp trai, lần đầu đến White Wings hả?”

Nhìn xung quanh vài lần, rất vừa ý, Trương Thần Phong gật đầu.

“Anh Thân, từ lúc khai trương đến giờ, mãi mới thấy anh đến một lần!” Nói xong, cậu bartender lại quay sang nói với Trương Thần Phong: “Anh đẹp trai, muốn uống gì nào? Ha, trước tiên hãy uống thử ly này đã, đây là chiêu bài đặc biệt của chúng tôi đấy, đảm bảo anh sẽ thích.”

Trương Thần Phong nhìn đối phương thành thạo đùa giỡn với dụng cụ pha rượu, cho đến khi chiếc ly chứa một chất lỏng màu đỏ trong suốt được đặt xuống trước mặt hắn, hắn mới lắc đầu: “Tôi không thường uống cocktail.”

Hồng Chính Thân ở một bên giật dây: “Đây là Long Island Iced Tea, sở trường của A Huy đấy. Cứ thử xem.”

Thật tình khó từ chối, Trương Thần Phong gắng gượng nuốt xuống. Không hề mãnh liệt như tưởng tượng, chỉ có từng trận kích thích mát lạnh dễ chịu tràn từ khoang miệng lên tới da đầu. Cảm giác vô cùng đã ghiền. Nói thẳng ra, coi như cũng khá tốt.

Bartender A Huy vẫn tiếp tục niềm nở tiếp đãi: “Anh Thân, lâu lắm rồi không thấy chị Diệu rồi đó, sao không thấy hai người đi cùng nhau? Ngày như hôm nay sao có thể không kéo chị ấy theo chứ!”

Trương Thần Phong nhìn về phía Hồng Chính Thân: “Bạn gái?”

Nhưng đối phương chỉ cúi đầu uống rượu, không hề đáp lời. Trương Thần Phong nhẹ hỏi: “Khi này tại sao lại mời tôi uống rượu?”

Trái tim Hồng Chính Thân mạnh mẽ co rút trong thoáng chốc, đã nhiều năm rồi không có loại cảm giác hồi hộp này, có chút hoảng hốt khó hiểu không thể xử trí được: “Muốn cảm ơn cậu... vì bài phỏng vấn đó.”

“Không đáng nhắc đến.”

“Không đắc tội cậu chứ?”

“Thái độ của anh hôm đó cũng không hẳn là xấu.” Nói ra đến chính hắn cũng cảm thấy dối trá, “Thật ra, cũng không tệ lắm.”

Hồng Chính Thân nghe những lời này của hắn liền cười lạnh, nhìn hắn một lát rồi nói: “Cậu thật có ý tứ.”

“Tôi ư? Tôi thì có ý gì chứ.”

Khóe môi mỏng của Trương Thần Phong lộ ra một độ cong hoàn mỹ, được thấm ướt bởi sắc bóng của ly rượu đỏ. Hồng Chính Thân cảm thấy ánh sáng kia có chút lóa mắt. Thế nhưng ánh mắt Trương Thần Phong lại bị một mỹ nhân nóng bỏng trên vũ đài kéo đi, giống như tất thảy đàn ông trên đời, đều si mê cái đẹp và muốn thưởng thức nó.

Vì không thể nhìn thấu tâm tình đối phương, Hồng Chính Thân vẫn luôn thắc mắc một điều. Một người xuất sắc như Trương Thần Phong, nếu không bị quản chế bởi đặc tính nghề nghiệp, quan hệ với rất nhiều phụ nữ mà hắn không thích, có thể ảnh hưởng tới chọn lựa cá nhân của hắn hay không? Bình thường, hắn vẫn có thể hăng hái tràn trề mà cùng phụ nữ nói chuyện yêu đương ư? Còn có thể tinh chuẩn mà phân rõ loại cảm tình nào là thật, loại cảm tình nào là giả ư?

Nhưng hiện tại Hồng Chính Thân chẳng có quyền hạn gì để đặt ra bất cứ câu hỏi vô lý nào, hơn nữa mấy vấn đề này cũng chẳng phải chuyện của anh, thế nên anh quyết định không tiếp tục nghĩ ngợi lung tung nữa.

Đúng lúc đó, mấy người khách ngồi cạnh lại nổi lên tranh cãi gì đó. Trong lúc đùn đẩy tranh cãi ồn ào, không để ý đã hất rượu lên làm ướt cánh tay phải của Hồng Chính Thân.

“Này, có nhầm không đấy!” Trương Thần Phong đứng lên bênh vực kẻ yếu, lại bị Hồng Chính Thân một tay giữ lại.

“Không việc gì đâu, tôi vào toilet một chút là được.”

Hồng Chính Thân vừa đi khuất, sự việc lại phát sinh thêm biến cố. Vị khách bên cạnh vẫn tiếp tục giả vờ say rượu quấy rầy các khách hàng bên cạnh, Trương Thần Phong chẳng qua là vì bất mãn nên mới liếc hắn hơi nhiều lần, liền lọt vào lời lẽ gay gắt khiêu khích của đối phương, thậm chí hắn còn không biết tự lượng sức mà lao tới muốn đánh nhau.

Trương Thần Phong duỗi tay ra ngăn cản, thuận thế xoay nhẹ cổ tay, thắt lưng đối phương gần như mất thăng bằng, xiêu vẹo văng ra hơn một mét. Đợi hắn nghiêng nghiêng ngã ngã đứng lên văng ra mấy câu chửi bậy, xắn tay áo lên định bụng đánh nhau với Trương Thần Phong, đột nhiên lại có hai nhân viên an ninh cao to lực lưỡng, không nói hai lời, mỗi người một bên trực tiếp đem thẳng tên say rượu điên cuồng kia ra ngoài, lập tức biến mất giữa biển người.

Chuyện vẫn chưa xong, ba phút sau, hai gã đàn ông vạm vỡ kia quay lại quầy bar, hào phóng mời Trương Thần Phong: “Nể mặt người anh em, ông chủ của chúng tôi xin được mời anh một ly.”

“Không cần khách sáo, tôi không thích uống rượu.” Nói rồi xoay người tiếp tục xem biểu diễn.

Đối với loại thái độ không thêm quan tâm này, bọn họ cũng có phần kinh ngạc, hai người suy tư một lúc rồi bỏ đi. Vài phút sau, lại theo lệnh quay lại chuyển lời nhắn, một người trong số đó còn cầm một bình rượu, lớn tiếng nói với mọi người trong quán: “Các vị! Ông chủ của chúng tôi nói, nếu như người anh em này chịu uống hết chai Martell trên tay tôi, mỗi bàn sẽ được tặng một chai bia.”

Quán bar nổi lên tiếng hô hào tứ phía.

Trương Thần Phong bắt đầu dĩ bữu môi, không biết đã chọn tới cái tên đại ca giang hồ mờ ám này ở chỗ nào chứ.

Miệng hắn dẩu lên, ngữ khí trêu chọc: “Có thật không? Chỉ một? Không bằng miễn phí tiền rượu cho tất cả các quý cô ở đây đi.”

Bảo tiêu do dự một chút, liếc về phía sau. Như đã có được lệnh mới, lập tức quay lại nói: “Đại ca nói có thể.”

Trương Thần Phong thấy bọn hắn là người của quán bar, ông chủ lại ra tay hào phóng, vào ngày lễ như thế này, có muốn cũng không nên hủy đi hứng trí của mọi người.

Nhìn vẻ mặt trông đợi của đám người vây quanh xem náo nhiệt, hắn đành phải hy sinh bản thân vậy. Trương Thần Phong bỗng chốc cười khổ, nhận lấy bình rượu giữa đầu lên uống. Xung quanh lập tức vang lên tiếng huýt sáo hò hét như sấm.

Toilet trong quán bar lúc nào cũng đông nghịt khách, Hồng Chính Thân chờ có chút sốt ruột, chỉ có thể mang một thân toàn mùi rượu một lần nữa vòng lại đường cũ. Ai ngờ, xa xa đã thấy một đám người vây quanh Trương Thần Phong bên quầy rượu.

Hồng Chính Thân chưa từng trắng trợn mà nhìn chăm chú một ai như thế. Anh yên lặng quan sát, mãi cho đến khi chai rượu kia chỉ còn lại hai phần, mới lẳng lặng đẩy đám người ra hai bên mà tiến về phía trước, bắt lấy cánh tay Trương Thần Phong: “Đủ rồi, cậu say rồi đấy.”

Trương Thần Phong cả kinh, có chút dăm chiêu nhìn hẩn một cái, nhưng không tiếp tục uống nữa.

Một gã bảo tiêu đang định nổi giận, Hồng Chính Thân đã giải thích với hắn: “Người bạn này của tôi tửu lượng không tốt lắm, sao phải ép buộc như vậy.”

“Hai người đi cùng nhau?”

“Nếu không thì phần còn lại tôi sẽ thay cậu ấy uống vậy.”

“Việc đó phải hỏi ông chủ của chúng tôi trước đã.”

Một tên trong số đó chỉ về phía gian đặc biệt nửa kín nửa mở đằng sau, Hồng Chính Thân không chút do dự tiến đến.

Trương Thần Phong đứng tại chỗ không nói câu nào, bình tĩnh nhìn bọn họ thương lượng, khéo môi thích thú nhếch lên một ý cười. Nhìn một người đàn ông thay mình ra mặt, thật đúng là thú vị. Tuy rằng bình rượu kia quả thật rất mạnh, nếu thực sự uống hết, chưa biết chừng sẽ lăn ra ở đó luôn. Chết còn, chỉ sợ chính là nhược điểm duy nhất của Trương Thần Phong.

Hồng Chính Thân một bước tiến vào gian đặc biệt, ngồi chính giữa đối mặt với một gã đàn ông thô kệch, không hề gỡ xuống nét mặt nghiêm túc: “Tôi đã đoán ngay là cậu, nếu không thì chẳng có thằng nào lại hào phóng đến thế cả.”

“A!” Người đàn ông kia nhìn thấy Hồng Chính Thân, tròn mắt lồi cả ra.

“Người kia là bạn của tôi, nể mặt một chút, đừng trêu đùa cậu ta.”

“Đáng lẽ nên nói sớm chứ, anh Thân. Thất lễ rồi! Mà anh đến sao không nói trước với em một tiếng, để em còn thu xếp bố trí cho anh một gian đặc biệt chứ!”

Nhiếp Phong cười ha hả, đuổi đàn em hai bên ra ngoài, nhanh nhẹn mời Hồng Chính Thân ngồi xuống, niêm nở rót rượu, lại nhẹ nhàng kê sát bên tai Hồng Chính Thân mà hỏi: “Đó là ai thế? Bản lĩnh thật không tầm thường, thân thể kia rất giống như đã từng được huấn luyện vậy. Em chỉ là muốn kêu Gấu Xám và Đại Minh ra trêu cậu ta một chút, ai biết lại là người của anh chứ.”

“Cái gì mà ”người của anh” hả, chỉ là bạn bè bình thường thôi. Cậu đừng tưởng ai cũng muốn làm đàn em của cậu, cậu ta chính là tâm phúc của Tương Băng Cầm đó. Cậu không phải là muốn đoạt người đấy chứ?” Hồng Chính Thân âm thầm cảm thấy may mắn đã gặp được Nhiếp Phong, mới có thể trên cơ mà khước từ như vậy, “Khuyên cậu tốt nhất là đừng nghĩ đến chuyện đó.”

“Ai da, thì ra là người của chị Cầm! Khó trách lại bắt mắt đến thế!” Nhiếp Phong cười hì hì, vẻ mặt tươi cười ngồi xuống, duỗi đôi chân dài ra, “Ai, nếu không có việc gì thì mau chóng đưa cậu ta rời khỏi đây đi, anh nghĩ em cho cậu ta uống rượu bình thường sao?”

Hồng Chính Thân vuốt vuốt trán, bất đắc dĩ nói: “Cậu lại táy máy tay chân cái gì rồi hả?”

“Đó không phải là Martell, rất mạnh, có điều ngủ một giấc là sẽ không có chuyện gì đâu, ha ha ha...”

Hồng Chính Thân có phần vô lực: “Thằng nhóc cậu rõ thật là –”

“Nhìn anh căng thẳng kìa, trời ạ! Cậu ta không phải là dị ứng chất cồn đấy chứ, như vậy thì chết chắc rồi.”

Hồng Chính Thân nện thẳng một quyền lên ngực Nhiếp Phong, đối phương thống khổ lên án: “Này, em là em rể tương lai của anh đấy nhé, đừng khiến em suốt ngày mất mặt trước đàn em thế chứ!”

“Đừng giả bộ bị cảm sùng nữa, Giai Nhạc lại tới cho cậu một trận bây giờ.”

“Này, Hồng Chính Thân, bao giờ anh mới chịu quay về tập đoàn Chúng Thành thế?”

“Dù sao thì cũng không phải bây giờ.”

“Tính khí Giai Nhạc kiêu hãnh y hệt anh vậy, gần đây có vẻ như lại rất cứng đầu với bác trai, em nói cô ấy lại không nghe. Anh nếu rảnh thì khuyên nhủ cô ấy giúp em với, em chỉ sợ đến lúc em thật sự không vào được cửa nhà anh, vậy thì thảm rồi.”

“Muốn vào được cửa lớn Hồng gia thì cậu tự chịu đi! Đụng phải Hồng Giai Nhạc thì cậu đen rồi.”

Quả thật, ai cũng có khắc tinh, khắc tinh của Nhiếp Phong chính là cô em gái Hồng Giai Nhạc của Hồng Chính Thân. Hồng gia gia môn bất hạnh, hai anh em đều thích khiêu chiến với quyền uy của gia tộc, lựa chọn đối tượng không phù hợp, không đem Hồng gia biến thành gà bay chó sủa thì không chịu dừng tay.

Hai phút sau, Hồng Chính Thân kéo Trương Thần Phong ra ngoài. Gió lạnh tạt vào mặt, thần trí mơ màng của Trương Thần Phong mới được xoa dịu đôi chút: “A... Xem ra không tốt rồi, rượu kia... mạnh thật đấy, tôi vào xe nằm nghỉ một lúc vậy.”

“Nhà của tôi ở gần đây, để tôi lái xe cho. Tắm rửa xong có lẽ cậu sẽ đỡ hơn một chút.”

Hắn không có lựa chọn nào khác: “Được.”

“Nhiếp Phong không phải người xấu, chẳng qua là có chút thể lực, nên thỉnh thoảng chơi đùa một chút thôi.”

“Thì ra hai người quen nhau.”

“Cậu ta là... Ai, quên đi. Vừa rồi cậu làm gì mà chọc đến bọn họ thế?”

“Tôi đánh ngã một tên điên say rượu, bọn họ đến mời rượu tôi.” Trương Thần Phong sơ sài thuật lại.

Hồng Chính Thân hiểu rõ, Nhiếp Phong chẳng qua chỉ là hứng thú với phong cách của Trương Thần Phong, muốn kết bạn với hắn, xem thử có thể kéo hắn nhập hội được hay không mà thôi. Nhiếp Phong chẳng biết gì về hắn, vậy mà vẫn muốn giữ lại hắn bên mình.

Hồng Chính Thân đỡ Trương Thần Phong tiến vào thang máy, nhà anh ở tầng mười hai. Nhìn Trương Thần Phong mất sức xụi lơ, hơi thở gấp gáp hỗn hển, các giác quan của Hồng Chính Thân thoáng cái căng lên.

Anh đối với Trương Thần Phong có một loại cảm giác vô cùng mới lạ, có chút khinh thường kháng cự, lại đặc biệt hấp dẫn thu hút. Có đôi khi anh coi hắn như một hiện tượng hồi quang phản chiếu, có đôi khi lại thấy tiếp cận với hắn như đang cầm một con dao hai lưỡi, rất muốn tùy ý vung lên, nhưng lại sợ sẽ khiến chính mình bị thương.

“Sao rồi?”

“Không sao, chỉ là đầu có chút choáng váng... Mẹ nó!”

Lần đầu tiên nghe được một kẻ có vẻ ngoài luôn luôn ưu nhã như hắn mắng chửi thô tục, trong lòng cảm thấy có chút buồn cười.

5. Quyển 1 - Chương 3

Sau khi mở cửa, Hồng Chính Thân tha thảng Trương Thần Phong vào phòng tắm: “Xin lỗi.”

Nói rồi đề sau gáy hắn, mở vòi nước, nước nóng chảy thẳng xuống đầu. Trương Thần Phong nhịn không được rung mình một cái, theo bản năng vùng vẫy muốn thoát khỏi Hồng Chính Thân, giẫy dụa ngã vào bồn tắm lớn. Hồng Chính Thân khi còn trẻ cũng từng trải qua chuyện này, anh còn nhớ rất rõ cảm giác thân thể như bị tách rời khỏi tâm trí, ý thức chưa hẳn đã mất, song chỉ có thể mặc cho thân thể mình mềm nhào ra như bún. Cảm giác say rượu chẳng hề dễ chịu như tưởng tượng.

“A –” Trương Thần Phong phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn, “Gặp quỷ, rượu này có vấn đề!”

Vốn tưởng rằng chỉ phụ nữ mới có khả năng làm điên đảo người khác, nhưng bất kể là vô tình hay cố ý, từng cử động của Trương Thần Phong đều hết sức quyến rũ, tàn mạt thứ vị đạo nam tính khiến người ta phải

rùng mình. Lực công kích có chút mạnh mẽ, nhưng không khiến cho người ta cảm thấy bị uy hiếp hay sợ hãi, mà lại sinh ra cảm giác muốn tìm hiểu đến tận cùng, tựa như thiêu thân lao đầu vào lửa.

“Trương Thần Phong, cậu bình tĩnh một chút.”

Đây chính là lần đầu tiên Hồng Chính Thân gọi tên hắn, khiến anh có loại cảm giác như đã thân thiết hơn một chút với người này vậy. Không muốn gọi “A Phong”, có lẽ là do đã có quá nhiều người gọi hắn như thế.

Giúp Trương Thần Phong gỡ bỏ đôi giày ẩm ướt, chiếc áo len cũng đã được cởi bỏ, nhưng khi tháo đến cổ áo sơ mi của hắn, ngón tay Hồng Chính Thân bỗng chốc ngập ngừng do dự.

Bờ ngực xinh đẹp trắng kiêu ẩn hiện giữa lớp vải kia... Khung cảnh này có lẽ cũng chỉ có thể thấy trên phim ảnh, hay trong phòng tập thể hình mà thôi. Trước mắt Hồng Chính Thân nhất thời một mảnh chói lóa, anh dời mắt sang hướng khác, quay lưng lại với người trong bồn tắm kia hít sâu một hơi, không biết chính mình bị làm sao, đã lâu lắm rồi chưa hề rung động vì bất kỳ người đàn ông nào. Ít nhất thì đêm nay không thể được!

Mà Trương Thần Phong lúc này, hình như đầu óc đã ong ong kêu rồi, trước mắt sao bay tung tóe, cơ thể lúc nóng lúc lạnh, cổ họng lại có chút buồn nôn. Giống như mùa hè hai năm trước, hắn cũng đã từng say như vậy, thậm chí càng uống càng say. Đó chính là lần đầu hắn hiểu được một cách sâu sắc cảm giác bị người mình tin tưởng nhất phản bội là như thế nào.

Ký ức thống khổ hỗn loạn theo men rượu dần dập ập đến, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cứ như vậy mà phơi bày nhược điểm của chính mình ra trước mắt một người gần như hoàn toàn xa lạ? Chẳng lẽ là xuất phát từ khí chất đặc biệt nào đó trên người đối phương, mới có thể khiến hắn nhất thời sinh ra loại ảo giác an toàn ngăn ngừi như thế.

Chỉ một lần cho phép bản thân thả lỏng đã ăn phải quả đắng, nhưng lúc này, đối phương là một người đàn ông, mặc dù người đó có thể khiến hắn cảm thấy thoải mái dễ chịu, nhưng có lẽ cũng sẽ không vướng phải loại tình cảm khúc mắc phức tạp như trong quá khứ đâu. Tốt rồi, chỉ ít giờ phút này hắn cũng không cần phải đề phòng bất cứ thứ gì.

Từng nếm qua thiết thời thì sẽ rất dễ phòng, không thể nuông chiều bản thân sa vào bất cứ ham muốn nào, giả dụ như phụ nữ, hay rượu. Mặc dù đã không còn làm công việc có mật độ nguy hiểm cao đó nữa, nhưng cơ chế đề phòng một khi đã mở ra thì sẽ giữ nguyên bản năng tự vệ. Vậy mà không biết vì lý do gì, khi ở cùng người tên Hồng Chính Thân này, chính hắn lại tựa như cố ý gỡ bỏ mặt nạ, không còn năng lực đặc biệt nào hết, chỉ có như vậy, trở lại trạng thái thất thố chán chường ngày ấy.

Thậm chí vào lúc ý thức càng ngày càng mơ hồ như thế này, hắn lại càng thấy mặt khác vẻ ngoài lạnh lùng của đối phương, thấy được vẻ dịu dàng săn sóc trong đáy mắt anh.

Cứ coi như gã Hồng Chính Thân này là đối tượng đáng giá để hắn vứt bỏ mặt nạ mà nghỉ ngơi nửa ngày đi. Nghĩ vậy, hắn chẳng thêm tỏ vẻ nữa, việc đâu tới đó vậy.

Hồng Chính Thân xoay người dùng sức lôi Trương Thần Phong ra, cùng một người đàn ông cao lớn y hệt mình tiến vào phòng ngủ: “Được rồi, lau người sạch sẽ rồi lên giường nằm thôi.”

Trương Thần Phong chôn mặt vào tay như có chút khó chịu, tầm mắt trở nên mơ hồ... Ánh sáng phía đầu giường khúc xạ thành một quang cảnh sáng, làm đầu hắn đau đến muốn nứt ra. Vốn muốn ngăn lại bàn tay phải không an phận của ai đó kia, nhưng lại bị một ngoại lực mạnh mẽ hung hăng chặn lại, tứ chi tưởng chừng hung mãnh của hắn không có đất dụng võ, bàn tay nóng kia còn siết chặt, khiến hắn nhin không được thấp giọng rên lên.

Hồng Chính Thân cũng hoảng, vội vã buông tay. Ngờ đâu đối phương trở mình một cái đã đem anh đè xuống dưới thân. Chỉ hai giây sau, Hồng Chính Thân liền phát hiện ra mình không thể nhúc nhích được. Xem ra Nhiếp Phong nói không sai, hắn không phải kẻ vô dụng, khí lực của hắn so với anh chỉ có hơn chứ không có kém.

Cứ thế, bốn mắt giao nhau ở cự ly cực gần, ánh mắt phức tạp chậm rãi chuyển về phía con ngươi của đối phương, động tác của hai người đều đột ngột dừng lại.

Nếu Trương Thần Phong còn thanh tỉnh, nhất định có thể qua tiếp xúc giữa hai làn da mà cảm nhận được nhịp tim đập loạn của một người đàn ông khác. Ngay khi Hồng Chính Thân đang muốn nhân trạng thái hư ảo này mà chìm đắm một phen, Trương Thần Phong lại biếng nhác cười, giống như đứa trẻ vừa thành công đùa dai người ta mà nhẹ cười thành tiếng:

“Không cần phải trối chết tôi vậy chứ, tôi sẽ cố gắng không phá rối anh đâu...”

Không khí mờ ám đến cực điểm khi này tựa hồ lập tức bị phá sạch, Hồng Chính Thân gần như là phản xạ mà dùng hết sức lực toàn thân đẩy người đàn ông phía trên mình sang một bên, hỗn hển thở mấy hơi, không biết đang giận hân hay giận chính mình nữa.

“Điên rồi.” Thấp giọng lắm lắm mấy tiếng, trong cơ thể Hồng Chính Thân dâng lên một cỗ khoái cảm khổ sở, giống như một tên tội phạm bị giam giữ lâu ngày trong ngục tù tối tăm lại đột nhiên thấy ánh sáng vậy, cảm giác thật không dễ chịu.

Anh không thích những cuộc tình quá mức nồng nhiệt, hơn nữa kẻ đã từng có quá khứ phức tạp như anh lại càng không muốn chống lại số phận một lần nữa. Chính vì thế, những năm gần đây, anh luôn kịp thời chặn đứng bất kỳ yếu tố nào có thể sinh ra loại chuyện cuồng nhiệt si mê như vậy.

Hồng Chính Thân cảm thấy việc duy nhất bản thân nên làm bây giờ, chính là lo cho cái ga trải giường đang ngày một ẩm ướt của anh. Thần trí hần hiện đang nửa tỉnh nửa mê, miệng thì vẫn lắm lắm chống cự. Nhưng đến khi bắt đầu cởi quần áo xuống cho hần, Hồng Chính Thân mới thấy mình thật sự không phải thánh nhân. (Ồ chưa cởi mà giường đã ướt hí hí, đùa nha, ướt là do anh Phong mới từ phòng tắm ra nha:>)

Có lẽ ở nơi nào đó đã bị trấn áp lửa dục lâu lắm, bên cạnh lại sẵn có người cực kỳ đẹp, khiến phong cảnh trước mắt tự động biến thành một loại tình sắc không thể cưỡng lại, như một bài kiểm tra lớn với định lực của anh. Hồng Chính Thân không thể không thừa nhận, đôi khi đàn ông cũng chẳng khác cảm thú là mấy.

Càng đáng chết hơn là, Trương Thần Phong không hần đã hoàn toàn mất ý thức, hần vẫn đang cố gắng “đấu tranh” nhằm hoàn thành cái nhiệm vụ không hề cần thiết là bảo vệ chính mình kia. Trong lúc kẻ đến người đi không tránh khỏi tứ chi tiếp xúc, thật sự phiền não.

Hồng Chính Thân đem chuyện này hết thảy đổ tại bản năng nghề nghiệp của Trương Thần Phong, dù là dưới tình huống bất thường này, hần vẫn không quên bày ra bộ dạng phóng đảng. Có khi sở trường của hần chính là khiến người ta ý loạn tình mê cũng nên.

Đợi tiếng của Trương Thần Phong ngày một nhỏ dần, cơ thể cũng dần dần thả lỏng, Hồng Chính Thân mới đứng dậy, tìm một chiếc khăn tắm lớn, động tác chà lau thật dịu dàng mà nhanh gọn. Anh sợ, dù chỉ dừng lại trên cơ thể kia trong chốc lát thôi, bàn tay cầm chiếc khăn kia cũng sẽ gây ra hậu quả không thể lường trước được. Nói thật, từ bé đến nay, anh chưa từng chăm sóc bất cứ ai như thế.

Trương Thần Phong lơ đãng, giống như một đứa trẻ, đưa tay lên ôm lấy thắt lưng của Hồng Chính Thân, còn rúc vào lòng anh, lắm lắm mấy lời vô nghĩa. Hồng Chính Thân đến thở mạnh cũng không dám, ngực nhẹ nhẹ phập phồng, sợ làm kinh động đến “sinh vật” trong lòng. Nhiệt độ của hần có chút quá cao, Hồng Chính Thân cảm giác như mình cũng sẽ bùng nổ.

Giày vò như thế được một lúc lâu, đến tận khi Trương Thần Phong bắt đầu không an ổn mà ngủ thiếp đi trên giường, Hồng Chính Thân mới vô lực ngã xuống bên cạnh hần. Thời gian trôi qua hết sức chậm rãi, như thế đã dừng lại rồi. Nghiêng đầu nhìn về phía Trương Thần Phong, có lẽ là cảm thấy chính mình thật quá mức lỗ bịch, anh trái lại lặng lẽ bật cười.

Thở nhẹ một hơi, cánh tay trái vô thức giơ lên, cách khuôn mặt của Trương Thần Phong có một phân lại đột ngột khựng lại. Phải khoảng nửa tiếng sau, ngón tay kia mới bắt đầu vuốt lên những lọn tóc ướt đen huyền dính trên vầng trán của Trương Thần Phong.

Lúc này Trương Thần Phong càng đặc biệt tuấn mỹ, lại thêm cả nét trẻ con. Cái vẻ gợi cảm pha chút chán chường này, nhu hòa mà phóng khoáng, pha trộn với nét trẻ trung tạo thành một vẻ quyến rũ mỏng manh mà diễm lệ. Sợi tóc thoang thoang mùi dầu gội thơm mát quen thuộc, khiến người ta không thể khống chế được, cứ vậy chìm đắm.

Tựa như thủy triều dâng, phút chốc nhấn chìm. Cũng chính trong phút chốc đó, ánh mắt sáng ngời pha lẫn gian xảo trong ký ức kia đã vén mở một đợt sóng thần. Có thứ gì đó, nhân lúc người ta chưa kịp phòng bị, đã đột ngột ập đến rồi.

Hồng Chính Thân tỉnh táo ngồi dậy, dưới ánh đèn mờ tối, trước mắt anh lập lờ một mối nguy hiểm sắc bén mà mê hoặc.

Mình làm sao vậy? Mình làm sao vậy chứ! Tâm tình vốn bình lặng lâu ngày lại đột nhiên dậy sóng như thế, rốt cuộc là tại sao! Không phải đã quen với một người phụ nữ hoàn hảo như Lâm Diệu rồi sao, chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ? Không phải đã từ bỏ mọi sai lầm trong quá khứ, từ bỏ kiểu quan hệ lỏng lẻo ngoảnh kia rồi sao? Còn muốn thế nào nữa chứ!

Lúc trẻ, cho dù có là bạn tình cực kỳ tuyệt mỹ như Antonio đi chăng nữa, nếu không phải vì đối phương tích cực chủ động dụ dỗ, khơi gợi ham muốn khiến anh khó có thể tự chủ được, Hồng Chính Thân tự nhận thấy mình sẽ không chủ động theo đuổi đàn ông. Nhưng lúc này, anh tinh tường ý thức được sâu trong nội tâm đã có thứ gì đó phá kén mà ra, chẳng thể che giấu được những rung động run rẩy kia nữa.

Hồng Chính Thân chán nản đẩy cánh tay thon dài trắng kiện đang ôm eo mình ra, mở ngăn kéo lấy ra một gói thuốc lá. Giờ mới biết cai thuốc thật chẳng phải chuyện dễ dàng gì. Thứ dục niệm không thực mạnh mẽ đó cứ đến rồi lại đi, lúc đó thật không biết nên ngăn chặn, hay cứ để nó tùy ý bộc phát nữa.

Chuyển sang ngồi một mình trên sofa, lò sưởi vẫn chưa thấm khô hết được một tầng hơi nước nhiễm trên người anh. Cách chiếc đèn ngủ mờ tối một khoảng vừa đủ, nhìn người đàn ông đang ngủ say kia, ánh sáng từ chiếc bật lửa lẳng lặng hắt một vầng sáng đỏ lên khuôn mặt Hồng Chính Thân...

Đến khi mở mắt ra, Trương Thần Phong mới nhận ra mình đang ở trong một căn phòng xa lạ. Hắn vỗ vỗ trán ngồi dậy, ánh mắt cũng đã khôi phục vẻ trong suốt.

Cả một đêm, thật hiếm có, hắn lại có thể không hề nằm mơ, ngủ ngon một cách thần kỳ. Xóc tẩm chăn mỏng trên người lên, tuy rằng không phải lần đầu say rượu, chỉ là... toàn thân trần trụi qua đêm trên giường một người đàn ông như thế này, đúng là hắn chưa thử qua bao giờ.

Trương Thần Phong chưa say tới mức mất trí nhớ, hắn vẫn biết đây là nhà của ai.

Dù có nhắm mắt lại, vẫn có thể cảm giác được ánh mắt nóng rực kia rà soát trên cơ thể mình, cùng với dòng điện nho nhỏ phát ra khi bàn tay nóng hổi kia tiếp xúc với da đầu hắn. Hắn thế mà cũng có ngày bị người khác coi như động vật nhỏ bị lạc mà dịu dàng đối đãi, cái tên Hồng Chính Thân này thật đúng là khó hiểu.

Nói đi cũng phải nói lại, người kia cũng coi như quân tử, lúc trước không chỉ giúp mình thương lượng, mà còn nhường lại phòng chính có giường lớn cho mình. Nếu là hắn, nhất định sẽ không hùa hạ một người đàn ông mới gặp mặt có một lần thay quần áo đâu.

Căn nhà chỉ đúng hai màu sắc đen trắng cùng rèm cửa khép hờ màu xám nhạt, lộ rõ khí thế chủ nhân của nó. Trương Thần Phong quan sát cách bài trí trong phòng một lượt, cảm thấy đánh giá của hắn về người kia quả thật không sai là mấy.

Người nọ tự kiểm soát bản thân rất nghiêm ngặt, lạnh nhạt mà khí phách, không thích những lễ nghi phức tạp rườm rà, cũng chán ghét cả mấy chuyện xã giao không cần thiết. Chính mình hôm qua lại lộ mặt xấu, hy vọng chưa đụng chạm gì đến anh.

Thật cảm tạ đối phương hôm qua đã để hắn một mình chứ không ở lại mà bày ra tư thế ban ơn nhằm chế giễu hắn. Liếc về phía chiếc đồng hồ treo tường, một giờ bốn mươi phút chiều, như vậy cũng khá lâu rồi đấy chứ.

Nghĩ lại, đã bao lâu rồi hắn chưa ngủ yên trên giường như thế này? Nhìn từ điểm này, không biết có nên cảm kích Hồng Chính Thân đã hào phóng ra tay khoản đãi hắn không nữa.

Nguyên một bộ quần áo cùng đồ dùng cá nhân hoàn chỉnh được đặt ở cuối giường. Trương Thần Phong nhặt chiếc điện thoại đặt trên tủ đầu giường lên kiểm tra tin nhắn gửi đến, có 14 cuộc gọi nhỡ, 10 cuộc trong số đó đến từ phòng lễ tân của Quang Vũ.

Vừa xuống giường đi về phía phòng tắm, hắn vừa gọi một cuộc qua đường dây đặc biệt cho Anna. Hắn vừa uể oải “alo” một tiếng, một tràng ân cần chỉ bảo dọa dẫm của đối phương đã chặn lời hắn: “Chúng tôi còn tưởng cậu bị ông già Noel bắt cóc rồi chứ!”

“Xin lỗi mà, với lại ông đó chắc cũng không rảnh vậy đâu.” Trương Thần Phong thử độ nóng của nước, “Chị Chăm tìm tôi sao?”

“Đúng đấy, cậu cứ ở đó mà chờ pháo nổ đi.”

“Tôi chỉ là sáng ra hơi đau dạ dày nên không đi điểm danh thôi mà, có cần căng thẳng đến vậy không?”

“Nhưng cậu đã bỏ lỡ cuộc hẹn sáng nay với ngài John Smith rồi! Ngài ấy chính là đối tượng hợp tác có thể lực nhất của Quang Vũ hiện nay đó. Tốt nhất cậu nên gọi một cuộc điện thoại cho Tương tiểu thư đi.”

Hình như có việc đó thật, Tương Băng Chăm từng đặc biệt căn dặn hắn, để hắn cùng tham gia tiệc mừng Giáng Sinh riêng của tập đoàn tại Hong Kong. Nhưng Trương Thần Phong lại cho rằng, bản thân cùng lắm cũng chỉ là một người bạn trai làm nền cho Tương tiểu thư mà thôi, thiếu hắn cũng chẳng phải chuyện gì lớn.

Cho là chẳng có gì nghiêm trọng, bỏ điện thoại sang một bên, bắt đầu hưởng thụ tắm nước nóng. Căn hộ này tuy không lớn, nhưng nhìn hệ thống thiết bị vệ sinh nhập khẩu riêng từ Đức được lắp đặt độc lập này, có thể thấy Hồng Chính Thân kia cũng là một kẻ thực sự biết hưởng thụ.

Trương Thần Phong thầm nghĩ: Những thứ này hầu hết đều vượt xa khả năng tài chính của một phóng viên tạp chí bình thường, hơn nữa anh còn có quan hệ thần bí sâu xa với Tương Băng Chăm, chắc hẳn là một kẻ may mắn xuất thân từ một gia tộc cao quý nào đó, loại khí chất kia có cổ giả bộ cũng không giấu được. Hắn hoàn toàn không có ý phóng đại, nhưng Hồng Chính Thân kia chẳng thể nào lại là một thanh niên hiền lành thân thiện xuất thân từ một gia đình tầm thường được, toàn thân anh toát ra vẻ u sầu mà kiên định, hẳn là vì từng bị phản bội mà tôi luyện thành.

Có điều, tối hôm qua hắn đã đủ mất mặt rồi, cũng không có hứng thú vạch trần bí mật của đối phương thêm nữa.

Ngay lúc hắn vừa tắm xong, đang trở lại phòng ngủ, điện thoại di động lại reo lên. Vừa nhìn đến tên người gọi, Trương Thần Phong đã lập tức đầu hàng: “Cô đã nói sẽ không can thiệp đời sống riêng của tôi kia mà, chị Chăm.”

“Anna nói cậu đã gọi điện về công ty, cậu không biết tôi đang tìm cậu sao?”

Tâm tính phụ nữ sâu tựa đáy biển, đặc biệt là phụ nữ như Tương Băng Chăm. Người bình thường thậm chí còn không thể từ giọng nói của cô ấy mà nghe ra bất cứ ý gì.

“Sorry, tôi thừa nhận đã bỏ lỡ tiệc rượu với một vị khách đầu tư lớn, có điều tôi không chấp nhận việc cô chỉ vì chuyện này mà làm khó dễ tôi.”

“Lương phu nhân xác nhận tối qua chưa đến mười giờ hai người đã tách ra, vậy cậu đã chơi bời ở đâu?”

Không phải bạn của cô chủ động rủ rê tôi sao. Có điều lúc này, Trương Thần Phong cũng chẳng muốn khai báo nhiều, hắn chán ghét loại dục vọng độc chiếm mạnh mẽ của Tương Băng Chăm đối với hắn.

“Tôi cùng một cô nàng tóc vàng vui vẻ một đêm, còn dùng thuốc nên ngủ đến không biết trời đất gì, đang ở nhà cô ấy tắm rửa, sau đó chuẩn bị quần áo chỉnh tề tham dự buổi trà chiều với gia tộc thượng lưu kia đây. OK?”

Đầu dây bên kia bỗng dưng im bật. Một lát sau, thanh âm bình lặng của Tương Băng Chăm mới truyền tới: “Tôi đã nói trước tiệc chiêu đãi hôm nay rất quan trọng, lại đáp ứng với ngài Smith là sẽ giới thiệu cậu. Nhưng cậu đã khiến tôi phải nuốt lời.”

“Đường đường là chủ tịch một tập đoàn lớn, sao lại có thể có hứng thú với một tên host cơ chứ?” Trương Thần Phong bắt đầu chậm rãi mặc quần áo.

“Không cần biết cậu đang ở đâu, nửa tiếng nữa phải có mặt ở biệt thự trên núi Thái Bình cho tôi. Tiệc rượu vẫn sẽ kéo dài từ giờ cho đến ba giờ.” Nói xong câu này, Tương Băng Chăm lập tức cúp máy.

Mặc dù biết ở nhà người khác không nên quá tự tiện, nhưng bà chủ đã hạ tối hậu thư như vậy, Trương Thần Phong cũng chẳng còn thời gian quay về đổi trang phục nữa. Vừa mở tủ quần áo của Hồng Chính Thân ra, hắn không khỏi huýt sáo một tiếng.

Lấy trang phục vốn là nên báo trước cùng chủ nhà, nhưng đến lúc đó hắn mới nhớ ra, hai người bọn họ vậy mà chưa từng trao đổi qua số điện thoại.

Tạm thời đành bắt chắp mạo muội hay không mạo muội, hắn khấn cấp lấy ra từ góc tủ một bộ lễ phục màu xám tro, kiểu dáng đơn giản gọn gàng nhưng lại có vẻ cổ điển đặc biệt. Hai người họ cao tương đương nhau, quần áo mặc tự nhiên cũng rất vừa vặn.

.....

Khi Trương Thần Phong mang cả một thân phong độ phi phàm này bước ra khỏi cửa khu chung cư cao cấp, nhân viên an ninh khu nhà còn nhìn không được, tôn kính nhìn hắn chằm chằm.

Vừa lên xe, Trương Thần Phong liền từ dưới đệm ghế ngồi lấy ra một chiếc điện thoại di động chỉ nhỏ cỡ hộp diêm, vừa linh hoạt kéo nắp ra thành kích cỡ bình thường liền phát hiện có tin mới, hắn ngay lập tức nhú mày, nhìn thoáng quanh bãi đỗ xe, ngón tay nhanh chóng nhập mật mã mở tin nhắn thoại trong hộp thư. Nghe xong, hắn bắt đầu gọi một cuộc điện thoại đường dài qua New York: “Tìm tôi?”

“Grey, Mosley vừa rồi đã thu xếp ổn thỏa, khôi phục trật tự bên ngoài, thời sự thậm chí còn đưa tin hân vinh dự được bắt tay với thủ tướng. Cảnh tượng thật khiến lòng người cảm động, thật tiếc cho cậu khi không được thấy.” Đối phương bình thản tự thuật tình hình gần đây.

“Cảm ơn ngài đã đem tin tức đáng mừng như vậy truyền lại cho tôi.” Nghe được một câu như vậy, Trương Thần Phong thực sự dở khóc dở cười, có điều đối phương tốt xấu gì cũng là đại úy, hắn nể mặt gã mới không phát cáu, “Gabriel lần này tìm được cái bia đỡ đạn quá tốt rồi còn gì.”

“Hôm nay tìm cậu là muốn nhắc lại chút chuyện xưa, chúng tôi vẫn luôn tìm kiếm Kẻ tiết lộ cơ mật tài cao kia, mà cậu là người duy nhất từng chính diện chạm trán hắn, vì thế...”

Trương Thần Phong lập tức cắt lời hắn: “Đó chỉ là chuyện của hai năm trước, năm đó mạng lưới bảo hộ của CIA chỉ toàn thùng rỗng kêu to, khi tôi nói muốn rời khỏi chức vụ tạm thời tại FBI, các người đã cam đoan cuộc sống sau này của tôi sẽ không bị quấy rầy kia mà.”

“Grey, chúng tôi chỉ muốn cậu viết một bản báo cáo, nhắc lại một phần lời khai về Kẻ tiết lộ cơ mật kia thôi. Hắn gần đây lại bắt đầu rục rịch hoạt động gần biên giới, cậu cũng đã biết tổ chức Camilleta kia có cất giấu vũ khí hủy diệt hàng loạt rồi mà. Hy vọng cậu có thể vì tương lai mà tiếp nhận vụ này, cung cấp chút đầu mối cho đồng nghiệp.”

“Tôi đã nói tất cả những gì tôi biết.” Trương Thần Phong không kiên nhẫn nhú mày, trên mặt xẹt qua một tia căm phẫn.

Đối phương tựa hồ đối với loại oán giận kiểu này đã tập mãi thành quen, chỉ khô khan nói: “Tôi sẽ để thượng tá Plame nói chuyện với cậu.”

Ha, một quan viên có máu mặt của Nhà Trắng lại muốn cùng hắn nói chuyện cơ đấy.

....

Năm giây sau, một giọng nữ trầm ổn vang lên: “Hi, Grey, xem ra khí hậu nơi đất khách không hợp với cậu lắm nhỉ.”

“Ân cần thăm hỏi như vậy thật sự rất khác thường đó, trưởng quan.”

“Nghe nói cậu đã từ chối không ít án lớn từ CIA, thật không giống tác phong ngày trước của cậu. Năm đó chỉ vì phán đoán sai lầm của cậu mà chúng ta lỡ mất một cơ hội tiêu diệt tổ chức Camilleta kia, nhưng xét trên việc đối phương vì hành động của cậu mà tổn thất lớn, nên cấp trên cũng đã thưởng phạt rõ ràng rồi.”

Nghe đối phương nửa khen ngợi nửa châm biếm, dây thần kinh trên huyết thái dương của hắn giật giật: “Hiện giờ tôi chỉ là một gã cổ vắn nhàn nhả mốc meo, hoàn toàn không muốn gặp phải phiền toái nữa. Tôi

thấy nhu cầu trọng yếu nhất của tôi hiện giờ chính là chính phủ liên bang có thể sớm phê duyệt thủ tục di dân cho tôi.”

Trời mới biết hần ở ẩn rông rãi hai năm, xem ra vẫn chưa đủ để bù lại “sai lầm của cấp dưới” năm đó – quan hệ yêu đương với con gái gã trùm chi nhánh số 2 thuộc tổ chức Camilleta. Hần cuối cùng cũng gặp báo ứng, đối phương bán đứng hần, ngay khi hần định cùng cô ta bỏ trốn.

Chính cái gọi là “tình yêu”, đã khiến hần mất đi sức phán đoán cùng khả năng nhìn người chính xác trước sau như một, còn khiến bản thân hần rơi vào đường cùng, phải chạy trốn khắp nơi. Vì thế, Trương Thần Phong hần đã thanh tỉnh, quyết tâm tránh xa cái loại cảm xúc vô căn cứ khiến người ta rợn tóc gáy kia, một lần nữa trở lại làm một Trương Thần Phong có thể qua vẻ ngoài, cử chỉ, cách ăn mặc, lời nói và thói quen của một người mà thấu hiểu sở thích và tính cách của họ, đem nhân cách nguyên bản trở lại không sai một ly. Nhưng cũng chính vì có loại năng lực này, hần lại càng khó có thể tiếp nhận người khác.

“Cậu có đầu óc, có kỹ xảo giao tiếp rất tốt, lại từng có kinh nghiệm mạo hiểm. Cậu luôn là một trong số những người ưu tú nhất của chúng tôi.”

Đối với kiểu khen tặng này, Trương Thần Phong vẫn luôn vô cảm, hần ôn hòa đáp: “Chúc mừng năm mới như vậy không phải quá nồng nhiệt rồi sao? Còn nếu là khuyên tôi trở về đơn vị thì thật xin lỗi, tôi thật sự chưa từng nghĩ đến.”

“Tôi không ép cậu, nếu có yêu cầu gì, có thể liên lạc cho tôi bất cứ lúc nào.”

.....

Đã lâu không thấy cuộc hội thoại lại kết thúc với bầu không khí có vẻ thoải mái và vội vàng đến vậy, nhưng những lời lẽ quan tâm chăm sóc của cấp trên lại thường sẽ khiến người ta cảm động mà dễ dàng sập bẫy.

Trương Thần Phong cũng từng ôm hoài bão nhất quyết muốn bảo vệ quốc gia, nhưng rồi những hoài bão cuồng nhiệt đó cũng hao mòn theo những mưu mô phản bội trực lợi. Giờ đây, hần chỉ muốn có thể bảo vệ chính mình.

Có đôi lúc mọi việc quá gấp gáp, con người ta lại rất dễ ý đến khái niệm thời gian, đương nhiên chuyện đó không bao gồm việc đi gặp đối tác làm ăn.

Ngay sau khi Trương Thần Phong đến núi Thái Bình, hần mới thấy nỗi buồn bực của mình hoàn toàn không có cơ hội giảm bớt. Quyết định tham gia cái thứ tiệc rượu chiêu đãi nhảm chán này xem ra sai lầm rồi.

Đầu tiên cần phải thản nhiên tiếp nhận biểu tình kinh diễm lộ liễu của các cô gái lạ mặt, sau đó mới quay về một nụ cười mỉm vừa trang nhã lại không thiếu phong độ như thường ngày.

Đối với sự xuất hiện của mình, Trương Thần Phong luôn mười phần nắm chắc, nhưng cái tần suất bị người ta ngoảnh đầu lại nhìn nhiều đến kinh dị thể này khiến hần rợn tóc gáy. Vô thức cúi đầu nhìn xuống, hần thật sự nghi ngờ, có phải mình đã quên kéo khóa quần hay không vậy?

Sau đó, hần nhìn thấy Tương Băng Cầm, mà đối phương cũng đang mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn hần chăm chú, khiến cho Trương Thần Phong như đóng đinh tại chỗ, không dám tiếp tục tiến về phía trước nữa. Mãi đến khi Tương Băng Cầm tiến lại gần, hần mới giang hai tay ra chào đón bà chủ vận năng của mình, sau đó đưa ra nghi vấn.

“Tôi... có gì không ổn sao?”

“Bộ lễ phục này của cậu... là lỗi từ chỗ nào ra?”

“Trộm đến.” Cái này xem như là nói thật đi, “nhưng trên mặt tôi đâu có viết hai chữ ”tên trộm” đâu, sao lại nhận được nhiều ánh nhìn quan tâm ghê vậy.”

Tương Băng Cầm nhìn chòng chọc Trương Thần Phong năm giây, rồi mới vẫy vẫy tay áo như thể muốn vẫy lui luôn ý nghĩ linh tinh đi, nói sang chuyện khác: “Thôi quên đi, ngài Smith đang chờ chúng ta, đến đây đi.”

Duy trì dáng vẻ vẫn dùng để ứng phó với những nhân vật nổi tiếng, đối với vị kỳ tài giới bất động sản châu Âu John Smith kia tỏ vẻ mười phần tôn kính ngưỡng mộ, đưa Quang Vũ lên vị trí số một là điều thiết yếu đầu tiên phải làm.

Vị này đường đường là nhân vật giàu có nhất, là người dẫn đầu ngành bất động sản, vậy mà thật ra chỉ mới hơn bốn mươi, còn rất tuổi trẻ. Gia tộc bên ngoại vốn là hậu duệ của một vị quý tộc Anh quốc cổ xưa nào đó, nên cử chỉ lời nói vẫn giữ nguyên kiểu cách Anh quốc. Nhưng có lẽ vì đã cắm rễ ở phía Đông nước Mỹ quá lâu, không khỏi có chút ngạo mạn chuyên chế.

Nhân vật lớn này tính khí nóng nảy, nhưng Trương Thần Phong cũng không kén chọn, muốn giả bộ thân thiện, mới gặp mà như đã thân thiết lắm cũng chẳng phải chuyện quá khó khăn với hắn. Chỉ là cái vị đại nhân vật này luôn dùng một loại ánh mắt rần rộc thâm ý quan sát hắn, thật khiến hắn muốn lánh tránh. Ý nghĩ đơn giản như vậy đương nhiên là dễ dàng làm được, hắn thuận lợi lánh tránh tầm mắt của vị khách quan trọng kia.

“Kiệt tác được truyền lại trong thời kỳ suy tàn của Versace, bộ âu phục này giờ đã không còn sản xuất nữa, khắp Hong Kong có lẽ cũng chỉ có một bộ, anh đây là người có được nó sao?” Một người đẹp là con lai mang đậm nét phong tình Trung Đông tiến về phía Trương Thần Phong. Cô mặc một bộ lễ phục phóng khoáng lộ sống lưng, ánh sáng mặt trời mỏng manh xuyên qua cửa sổ sát đất nơi phòng trà, càng tôn lên làn da màu chocolate mê người, khiến Trương Thần Phong không khỏi ngạc nhiên ngó đầu nhìn lại.

“Nếu cô chưa có bạn trai, tôi đã rất vui lòng được đem nó cởi nó ra giao cho cô, chỉ có điều... muốn được sở hữu bộ đồ này, trước hết phải nhận được sự cho phép của chủ nhân nó đã.”

“Nó không phải của anh sao?” Mỹ nhân cắn môi thốt lên thứ tiếng Trung không thể tính là thuần thực, khiến Trương Thần Phong phá lệ cảm thấy hứng thú một cách quái dị, “Vậy anh có một người bạn thực sự rất hào phóng đấy.”

Trương Thần Phong rút cuộc cũng hiểu được khi bước vào cửa vì sao lại có quá nhiều người chú ý đến hắn như thế, ra vấn đề là bộ âu phục cổ này.

Chết tiệt, lúc đó hắn nên chọn từ tủ quần áo đó bộ nào tầm tầm thôi mới đúng!

Cho dù Trương Thần Phong tự nhận bản thân hắn miễn cưỡng cũng tính là ăn mặc hợp mốt, lại thêm stylist của Quang Vũ nhiệt tình hướng dẫn, khó mà mặc sai quần áo được, nhưng... khứu giác của hắn với một bộ trang phục cao cấp nào đó, thực sự không thính được như với một chai Champagne thượng hạng.

Không hiểu vừa khéo thế nào, hơn nửa số người có mặt ở đây hôm nay lại đều là người trong nghề, có mắt nhìn thời trang.

Ngài Smith có ý muốn mở rộng đầu tư ở đây, liền hào phóng ra tay tài trợ, mời các họa sĩ cùng kiến trúc sư chính quốc đến Âu Mỹ tổ chức triển lãm, dùng việc này để lấy lòng cả giới nghệ thuật cùng truyền thông dư luận; càng nhận được nhiều lời ủng hộ, càng có động lực hợp tác kinh tế. Mà Quang Vũ đã ký hợp đồng tiếp nhận việc quảng cáo và tuyên truyền rộng rãi sự kiện này ở Hong Kong, đương nhiên sẽ vì thế mà không ngại phát ra thiệp mời tuyển chọn nhân tài.

Trương Thần Phong lập tức cảm thấy người tên Hồng Chính Thân này thật không lường được, chỉ một bộ trang phục bình thường như vậy lại có thể khiến Tương Băng Cẩm hào phóng đến thế cũng phải kiêng kỵ, thậm chí thứ tùy tiện lấy ra từ tủ quần áo của anh ta còn là bảo vật của giới thời trang?

.....

Lần tiếp theo gặp lại nữ chủ tịch đã là ngày hôm sau, trong phòng nghỉ xa hoa của bộ phận host ở Quang Vũ, phòng chứa trang phục riêng của Trương Thần Phong. Hắn đang định ra khỏi phòng thì bị Tương Băng Cẩm chặn đứng.

“La Trần Văn phu nhân muốn cậu làm thầy dạy Waltz.”

“Nhiệm vụ gian khổ quá, khả năng khiêu vũ của tôi cũng chỉ vừa đủ đạt tiêu chuẩn mà thôi.” Đây cũng là thành quả được huấn luyện khi còn ở căn cứ nước Mỹ, nhưng loại chuyện này vẫn là một trong những bí mật của Trương Thần Phong.

“Tôi muốn nói chuyện với cậu, năm phút thôi.”

“Không phải cô đã đang nói rồi sao?”

Trương Thần Phong có dự cảm không tốt, Trương Bằng Cầm hiếm khi muốn nói lại thôi như vậy.

“Có người... muốn yêu cầu cậu làm đại sứ nghệ thuật lưu động.”

Hơi kinh ngạc, Trương Thần Phong khẳng định cái đề nghị thăm hại này không phải từ vị nữ chủ nhân rất khôn khéo trong việc bao che khuyết điểm đâu. Phải là ai đó thực sự có thực lực áp đảo, cân nhắc lợi hại thấy dữ nhiều lành ít, Trương Bằng Cầm mới phải đem tướng tài đặc lực dâng ra tiền tuyến như thế.

Trên mặt Trương Thần Phong hiện lên nụ cười lạnh lùng, sắc bén như khi một thanh kiếm được rút ra khỏi vỏ:

“Không chỉ đơn giản thế chứ? Đỉnh cao tầng bậc này làm sao tới lượt tôi mang, host của Quang Vũ có thể tham dự tiệc tối của thống đốc, nhưng sao có thể làm đại sứ ra mặt phát ngôn, phương diện này cô so với tôi còn cần trọng hơn. Hong Kong không thiếu siêu sao, ai cũng muốn có tiền dùng, không cần đến tôi, người đầu tư hẳn phải biết rõ quy củ này chứ nhỉ.”

“Chuyện không muốn đem đầu cậu khắc trên vé vào cửa, bất cứ ai cũng không thể so được với tôi đâu.” Trương Bằng Cầm thở dài.

Trương Thần Phong nhìn dáng vẻ gương nanh múa vuốt của cô đã quen, trong chốc lát quả thật không thích ứng được.

“Cậu trước mắt vẫn là ”biển chữ vàng” của Quang Vũ, tiềm lực tăng giá trị là vô hạn, tôi đương nhiên không thể để người ta không coi ra gì mà cứ thế đem cậu đi.”

“Chỉ vậy thôi sao?”

Ánh mắt Trương Bằng Cầm mờ lung mất nửa giây, lại lập tức thanh tỉnh, tụ lại lại trên khuôn mặt hoàn mỹ đến không thể bắt bẻ được gì của Trương Thần Phong: “Tôi đã biết cậu sẽ không đáp ứng.”

“Vậy cô còn hỏi tôi?”

“Cậu không phải thường xuyên làm những việc không ai ngờ đến sao?” Trương Bằng Cầm như có chút bất đắc dĩ vươn tay lên, nhẹ nhàng đặt trên cánh tay trái của hắn, cười một cách cứng ngắc, “Được rồi, tôi đã biết... Tôi sẽ nghĩ cách từ chối.”

“Tôi cần thời gian, trở về bàn lại được không?”

6. Quyển 1 - Chương 4

Sự kiện xã hội mà Trương Thần Phong vướng vào này rất có thể ảnh hưởng đến thân phận nhạy cảm thực sự. Tuy rằng hắn của hiện tại cùng với viên sỹ quan Grey ba năm trước đây xem như hai người khác nhau, nhưng không có nghĩa là hắn có thể trở thành minh tinh ở khắp mọi nơi tỏa sáng được.

Trương Thần Phong từng là chuyên viên tâm lý tội phạm làm việc tại FBI nhiều năm. Lúc được giao nhiệm vụ nằm vùng tại tổ chức Camillea hắn mới hai mươi lăm tuổi. Sau đó nhiệm vụ thất bại, vì sự an toàn của gia đình, hắn tạm thời bị chuyển công tác, làm chức cố vấn nhân hạ. Thỉnh thoảng ra mặt hiệp trợ phá án cho các cảnh cục. Một năm trước, hắn chính thức xin tạm rời cương vị công tác.

Ngày đó bị đám tay chân người da đen truy đuổi qua mấy con đường, còn bị dao đâm bị thương, bởi vì một lý do khá buồn cười — hắn đang thắng được rất nhiều tiền tại một sòng bạc của bọn chúng, đám tay chân đột nhiên xuất hiện, ở ngoài cửa vây kín hắn.

Ai biết lúc đang chạy lại gặp Tương Băng Cầm đi ngang qua, Sau đó thế nào lại còn trực tiếp tha hấn đi quá nửa quả Địa Cầu tới Hong Kong làm ăn. Cả quá trình mà dừng lại có khi ngang với mấy phim điện ảnh Hollywood...

Cho nên thực sự là Tương Băng Cầm đã cứu hấn, khiến cho hấn trở thành Trương Thần Phong ngày hôm nay.

Dùng lại cái tên đã biến mất hai mươi mấy năm, cứ cho rằng đã sớm quên mất tên tiếng Trung của mình rồi. Vứt bỏ ký ức về một ngày cuối thu bị mẹ bỏ rơi lúc còn trong tã lót. Đến khi hấn năm tuổi thì cha cũng bệnh chết, sau đó hấn được một gia đình nhận nuôi. Bằng nghị lực hơn người trở thành tinh anh của đội lực chiến, tốt nghiệp hạng ưu với chuyên môn tâm lý học tội phạm.

Hấn chưa bao giờ tránh đối mặt với ký ức đau khổ về gia đình, cũng không phải người nhu nhược, ngoan cường sinh tồn không sợ nguy hiểm trong bất kỳ hoàn cảnh nào mới chính là vũ khí che giấu vết thương tốt nhất.

Nhưng Trương Thần Phong không khinh địch, càng không dám xem thường phụ nữ, Tương Băng Cầm tài giỏi, Plame cũng thế, các nàng đều là thủ trưởng, cấp trên của hấn. Mặc dù là cấp dưới của họ không phải ra mặt động chân động tay làm gì nhiều, hấn vẫn là kẻ rất có thực lực.

Trương Thần Phong biết rõ trên thế giới này chẳng có nơi nào có thể được sống an nhàn, nhất là đối với những người như mình, nếu như ở một chỗ thoải mái quá lâu, kiểu gì cũng có biến.

Phục vụ mấy vị phu nhân khiêu vũ không hề dễ dàng, đang nhảy mà người ta lại vươn mấy cái ngón tay nhỏ lên sờ sảng người hấn thì... Trương Thần Phong đành phải kiềm chế buồn phiền đứng lên.

Đổi lại trước đây, nếu có tin tức gì từ Mỹ, thường thường đều khiến cho hấn cảm giác bất an như cầm một quả bom hẹn giờ vậy, mà lại không biết sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì. Thế nhưng đã nhiều ngày qua, hấn phát hiện chính mình vẫn bình tĩnh như nước, đúng là đã quen với việc đối mặt với mọi rắc rối rồi.

Tìm lý do trấn an quý bà kia, chạng vạng sáu giờ vào phòng tắm của quán bar thay ra bộ lễ phục cổ cực kỳ nổi tiếng không còn sản xuất nữa này, cũng chịu chi trả phí phục vụ kén xù để người ta đặt cẩn thận vào hộp, đưa đến chung cư cao cấp Hồng Chính Thân ở, do đích thân bảo vệ dưới sảnh ký nhận chuyển giao.

Trương Thần Phong không biết nên hướng anh cảm ơn hay là xin lỗi, người ta liệu có không vui lòng cho mình mượn quần áo không, nếu đó lại còn là đồ sưu tầm đắt đỏ nhất của đối phương, chính mình tốt nhất không nên tự chuốc lấy xấu hổ.

Hấn cùng Hồng Chính Thân thậm chí chưa kịp trao đổi bất kỳ thông tin cá nhân gì, cho nên, không thể tính là bạn bè đi, hơn nữa lại còn có quan hệ với Tương Băng Cầm, Trương Thần Phong không muốn cùng anh có dính dáng gì, tuy rằng rất ít cơ hội có thể gặp được người như vậy tại Hong Kong khiến mình nảy sinh cảm tình, nhưng cũng không thể vượt qua giới hạn.

Trương Thần Phong tự nói với chính mình: Người đàn ông này hấn là thiếu gia, với lại khí chất cao ngạo, không cần phải lấy lòng ai. Mà bản thân hấn cũng không có bạn bè nào là đàn ông ở Hong Kong cả, để tránh phiêu lưu không cần làm quen, bạn rượu, thực khách lại càng không cần. Vì thế, hấn hầu như không có mối quan hệ riêng tư nào.

....

Nửa đêm, một mình từ quán cà phê đi ra, tại hẻm phía sau, lần thứ hai bấm số của Tương Băng Cầm.

“Trương Thần Phong?”

“Nói đi, nếu như tôi không đáp ứng điều kiện, sẽ có hậu quả gì?”

“Tôi nói rồi, việc này tôi sẽ giúp cậu giải quyết.” Trái ngược với Trương Thần Phong nói thẳng, Tương Băng Cầm cam đoan có vẻ có chút câu nệ.

“Hiện tại cô tốt nhất nên nói cho rõ ràng, bằng không đừng nghĩ tôi sẽ phối hợp.”

Đầu dây điện thoại bên này yên tĩnh, thẳng đến khi có một tiếng thở dài, giọng nói của bà chủ cứ như từ nơi sông băng xa xôi nào truyền tới: “A Phong, người kia muốn cậu.”

Chân tướng sáng tỏ, Trương Thần Phong ngược lại nhẹ cười ra tiếng: “Hắn muốn như thế nào?”

“Họ nói: Chỉ cần ba tháng, từ đó không làm khó dễ cậu nữa.”

Mắt nhìn thùng rác bên chân, hắn lắc đầu: “Tôi không phục vụ việc ngủ cùng đàn ông.”

“Tôi thậm chí còn không yêu cầu cậu ngủ cùng phụ nữ, cậu biết mà.” Trương Băng Cẩm nói có phần bất đắc dĩ: “Trương Thần Phong, tuy rằng cậu phong lưu, nhưng cũng không thích phải phục vụ người ta trên giường.”

Trương Thần Phong tự giễu: “E rằng chỉ là do tôi không muốn nhiễm phải bệnh linh tinh thôi.”

Thực sự bà chủ như Trương Băng Cẩm đối với hắn không tệ, Trương Thần Phong cũng không khiến cho người ngoài nghĩ hắn chỉ là một gã nhân viên cao cấp chuyên chăm sóc các vị phu nhân, càng không vì kiếm tiền bằng xác thịt mà bị thăm sa chân vào cái gọi là dục vọng, trừ phi là chính hắn muốn chơi, bằng không đừng ai mong tóm được hắn.

Tóm lại, Trương Băng Cẩm không can thiệp vào cuộc sống riêng của hắn, chỉ cần không xâm phạm đến điểm tối kỵ, đều ra hết sức hỗ trợ hắn, lúc này đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Làm bạn bè... Nếu như bọn họ thực sự có thể làm những gì đã nói, phải chăng nên tiếp tục sử dụng lớp nguy trang đẹp để này?

Vận may cuối cùng cũng kết thúc, những tưởng cứ ở Hong Kong qua lại tránh gió một thời gian, gặp phải chuyện không may này thật giống như thuyền đang trôi êm ả lại có nguy cơ xô phải cá voi.

Đối mặt với nhân vật John Smith này chẳng khác gì lấy thúng úp voi. Nếu là trước đây, sợ rằng hắn còn có hứng thú đem tên này giới thiệu cho một người nước ngoài khác. Nhưng hiện tại đối với Trương Thần Phong mà nói, con người này chính là đại biểu của phiền phức.

Hắn không thích hợp ra tiền tuyến chiến đấu lúc này, hoặc là thân phận bị bại lộ, hoặc để cho những kẻ kia thuận tiện giám sát mọi lúc mọi nơi, đem bộ mặt thật của hắn ra rêu rao cho tất cả mọi người thấy, anh hùng vô danh hay nhân dân khởi nghĩa kháng địch cũng chỉ cách nhau một con đường.

“Lần này, tôi chỉ ít không nên gây chuyện cho cô.”

“Trương Thần Phong, tôi cũng không định để cậu dùng cách này báo ơn đâu, không ý nghĩa chút nào nhé.”

“Vậy cô dự định thế nào?”

“Tôi bày trò lừa hắn.”

“Nhưng hắn không phải như đồng bào dễ nói chuyện đâu.”

“Chỉ cần biết thói quen của John Smith là được.”

Trương Thần Phong nhàn nhạt mở miệng: “Giúp tôi tìm một người đàn ông để ở chung, chỉ cần không quá chán ghét.”

“Cái gì?!”

Trương Thần Phong cũng không giấu diếm rằng mình đã nhìn ra ý đồ của John Smith, chỉ là không ngờ sau đó đối phương vẫn biểu đạt rõ ràng như vậy. “Người kia thích đàn ông, nhưng phải là thể loại luôn luôn yêu phụ nữ. Tìm đàn ông ở chung cùng tôi, hắn sẽ không có hứng thú với tôi nữa.”

Trương Băng Cẩm ngạc nhiên: “Cậu chắc chứ?”

“Lão già này xem chừng rất hay thích dùng quyền lực cưỡng ép đàn ông, chứng kiến quá trình người đó thống khổ khuất phục. Đó có thể là mức độ thỏa mãn lớn nhất tâm lý biến thái khổng chế tình dục của hắn. Hắn thích hưởng thụ cảm giác đứng trên nhìn thấy toàn bộ thú vui ghê tởm này”. Trương Thần Phong lười biếng nói thêm: “Loại khốn nạn này tôi thấy nhiều lắm”.

“A, đôi khi tôi còn sợ cách giải thích của cậu, được rồi, tôi tin tưởng trực giác của cậu đấy.”

Trương Băng Cẩm treo luôn điện thoại, kéo rèm cửa sổ phòng ngủ ra.

Trước đây, cô chỉ có thể nhìn thấy sao với trăng, chưa bao giờ đi đoán xem bầu trời đêm còn có bao nhiêu bí mật thâm sâu, tưởng rằng tại địa bàn nhà mình có thể muốn làm gì thì làm, không biết chính mình đã nằm trong bản đồ của kẻ mạnh hơn rồi. Vào thời khắc mấu chốt cô lại xử trí theo cảm tính. Từ khi gặp gỡ Trương Trương Thần Phong, rất nhiều nguyên tắc đều bị chính mình phá bỏ.

Gấp ngón tay, do dự một hồi mới nhấn vào điện thoại. Khuya rồi hẳn là người nợ đã ngủ, vĩnh viễn luôn mạnh mẽ cùng kiên định, dù có thể thần phục, cũng rất khó làm anh tức giận.

“Sao?”

“Tôi là Băng Cẩm, có thể giúp tôi một việc gấp được chứ?”

“Chuyện gì?”

Mỗi khi Hồng Chính Thân lời ít mà ý nhiều thì thông thường biểu thị hẳn có dự cảm nào đó.

“Là —— về Trương Thần Phong.”

Hình như lúc này anh không nên nghe thấy cái tên đó thì phải, tim bỗng nhảy một nhịp, tệ hại nhất chính là, hôm nay loại tình huống này đã xảy ra lần thứ hai.

Lần đầu tiên là tại điểm nhận thư của chung cư, bảo vệ tòa nhà đưa cho anh ký nhận một món “quà tặng” to lớn của Trương tiên sinh. Vào cửa mở bao gói ra, mới phát hiện nằm chính giữa hộp là lễ phục ba năm trước đây mặc tại lễ đính hôn cùng Trương Băng Cẩm.

Đây là thành quả do anh và vợ chưa cưới đã từng cử chuyên gia tới phòng làm việc tại Paris thỏa thuận trước ngày quan trọng. Cuối cùng không phụ ý tốt, hôm đó, anh gắng gượng đem trang phục cao cấp gọi cảm mà lại có nồng nặc khí chất quý tộc này khoác lên người, thế mà lại trở thành đề tài chấn động nhất đêm đó.

Nhưng thể loại này dù sao cũng không phải phong cách của Hồng Chính Thân. Cho nên, cuối cùng anh coi nó như một kỷ niệm thương cảm, đặt ở chỗ sâu của tủ quần áo, tựa như muốn chôn đoạn ký ức này. Ai biết được, hôm qua lại trong lúc vô tình bị người khác một lần nữa nhặt lên xem.

Hai năm qua, Hồng Chính Thân chưa từng mời người khác qua đêm ở chung cư, anh đem nơi này coi như là chỗ tị nạn duy nhất của mình. Thế nhưng Trương Trương Thần Phong xuất hiện đơn giản phá vỡ thước đo hành vi của anh.

Một đoạn nhạc đệm này cũng thật có chút dọa đến anh, rõ ràng không muốn để chính mình có cơ hội lặp lại vết xe đổ quá khứ, càng sợ để Trương Thần Phong bên người sẽ nhắc lên loại ý muốn đó, chạm cũng không dám chạm mà lại bị mê hoặc.

Tĩnh tâm thật lâu, không muốn tự dưng lại bị rối loạn. Cũng không biết thế nào, anh vẫn đáp ứng Trương Băng Cẩm giữa trưa gặp tại quán cà phê Văn Hoa.

Hôm sau, Trương Băng Cẩm diện một bộ đồ bó sát sáng chói, chân đi giày cao gót tiến đến, Hồng Chính Thân đứng dậy, giống như trước nâng nhẹ thắt lưng cô, đưa cô vào chỗ ngồi. Trương Băng Cẩm rất hưởng thụ, có thể là do thói quen thành tự nhiên, đáy mắt ôn nhu nhìn Hồng Chính Thân mới thực chân tình biết bao.

Chuyện đã qua nhiều năm, Hồng Chính Thân vẫn là người có thể đơn giản khiến phụ nữ xiêu lòng bởi vẻ mị lực nam tính, vóc dáng hoàn hảo của anh lại làm cho cô lại mơ tưởng hảo huyền.

Trương Băng Cẩm cười thật xinh đẹp. “Tôi thật sự phiền anh rồi.”

“Cô biết rõ tôi thiếu nợ nhân tình của cô không ít, làm sao lại còn không biết xấu hổ tỏ vẻ được chứ.”

“Thôi, tôi không cần nhân tình của anh đâu.” Cô muốn châm thuốc, nhưng vẫn là nhịn xuống, trước mặt Hồng Chính Thân, vẫn nên giữ hình tượng thực nữ ngày xưa thì hơn.

“Thế nào? Sao lại lo lắng tìm tôi như thế?”

Bọn họ đã không gặp riêng ít nhất một năm rồi. Tương Băng Cầm dùng đôi mắt tròn nhìn anh một hồi, mới nói: “John Smith coi trọng Trương Thần Phong, muốn đưa hắn về New York. Thế lực của lão quá lớn, tôi sợ đắc tội hắn nên khó từ chối.”

Hồng Chính Thân cả kinh, lúc nghe thấy tên người kia trái tim như bị châm rất nhiều lần, nóng rát xiết chặt một cái, nhưng ngoài mặt vẫn như không có việc gì nhìn chăm chăm lên ngón tay trắng mịn đang nắm chặt ly của Tương Băng Cầm.

Anh trầm ngâm một lát: “Cô vội vàng tìm tôi là để?”

“Khiến John Smith từ bỏ.”

Hồng Chính Thân thoáng nhăn mày, không tiếp lời.

Tương Băng Cầm tiếp tục nói: “Trương Thần Phong lại một thân một mình.”

“Băng Cầm, tôi không muốn can thiệp vào chuyện Quang Vũ của cô.”

“Nếu như trong lúc hợp tác phát sinh vấn đề với chủ tịch của tập đoàn bất động sản kia, Quang Vũ tổn thất không nhỏ. Nhưng tôi rất coi trọng Trương Thần Phong, hắn không thể như người bình thường khác.”

Tương Băng Cầm không có một giây chần chừ cùng ngừng lại nào, không để ý đến ánh mắt cự tuyệt của Hồng Chính Thân, khẳng khái thuyết phục: “Tôi sẽ sắp xếp lịch trình mới cho hắn, cho đến khi John Smith về nước, chỉ cần đối phương bất không được nhượng điểm! Tôi sẽ báo đáp anh.”

“Cô nghĩ tôi thế nào vậy? Tôi không hiểu ý cô. Chỉ ít, cô cũng phải cho tôi một lý do thuyết phục chứ.” Hồng Chính Thân nhìn cô, mắt sáng như đuốc, so với dĩ vãng càng có chút xa lạ.

Tương Băng Cầm đành phải nói ra một lần suy đoán của Trương Thần Phong: “John Smith này... chẳng có bao nhiêu người có thể nắm rõ, cho nên chỉ khi nào hắn chủ động buông tha Trương Thần Phong, mới không gây ra thiệt hại cho cả đôi bên.”

Tương Băng Cầm bắt đắc dĩ cười một cái, “Trừ anh ra, tôi nghĩ không ra còn có ai có thể không bị John Smith cho thấm tử tử đến theo dõi, tôi không tin nhiệm người khác.”

Tuy rằng Tương Băng Cầm nói có chút quanh co lòng vòng, nhưng với phản ứng nhanh nhạy của Chính Thân vẫn trực tiếp đoán được: “Cô muốn cho đối phương hiểu lầm Trương Thần Phong... Thích đàn ông?”

“Không phải hiểu lầm, là muốn hắn khẳng định.”

Bất kể là bản năng hay lý trí đều nhắc nhở anh tốt nhất nên né xa xa người đàn ông tên Trương Thần Phong này đi, cho nên hiện tại đề nghị này khiến Hồng Chính Thân có vài phần hoảng hốt: “Tôi không muốn đi nước cờ này, trước đây cô cũng không phải người sẽ dùng đến những cách thế này —— ”

Tương Băng Cầm cắt ngang lời anh: “Trước đây tôi cũng chưa luyện thành thân thể cứng như bọ kim cương giống bây giờ. Nói về trước đây? A, trước đây lẽ ra tôi nên kiên trì tới cùng, có lẽ sẽ không mất đi anh.”

Nói thẳng đến mức này, khiến Hồng Chính Thân không khỏi ngẩn ra, nhất thời, lại không thể dứt khoát từ chối.

“Chính Thân, anh biết rõ em mà, không đến mức bắt đắc dĩ, em sẽ không mở miệng nhờ vả anh.”

Phải, kể cả vào thời gian trắc trở nhất, bất lực lắm rồi, superwoman Tương Băng Cầm cũng không mở miệng cầu xin người khác, càng không cần phải nói vì một người khác đi cầu xin.

Hồng Chính Thân biểu tình không khỏi có chút buồn bã: “Tôi không nắm chắc có thể thuận lợi phối hợp làm việc này không, lại nói gã Smith này mưu kế chơi đùa rất thâm sâu, nếu có biến cố gì, tôi hắn là sẽ không sao cả, nhưng về phía cô, tôi cũng không dám chắc.”

“John Smith này, tôi sẽ nỗ lực khiến hắn tin rằng tôi đã cố sức che giấu tính hướng của Trương Thần Phong, để không ảnh hưởng đến uy tín với khách hàng, lý do này đối với Quang Vũ mà nói cũng coi như hợp tình hợp lý đi.”

“Hắn, thực sự đáng giá để cô mạo hiểm thế này?”

“Trương Thần Phong chưa bao giờ là một người khó gần, hắn rất nhạy cảm, tôi biết rõ anh sẽ dễ dàng chấp nhận hắn, cho dù chỉ là vì tôi.”

Đối với ánh mắt nhìn gần có chút sắc bén cùng thành khẩn của Tiêu Băng Cẩm, Hồng Chính Thân hơi cự nự liếc nhìn sang hướng khác.

Tương Băng Cẩm làm bộ dạng như bừng tỉnh hiểu ra cười hì hì: “Anh thật sự cho rằng Trương Thần Phong là trai bao hả? Đừng đùa chứ, người như vậy đời nào chịu làm loại việc đó, hắn chỉ là ngồi nhờ xe, đưa phụ nữ đi hẹn hò khiêu vũ. Công việc của Trương Thần Phong là giúp người ta xóa bỏ cản trở trong quan hệ xã giao, muốn vượt qua giới hạn phục vụ, còn phải xem hắn có cao hứng hay không nữa.”

Tương Băng Cẩm ánh mắt bỗng có chút mờ lung, tựa như nhìn qua cửa sổ thủy tinh xuyên thấu về phía nơi xa xôi sâu thẳm trong ký ức.

“Khi mới gặp Trương Thần Phong, hắn như một con báo đầu đàn hoang dại xông vào tầm mắt, anh cho là hắn sẽ tùy thời mà tập kích anh, rồi lại phải động lòng vì cơ thể mê người của hắn. Con người có bản năng của động vật. Tôi không ngờ hắn sẽ chịu theo tôi đến Hong Kong, cũng không nghĩ tới hắn sẽ trở thành host của Quang Vũ. Chính Thân, anh từng gặp hắn rồi, có thể giúp tôi che chở hắn, giữ bí mật tạo cho hắn lý do được chứ?”

Hồng Chính Thân cảm thấy trán mình hiện ra vô số dấu chấm than rồi, hiện tại chỉ cần vừa nghĩ đến người kia, lúc nào cũng có thể cảm giác một trận sóng dữ mạo hiểm tung cao.

Anh che giấu tâm tình, khụ một tiếng rồi mới nói: “Tôi cảm thấy cô đối với hắn đã vượt qua ranh giới giữa bà chủ và nhân viên rồi.”

“Phải, tôi chưa từng coi hắn chỉ là công cụ kiếm tiền, sợ rằng người người đều biết rằng —— tôi yêu hắn.” Tương Băng Cẩm cười, mây gió nhẹ trôi.

Lòng ngực Chính Thân dâng lên một tầng đồng cảm không cách nào hình dung (Chời ơi, là thương chị Cẩm hay là anh cũng...), anh cảm thấy có chút mất mát, cho đến khi có nguồn lực gì đó đã buộc anh nói ra những lời này mất rồi ——

“Tôi... sẽ giúp cô lần này, không có lần sau.”

“Cảm ơn.”

Dù cho Trương Thần Phong am hiểu che tai mắt người khác, nhưng bảo cô ấy làm thế nào có thể thuyết phục hắn cam tâm tình nguyện sắm vai diễn khác người thế này? Hồng Chính Thân có nghi vấn này, nhưng cuối cùng cũng không hỏi ra.

Tương Băng Cẩm tâm tình nhẹ nhõm không ít: “Sau lần phỏng vấn... anh cùng Trương Thần Phong đã gặp lại phải không?”

Hồng Chính Thân ngẩng đầu quét mắt hướng bồn hoa bên cửa sổ, không đáp lại.

“Hắn không nên mặc bộ lễ phục đó, rất chói mắt.”

“Nếu hắn không mặc bộ đó thì sẽ không bị John Smith coi trọng?” Hồng Chính Thân bắt đắc dĩ hỏi vặn lại.

“Tôi cũng không định nói thế, tôi chỉ là —— muốn anh có chút áy náy mà thôi.”

“Ý tốt của cô tôi xin nhận.” Hồng Chính Thân ần ần cái trán, “Còn có, đổi xe Lamborghini của hắn đi, gây chú ý quá.”

“Ha, tôi sẽ suy nghĩ về đề nghị của anh, anh không thấy khí chất của Trương Thần Phong cùng chiếc xe đó rất xứng đôi sao? Hắn với anh đều cùng một dạng, tư thái cao ngạo, chỉ là đôi lúc hắn quá tiêu sái, thờ ơ, khiến tâm người ta không yên.”

“Đó không phải là khen ngợi chứ.”

“Trương Thần Phong là đại tướng yêu quý của tôi, sẽ có ngày mất đi hẳn, tôi đã có chuẩn bị tâm lý rồi. Thế nhưng tôi vẫn là fan số một của Hồng Chính Thân, điểm ấy vĩnh viễn sẽ không thay đổi.”

Tương Băng Cầm đặt bàn tay xinh đẹp lên bàn tay đang cầm ly cà phê còn lại kia của Hồng Chính Thân, không giống chị cả kiêu ngạo thường ngày nữa.

“Khiến anh khó xử như vậy không phải chủ ý của em, nhưng thực sự em tìm không ra người thứ hai có thể tin cậy được.”

Loại chuyện này thực sự không tiện mở miệng, cũng không phải tiểu thuyết ngôn tình, ở đâu ra nhiều tình tiết cầu huyết xuất hiện như vậy, đối với người như Trương Thần Phong, Hồng Chính Thân không muốn dính vào quá sâu, hẳn giống như đóa hoa anh túc ngậm kịch độc, càng nhìn lâu, cách nguy hiểm càng gần một bước.

.....

Cùng ngày buổi chiều, Trương Thần Phong vẫn tràn đầy hứng thú nghiêng người tựa vào ghế da trong văn phòng làm việc của Quang Vũ, giữa kẽ tay là điều thuốc đang chậm chậm cháy, trên bàn đặt một bộ chìa khóa chung cư tinh xảo, là do Tương Băng Cầm vừa mới chuyển giao cho hẳn.

“Hai ngày tới cậu chuyển đến chỗ Hồng Chính Thân, có yêu cầu gì, Anna sẽ kịp thời truyền đạt lại qua đây.” Đây là nhẩn nhủ, không phải thương lượng.

“Cô xác định Hồng Chính Thân sẽ vui lòng để tôi xuất hiện tại chung cư của hẳn?” đồng tử Trương Thần Phong co lại, phóng ra tia giảo hoạt: “Lẽ nào cô không cảm thấy —— hẳn khó ở chung?”

Bà chủ không chút lưu tình đả kích: “Xin lỗi, không cảm thấy, người ta rất được! Huống hồ cậu có đi hết quận Cửu Long, cũng tìm không ra bạn trai xuất sắc hơn anh ấy. Nếu muốn gửi lời đến chuyển phi cơ về New York của John Smith là cần tìm nơi nương tựa, thì tôi đỡ phải mất công, thật không dễ dàng gì mới thuyết phục được Chính Thân thu nhận cậu đấy.”

Trương Thần Phong hừ nhẹ: “Người kia không giống như sẽ giang hai tay cánh tay chào đón người khác bước vào cuộc sống độc thân của mình đâu nhé.”

“Cho nên cậu tốt nhất là ăn nhờ ở đậu có tự giác.”

Tương Băng Cầm cười vươn ra ngón trỏ đặt trên bàn, “Đầu tiên, xe tịch thu, cho đến khi John Smith về nước, cậu lựa chọn xe ở ga ra nhà Chính Thân ỹ.”

Trương Thần Phong cảm thấy có chút kỳ quái: “Làm cái quỷ gì thế!”

“Lẽ nào cậu lại thích đi làm tình nhân của lão già hơn?”

“Ha, xem ra tôi đúng phải khách hàng yêu cầu cao rồi.”

“Chuẩn bị cảm tạ lớn đi.” Tương Băng Cầm nói, liền xoay người đi ra cửa.

“Hey!” Trương Thần Phong ở trong gọi lại: “Hồng Chính Thân —— sao lại chịu giúp tôi?”

“Tôi phải sút đầu mẻ trán mới nhờ được đó.” Tương Băng Cầm quăng cho hẳn một cái nhìn lạnh lùng xem thường, sau đó giảo hoạt chớp mí: “Ngoài ra tôi còn muốn nói —— Chính Thân luôn luôn siêu có mị lực, cậu cần thận đi, đừng bị anh ấy mê hoặc, tôi không muốn cậu nghỉ hưu sớm đâu.”

Trương Thần Phong quá hiểu trò đùa của đối phương, da mặt dày cười đáp: “Tôi thật hi vọng chính mình có thể thích đàn ông, nói không chừng, không bao lâu nữa còn có thể thu thập hành lý trực tiếp theo John Smith đi đăng ký kết hôn.”

....

Loại sự kiện mờ mịt này xảy ra khiến khả năng đối phương mở lời trước là rất khó. Mặc dù thông qua Tương Băng Cầm có được số điện thoại của nhau, nhưng từ đầu đến cuối vẫn chưa trực tiếp liên lạc.

Có một điểm Tương Bång Cầm nói không sai, ngoại trừ Hồng Chính Thân, cô thực sự không tin ai có thể trấn áp được Trương Thần Phong, khiến hắn có thể về nhà đúng giờ ít nhất mấy tuần lễ không phải chuyện dễ dàng. Thế mà lần này thực sự làm được rất tuyệt vời.

Sắp tới bảy giờ ngày thứ hai, cách thời gian hẹn trước bốn mươi phút, Trương Thần Phong đến bãi đỗ xe cửa đông gọi taxi, ngoài ý muốn bị xe của John Smith chặn đứng.

“Xe cậu đâu?”

Người nước ngoài có quyền thế này hạ cửa kính sau xe lộ ra một khuôn mặt ảm áp thiện ý, dễ khiến người ta hoàn toàn thả lỏng cảnh giác.

“Ở xưởng sửa chữa, coi như xe thể thao này lúc nào tôi rảnh rồi thì sẽ mất linh.”

“Muốn đến đâu, để tôi đưa cậu đi.”

Một gã bảo tiêu chủ động xuống xe kéo cửa sau xe ra, Trương Thần Phong bĩu môi, ngồi xuống.

“Smith tiên sinh, ngài tại Hong Kong như cá gặp nước, xem ra hoàn toàn không cần hướng dẫn du lịch nhỉ.”

“Đó là bởi vì trên xe của tôi có hướng dẫn mà.” đáp lại chuyện cười này, John Smith rất trấn định nhìn sườn mặt tinh xảo của Trương Thần Phong. “Uống một ly champagne được chứ? Được đặc biệt chưng cất tại Pháp đó.”

Hai người đều là kẻ thông minh, cho dù không cần nói rõ ràng, cũng không có gì phải giấu giếm, Trương Thần Phong hiểu rõ, trước mặt John Smith, các loại công thức thủ đoạn a dua nịnh hót cũng chỉ phí công, muốn cho đối phương không mò thấu mình quá nhanh, vẫn nên to gan dùng kế dương đông kích tây hoãn binh.

“Thật xấu hổ, hôm nay là ngày kỷ niệm quan trọng, không thể nuốt lời.” Câu này nói rất thành khẩn, không giống như là tạm thời viện cố.

John Smith không thái độ gì, rất tự nhiên thăm dò: “Bạn gái?”

“Không sai biệt lắm.”

Đối với đáp án có ý sâu xa này, John Smith không truy hỏi sâu hơn, Trương Thần Phong cũng không kiêu kỳ, nói thẳng địa chỉ nhà hàng.

“Cậu không phải quên mua quà tặng rồi chứ?” John Smith không nhanh không chậm hỏi.

“Tôi không sơ ý đến nỗi vậy.” Hắn vỗ vỗ túi áo.

“Qua lại đã rất lâu?”

“Không tính là lâu.”

Hồng Chính Thân cảm thấy trán mình hiện ra vô số dấu chấm than rồi, hiện tại chỉ cần vừa nghĩ đến người kia, lúc nào cũng có thể cảm giác một trận sóng dữ mạo hiểm tung cao.

Anh che giấu tâm tình, khụ một tiếng rồi mới nói: “Tôi cảm thấy cô đối với hắn đã vượt qua ranh giới giữa bà chủ tịch và nhân viên rồi.”

“Phải, tôi chưa từng coi hắn chỉ là công cụ kiếm tiền, sợ rằng người người đều biết rằng —— tôi yêu hắn.” Tương Bång Cầm cười, mây gió nhẹ trôi.

Lòng ngực Chính Thân dâng lên một tầng đồng cảm không cách nào hình dung (Chời ơi, là thương chị Cầm hay là anh cũng...), anh cảm thấy có chút mất mát, cho đến khi có nguồn động lực gì đó đã buộc anh nói ra những lời này mất rồi ——

“Tôi... sẽ giúp cô lần này, không có lần sau.”

“Cảm ơn.”

Dù cho Trương Thần Phong am hiểu che tai mắt người khác, nhưng bảo cô ấy làm thế nào có thể thuyết phục hẳn cam tâm tình nguyện sắm vai diễn khác người thế này? Hồng Chính Thân có nghi vấn này, nhưng cuối cùng cũng không hỏi ra.

Tương Băng Cầm tâm tình nhẹ nhõm không ít: “Sau lần phỏng vấn... anh cùng Trương Thần Phong đã gặp lại phải không?”

Hồng Chính Thân ngẩng đầu quét mắt hướng bồn hoa bên cửa sổ, không đáp lại.

“Hắn không nên mặc bộ lễ phục đó, rất chói mắt.”

“Nếu hẳn không mặc bộ lễ phục đó thì sẽ không bị John Smith coi trọng sao?” Hồng Chính Thân bắt đắc dĩ hỏi vặn lại.

“Tôi cũng không định nói thế, tôi chỉ là —— muốn anh có chút áy náy mà thôi.”

“Ý tốt của cô tôi xin nhận.” Hồng Chính Thân ần ần cái trán.

“Còn có, đổi xe Lamborghini của hẳn đi, gây chú ý quá.”

“Ha, tôi sẽ suy nghĩ về đề nghị của anh. Anh không thấy khí chất của Trương Thần Phong cùng chiếc xe đó rất xứng đôi sao? Hẳn với anh đều cùng một dạng, tư thái cao ngạo, chỉ là đôi lúc hẳn quá tiêu sái, thờ ơ, khiến tâm người ta không yên.”

“Đó không phải là khen ngợi chứ.”

“Trương Thần Phong là đại tướng yêu quý của tôi, sẽ có ngày mất đi hẳn, tôi đã có chuẩn bị tâm lý rồi. Thế nhưng tôi vẫn là fan số một của Hồng Chính Thân, điểm ấy vĩnh viễn sẽ không thay đổi.”

Tương Băng Cầm đặt bàn tay xinh đẹp lên bàn tay đang cầm ly cà phê còn lại kia của Hồng Chính Thân, không giống chị cả kiêu ngạo thường ngày nữa.

“Khiến anh khó xử như vậy không phải chủ ý của em, nhưng thực sự em tìm không ra người thứ hai có thể tin cậy được.”

Loại chuyện này thực sự không tiện mở miệng, cũng không phải tiểu thuyết ngôn tình, ở đâu ra nhiều tình tiết cầu huyết xuất hiện như vậy, đối với người như Trương Thần Phong, Hồng Chính Thân không muốn dính vào quá sâu, hẳn giống như đoá hoa anh túc ngậm kịch độc, càng nhìn lâu, cách nguy hiểm càng gần một bước.

.....

Cùng ngày buổi chiều, Trương Thần Phong vẫn tràn đầy hứng thú nghiêng người tựa vào ghế da trong văn phòng làm việc của Quang Vũ, giữa kẽ tay là điều thuốc đang chậm chậm cháy, trên bàn đặt một bộ chìa khóa chung cư tinh xảo, là do Tương Băng Cầm vừa mới chuyển giao cho hẳn.

“Hai ngày tới cậu chuyển đến chỗ Hồng Chính Thân, nếu có yêu cầu gì, Anna sẽ kịp thời truyền đạt lại qua đây.” Đây là nhấn nhủ, không phải thương lượng.

“Cô xác định Hồng Chính Thân sẽ vui lòng để tôi xuất hiện tại chung cư của hẳn?” đồng tử Trương Thần Phong co lại, phóng ra tia giảo hoạt: “Lẽ nào cô không cảm thấy —— hẳn khó ở chung?”

Bà chủ tịch không chút lưu tình đả kích: “Xin lỗi, không cảm thấy, người ta rất được! Huống hồ cậu có đi hết quận Cửu Long, cũng tìm không ra bạn trai xuất sắc hơn anh ấy. Nếu muốn gửi lời đến chuyển phi cơ về New York của John Smith là cần tìm nơi nương tựa, thì tôi đỡ phải mất công, thật không dễ dàng gì mới thuyết phục được Chính Thân thu nhận cậu đấy.”

Trương Thần Phong hừ nhẹ: “Người kia không giống như sẽ giang hai tay cánh tay chào đón người khác bước vào cuộc sống độc thân của mình đâu nhé.”

“Cho nên cậu tốt nhất là ăn nhờ ở đậu có tự giác.”

Tương Băng Cầm cười vươn ra một ngón trỏ đặt trên bàn: “Đầu tiên, xe tịch thu, cho đến khi John Smith về nước, cậu lựa chọn xe ở ga ra nhà Chính Thân ý.”

Trương Thần Phong cảm thấy có chút kỳ quái: “Làm cái quỷ gì thế!”

“Lẽ nào cậu lại thích đi làm tình nhân của lão già hơn?”

“Ha, xem ra tôi đụng phải khách hàng yêu cầu cao rồi.”

“Chuẩn bị cảm tạ lớn đi.” Trương Băng Cầm nói, liền xoay người đi ra cửa.

“Hey!” Trương Thần Phong ở trong gọi lại: “Hong Chính Thân —— sao lại chịu giúp tôi?”

“Tôi phải sút đầu mẻ trán mới nhờ được đó.” Trương Băng Cầm quăng cho hắn một cái nhìn lạnh lùng xem thường, sau đó giả hoạt chớp mi: “Ngoài ra tôi còn muốn nói —— Chính Thân luôn luôn siêu có mặt lợc, cậu cần thận đi, đừng bị anh ấy mê hoặc, tôi không muốn cậu nghỉ hưu sớm đâu.”

(Chị đi làm thầy bói m* đi =]]] nói gì cũng chuẩn hết trơn)

Trương Thần Phong quá hiểu trò đùa của đối phương, da mặt dày cười đáp: “Tôi thật hi vọng chính mình có thể thích đàn ông, nói không chừng, không bao lâu nữa còn có thể thu thập hành lý trực tiếp theo John Smith đi đăng ký kết hôn.”

.....

Loại sự kiện mờ mịt này xảy ra khiến khả năng đối phương mở lời trước là rất khó. Mặc dù thông qua Trương Băng Cầm có được số điện thoại của nhau, nhưng từ đầu đến cuối vẫn chưa trực tiếp liên lạc.

Có một điểm Trương Băng Cầm nói không sai, ngoại trừ Hong Chính Thân, cô thực sự không tin ai có thể trấn áp được Trương Thần Phong, khiến hắn có thể về nhà đúng giờ ít nhất mấy tuần lễ không phải chuyện dễ dàng. Thế mà lần này thực sự làm được rất tuyệt vời.

Sắp tới bảy giờ ngày thứ hai, cách thời gian hẹn trước bốn mươi phút, Trương Thần Phong đến bãi đỗ xe cửa đông gọi taxi, ngoài ý muốn bị xe của John Smith chặn đứng.

“Xe cậu đâu?”

Người nước ngoài có quyền thế này hạ cửa kính sau xe lộ ra một khuôn mặt ảm áp thiện ý, dễ khiến người ta hoàn toàn thả lỏng cảnh giác.

“Ở xưởng sửa chữa, coi như xe thể thao này lúc nào tôi rảnh rồi thì sẽ mất linh.”

“Muốn đến đâu, để tôi đưa cậu đi.”

Một gã bảo tiêu chủ động xuống xe kéo cửa sau xe ra, Trương Thần Phong bĩu môi, ngồi xuống.

“Smith tiên sinh, ngài tại Hong Kong như cá gặp nước, xem ra hoàn toàn không cần hướng dẫn viên du lịch nhỉ.”

“Đó là bởi vì trên xe của tôi có hướng dẫn mà.” Đáp lại chuyện cười này, John Smith rất trấn định nhìn sườn mặt tinh xảo của Trương Thần Phong:

“Uống một ly champagne được chứ? Được đặc biệt chưng cất tại Pháp đó.”

Hai người đều là kẻ thông minh, cho dù không cần nói rõ ràng, cũng không có gì phải giấu giếm, Trương Thần Phong hiểu rõ, trước mặt John Smith, các loại công thức thủ đoạn a dua nịnh hót cũng chỉ phí công, muốn cho đối phương không mò thấu mình quá nhanh, vẫn nên to gan dùng kẻ đương đông kích tây hoãn binh.

“Thật xấu hổ, hôm nay là ngày kỷ niệm quan trọng, không thể nuốt lời.” Câu này nói rất thành khẩn, không giống như là tạm thời viện cớ.

John Smith không thái độ gì, rất tự nhiên thăm dò: “Bạn gái?”

“Không sai biệt lắm.”

Đối với đáp án có ý sâu xa này, John Smith không truy hỏi sâu hơn, Trương Thần Phong cũng không kiêu kỳ, nói thẳng địa chỉ nhà hàng.

“Bạn không phải quên mua quà tặng rồi chứ?” John Smith không nhanh không chậm hỏi.

“Tôi không sợ ý đến nổi vậy.” Hấn vỗ vỗ túi áo.

“Qua lại đã rất lâu?”

“Không tính là lâu.”

“.....”

Không phải không biết Trương Thần Phong giả bộ ngây thơ, chẳng qua bởi vì trong lòng biết rõ ràng, cho nên quá trình vui chơi mới càng có vẻ kích thích. Bất kể có nguyện ý hay không, có những trường hợp nhất định phải có tài năng chơi tới cùng. John Smith đã quen làm thợ săn, sẽ không biểu hiện rối loạn chỉ vì cái trước mắt. Hai người chuyển sang khách sáo giả tạo chào hỏi, một đường đi khá yên lặng không có quá nhiều giao lưu.

Thẳng đến xe dừng lại tại nhà hàng đã chỉ định, John Smith cũng không xuống xe đưa tiễn, chỉ là tại lúc Trương Thần Phong xoay người cảm ơn thì mới hướng hấn ôn hoà nói một câu: “Bạn quên mua hoa phải không?” Tiếng nói không lớn, nhưng bảo đảm Trương Thần Phong có thể nghe thấy.

Trương Thần Phong vừa bước đi, ưu nhã nghiêng người về phía sau nhìn nhìn, sau đó, khóe môi lộ một nụ cười mê người yếu ớt: “Cảm ơn, hấn* không cần.”

(Hấn hoặc cô ấy đều có phát âm giống nhau trong tiếng Trung)

.....

Ngăn cách lại với đường nhìn trong cửa xe, Trương Thần Phong theo chỉ dẫn, vững vàng vào nhà hàng.

Lần thứ hai đem mấy chủ đề ngọt ngào linh tinh của đám cao thủ tình trường trên mạng học tập, bí mật mua một món quà nhỏ vừa với bàn tay, lúc Trương Thần Phong đến gần, nhìn thấy Hồng Chính Thân đang đốt ngọn nến trên bàn ăn, áo sơ mi trắng quần jean cùng khóe miệng cười nhẹ, vẻ tùy ý cùng hoàn cảnh không hợp nhau, lại có sức cuốn hút đặc biệt.

“Này.”

Trương Thần Phong cứ thế chào hỏi, sau đó tự biên tự diễn ngồi xuống đối diện anh.

Tuy rằng hai người đã từng có một đoạn tình nghĩa kỳ quái khó hiểu, thế nhưng kết quả lại mơ hồ, cho nên hai người đều thực không biết nên ứng phó với loại quan hệ mới này như thế nào.

Hồng Chính Thân nhìn thoáng qua phía dưới, cầm lấy thực đơn ném cho hấn: “Thịt bò ở đây không ngon, đừng gọi.”

Đúng lúc này, nhân viên phục vụ đi qua chờ gọi món.

Hồng Chính Thân theo thói quen định ý hướng ghé dựa, bảo trì khoảng cách nhất định, mới có thể xem xét đối phương khách quan mà không để lại dấu vết, chú ý tới cách hấn trải khăn ăn cùng động tác ung dung cầm ly, trong mắt hấn hầu như không có ý phát hiện cùng cảnh giác.

Giống như Tương Băng Cầm đã ám chỉ qua, người bình thường đoán không ra Trương Thần Phong là người thế nào, cho nên phỏng đoán lung tung có lẽ cũng chỉ là thể loại mang đến phiền não.

Một cổ tín hiệu mãnh liệt khiến người ta cảm thấy hít thở không thông truyền tới, khiến lồng ngực Hồng Chính Thân chấn động, tựa như cảm giác lần đầu gặp phải một con ngựa hoang, kiêu ngạo, cường tráng lại ưu nhã, tự do rong ruổi trên lãnh địa người khác như chính mình mới là chủ nhân.

Hồng Chính Thân bị ai phát hiện đối với con ngựa kiêu ngạo Trương Thần Phong, anh khó có thể tìm được biện pháp chung sống hòa bình được.

Chậm rãi uống một ngụm rượu vang, sự yên lặng ban đầu bị phá vỡ, Trương Thần Phong như chưa hề nghĩ trước đã mở miệng: “Sao lại đồng ý phối hợp làm việc này thế, anh không phải song tính đấy chứ?”

Bởi vì bị hỏi quá mức tùy ý, nên hầu như Hồng Chính Thân chưa kịp phòng bị. Hồng Chính Thân hơi ngửa cằm lên, có chút phiền muộn nhắc mi nhìn về phía hấn. Nói không kinh ngạc là giả, tứ chi như mất hết sức

lực, Ánh mắt Trương Thần Phong thản nhiên che giấu ý bốn cột khiến cho anh mê muội trong nháy mắt, Hồng Chính Thân không có cách nào trực tiếp trả lời vấn đề của hắn.

Đại khái là cảm nhận được nhiệt độ không khí đang rất thấp, Trương Thần Phong mới ý thức được mình nói chuyện theo kiểu cách Tây Âu với người đàn ông nghiêm túc, gia giáo này có phần thất lễ.

“Đừng hiểu lầm, tôi chỉ là muốn xác nhận xem chúng ta có thể cùng diễn tự nhiên được không, tránh cho việc tôi vô tình đắc tội anh.”

Hồng Chính Thân yên tĩnh một lát, mới trầm giọng nói: “Cậu suy nghĩ nhiều rồi, tôi không có lắm kiêng kỵ như vậy, nếu không cậu cũng cần bản không vào được đến cửa nhà tôi.”

“OK!” Một câu thông báo ngắn ngủi khiến cho Trương Thần Phong cảm nhận được hóa ra mình đã chọc đến lòng tự trọng cao của đàn ông rồi (aka sĩ diện mình hay nói), hắn quyết định là người đầu tiên dập lửa.

Một khí tức phòng ngự nồng nặc của bản năng giống đực nổi lên, lúc trước còn chưa hiểu rõ đối tượng, hắn không thể đoán được sẽ cùng người như vậy phát triển tình cảm sâu sắc, vì thế trước tiên hắn cảm thấy mình nên tránh đụng đến anh một chút. Nếu hỏi người trước mặt này có điều gì khiến cho hắn cảm thấy lời nói của mình không thích hợp, Trương Thần Phong không chút do dự trả lời: Ánh mắt.

Ánh mắt của Hồng Chính Thân quá mức thâm thúy, xuyên tới làm cho cơ thể lẫn ý chí đều rối loạn, khiến bạn rơi vào trạng thái bất ổn. Đã gặp qua vô số loại người, nhưng cực kỳ ít người có thể tạo ra cảm giác khiến hắn bị áp bức.

Thể loại xâm lược kỳ dị ngay từ lần đầu tiên tiến hành công việc “gặng hỏi” này khiến hắn cảm giác như đang gặp phải một phần tử ghê gớm vậy. Nhưng hắn cũng không định động chạm đến Hồng Chính Thân ngay lập tức.

Khó có dịp đối đầu lại mang tới cảm giác phấn khích, Trương Thần Phong quyết định đổ tại di chứng bị đóng băng ở Hong Kong quá lâu. Có lẽ nên có một lần để cho mình xả hơi, chẳng hạn như đi tìm phụ nữ, hoặc là mua một chiếc xe thể thao mới chẳng hạn. Với tình thế như bây giờ, Trương Thần Phong lại đang bị người ta che chở. Thật sự rất mới mẻ, cho nên dù cảm giác này không hay lắm, nhưng cũng chẳng sao cả.

7. Quyển 1 - Chương 5

Ăn bữa cơm này thực sự có chút nặng nề, ừm, nếu không muốn nói là cực kỳ nặng nề cổ quái. Chẳng qua không ai cảm thấy như vậy là vấn đề cả, nếu không nặng nề, họ mới cảm thấy lạ đó.

Giao tình có được khi gặp nhau tại quán bar lại xảy ra trong một hoàn cảnh khá là tệ hại. Mọi thứ hết thảy giống như được đập đi xây lại. Trương Thần Phong nhận thấy hiện tại không cần phải xin lỗi, tốt nhất là cứ thản nhiên chịu đựng gian khổ là được. Dù sao thì cả hai bên cũng không định chờ mong kết cục lý tưởng sau này.

Có lẽ tiếp theo nên thảo luận về vấn đề “nội quy gia đình” một chút. Thế nhưng cho đến khi bữa tối kết thúc, thái độ của Hồng Chính Thân vẫn khá mơ hồ.

Đúng lúc Hồng Chính Thân buông khăn ăn xuống, bỏ qua đồ ngọt cuối bữa ăn, Trương Thần Phong đưa một chiếc hộp nhung màu xanh ngọc tới gần cái ly bên cạnh anh: “Cho anh.”

“Cái gì?” Hồng Chính Thân bình tĩnh nhìn thẳng về phía vị vương bài người gặp người thích trước mặt này.

“Cho tình nhân. Xem như là quà tặng đi.” Trương Thần Phong không có vấn đề gì giải thích.

“Hôm nay không phải sinh nhật của tôi.”

“Vậy thì, coi như là lễ gặp mặt cho việc ở chung.”

Hồng Chính Thân có chút cảm giác không biết nên khóc hay cười, nhưng vẫn tiện tay mở nắp ra nhìn: “Mắt nhìn đồ của mấy người host như các cậu không tính là tệ. Chẳng qua tôi không mang thể loại này.”

“Là chị Cẩm đích thân chọn.”

Lúc này, Trương Thần Phong từ túi áo lấy ra một cái nhẫn kiểu dáng giống hệt đối phương, cười đến có chút trêu ngươi: “Mặc dù có phần gượng ép, nhưng nhờ phúc của anh, tôi cũng có một cái. Chẳng qua, mấy vị khách nữ của tôi hẳn là không muốn nhìn thấy tôi đeo cái này trên ngón giữa, cho nên ——” trực tiếp trù lên ngón út.

Hồng Chính Thân dè dặt góc mày, quét qua cái nhẫn của Trương Thần Phong một cái, biểu tình không khỏi nghiêm túc đứng lên.

Trương Thần Phong nhìn ra anh khó chịu, biết rõ không nên đùa với người anh em nhạy cảm này, đành hạ khóe miệng lúng túng làm hòa: “Xin lỗi, thực ra tôi rất chân thành đấy, bên trong có khắc chữ, anh không thích thì không mang cũng được.”

Hồng Chính Thân biết rõ lần này đã lên nhầm thuyền hải tặc rồi, có điểm hỗn loạn cùng đau đầu: “Tôi đồng ý giúp đỡ diễn kịch, nhưng không bao gồm cả việc chấp nhận điều kiện đính kèm đâu.”

“Sợ bị bạn gái của anh biết đúng không? Vậy tốt nhất anh đừng đeo.” Ánh mắt của hắn lấp lóe, đầy tính mê hoặc:

“Chúng ta không nên bởi vì một vài lý do buồn cười lý do mà quấy rầy sinh hoạt cá nhân của nhau phải không? Tôi cũng rất đồng ý điều này, cho nên tôi sẽ cố hết sức không khiến anh khó chịu, tranh thủ sớm rời khỏi nơi ở của anh.”

“Tôi không hề có ý định cản cậu.”

Đáp án này khiến Trương Thần Phong có chút ngoài ý muốn, Hồng Chính Thân vừa nói vừa đứng dậy: “Đi thôi, cậu không cần tôi phải dẫn đường chứ.”

“Người theo dõi còn chưa đi mà, xem ra gần đây thực sự tôi không thích hợp ra ngoài.” Trương Thần Phong liếc mắt nhìn anh, “Tự nhiên anh lại vô cớ soi mói xe của tôi, khiến nó tạm thời bị cách chức, định để tôi phụ trách làm tài xế hả?”

“Trong ga ra của tôi còn có một chiếc, cậu cứ dùng tự nhiên.”

Khuôn mặt Trương Thần Phong đầy ghét bỏ: “Đi loại xe chỉ giống cho phụ nữ dùng đó khác gì đi bộ chứ?”

Xe đúng là do Hồng Giai Nhạc để lại, Hồng Chính Thân không hề phủ định, chỉ là bày ra một khuôn mặt cậu muốn cũng không moi ra thái độ gì.

Trương Thần Phong bất động ngồi ở ghế trước, tà khí trên gheo: “Chẳng lẽ thời kỳ sống tại ký túc trường học lại bắt đầu rồi nhỉ?”

Hồng Chính Thân lạnh như băng đáp: “Nếu không quen, có thể tìm hiệu trưởng khiếu nại đối bạn cùng phòng.”

“A.”

Trương Thần Phong cười, nụ cười thật sự xán lạn tươi mát này khiến Hồng Chính Thân không dám nhìn trực tiếp. Người nọ thu hồi ánh mắt, nhìn chiếc xe Bentley khí khái đỗ bên đường kia.

Người đến đúng là không từ thủ đoạn, đối với người từng làm trò với mình này, thực sự một chút tính khiêu chiến cũng không có.

Trương Thần Phong mệt mỏi đứng dậy, lần thứ hai liếc mắt qua chiếc xe kia, trên mặt hiện lên một tầng khói mù, nhưng sau đó khẽ vuốt chiếc nhẫn lạnh lẽo một cái, hai ba bước đuổi theo, nhanh chóng giật mạnh lại Hồng Chính Thân đang đi phía trước.

“Hửm?” Đúng lúc đối phương ngoảnh đầu lại nhìn hắn, Trương Thần Phong đã tiến sát mặt anh, hơi thở nóng rực bao vây lấy chóp mũi mẫn cảm của đối phương: “Hôm nay anh không hề cười với tôi lấy một lần, chúng ta có nên phải bồi dưỡng tình cảm một chút không?”

Sau đó môi bị mạnh mẽ chế trụ, Hồng Chính Thân nguyên một bộ dạng ngơ ngác, có lẽ kinh ngạc quá độ rồi, nhất thời mất đi phản ứng. Cái hôn này vốn chỉ là che lại đôi môi thôi, nhưng từ góc nhìn của những kẻ rình mò hẳn là kích tình lắm, lúc đó Trương Thần Phong cũng chỉ diễn xuất một cách tiêu chuẩn mà thôi, nhưng đối với Hồng Chính Thân mà nói, hành vi này mức độ nguy hiểm quá cao, khiến cho anh dù từng có bất kỳ kinh nghiệm nào cũng bị sự khiêu khích này một lần đánh trúng.

Không biết là ba giây hay là năm giây, dù sao chờ đến khi Hồng Chính Thân tỉnh táo lại chuẩn bị đẩy ra thì đối phương đã kịp thời buông anh ra, lùi lại cũng phải hơn một bước.

Sắc mặt Hồng Chính Thân đã tương đối khó coi, cho nên chân anh cũng không có nửa khắc dừng lại, trong tiếng hít sâu của mọi người xung quanh, nhanh chóng xoay người cấp tốc rút lui khỏi hiện trường.

Trương Thần Phong tại chỗ có điểm vô tội nâng hạ khóe miệng, sau đó có chút đùa cợt mà quét mắt qua nhìn những người xem náo nhiệt một lần, cho đến khi bọn họ vội quay đầu sang hướng khác.

Trong lúc lơ đãng, ánh mắt Trương Thần Phong nháy mắt sắc bén liếc ra ngoài cửa sổ nhìn chiếc xe Bentley chậm rãi rời đi, khóe miệng lạnh lùng cười một cái, nhàn nhآ chờ đợi người phục vụ đi đến.

Lúc đó, một người phục vụ đang đuổi theo hẳn, một bên chuyển tiền một bên cúi đầu: “Vị tiên sinh đi cùng ngài kia để lại một số tiền lớn lúc thanh toán hóa đơn. Không kịp chờ trả lại đã vội vã rời đi, phiền ngài giao lại cho anh ấy.”

Nhìn thấy tập tiền giấy dày cộp, Trương Thần Phong nhướn mày, bộ dạng có chút ngoài ý muốn.

Rơi phải tình cảnh chật vật như vậy, người kia vẫn không quên nhiệm vụ, đúng là “chiến sĩ dũng cảm”! Thế nhưng hẳn cũng là đàn ông mà, đầu định ăn không của nhà người ta đâu.

Người này cũng thật có ý tứ, vừa rồi làm như vậy, không phải sẽ bị chán ghét chứ?

Trương Thần Phong nhìn ra ngoài cửa, tuy rằng không hề chờ mong người kia thực sự vẫn kiên nhẫn đợi mình ở đó, ít nhất anh ta cũng không bị hấn chọc tức quá chứ.

Liệu có nghiêm phạt hẳn không? Khí thế lớn như vậy, không chừng sau giao dịch này kết thúc, mình lại kết oán với anh ta? Lúc đó, sợ rằng đến cả chị Cầm cũng cảm thấy bất bình.

Trương Thần Phong dường như có một chút do dự, vẫn là lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số, đối phương gần như ngay lập tức nhắc máy, giọng nói còn ả ả mang theo một tia lo lắng: “Còn thuận lợi chứ?”

Trương Thần Phong đã đồng dạng ngầm ra lệnh: “Chị Cầm, trong ba ngày tới nếu như Hồng Chính Thân gọi điện thoại cho cô, không cần nhắc máy.”

Tương Băng Cầm la toáng lên: “Không phải chứ! Hai người mới ở chung có mấy canh giờ?! Cậu không phải... làm ra cái gì rồi chứ?”

Cuối cùng thì trực giác của bà chủ vẫn nhạy cảm hơn so với người bình thường, Trương Thần Phong biết rõ không thể gạt đi được, bắt buộc dĩ đành phải xuống nước, giọng điệu tản mát một chút không kiềm chế được

“Tôi chỉ kiss anh ta một cái tại nhà hàng thôi.” (Nhẹ nhàng thế hử anh ~.~)

“Đậu...” Có lẽ không ngờ Trương Thần Phong sẽ ra một sát chiêu với Hồng Chính Thân như vậy, Tương Băng Cầm gơ tay trái lên che kín mắt, vì sự kiện không hay phát sinh mặc niệm năm giây.

“Cậu có muốn sống tích cực không hả? Nhà hàng! Cậu thực sự hại chết tôi rồi. Vậy bao giờ mới có thời gian nói chuyện?”

“Ngay thôi.” Trương Thần Phong nhìn đồng hồ, hiện tại là buổi tối tám giờ kém.

“Cậu đóng kịch là việc của cậu, nhưng mà suy nghĩ cho tâm lý của khán giả một chút đi”.

Giọng điệu của Trương Thần Phong đột nhiên nghiêm túc: “Lần này John Smith thực sự đến, không dùng liều thuốc mạnh, làm sao khiến lão tin tưởng được.”

“Cậu nói... Lão đến tận nhà hàng theo dõi?!”

“Nói chính xác hơn là lão đưa tôi đi.”

“A, náo nhiệt thật.” Tương Băng Cầm dè lại huyết thái dương, khẽ thở dài, “Lòng dạ Chính Thân thực ra không hẹp hòi như vậy đâu, cậu chiếm tiện nghi của anh ấy thì tốt nhất nên nói trước, đừng cho anh ấy cảm thấy chúng ta có thói quen đánh lén.”

Việc này ai mà tiên tri được để thương lượng chứ? Lẽ nào nói: tôi chuẩn bị thân mật với anh tại nơi công cộng nhé, nhưng vì chỉ diễn kịch thôi, không có ý nghĩa to tát gì cả, anh không cần hiểu lắm.

Anh ta đâu dễ trêu chọc thế? Nếu anh ta thật sự là chuyên gia, sẽ không phải không chịu nói rõ tính hướng của mình như vậy, vừa này cưỡng hôn, nhìn anh ta thực sự ảo não, lỡ nói gì khiến Hồng Chính Thân khó chịu, chính mình kế tiếp còn phải xem sắc mặt người ta mà sống qua ngày.

.....

Kỳ thực từ lúc có ký ức tới nay, chưa từng cùng người đàn ông nào hôn môi tại nơi đông người như thế cả. Hôm nay Trương Thần Phong cũng không biết ai mới thật sự là người bị hại, đổi lại là người khác, hẳn thật sự còn hôn không nổi.

(oh~ không lẽ Thân đại ca nhà bọn em lại là trường hợp anh đặc biệt hôn được

~ vậy thôi ~ không cần phải giải thích nữa nha anh

),

Thế nhưng Hồng Chính Thân lại khiến hấn phá lệ xao động. Mà hấn cũng không thể để John Smith này chiếm cơ hội, hủy hoại mất hòa bình hấn không dễ dàng gì xây dựng được.

Việc này nhất định phải chiến tốc thắng, chính mình cũng không muốn hao tổn tinh lực đối phó với loại lão già biến thái này. Trương Thần Phong âm thầm nghĩ.

Trương Thần Phong bước chân không nhanh không chậm đến bãi đỗ xe ngầm, đợi một lát, Hồng Chính Thân mới chạy xe đi ra. Trương Thần Phong giương mắt lên, nhìn thấy một sắc mặt âm trầm, không được ra được ý nghĩ gì, có chút lo lắng, cũng có chút bất đắc dĩ.

“Anh đã đợi tôi đi từ trên xuống ——” Trương Thần Phong cúi đầu nhìn xem đồng hồ, “Đúng mười sáu phút. Đây có phải thể hiện anh đã quyết định đối với hành vi thất lễ vừa rồi của tôi không đáng để truy cứu?”

“Lên xe!” Hồng Chính Thân hoàn toàn không để ý hấn khiêu khích, liếc qua hấn một cái, lập tức đem ánh mắt chiếu về phía trước: “Không cần phải ngồi ghế sau.”

Không ổn, mình đang bị cảnh cáo sao?

Hồng Chính Thân tuy rằng luôn mang một bộ dạng đứng đắn, cứng rắn mà lại không giống uy hiếp như vậy tức giận nhìn hấn, nhất định là chuyện rất thú vị.

Chẳng qua đối với đối tượng sống chung thế này, chính mình cũng không thể quá buông lỏng đề phòng, tránh đụng độ là tốt nhất, chỉ khi nào muốn bước qua giới hạn của hai bên, mới phát sinh chuyện đi. Dù sao người ta đã phải chia sẻ nơi ở, vì hấn mà từ bỏ thói quen sinh tồn lâu nay.

May mà không hề chán ghét người đàn ông lạnh lùng này, nhưng linh cảm đã trải qua huấn luyện vất vả mà đầy đủ cảnh giác cường liệt (aka mạnh mẽ và mãnh liệt), tốt nhất nên giữ vững lập trường, thích ứng với hoàn cảnh hiện tại.

Trương Thần Phong ngồi trên ghế phó lái, ngắm nhìn Hồng Chính Thân, sau đó tự giác đem đường nhìn chuyển dời ra bên ngoài, trên cửa xe chiếu hình ảnh gương mặt anh tuấn của Trương Thần Phong cùng với khóe miệng cười yếu ớt xuất hiện một ý vị sâu xa.

.....

Một đường xe chạy, hai người cũng không trò chuyện, cho đến khi một cuộc điện thoại cắt ngang Hồng Chính Thân đang chuyên chú nhìn chăm chú con đường phía trước.

Bởi vì đang lái xe, cho nên tiếp theo phải dừng xe nghe điện thoại, Hồng Chính Thân mắt nhìn dây số hiển thị, nhìn sang Trương Thần Phong ngồi bên cạnh, nếu không nghe thì lại trở thành thiếu trách nhiệm, thế nên cuối cùng vẫn ần nút trả lời.

Bên kia truyền đến giọng nữ thân thiết: “A Thân, biên tập Lina nói anh đã rời khỏi văn phòng, Anh đang ở đâu? Từ chạng vạng đã bắt đầu liên tục gọi cho anh mà không được, em có chút lo lắng.”

Thực sự không nghĩ tới lúc này Lâm Diệu sẽ gọi đến, nhưng Hồng Chính Thân vẫn là chuyên gia giải thích: “Sorry, anh để điện thoại trong xe.”

“Gần đây anh rất bận sao? Em đã không gặp anh năm ngày rồi.”

“Ừm... có chút việc gấp. Anh —— hiện tại đang lái xe, lúc nào về sẽ gọi lại cho em.”

“Được rồi.” Giọng nói của đối phương khó nén sự mất mát, nhưng vẫn lấy lại bình tĩnh hỏi: “Tháng sau anh sẽ trở về dự tiệc chứ? Nghe nói sắp tới là đến sinh nhật của bác trai...”

“Việc này anh còn đang suy nghĩ.” Hồng Chính Thân cắt lời cô, “Tính sau đi.”

Chắc hẳn đối phương cảm nhận được tâm tình của Hồng Chính Thân không tốt lắm, bèn nói sang chuyện khác: “Sự kiện ra mắt ngày mai anh vẫn sẽ tới chứ?”

Gương mặt Hồng Chính Thân nhu hòa hơn, giọng điệu cũng hòa hoãn không ít: “Nếu không có tình huống gì đặc biệt, anh sẽ tới ủng hộ.”

Sau khi ngắt điện thoại, cảm giác được người bên cạnh đang nhìn mình, thế là quay đầu nhìn hẩn.

“Đến cả một câu nói cho có lệ anh cũng không chịu, anh không hiểu cách căn bản làm cho người khác vui vẻ sao?”

“Đừng tưởng tôi là khách của cậu, tôi không cần cậu ”chuyên nghiệp” chỉ bảo như vậy”. Không gặp phải Trương Thần Phong, anh sẽ không biết chính mình còn có thể cay nghiệt như vậy.

Trương Thần Phong đem cánh tay trái gác lên cửa xe, không hề để ý: “Làm người phụ nữ của anh nhất định rất khổ cực, độc tài như vậy. Người ta chẳng qua chỉ mong cùng anh về nhà gặp mặt gia đình, anh không cho cô ấy danh phận, là không có ý nghiêm túc sao?”

Hồng Chính Thân không ngờ Trương Thần Phong lại một kim đâm vạch trần anh như vậy, có chút buồn bực, nhưng vẫn rất có khí thế hỏi vặn lại: “Còn cậu thì hiểu cái gì, cậu có cho người ta danh phận sao? Cứ phải có kết thúc như vậy mới phải là tốt à?”

A đu, câu này khẳng định độ nhạy cảm của người đàn ông này không phải dạng vừa. Ngày sau không phải còn giấu mình bao nhiêu chuyện nữa chứ. Chẳng biết con người này có bạn gái như thế nào, có khi hẩn còn độc thân ý chứ, nếu không tại sao đêm Giáng Sinh lại rủ người khác đi uống rượu như thế.

“Chán ghét nhìn người khác khoa tay múa chân sao? Được thôi, chờ mong anh sẽ tiếp tục làm một tình nhân tốt như thế nào.” Trương Thần Phong một câu hai ý dùng ngón tay nhíp nhíp trên cửa xe.

.....

Trở lại căn chung cư không tính là xa lạ này, bảo vệ dưới lầu bắt chuyện cùng Hồng Chính Thân, ánh mắt đang không khỏi dừng lại trên người Trương Thần Phong thì đột nhiên cười gật đầu một cái, tựa hồ là còn nhớ rõ hẩn.

Trương Thần Phong nhẹ nhàng cười, đưa tay ra dấu không cần nói, nhàn nhã theo đuôi chủ nhân vào thang máy.

Đang lúc hai người đứng yên hai phía đối diện nhau, Trương Thần Phong đột nhiên không sợ chết mở miệng: “Này, hôm nay thế mà lại là nụ hôn đầu của tôi đó.”

Thật sự là lần đầu tiên dâng cho người cùng giới. Thiếu chút hương thơm mềm nhẹ, ngược lại có cổ vị cỏ xanh tươi tắn dưới ánh nắng, cảm giác có chút quý dị, chưa nói tới tốt hay xấu, chỉ là cảm thấy không giống nhau.

Vốn tưởng rằng Hồng Chính Thân nguy trang kỹ càng hình ảnh chính nhân quân tử này sẽ bởi vì bị hấn trêu chọc mà khó chịu thất thố, ai biết đối phương lại có vẻ miệt thị đáp lại: “Cứ tưởng bị cậu lợi dụng kích tình, thật đúng là hết hồn. Nếu là nọ hôn đầu, vậy lần sau kỹ thuật cần tốt hơn một chút.”

Trương Thần Phong ngẩng đầu lên nhìn chữ số hiển thị tầng đang chạy lên cao, nhẹ nhàng nói: “Nếu chúng ta cứ nói chuyện kiểu như này, sớm muộn cũng có ngày động chân động tay”.

“Nghe nói cậu đánh lộn rất lợi hại, nếu nói muốn tìm tôi để luận bàn, tôi cũng khó từ chối lắm.”

“Ha!” Trương Thần Phong nhướn miệng cười, là nụ cười thực sự, vô cùng xán lạn. Hấn thật đã lâu không cười như vậy. Người đàn ông trước mắt này, cũng không phải thành thật như bên ngoài nha, chính mình hình như cũng bắt đầu có điểm hưởng thụ mối quan hệ này.

Thang máy dừng tại ở tầng mười hai, Hồng Chính Thân cũng không quay đầu lại trực tiếp đi vào hành lang, mở cửa kính đi vào phòng khách, sau đó đem áo khoác móc trên giá treo đồ, đi vào nhà bếp, pha cà phê trên kệ, một bên đối không khí nói:

“Đã cho cậu chìa khóa dự phòng, mỗi gian phòng đều có thể khóa lại. Chỗ của tôi nhỏ, chỉ có hai phòng, dành để cậu chịu khó ngủ phòng cho khách. Cậu muốn tìm gì, ngoại trừ phòng tôi, trong nhà cậu đều có thể dùng tự nhiên.”

Tuy rằng ngoài miệng không nói gì, nhưng vẫn là để ý việc hấn lần trước tự ý lấy lễ phục đi. Trương Thần Phong ôm tay, cười mỉm nhìn chủ nhà quyền lực cùng trách nhiệm tuyên bố quy tắc phân chia chi tiết, sau đó thoải mái quan sát căn hộ lại một lần.

Chung cư không tính là lớn, thế nhưng cho một người ở, cũng được xem như là cao cấp rồi. Đây là lần thứ hai đến, đập vào mắt vẫn là màu sắc chỉ có hai màu đen trắng gọn gàng ẩn tượng, nhưng không đến mức một bức tranh cũng không có.

Có thể nhận thấy phong cách của chủ nhân, ở góc tường cùng phía sát mặt đất bày đủ thứ tác phẩm nghệ thuật thủ công xa hoa và tranh điêu khắc, vừa mang nét kiên định lại có chút lạnh lùng xa cách. Mỗi một tác ở nơi này đều hoàn toàn tương xứng với khí chất chủ nhân của nó.

“Còn có nhắc nhở gì nữa không?” Trương Thần Phong thật nghiêm túc làm học trò ngoan.

Hồng Chính Thân cứ như đang thuyết trình vậy, vẫn còn nói tiếp: “Tôi không cho phép đưa người ngoài đến, có việc gì thì để lại lời nhắn, không nhất thiết phải can thiệp vào cuộc sống riêng của nhau, ngoại trừ tình huống cần thiết phải ngủ bên ngoài thì phải báo trước, cái khác tùy ý cậu.”

“Anh là chủ nhà, đừng nói anh cho người khác ngủ lại qua đêm, kể cả anh có ngủ tại nơi khác tôi cũng quản không được. Tôi chỉ dùng phòng tắm lúc sáng sớm cùng chập tối. Còn có, tôi rất ít ở nhà ăn cơm, ba bữa ăn cái gì đều không phải lo cho tôi, nếu được thì anh cứ tự giải quyết. Cơ bản thì chỉ có vậy.”

Tuy rằng chưa từng có bạn cùng phòng, nhưng có thể khẳng định trong cuộc đời Trương Thần Phong hấn thì đây là người lạnh lùng thờ ơ nhất.

Nếu như lúc trước đồng ý sống cùng các cô gái kia, có phải hay không ít nhất mình còn được hưởng thụ thân thể mềm mại thơm mát cùng một đoạn tình cảm cuồng nhiệt, cho dù bản thân vốn có độc thành quen chẳng cần mơ tưởng tin vào mấy cái loại này, nhưng so với bây giờ thì đúng là không có rồi.

“Một vấn đề cuối cùng.” Trương Thần Phong vô cùng tự nhiên đòi hỏi, đi tới phía sau anh ngó vào trong một cái: “Tôi có thể uống cà phê anh pha chứ?”

Hồng Chính Thân cảm nhận được cảm giác áp bức phía sau, theo đó quay đầu lại, nhưng phát hiện vừa lúc chỉ cách mặt Trương Thần Phong có 1 cm, khoảnh khắc nguy hiểm này khiến anh theo bản năng cứng đờ.

Giống như sợ đối phương nghe thấy tiếng tim đập mãnh liệt của mình, Hồng Chính Thân hướng thân thể về phía trước, kịp thời xoay người rời khỏi nhà bếp.

Trương Thần Phong bảo trì tư thế kê sát vào kệ chén, có chút lúng túng cắn môi dưới. A, Trương Thần Phong, may đúng là bị ghét bỏ rồi.

“Ngày mai rảnh không?” Trương Thần Phong đột nhiên cao giọng gọi vị chủ nhà đang chuẩn bị về phòng ngủ của mình lại. Câu hỏi này thành công ngăn chặn bước chân của đối phương.

Hồng Chính Thân chậm rãi ngoảnh đầu: “Có chuyện gì?”

“Chị Cầm cho tôi nghỉ một ngày, nói muốn tôi nhân dịp tạo dựng quan hệ tốt với anh, bồi dưỡng tình cảm.”

“Không lẽ cậu định mời tôi đi ngồi bánh xe khổng lồ hay đến công viên hải dương ngắm cá heo?”

Công lực của Hồng Chính Thân xem như là bị Trương Thần Phong trâu ra hết rồi, Trương Thần Phong nâng lên hai tay tỏ ý đầu hàng, sau đó bắt đầu cúi đầu tự pha cà phê cười mỉa: “OK, coi như tôi chưa nói.”

.....

Kỳ thực, nhìn người đàn ông đẹp trai vốn chỉ có thể nhìn thấy trên mấy tấm áp phích, ưu nhã cầm lấy ly cafe chuyên dụng của mình, thực là so với những gì nghĩ qua trước đó còn chấn động hơn. Mặc dù so với tưởng tượng cùng chân chính xảy ra chắc chắn sẽ không giống nhau, nhưng cũng khó mà thần nhiên chấp nhận được.

Nếu không phải khả năng che giấu đủ dùng, thật sự sợ chính mình lần thứ hai lộ tẩy không khống chế được, không phải đã từng bị nghi vấn về tính hướng sao. Lúc này, cũng chỉ có Hồng Chính Thân biết rõ tình cảnh của chính mình có bao nhiêu rắc rối, thậm chí có bao nhiêu nỗ lực đến khi đối mặt với hắn đều có nguy cơ báo hỏng.

Tương Băng Cầm nói đúng, không ai có thể chống đối được mị lực của Trương Thần Phong (Vây anh tưởng mị lực của anh có ai chống lại được sao =.=), trừ khi tự giác rời xa từ trường của hắn. Thế nhưng hiện tại hình như chính mình anh dừng quá mà đem ôm hết mấy cái sự kiện mang tính uy hiếp này. Sớm vai anh hùng sớm muộn cũng sẽ có ngày gặp chuyện không may, hiện tại chỉ là chưa đến lúc thôi.

Đóng lại cửa phòng ngủ cửa lại kéo ra cửa gian phòng tắm vòi sen trong nháy mắt, Hồng Chính Thân gần như thoát lực, nhẹ nhàng gục bên thành bồn rửa mặt, dùng ngón tay lung tung chải tóc, sau đó đem cằm chôn lên ngực, tiếp theo mạnh ngẩng đầu trước gương làm một lần hít thở sâu.

Anh dùng sức nói với chính mình: Được lắm, Hồng Chính Thân, đây mới chỉ là bắt đầu thôi...

.....

Một đêm kia, hai người đàn ông tại phòng của riêng mình đều mất ngủ.

Trương Thần Phong là do lần đầu tiên ngủ trên một cái giường xa lạ (Ủa sao hôm trước cũng nằm giường lạ mà có người nằm cạnh không có mất ngủ 0.0), lần qua lần lại không sao vào giấc được, bỏ qua lần ngủ qua đêm tại phòng ngủ của Hồng Chính Thân kia.

Trương Thần Phong ngồi tại nửa giường, sau đó lấy ra điện thoại, bấm một dãy số đã nửa năm không động vào, kẻ gây ra rắc rối hiện tại thật không dễ đối phó, đương nhiên, vấn đề then chốt là phải xác định được đối tượng sai khiến hắn là ai.

“Hello, ai đấy?” Dám cắt ngang bữa cơm trưa của mình, cực kỳ tức giận rồi đấy nhé, trừ phi mi là Emma, bằng không phải đưa ra một lý do vô cùng vô cùng hợp lý mới được.

Đối phương là một người đàn ông cà lơ phất phơ mang nặng khẩu âm Canada. Người của hắn đều không ai nhận ra hắn là người lai nhiều dòng máu, chỉ có Trương Thần Phong biết rõ tên tiếng Trung của hắn gọi là Ngụy Tử Tuấn.

Dùng câu vật hợp theo loài để hình dung quan hệ giữa hai người này là chuẩn xác nhất.

“Tôi, Grey.”

Đầu dây bên kia đột nhiên hưng phấn mà cao giọng: “Tôi không nghe nhầm chứ? Grey! Oh my god, cuối cùng cậu cũng xuất hiện, mất tích lâu thật, lâu đến mức tôi bắt đầu nhớ cậu rồi đó.”

“Bớt nói nhảm đi, giúp tôi điều tra một người - đại gia bất động sản Bắc Mỹ John Smith.”

“Chỉ có cậu có thể ra lệnh cho tôi thế này thôi đấy. FBI có muốn tìm tôi, còn phải nhìn xem tôi có tâm trạng không nhé.” Đối phương đắc ý nói.

”Hi vọng hần không phải là nhân viên quan trọng của bộ quốc phòng hay thượng tá quân đội nước ngoài chứ, nếu không thì tôi chỉ cần tốn chút sức là có thể chuyển tới một đồng thông tin rồi.

“Là một nhân vật lớn, chủ tịch tập đoàn bất động sản Bắc Mỹ, nhìn qua thì vừa chính phái lại vô hại.”

“Loằng ngoằng quá, chán ghét nhất loại nguy quân tử này, theo bối cảnh của hần chắc đã đủ ăn án chung thân rồi đi.” Ngụy Tử Tuần bĩu môi.

“Muốn trong thời gian bao lâu?”

“Càng nhanh càng tốt.”

“Cậu chả dè dặt chút nào, Grey. Ok, đúng quy định, ngày mai giữa trưa cho cậu tư liệu.”

“Cảm ơn.”

“Khi nào về New York?”

“E rằng rất khó.”

”Khó thật à? Mà thôi, đừng lãng phí gương mặt đẹp trai của cậu nhé

các cô gái nhất định yêu cậu chết mất

Gần đây tôi chuẩn bị ra ngoài tìm thêm khoản thu nhập. Cảnh sát bên Đông Nam Á tìm tôi nhờ phá vụ ngân hàng lớn, rảnh rồi sẽ tới tìm cậu.”

“Tốt nhất không cần.”

“Hay nha, tôi thích giọng điệu này của cậu rồi đấy.”

.....

Kết thúc trò chuyện cùng vị khách đáng sợ nhất ở phía đông nước Mỹ, Trương Thần Phong một lần nữa nằm lại trên giường, tầm mắt vô ý thức nhìn về phía bức tường...

Phía sau bức tường này là Hồng Chính Thân, chắc anh ta đã ngủ, nhất định đối với vị khách trọ cổ quái là mình đã phát sinh hiềm khích, làm thế nào để chữa trị quan hệ cùng anh ta bây giờ nhỉ.

Muốn Trương Thần Phong hần lấy lòng người khác, đến cùng là bằng kỹ xảo hay bằng tấm lòng thực sự, hoàn toàn do thái độ của đối phương quyết định.

Trước đó Hồng Chính Thân đối với chính mình có cảm tình, cho dù giấu cực sâu, vẫn bị chính mình kịp thời chụp đến. Thế nhưng lần này gặp mặt, lại không có quá nhiều cảm tình cùng kiên nhẫn.

Hần cuối cùng đã học tới anh ta lúc nào rồi? Do cố tình hồi tính hướng của anh ta, hay còn bởi vì... nụ hôn ngày hôm nay?

Bị đàn ông thân mật thực sự sẽ cảm giác xấu như vậy sao? Chính mình cảm thấy không phản cảm như vậy... Chẳng lẽ là chính hần có vấn đề?!

(Phát hiện hay lắm anh =]]]])

Ai, tính ra cũng có mấy tháng không được làm gì, là bởi vì dục cầu bất mãn sao? Tự nhiên lại có thể túm một người đàn ông đến thân mật... Loại chuyện trái nguyên tắc này, không phải bởi vì đối tượng là Hồng Chính Thân thể loại đàn ông chất lượng tốt, thì có thể tùy ý chấp nhận chứ?

Nhất định phải nhanh chóng giải quyết việc của John Smith kia đi. Hai tuần lễ là đủ để tổng cổ lão ta đi rồi. Nếu như vị sát vách kia chịu khó phối hợp.

Cứ nghĩ ngợi linh tinh như thế, cuối cùng cũng ngủ. Chỉ là thực bất hạnh, hần lại phát sinh một giấc mơ kì dị. Đã nhiều năm rồi, tâm trí thanh tỉnh của hần mới bị một phen quấy cho nhiễu loạn.

Trương Thần Phong tỉnh lại, nhìn trần nhà trắng xóa hai phút, thở hắt một hơi ngồi dậy, tùy ý khoác một bộ áo tắm từ nhà vệ sinh đi ra, tứ chi lười biếng mở rộng, vừa bước ra khỏi cửa thì bắt gặp Hồng Chính Thân trang phục chỉnh tề từ phòng ngủ đi ra.

Hai người bỗng đứng giằng co, dừng lại chừng vài giây, trước mắt Hồng Chính Thân hiện ra một cảnh tượng khêu gợi: Trương Thần Phong tóc đen nhiều loạn, thần thái buồn ngủ, tất cả tạo nên một hình tượng gợi cảm, phảng phất cảm giác cấm dục ám chỉ.

Bao nhiêu lâu nữa mới có thể bình thường được với loại thói quen đột ngột không thể buông tha này đây?

Tâm tư Hồng Chính Thân vội vã cuống quýt sau một khoảnh khắc không có chỗ nào để che giấu, đành phải vội vã nhìn xuống dưới, xoay người nhắc chân rời đi, sát vai Hồng Chính Thân dường như còn ngửi thấy được mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể người nọ, chính là mùi hương dầu gội quen thuộc của mình.

Trương Thần Phong nhất thời tìm không ra từ gì thân thiết để ngăn cản anh, thế là trực tiếp cao giọng hỏi: “Anh hiện tại muốn đi?”

Hồng Chính Thân thoáng quay đầu lại: “Ừm, họp phát hành tạp chí.”

“Giữa trưa... Cùng đi ăn cơm được không?”

Hồng Chính Thân cười nói: “Không đi được rồi, hôm nay tôi định khuya mới về.” Nói xong, hai ba bước đi qua phòng khách ra ngoài.

“Thật đúng là không có thành ý.” Trương Thần Phong lẩm bẩm.

Trương Thần Phong một mình dạo trong phòng một vòng, tại kệ bát trước tiên rán trứng để có thể dùng để ăn cùng sandwich kẹp thịt hun khói, trong tủ lạnh có sẵn sữa bò, bên trong còn có cả cà phê.

Trương Thần Phong khước miệng nhẹ nhàng nhếch lên, sau đó có chút hứng trí đi lên sân thượng, nơi này có thể nhìn thấy bãi đỗ xe lộ thiên dưới lầu, cả bóng lưng cao ngất đi ra từ cổng lớn của Hồng Chính Thân.

Ngay lúc Hồng Chính Thân bước đến bên cạnh xe của mình, ngón tay vừa tiếp xúc đến cửa xe, sống lưng tự nhiên run rẩy một cái, anh cảm giác được xung quanh có cái gì cứ nhìn mình chăm chăm, thế là cảnh giác hướng phía sau nhìn lướt qua, không thấy ai cả, lồng ngực thoáng trầm xuống, có chút sảo não nhìn lại chính tầng lầu của mình, ngoài ý muốn đụng phải đường nhìn của Trương Thần Phong.

Hồng Chính Thân hơi chau mày, không mang nửa điểm do dự cấp tốc ngồi vào trong xe, cứ như chỉ có đi vào không gian riêng tư nhỏ hẹp này, mới không để lộ quá nhiều bí mật của mình.

Trương Thần Phong sau khi nhìn Hồng Chính Thân chạy xe ra khỏi bãi đỗ xe, duy trì tư thế đứng thật lâu không nhúc nhích, một mảnh tối tăm dần dần nổi trên gương mặt.

Ánh mắt bám theo đúng là đã phát huy công hiệu, Hồng Chính Thân vừa rồi thật giống như cảm giác được chính mình bị người khác theo dõi. Anh ta so với tướng tượng của mình còn nhạy cảm hơn nhiều, nhưng dù sao cũng là người bình thường, không trải qua huấn luyện đặc biệt thì vẫn không có cách thoát khỏi những kẻ mang nghề theo đuôi.

John Smith có rất nhiều tiền, lão sẽ không mời nghiệp dư về làm việc cho hắn, dù cho chỉ là điều tra một tên host nho nhỏ. Nếu như Hồng Chính Thân đối phó không được, làm lộ chuyện hồng yếm thì sao?

Cuộc gọi thần bí đến đột ngột, Trương Thần Phong như có dự cảm lập tức đứng lên.

“Hey babe, hiện tại cậu hẳn là muốn nghe thấy giọng của tôi nhất đúng không?” Đầu dây bên kia truyền đến giọng điệu sung sướng, không phải Ngụy Tử Tuần thì còn ai vào đây nữa.

8. Quyển 1 - Chương 6

“Có gì thì nói luôn đi.” Trương Thần Phong ản ản ý cười đi ra,

“Không phải định đòi tôi phí phục vụ chứ?”

Đối phương đắc ý tuyên bố: “Tôi mà nói tin tức này ra, cậu nhất định sẽ lập tức ôm bắp đùi tôi cầu xin tha thứ.”

“Không cần lạc quan quá thế, tôi chưa bao giờ cầu xin ai tha thứ.”

“Nói nhảm, vậy hiện tại cậu vĩnh tai nghe cho rõ đây. Tôi đã đem tư liệu nhân vật tai to mặt lớn cậu muốn tìm truyền tới hòm thư mã hóa của cậu, đúng là không thể đoán được loại người này thế nào nha.”

“Nhưng mà tôi đã tìm thấy một trọng điểm, trong đó có một tin đồn độ tin cậy có thể nói là vô cùng cao. Quý trước chỉ nhánh công ty vận chuyển Detroit kinh doanh xuất hiện vấn đề, ban quản lý tình nghi có kẻ ăn hối lộ, sắp bị khởi kiện, phát hiện ra một lượng tiền lớn không rõ nguồn gốc, xem ra vị nhân vật lớn cậu quan tâm này gần đây vận khí có vẻ không được tốt lắm nhỉ.”

Trương Thần Phong nhếch môi: “Cậu ám chỉ cái gì đấy?”

“Này nha, nếu có người nghe không hiểu, tôi cũng không nói lại đâu nha.”

“Tôi nghĩ ý cào vào nhược điểm của lão cũng không tồi, nhưng tôi không muốn để đối phương tra ra lai lịch của mình.”

“Này, theo cậu, có phải nhân vật tai to mặt lớn này dù có mất đi ít tiền kia thì vẫn là kẻ rất có tiền đúng không? Nếu lão ra giá đủ thuyết phục, tôi cũng không ngại tham gia một chân đâu nha. Cậu biết mà. Trong nghề này tôi là tốt nhất đấy. Dù gì thì cũng không phải người nào tùy tiện tự xưng là Line - walker thì đều có thể xuyên thấu qua mọi tấm lưới truy lùng để dụ rắn ra khỏi hang được.”

“Phải, có thể lão đã nghe qua danh tiếng ”Black Wind” rồi.” Trương Thần Phong trở lại chuyện chính: “Cậu giúp tôi lần này không phải là miễn phí đấy chứ?”

Tuy rằng không nhìn thấy vẻ mặt của đối phương, nhưng có thể đoán được bộ dạng cười meo meo của tên đó rồi.

“Bao giờ tôi đến Đông Nam Á, cậu bao ăn tôi là được. Chẳng qua là trao đổi một điều kiện, cậu phải nói cho tôi biết, cậu ẩn cư ở Hong Kong thế quái nào còn có thể đắc tội vị nhân vật lớn như này vậy?”

“Chờ cậu đến, tôi sẽ cho đáp án, nhưng mà đến lúc đó rồi nhớ giữ kỹ cái cằm lại (ý là sợ anh Tuấn ngạc nhiên quá rớt cằm:), tôi sợ cậu không chịu được.” Cười hì hì trêu chọc rồi ngắt máy.

Trương Thần Phong xoay người trở lại phòng khách, ngồi xuống cạnh bàn ăn, cầm lấy mấy tờ tạp chí có sẵn, lật xem đến chuyên mục giải trí thì bất chợt phát hiện ra bộ phim điện ảnh Hoàng Hôn sắp được công chiếu.

Nhìn qua poster cùng phần giới thiệu, có vẻ như là bộ phim tình cảm danh tiếng không tồi.

“Đêm nay hẳn là đi xem cái sự kiện ra mắt gì gì kia rồi, bạn gái là diễn viên hửm? A, thì ra anh thích loại hình đó.” Trương Thần Phong lẩm bẩm một mình, tiếp theo âm thầm suy nghĩ: Thực ngại quá, xem chừng đến phiên tôi phải ra mặt phá phong cảnh một lần rồi. Miệng vừa xác lập hiệp ước, vậy mà còn chưa hết kỳ thử nghiệm đã... tôi không cho phép anh làm bừa đâu.

Nếu chẳng may John Smith lại có hứng thú với người kia và sự việc kỳ lạ này của Trương Thần Phong thì sao? Dù cho chính mình muốn che giấu hoàn mỹ tới mức nào thì cũng hẳn là rất chán ghét loại chuyện này đi.

.....

Phòng công chiếu lần đầu bộ phim điện ảnh mới này cũng thật phô trương. Các vị khách quý cùng diễn viên nổi tiếng lần lượt vào chỗ ngồi. Vây kín bên ngoài là tầng lớp dày đặc chỉ chít ký giả, tia flash lóe sáng khắp nơi.

Trương Thần Phong mặc một bộ lễ phục thêu tay nhập khẩu nhàn nhã xuất hiện, vừa đi tới cửa đã bị chụp ảnh, ngoại hình của hắn khiến cho không ít nhà báo hiểu lầm hẳn là minh tinh mới đến. Trương Thần

Phong bắt đầu đi từ túi áo lấy ra chiếc kính râm màu nhạt đã chuẩn bị trước đó đeo lên, nhanh chóng vào trong tìm được chỗ ngồi của mình.

Buổi sáng nhờ Anna sắp xếp, bởi vì thời gian quá ngắn, không chiếm được ghế khách quý. Nhưng Trương Thần Phong trái lại không để tâm vị trí ngồi sau, bởi vì như vậy khả năng thuận tiện tìm được Hồng Chính Thân càng cao.

Giờ phút ồn ào qua đi là lúc im lặng hướng lên màn hình, bộ phim kéo dài khoảng chừng một giờ bốn mươi phút, Trương Thần Phong cũng không để ý trên kia chiếu gì cho lắm. Cho đến khi phim điện ảnh này kết thúc, diễn viên và đạo diễn bước lên sân khấu, ngọn đèn sáng lên, bắt đầu thời gian cho nhà báo cùng khán giả đặt các câu hỏi liên quan, Trương Thần Phong cuối cùng cũng nhìn thấy người mình muốn tìm.

Hồng Chính Thân đã đổi sang một bộ âu phục thiết kế khéo léo, tư thế ngồi thoải mái tùy ý ngồi ở vị trí thứ hai tính từ cuối lên, từ góc độ của Trương Thần Phong vừa vặn nhìn được rõ ràng vẻ mặt của anh.

Hồng Chính Thân lúc này biểu hiện rất thư giãn, khuôn mặt lập thể bày ra những đường nét cao ngất, cả người trên dưới đều tỏa ra ánh sáng. Lần thứ hai, Trương Thần Phong ý thức được Hồng Chính Thân thực sự là một người đàn ông rất đẹp, cực kỳ hấp dẫn người khác phái.

Nhìn theo ánh mắt anh lên trên sân khấu cũng không thể ngay lập tức nhìn ra ai là người trong lòng của anh. Cho đến khi nhìn tới lối ra hoa lệ, Trương Thần Phong mới phát hiện cô gái đi tới chỗ anh không ngờ lại là người chỉ đạo sản xuất bộ phim này, gương mặt gần đây liên tục xuất hiện trên khá nhiều trang báo – nữ đạo diễn Lâm Diệu.

“A, thì ra là cô ấy.”

Trương Thần Phong cũng không khỏi có chút kinh ngạc, chính xác hơn, là đối với Hồng Chính Thân kinh ngạc. Người đàn ông này thì ra tuyệt đối không phải người độc thân ở một mình tại chung cư. AI trực tiếp chứng kiến Trương Thần Phong lúc này hẳn là sẽ nhận ra ngay hẳn không còn nơi sống yên ổn rồi.

Mới mẻ thật, một cái lại một cái bí mật nữa cứ thế xuất hiện, thực là đối tượng khiến người ta phấn chấn nha.

Trương Thần Phong ra khỏi phòng công chiếu thì nhìn thấy Lâm Diệu đi phía sau Hồng Chính Thân tay trong tay thoát khỏi đám người. Cho dù bọn chó săn đều đã bám theo mấy diễn viên chính rồi, nhưng Trương Thần Phong cũng khó xử, không thể ngang nhiên gọi Hồng Chính Thân quay lại được.

Sự việc xảy ra như thế, đừng nói lão cáo già như John Smith, cho dù có là đứa ngốc đi chăng nữa, khiến lão tin Hồng Chính Thân chỉ là vì che tai mắt người khác mới tìm cái bạn gái, nhưng người phụ nữ này lại một thân hàng hiệu như vậy, nhìn thế nào cũng không thích hợp chỉ làm một tấm lá chắn. Đến lúc đó tính ra, chẳng phải hẳn càng đáng nghi là “bạn trai không chính thức” hơn sao?

Mặc dù John Smith chơi trò gián điệp cùng Trương Thần Phong hẳn, còn có điểm trẻ con. Nhưng đối phương dù sao cũng là người có tiền và đàn em, giằng co kéo dài, chính mình chắc chắn sẽ rơi vào thế khó.

Trước mắt, Trương Thần Phong thật hi vọng Hồng Chính Thân có hứng thú với đàn ông như trước đây hẳn đã đoán được, chỉ ít còn có nhược điểm có thể lợi dụng. Nếu cứ như bây giờ không bắt được lấy một trọng điểm nào, đối phương thế nào đó cứ lơ đãng đi mà không có biện pháp giải quyết vấn đề này, thật sự sẽ rơi vào cục diện bế tắc.

Có lẽ lúc đó người nọ chỉ là không có cách nào trực tiếp cự tuyệt Tương Băng Cầm, nên thuận miệng đồng ý lấy lệ. Còn đối với tính nghiêm trọng của sự tình này, đối phương đại loại không hề nhận ra.

Trước hết hiện giờ phải ổn định chỗ Hồng Chính Thân đã, thoát nhìn thì anh ta đúng là không có chút tự giác nào, nhưng làm trò ở giữa đường thế này có thể hay không lại làm đắc tội đến cả vị Lâm tiểu thư kia, như vậy sẽ khó mà không chế tình hình.

.....

Một đám người dừng mãi đem mấy diễn viên điện ảnh vừa tiến ra vây kín, Trương Thần Phong cầm lấy điện thoại di động gọi cho người kia.

Kiên trì đợi đến khi anh ta lấy điện thoại di động ra nhìn thoáng qua, thế mà một lần nữa đem điện thoại thả lại túi áo. Trương Thần Phong chớp mắt, có chút ngạc nhiên, thế mà còn không thèm nghe nữa kia! Hồng Chính Thân anh nha, đây chính là lần đầu tiên tôi chủ động gọi điện thoại cho anh đấy, thật không nể tình.

Trương Thần Phong miễn cưỡng kéo kéo khóe môi, sau đó trực tiếp gửi đi một tin nhắn ngắn, không tin đến mức như thế đối phương còn không phản ứng.

”Tôi nhìn thấy anh đấy nhé. Có bạn gái ở bên, liền muốn quăng bạn trai tôi đây sao?”

Quả nhiên sau đó, Hồng Chính Thân bước chân chậm lại, cuối cùng dần dần ngừng. Lâm Diệu dừng lại có chút không giải thích được nhìn người đàn ông bên cạnh mình trong nháy mắt sắc mặt ngưng trọng, vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi? Có cần lên xe nói chuyện trước không anh?”

Hồng Chính Thân quay đầu lại, xuyên qua đám người nhìn lướt qua mấy hướng trống trải, không phải cố sức gì đã phát hiện ra một dáng người tiêu sái đứng bên kia đường.

Hắn đang đứng đó xem một đám người náo nhiệt, vẫn là vẻ tuấn mỹ hơn người khiến người ta hít thở không thông kia.

Trương Thần Phong ngả ngón nâng lên tay trái, mu bàn tay hướng Hồng Chính Thân, trình diễn tín vật tình nhân ở ngón út của hắn, sau đó ác ý hướng anh mỉm cười ra hiệu.

Thu được tín hiệu ngắn ngủi này, đầu óc Hồng Chính Thân hỗn loạn thành một đống. Nhìn lại Trương Thần Phong tràn ngập tính chiếm hữu cùng tự vệ phản kích kia, anh cũng không cách nào bình tĩnh được.

Cho dù biết rõ đối phương chẳng qua chỉ là vì gìn giữ lợi ích cá nhân mà lợi dụng mình. Thế nhưng loại thân mật ái muội cùng mối quan hệ dụ hoặc này, càng ép tới sự giãy dụa cuối cùng của anh.

Hồng Chính Thân phải thừa nhận, tại thời khắc nhìn thấy Trương Thần Phong xuất hiện, cả người anh lông tơ đều dựng lên thẳng đứng, loại kích thích run rẩy đó vốn tưởng chỉ có trong lúc làm tình, không ngờ chỉ bằng liên tưởng hảo huyền như vậy, có thể khiến huyết mạch của anh sôi sục.

Bất đắc dĩ phải thừa nhận, Trương Thần Phong chính là loại ly trà mà anh thích nhất, sự thật này khó mà chối cãi được.

Đàn ông thực ra là loài động vật có tri giác nông cạn, phản ứng sinh lý tự nhiên không kiểm soát được rất dễ làm hỏng việc. Nếu như không còn ai có thể mang đến cho anh loại cảm giác này, anh có nên tranh thủ lúc này lợi dụng đối phương một lần, thừa dịp chính mình còn đang trong thời gian còn có thể khống chế...

.....

“Chính Thân, người kia là ai?” Giọng nói của Lâm Diệu đưa anh trở về hiện thực.

Thần trí Hồng Chính Thân trở về, không ngờ tới Lâm Diệu lại nhạy cảm phát hiện ra đường nhìn tập trung về một mục tiêu của anh như thế. Chính mình biểu hiện rõ ràng đến thế sao? Hay là do Trương Thần Phong quá nổi bật?

“Bạn của anh thôi.” Hồng Chính Thân kìm xuống nội tâm sâu lo cùng hoảng loạn, đành bất đắc dĩ giải thích: “Tôi để xem buổi công chiếu.”

“Vậy có thể mời cậu ta cùng tham gia buổi tiệc liên hoan mà.”

“Không được rồi, bọn anh còn có việc phải bàn, tiệc liên hoan tối nay... Anh cũng không đi được, ngày kia nếu em rảnh thì hẹn đi ăn sau nhé”.

Về thất vọng trên mặt Lâm Diệu vẫn là không thể che giấu nổi, nhưng cô cũng không muốn làm một người phụ nữ thích tra hỏi: “Được rồi, chuyện của anh quan trọng hơn việc ăn uống mà, có gì gọi lại cho em nhé.”

Lần nữa rộng lượng với lại thời gian gấp gáp, Lâm Diệu theo trợ lý trực tiếp đi về hướng mình tính đến từ xa kia, không hề ngoảnh lại.

Hồng Chính Thân âm thầm than nhẹ một tiếng, đem ánh mắt có chút uể oải chiếu về hướng người bên đường đối diện. Có hai tình nhân một lúc, ai lại dám chơi đùa kiểu như thế nhỉ? Hồng Chính Thân anh không bao giờ có loại bản lĩnh này, cho nên không phải do anh không may chính là tại người khác xúi quẩy.

...

Hồng Chính Thân bước chân vững vàng chậm rãi ngang qua đường tới trước mặt Trương Thần Phong. Ánh mắt, khoe miệng người nọ toàn bộ là ý cười khinh bạc, thần thái như vừa thực hiện được trò đùa quen thuộc.

“Làm thế nào biết được tôi ở đây?”

“Muốn biết một người ở nơi nào, đang làm gì, không hề khó như anh tưởng tượng đâu.”

Trương Thần Phong đem trán đặt lên gò má Hồng Chính Thân, tư thế thân mật đối lại cái ghê mắt tò mò của người qua đường. Hắn còn không coi ai ra gì tiến thêm một bước, đến bên tai anh nói thầm:

“Nếu anh không định giúp tôi thì hiện tại từ chối luôn đi. Còn không phải, anh nên diễn giống thật một chút. Anh cho rằng John Smith phái những tên bám đuôi kia đến ngồi không sao? Hay là muốn phải hôn tiếp? Lần này, thế mà tôi còn hỏi ý kiến của anh trước đây.”

Nếu đối phương tiến gần hơn tí nữa, không chừng sẽ nghe được tiếng tim đập điên loạn của mình. Hiểu rõ Trương Thần Phong chỉ đang thị uy ra một cái cảnh cáo nho nhỏ, sẽ không thật sự hôn anh ở trên đường cái (Anh thử thách nó xem nó lại làm thật đấy =]])). Nhưng khi chợt nhớ đến ngày ấy tiếp xúc với đôi môi đó, nháy mắt trời đất trở nên quay cuồng. Hồng Chính Thân cảm thấy gan bàn chân của mình sắp hòa tan thành xi măng trét cứng trên mặt đất rồi.

Hồng Chính Thân nghe được chính mình cứng ngắc trả lời: “Bọn chó săn bên đối diện còn chưa bỏ đi, cậu không muốn ngày mai lên báo chứ?”

Trương Thần Phong lui lại nửa bước, giữ khoảng cách an toàn nói: “A, tôi thiếu chút nữa đã quên bạn gái của anh là ai. Anh không trách tội tôi cắt ngang việc hẹn hò chứ?”

Hồng Chính Thân tự động loại bỏ vấn đề này, trực tiếp hỏi: “Có người theo dõi chúng ta thật?”

“Sáng sớm anh ra cửa đã cảm giác được rồi, không phải sao?”

Hồng Chính Thân nhớ tới sáng nay nhìn kỹ mình chính là Trương Thần Phong đứng ở trên sân thượng, một ý nghĩ mơ hồ lóe lên, anh nhắm mắt, hỏi: “Chuyện này bao giờ mới chấm dứt?”

“Tôi biết rõ anh không thích tôi cứ lúc ẩn lúc hiện ở nhà anh như vậy, nhưng mấy tuần sau Smith sẽ về nước thôi, nếu sự tình thuận lợi, anh không phải chịu đựng tôi lâu đâu.”

Mấy tuần, nghe đúng là cũng không lâu lắm... Cũng may thời gian kéo dài chỉ đếm trên đầu ngón tay, đủ để anh giữ vẻ bình tĩnh lạnh lùng trước mặt kẻ đột nhiên xuất hiện phá hoại cuộc sống sinh hoạt yên ổn hàng ngày của mình.

Nhìn Hồng Chính Thân nhất thời không nói gì, Trương Thần Phong tiếp tục nói: “John Smith đưa thiệp mời hẹn tôi cuối tuần này, anh đi cùng tôi chứ?”

“Cậu biết rõ tôi không giỏi diễn kịch.”

“Biểu hiện hôm nay của anh đã đầy đủ chứng minh điểm này. Không lẽ, để tôi làm tình nhân của anh, việc này khó đến vậy sao? Hay là — tôi thực sự thối nát đến mức cùng tôi diễn kịch trước mặt đối thủ phải miễn cưỡng như vậy?”

Loại công kích vấn đề kiểu này quá mạnh mẽ, Hồng Chính Thân cảm thấy dây cung trong đầu mình đang căng chặt ra.

“Tôi không hiểu ý cậu.”

Trương Thần Phong tương kế tựu kế chỉ dẫn: “Ý tôi là — thật đáng tiếc, anh không thích đàn ông, nếu không, anh hẳn là sẽ không giống bây giờ, nhìn như bị tôi trói buộc vậy.”

“Loại giả thiết này không tồn tại, cậu không phải cũng không có cách nào thích đàn ông sao? Chính mình còn làm không được, làm sao bắt người khác làm được.” Hồng Chính Thân không biết rằng hiện tại nói câu này thì tương lai sẽ phải đối mặt với nhiều phiêu lưu thế nào.

“A... Hiện tại có thể không có biện pháp.” Trương Thần Phong nửa đùa nửa thật cười nói, “Nhưng nếu nói đối tượng là anh, cũng không nhất định không thể nào nha.”

Loại chuyện này có thể tùy tiện nói ra sao? Cơ thể Hồng Chính Thân như rơi vào một cơn say ma quái, có cái gì đó từ chạy từ lồng ngực nhanh chóng bao trùm đến toàn bộ tứ chi. Máu nóng sôi trào nổi lên, dục vọng sâu thẳm trong cơ thể như kêu gào muốn được giải thoát.

Hồng Chính Thân nghe thấy chính mình khó khăn hỏi: “Cậu là đang... ve vãn tôi sao?”

“A, anh là người dễ bị khiêu khích thế sao? Nếu thực sự đơn giản như vậy, tôi đã không phải tốn nhiều công sức rồi.”

“Đi thôi.” Hồng Chính Thân mạnh mẽ xoay người về hướng ngược lại hẩn rời đi.

Trương Thần Phong theo tới: “Đi đâu?”

“Đi đỉnh Thái Bình ngồi cáp treo ngắm cảnh đêm. Không phải cậu muốn hẹn hò sao?”

Trương Thần Phong bắt đầu cảm thấy không ngờ Hồng Chính Thân lại thú vị như vậy, thế là lần thứ hai bật cười: “Thôi, vẫn là về nhà đi. Tôi muốn anh pha cà phê, sau đó làm bữa ăn khuya.”

“Tôi không ăn đêm.”

“Vậy tôi nói cho anh một bí mật, tôi thích đồ ngọt, đặc biệt là vào bữa khuya. Mặc dù thói quen này không tốt lắm, đặc biệt đối với việc tập thể hình.”

“.....”

Đồ ngọt. Hồng Chính Thân nhớ tới chiếc bánh mousse Xoài lần đầu tiên gặp mặt, thật đúng là ấn tượng khắc sâu. Chỉ là, sao hẩn lại giữ được thân hình hoàn mỹ như vậy, không biết giấu dưới lớp quần áo kia là đường cong bắp thịt xinh đẹp đến thế nào. Trương Băng Cẩm từng nói cơ thể Trương Thần Phong so với người mẫu nội y còn đẹp hơn...

Đến khi phát hiện chính mình đang nghĩ lung tung thì đã chậm. Hồng Chính Thân nhận ra bên dưới đã chết tiệt có phản ứng rồi! Chết tiệt!

.....

Có lẽ là rất chán kinh rồi, mãi cho đến khi về nhà, Hồng Chính Thân cũng không nói thêm một lời nào nữa.

Cùng dưới một mái hiên, hai người đàn ông nội tâm khép kín bị ép phải chấp nhận sống chung cực kỳ kích thích tâm lý. Vì một cái gì đó mà có bước chuyển ngoặt, không khỏi xuất hiện một phần cảm giác thú vị, thích thú.

Đối mặt với một người đàn ông độc thân hoàng kim không thích ràng buộc giống mình, hai người đều có thói quen sinh hoạt riêng, cũng không giỏi chia sẻ không gian riêng tư với người khác. Tính cách bên trong là độc lập tự chủ và cá tính ưa chi phối rất mạnh. Bình thường nếu không phải lý do cần thiết thì sẽ không thỏa hiệp. Lúc này lại phải giám sát lẫn nhau, không thể dự đoán được tình thế hòa bình cúi đầu không gặp ngẩng đầu không thấy này có thể duy trì bao lâu.

.....

Buổi tối Hồng Giai Nhạc gọi điện đến, khiến Hồng Chính Thân có chút kinh ngạc. Đây là thể loại thần long thấy đầu không thấy đuôi. Miêu nữ thường hay đem người khác đùa đến xoay vòng vòng này, nếu học được cách chủ động hỏi thăm, vậy thì nhất định không phải cô ấy.

“Có chuyện gì?”

“Đúng là anh cả vô tâm, em gái của anh tìm, cứ phải có việc gì sao?”

“Em không phải kiểu người đột nhiên nhớ anh trai như thế.”

“Chỉ có thể nói hai anh em chúng ta vô tâm là do di truyền thôi.” Hồng Giai Nhạc ở đầu dây bên kia cười một tiếng.

“Tháng sau sinh nhật ông già, anh về không?”

Thì ra là vì chuyện này. Hồng Chính Thân trầm ngâm một hồi mới đáp: “Em thay anh tặng quà đi, còn anh thì chắc không về được.”

“Em chỉ muốn nói với anh, người lớn đã có thành ý cùng anh giảng hòa. Ba năm qua đủ để ông ấy suy nghĩ cẩn thận rồi. Em đoán ông đại khái là muốn trước khi quá lớn tuổi tìm cho mình một cái bậc thang đi xuống.”

“Sao đột nhiên lại nói đỡ cho ông ấy? Hối lộ em cái gì tốt rồi đúng không?”

“Thật đúng là không có gì gạt được anh.” Hồng Giai Nhạc lạnh lẽo hừ một cái,

“Ông nói, nếu muốn bố đồng ý cho em và Nhiếp Phong kết hôn, phải nghĩ được cách lôi anh trở về. Ông quen làm người xấu rồi, không tự mình bỏ xuống mặt mũi đến tìm anh được.”

“Anh dễ dàng để em lôi về thế sao?”

“Cho nên anh tốt nhất ngoan ngoãn hợp tác cho em. Còn có, ông già nhờ em chuyển lời, anh có thể đưa “bạn thân” cùng về cho bố gặp mặt.”

Hồng Giai Nhạc trở cái xem thường: “Tuy rằng không rõ hiện tại anh cuối cùng là qua lại với nam hay nữ, nhưng bố vẫn ôm hi vọng có cháu bé”.

“Được rồi, em nói đã chuyển lời, còn nghe hay không là chuyện của anh.”

“Vậy anh tốt nhất trong vòng 3 ngày cho em một đáp án rõ ràng: Về hay không về. Nếu không, nhất định em sẽ tới tận cửa tìm anh bằng được.”

Hồng Chính Thân lắc đầu: “Em cũng đầu rảnh như vậy, không phải còn có rất nhiều việc à?”

“Đúng nha, kiếm đủ tiền rồi, giờ là lúc giải quyết việc nhà.”

.....

Cuối tuần là một ngày mưa lạnh, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến nhiệt độ bên trong khung cảnh xa hoa kia.

Tương Băng Cầm diện đầm dự tiệc bó sát, khoác tay Hồng Chính Thân tự nhiên nhập tiệc. Trương Thần Phong thì đi cùng nữ đồng nghiệp Vivienne. Cho dù ở giữa nơi toàn những kẻ xa hoa lộng lẫy sang trọng, hai cặp đôi chói mắt đối lập nhau này cũng đặc biệt hấp dẫn mọi ánh mắt trong hội trường.

.....

“Năm tiếng nữa em phải lên chuyến bay đến Paris. Lần này đi cũng phải hơn một tháng. Không yên tâm về hai người lắm, nên phải đến nhìn xem thế nào.”

Tương Băng Cầm tới gần Hồng Chính Thân bộ dạng có vẻ rất thân thiết: “Hai người sống chung tốt chứ?”

“Anh thực sự không thích hợp nuôi thú cưng cỡ lớn.”

Tương Băng Cầm nghe câu này cười đến ra tiếng: “Em nói nè, thức ăn, phí trang trí, chi tiêu hằng ngày toàn do Quang Vũ trả. Anh còn muốn mở miệng đòi hỏi gì nữa.”

“Nghe vậy vẫn không có lợi chút nào.”

“Hiện tại hẳn thuộc quyền quản lý của anh mà, anh có thể lập thỏa thuận với hẳn.”

“Hẳn chơi bởi thế nào, làm sao đến lượt tôi thuần hóa được hẳn.” Hồng Chính Thân giương mắt lên, vừa lúc nhìn thấy Trương Thần Phong cùng Vivienne khiêu vũ.

“Hẳn là người khó ở chung đúng không?”

“Nếu là người khác thì không phải, còn đối với anh, tôi cũng không biết.” Tương Băng Cầm nhẹ nhàng thở dài.

“John Smith không sợ các anh biết được thủ đoạn đặc biệt cho người đến theo dõi của lão đầu, phải cẩn thận.”

“Mục đích của lão chẳng qua là muốn khiến chúng ta xấu mặt mà thôi.”

“Anh nếu đã đồng ý giúp tôi, nhất định đã có chuẩn bị tâm lý rồi.” Ánh mắt của Tương Băng Cầm cũng bị đôi Kim Đồng Ngọc Nữ dưới sàn nhảy câu dẫn.

“Yên tâm đi, Trương Thần Phong không phải loại người không biết suy nghĩ, đợi việc này kết thúc, hẳn sẽ lập tức chuyển đi.”

Không biết vì cái gì, khi Tương Băng Cầm nói những lời này, tim Hồng Chính Thân bỗng nhói lên một cái, thật giống như mình mới là người bị kiểm chế.

“Tôi cần phải đi trước khi tiệc tàn, nếu các anh không muốn xảy ra sự cố gì, ít nhất phải có một người tỉnh táo. Trương Thần Phong từ lượng không tốt lắm, anh đã biết chưa?”

Đâu chỉ không tốt lắm, quả thực là rối tinh rối mù...

.....

Lúc này, điệu nhảy dần dần dừng lại, Vivienne đưa cho Trương Thần Phong một ly rượu vang.

Rất kỳ quái, đêm nay John Smith không trực tiếp ra mặt, tham gia tiệc tối nay chỉ toàn là mấy nhân vật có tên tuổi của tập đoàn bất động sản châu Mỹ và các khách mời là thương nhân giàu có nổi tiếng. Quá nửa tụ tập ở quầy bar toàn nữ người mẫu chân dài vóc dáng thu hút. Không có chủ nhân xuất hiện cũng không sao cả, khách mời đều được chơi đến tận hứng.

.....

Hồng Chính Thân ngồi xuống sô pha, lặng lẽ cúi đầu uống nước chanh. Anh quyết định nghe theo lời khuyên của Tương Băng Cầm, giữ gìn tỉnh táo. Có thể tư thái mang hàm ý cự tuyệt của anh quá mức cường liệt. Khí thế giống như “đừng phiền tôi” vẫn dọa lui mấy người định chủ động bắt quen mời làm bạn nhảy.

Chừng quá nửa buổi tiệc, Trương Thần Phong đã bị một đám oanh oanh yến yến vây tại chính giữa, không biết cùng các nàng nói chuyện vui về gì, trêu đùa khiến các vị mỹ nhân loạn hết cả lên. Váy vóc họa tiết sắc sỡ trông rất đẹp mắt, nhưng cũng cực kỳ chói mắt.

.....

Hồng Chính Thân chú ý phong thái Trương Thần Phong cầm ly rượu, giơ tay nhắc chân đều rất tiêu sái tự nhiên, so với những kẻ con cháu nhà giàu anh đã từng tiếp xúc qua còn tự nhiên hơn. Hẳn là hẳn đã quen sắm vai trò được hoan nghênh ở khắp mọi nơi, cùng với mình kiểu người tác phong lạc hậu ở cùng một chỗ, thực sự rất không hòa hợp đi. (Ý là anh Phong ở kia đã quen làm trung tâm vũ trụ rồi, còn anh Thân nơi này thì đang kiểu “don”t touch me, b*tch” =]])

Bởi vì không muốn chịu sự sắp đặt, sở hữu của người khác, cho nên chỉ có thể tạm thời chọn cách ẩn nhẫn ngược gió mà đi.

Trương Thần Phong cuối cùng sẽ không thuộc về bất kỳ kẻ nào...

.....

Qua một lát, trong khi Hồng Chính Thân lần thứ hai giương mắt tìm kiếm bóng dáng Trương Thần Phong thì vừa lúc nhìn thấy hắn bị hai mỹ nữ một trái một phải ôm cánh tay đi tới hướng cầu thang vòng lên lầu trên, trực tiếp đi đến tầng 2. Nói là cưỡng ép cũng không quá đáng, nhìn ra được Trương Thần Phong đã ngà ngà say.

Tầng hai là hơn mười gian phòng nghỉ và thay đồ dành cho khách quý. Thế nhưng tác dụng thật sự thì không cần nói ai cũng biết, nam nữ trẻ tuổi lớn mật rồi bữa tiệc tối nơi an toàn này là để mua vui thâu đêm.

Hồng Chính Thân nhìn chằm chằm họ biến mất ở hành lang, hơi nhú mày trằm tư. Đây là người John Smith sai tới, nếu ban ngày đã dám theo dõi, thì lẽ nào không thể không có khả năng ở hội trường bố trí vài tai mắt? Trương Thần Phong cố ý sao? Cùng mấy cô gái kia chơi bời, để anh một mình ở lại dưới lầu.

Thế mà còn giảng giải thị uy với mình diễn thế nào để không bị phát hiện... Trương Thần Phong cuối cùng lại làm trái với mình. Chẳng nhẽ bị còng làm choáng váng đầu óc đến mức quên hết tất cả luôn rồi?

(Lên đánh nó đi anh =))))

Nếu như chỉ là muốn thăm dò đối phương có ý gì cũng đâu cần phải làm đến như vậy. Còn nếu hẳn thực sự say, anh cũng không biết phải làm thế nào để giúp hẳn.

Một ý nghĩ kéo đến, Hồng Chính Thân cũng ngồi không yên, mạnh đứng dậy chuẩn bị đi lên lầu, không ngờ bị một gã nhân viên phục vụ ngăn lại:

“Hong tiên sinh?”

“Phải.”

“Một vị là Trương tiên sinh nhờ tôi chuyển lời, mời ngài đến phòng nghỉ 2011.”

Trong mắt Hồng Chính Thân xẹt qua một tia nguy hiểm. Trương Thần Phong tìm anh, chứng tỏ việc này do John Smith bố trí. Có lúc anh cũng không thể xác định rõ ràng, nhưng lồng ngực sẽ có một loại dự cảm chẳng lành, chẳng hạn như hiện tại. Hai chân chỉ cần tự do thoải mái giẫm lên bậc thang, vậy mà sức lực cứ như biến mất.

Nhưng khác thường chính là, tại cửa phòng 2011 đã bị đẩy ra chưa ai khóa lại này đang treo biển “Xin đừng làm phiền”. Hồng Chính Thân nhận ra do dự trước đó của mình đã bị quăng một cái lên chín tầng mây.

.....

Bên trong góc tây nam là sofa và bàn tròn, còn có cả bàn trang điểm. Phía bắc có một tấm rèm che lại, sau tấm rèm truyền đến vài tiếng cười nhỏ cùng tiếng quần áo ma sát.

.....

Hồng Chính Thân từng bước từng bước đến gần, tâm tình xoắn xuýt thành một đoàn, gần như xé rách trung khu thần kinh của anh, vừa không ngừng phỉ nhổ chính mình biểu diễn quá mức nhập tâm, lại không quên thay Trương Thần Phong tính toán các loại đường lui.

(Có bàn chân lặng lẽ...)

Đàn ông tới thời khắc máu chốt vẫn là tuân theo bản năng —— hẳn thích phụ nữ. Cuối cùng ngày này cũng trốn không thoát.

....

.....

Màn che phong nhã nháy mắt bị kéo lên, tất cả sự thật kinh tâm hé lộ trước mắt, giữa đường giới hạn cảnh báo, một dòng máu tươi đầm đìa phun ra.

Trương Thần Phong phanh áo, khe khẽ cầm, giống như bậc đế vương đứng trên tất cả. Bên dưới là mỹ nhân phủ phục dưới chân cầu xin dâng hiến. Hắn đang hưởng thụ nhục dục mãnh liệt nóng bỏng. Ánh mắt trong sáng có thần lúc này nửa khép, ẩn ẩn nét kiêu ngạo. Vẻ đẹp trầm tĩnh như nước. Nhưng dưới đống quần đã hơi lộ ra cự vật tượng trưng cho phái mạnh sôi sục dự hoặc ngẩng đầu, mặc dù chưa buông lỏng hoàn toàn thân thể, nhưng lý trí đã buông giáp từ lâu.

Hai người phụ nữ xinh đẹp một người hôn cổ hắn, một người hôn lên bắp đùi. Trương Thần Phong ngả ngón ngồi trên ghế, gót chân trần đặt trên thảm. Chân dài tùy ý mở rộng, tứ chi tiếp xúc hỗn loạn bao vây lấy con môi. Hai tay chậm rãi khẽ vuốt gáy các nàng cổ vũ.

(Éc, three sảm bà con ới...)

Hồng Chính Thân không biết có nên tiếp tục giúp người đàn ông phóng túng này che giấu tới cùng không, hay là mặc kệ cho hắn tình dục dăng trào mà tự hủy đi tự do của hắn.

Nếu không phải thật sự liên quan đến mình, một màn trước mắt không nghi ngờ chính là hình ảnh kích tình đẹp mắt nhất anh từng gặp. Dục vọng phía sau phối hợp vào vai dâm loạn, tư thái ánh mắt nhিপ nhàng ăn khớp, nhưng vĩnh không thể đụng vào linh hồn vẽ trong con người hắn. Điều đó khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Hồng Chính Thân cúi đầu, thuận tiện cho mình một lần thở dốc và cơ hội cứu lấy chính mình, nhưng hiệu quả không hề rõ ràng. Thế là anh lựa chọn xoay người lảng tránh.

Ngay một khắc anh bước chân ra khỏi tấm màn, nghe phía sau tiếng người nọ hô lên: “Chính Thân —— ”

Âm thanh này rất thấp rất nhẹ nhàng ôn nhu, giống như nước chảy hay gió nhẹ thổi qua, vô hình không ai biết khắc trong tâm một lỗ hổng rất nhỏ, chỉ có Hồng Chính Thân cảm nhận được, cùng với nhiệt độ rõ ràng của dòng máu đang chảy xuôi qua da thịt.

Hồng Chính Thân vốn định nhấc chân bỏ đi nhưng bởi vì âm thanh đó mà dừng lại như bị đóng đinh trên mặt đất.

Cùng lúc đó, phía sau truyền đến tiếng kêu kinh ngạc và ảo não của phụ nữ, trong đó còn có cả hờn dỗi: “A Phong! Anh làm sao vậy, anh không hài lòng chúng tôi làm cho anh? Nhìn anh đã đến mức như vậy, còn muốn đi sao —— ”

Cho dù không ngoảnh đầu lại, cũng có thể cảm nhận được thân nhiệt của người đàn ông kia đang đến gần. Chân trần giẫm trên mặt thảm mềm mại, tay áo sơ mi đã tuột đến khuỷu tay, khóa quần cũng đã cởi một nửa, tròng mắt mê ly, ngay cả hơi thở cũng trở nên nặng nề, đều làm cho không khí xung quanh như có như không một tầng lưu động.

Cho dù không ngoảnh đầu lại, chỉ cần một chi tiết nhỏ nào đó khởi động, hình ảnh của hắn trong hồi ức lập tức âm ỉ kéo đến. Hồng Chính Thân cảm thấy da đầu tê dại. Không chỉ bàn tay, thậm chí cả da dẻ sau gáy lộ ra ngoài cũng hiểu được cảm giác bất an này.

Giây phút này Hồng Chính Thân phải thừa nhận: Đời này, từ trước tới giờ, chưa từng có lúc nào khẩn trương đến như vậy, khẩn trương đến mức gần như hít thở không thông...

Khoảng một giây đồng hồ, một cánh tay cường tráng tương tự với anh từ phía sau vươn ra phía trước, theo cánh tay trái của Chính Thân tiến tới vây chặt vòng eo dẻo dai, kiên cường rắn chắc. Cánh tay phải vắt trước ngực anh chế trụ bờ vai, cầm đặt bên gáy Hồng Chính Thân dán sát vào vành tai, sau đó hai tay cứ như vậy chậm rãi tăng thêm lực, siết chặt rồi lại siết chặt.

.....

Quá trình này cực kỳ thân mật, nhưng cũng tàn khốc giống như hành hình. Có thể là do động tác ôn nhu khiến người ta không cảm giác được sự tàn sát bừa bãi, cho đến khi ở giữa hai người không có lấy một tia khe hở, Hồng Chính Thân mới cố gắng kìm lại ý nghĩ muốn đẩy hai cánh tay siết chặt của đối phương ra.

Hắn là không ai lại muốn chờ đến chết tại đây trong vòng tay của người đàn ông khác đi. Hồng Chính Thân hung hăng nhắm mắt lại ngậm chặt khớp hàm, thật không dễ dàng gì mới thốt ra được một câu: “Chúng ta cần phải đi...”

“Mấy cô gái này vừa định thăm dò tôi, với lại tôi thực sự có chút phản ứng rồi, có phải rất mất mặt không? Anh sẽ không giận tôi chứ, ưm?”

Trương Thần Phong tự nhiên làm nũng tựa trên cổ Hồng Chính Thân cọ cọ. Giọng mũi khêu gợi bởi vì bao hàm cầu xin mà có vẻ phóng dăng mãnh liệt.

Đóng kịch kiểu này khiến Hồng Chính Thân không biết phải chống đỡ thế nào. Anh cảm thấy thần kinh của mình rất nhanh muốn sụp đổ đến nơi rồi.

“Tôi không muốn nói chuyện với cậu ở chỗ này.”

“Xem ra là thật tức giận rồi... làm tình cùng người khác, còn không phải tại anh không cho tôi động vào mấy tuần rồi.” Trương Thần Phong đọc lời kịch tà ác.

“Từ ngày đầu tiên gặp anh, tôi đã biết chúng ta sẽ không thể chấm dứt giữa chừng, nhưng có đôi khi anh thực sự rất lạnh nhạt. Đêm nay, tôi muốn anh được không?”

Từ ngày đầu tiên ta đi bên nhau em biết tim mình đã đánh rơi rồi... =)))

9. Quyển 1 - Chương 7

Biết rõ hấn đang diễn, còn diễn cực kỳ buồn nôn ghê tởm, nhưng Hồng Chính Thân vẫn cảm giác những ám chỉ này tràn ngập lực sát thương mười phần, hoàn toàn không giống như Trương Thần Phong nói là chưa bao giờ tiếp xúc qua quan hệ đồng tính.

Lại đặt câu hỏi, tiếng được tiếng mất khiến chính anh phải giật nảy mình: “Cậu, cuối cùng xảy ra chuyện gì?”

Trương Thần Phong xảo trá mà mê người trả lời: “Tôi a, bị bộ dạng thanh thuần vô hại của các nàng lừa thôi, không biết hạ thứ thuốc gì lợi hại như thế, khiến tôi sắp chịu không nổi rồi nè.”

Có thể nói, hôm nay mới chính thức được diện kiến tài nghệ của Trương Thần Phong. Hồng Chính Thân trong lòng cười khở, nếu hôm nay mình không ở đây, hấn có phải muốn ở chỗ này bình yên hưởng thụ mỹ nhân kế này luôn không.

Nếu như không phải bị hấn ôm chặt quá, trong đầu nghĩ thầm, có khi anh đã sớm dùng sức hất cánh tay này đi, nhân tiện kết thúc luôn màn biểu diễn kinh tâm động phách trước mắt này.

Rõ ràng muốn mắng hấn nguy hiểm quá thể, nhưng vì tránh lộ ra kỹ thuật diễn xuất vụng về của mình, Hồng Chính Thân buộc phải hạ thông điệp cuối cùng, nhưng không biết âm thanh nói ra lại nhẹ đến như thở dài, càng giống tình nhân gian ái muội trách cứ: “Bị hạ thuốc thì giờ tỉnh lại đi, không cần đến mức như không có đầu óc vậy.”

Trương Thần Phong không tiếp tục dương oai, dán sau lưng Hồng Chính Thân hơi động, là do hấn đang cười, sau đó hấn buông cánh tay đặt trên vai kia, quay đầu lại hướng hai cô gái đã nhìn đến ngẩn ngơ, kèm theo một ánh nhìn mê hoặc tà mị hơi nhuốm màu tình dục: “Anh ấy gọi tôi về, các người cứ từ từ chơi. Tôi vẫn thích cùng hấn làm hơn.”

“Anh, anh... là gay?!”

“Nói chuyện không cần khó nghe như vậy, tiểu thư. Chúng ta vừa rồi chưa phải là ”làm“, tôi cùng anh ấy ——” Trương Thần Phong một lần nữa đem ánh mắt dừng trên sườn mặt Hồng Chính Thân, “Mới là thực sự.”

Nói xong, tay phải đã vươn tới nắm lấy khớp hàm, dùng lực kéo Hồng Chính Thân về phía mình, hôn trụ anh.

Nếu như nói nụ hôn ở nhà hàng làm cho kinh ngạc, thì nụ hôn này chính là đe dọa trắng trợn.

Bởi vì quá mức hoảng hồn, Hồng Chính Thân hơi hé miệng, không ngờ lưỡi Trương Thần Phong cứ thế tiến vào, thân thể anh đến lúc này có lẽ không còn tự điều khiển được nữa, đầu lưỡi liên tục càn quấy, lực độ cùng kỹ xảo không có nửa điểm nào có thể chê được.

(Đó, kỹ thuật tiến bộ đúng theo order của anh. Em xin hàng =.=)

Hồng Chính Thân bị kịch liệt mút hôn dây dưa đến mức lá phổi cạn kiệt dưỡng khí, liên tục thở dốc, cảm giác như đang rơi vào biển dục vô biên liên tục xóc nảy lên xuống, không thích loại cảm giác bị khống chế,

nhưng thực sự không có cách nào cự tuyệt lời mời dụ hoặc này, bị người nhìn thấy càng mang theo một chút cảm giác hưởng thụ trong tội ác.

Cơ thể dần ông quả nhiên so với miệng còn thành thật hơn, tuy rằng mới đầu có chút lỗ mãng, nhưng một khi đã đi theo đường rồi, sẽ rất khó thu hồi. Trước lúc hoàn toàn đánh mất khả năng kháng cự, Hồng Chính Thân dùng sức đem người gây họa đẩy ra cách sự cố hiện trường nửa mét, ánh mắt cũng tránh nhìn về phía lồng ngực rắn chắc xinh đẹp kia.

Chậm rãi dùng mu bàn tay chà lau khóe miệng mang theo chỉ bạc, tâm tình hỗn loạn đặc loạn thành một đồng, nói thật vật vẫn là nhẹ, vừa mới này không chế chính mình cứ như không phải hai cánh tay của Trương Thần Phong, mà là một khóa luyện tập, trực tiếp châm cứu máu thịt cùng xương cốt, đem mặt nạ lãnh tĩnh nguy trang bao năm qua của anh tróc ra, Hồng Chính Thân cảm thấy chính mình hiện tại thật xa lạ, hoàn toàn bị động cùng nghi hoặc lo sợ.

Nếu không phải hiện trường còn có khán giả bắt mắt, anh cho rằng tốt nhất mình nên chạy trốn chết khỏi người kia. Nhưng hiển nhiên có người so với anh còn phản ứng nhanh hơn, hai cô gái sửa sang lại váy áo, mặt biến sắc, gấp gáp rời khỏi phòng nghỉ, không thể hoàn thành nhiệm vụ, các nàng cũng là ngoài ý muốn rất uể oải đi.

“Về nhà...” Hồng Chính Thân trên mặt như bị thiêu, giọng nói còn mang một cổ mệt mỏi.

Hơi giãy khỏi cơ thể chế trụ chính mình, Hồng Chính Thân chỉ biết cầm mặt đi về phía trước, một đường đụng vào vài người, câu sorry không cảm xúc nói liên tục, đến khi đi khỏi hội trường, rời xa náo nhiệt, mới biết chính mình vừa này đã trải qua cái cảm giác mất hồn lạc phách trong truyền thuyết.

....

Rời bỏ trang phục màu mè cùng những màn giao tiếp giả nhân giả nghĩa, một lần nữa trở về hiện thực trần trụi. Bất chấp vài ánh mắt dò xét sự thật phía sau, lại bất chấp có thể hay không vì những phong ba bão táp này mà hạ màn, bất chấp cả ngày mai khi hai bên đối mặt có thể nổi lên vài cơn lốc. Đến bây giờ, tất cả đều không còn quan trọng nữa.

Hồng Chính Thân tiếp nhận lại chìa khóa từ cửa đông, đem xe chạy đến khu đất trống bên ngoài, đợi người nọ cùng qua đây. Mà lúc này cơ thể Trương Thần Phong như có hàng ngàn con kiến bò tới bò lui, bị những cái răng nhọn kia gặm cắn không ngừng, cả người dần dần bập bênh, tuy rằng trước mặt người khác không có phản ứng bất thường, nhưng tác dụng thật sự thì đủ để hấn cảm thụ.

Quá khứ trải qua huấn luyện, đã hình thành cơ thể kháng được vật, một chút thuốc kích dục ảnh hưởng không lớn, nhưng dù sao cũng chỉ là một người bình thường, nhu cầu vẫn bị kích phát, lại trong hoàn cảnh an toàn, hấn có thể lựa chọn không phải nhẫn.

Đã là lần thứ hai Trương Thần Phong bị nửa dụ dỗ nửa bức ép uống thuốc, với lại hai lần đều là Hồng Chính Thân thu dọn hậu quả, đúng là gặp quỷ trùng hợp, trước đây còn tiếp xúc với cả thuốc súng, có thể thấy được thế giới trước kia của hấn đã bị phá vỡ sạch sẽ, nhưng mà cuộc sống mới của hấn cũng không được lạc quan.

Vừa vặn cùng Hồng Chính Thân hôn môi một thời gian, hấn có loại cảm giác rất kỳ quái, thật giống như có khí tức nóng rực ảm đạm cường đại đến mức có thể đem hấn bao phủ vậy, nhưng Trương Thần Phong vẫn là đem loại mê loạn này đổ cho việc vừa mới cùng hai người phụ nữ tiếp xúc, ít nhất lần kia tại nhà hàng, hấn chỉ có vui sướng nho nhỏ sau khi thực hiện trò đùa, không như hôm nay cả người đều nóng rực khó chịu.

Vì thế hấn đoán rằng, nếu như đêm nay không bị bỏ thuốc, cũng không có một nụ hôn môi đồng tính mười phút, Trương Thần Phong cảm thấy sẽ không có cơ hội nghi ngờ tính hướng của mình.

(Ừ cơ hội của anh đến rồi đó =v=)

Chỉnh lại trang phục, Trương Thần Phong tiến ra cửa, xa xa nhìn thấy xe của Hồng Chính Thân dừng ở trước cổng lớn, đã ngồi an tọa ở ghế lái hút thuốc, trầm mặc yên tĩnh theo thói quen, đưa mắt nhìn một cái liếc thấy mình, ánh mắt hướng đầu ngón tay đem tàn thuốc mạnh mẽ dập tắt.

Đối tượng này nhất cử nhất động đều lan toả hương vị đàn ông trí mạng, thế nào lại đáp ứng cùng mình tiến vào cái bẫy rập hồng phần này nhỉ? Anh ta tới cùng thiếu Tương Bồng Cầm bao nhiêu nhân tình, mới bằng lòng chịu hi sinh làm việc này?

Trương Thần Phong tại chỗ nghĩ: Người nọ là kiểu người thích đồng tính sao? Rất khó tưởng tượng. Anh ta nếu muốn có tình nhân, sợ rằng ai cũng sẽ tự động xếp hàng, huống hồ anh ta còn đang qua lại thân mật cùng người đàn bà vừa tài giỏi lại tuyệt sắc, không lý nào vì một câu nhờ giúp đỡ mà dung túng chính mình một lần lại một lần xâm chiếm vô lễ như vậy.

Nhưng mà nhìn lại một cái có gì đó có thể xem thấu bí mật của anh ta, lúc anh ta đưa ánh mắt qua. thật giống như... Anh ta yêu mình vậy.

Loại cảm giác này thật đúng là chết tiệt quý dị.

Gặp phải quá nhiều ám chỉ từ cả nam lẫn nữ, nhưng không ai giống Hồng Chính Thân như vậy khiến Trương Thần Phong cảm thấy vướng tay chân, dù cho có lạnh lùng đùa giỡn cũng rất tự nhiên, khiến người ta không nắm được điểm nào.

Thời gian chính mình cố ý cùng anh ta thân mật, chính là thời gian duy nhất có thể làm hấn sợ đến mất hết hồn vía. Muốn phá vỡ vẻ thản nhiên thờ ơ của anh ta, thực ra cũng không phải chuyện rất khó, tuy rằng thủ đoạn có chút dè tiện.

Trương Thần Phong cũng kinh ngạc dù mới chỉ vài giây nảy ra ý định —— cùng Hồng Chính Thân làm tình, nhưng trong đầu cuối cùng vẫn còn một tia lý trí, đó chỉ là ý nghĩ lớn mật cuồng bạo nảy ra lúc tình thế mắc cạ.

Không chọn ngồi ghế phó lái, mà là thành thật ngồi vào ghế sau, Trương Thần Phong mở ra cánh tay nhắm lại đôi mắt, hít thở sâu hậu, nỗ lực thả lỏng dục vọng đã bị thao túng mà buộc chặt cơ thể sôi trào.

“Đưa tôi về Quang Vũ.” Đây là địa điểm hiện tại hấn có thể nghĩ ra để giải quyết nhu cầu sinh lý, tin rằng sẽ có nữ đồng nghiệp nguyện ý chấp nhận thiện chí của hấn.

Hồng Chính Thân không nói câu nào trực tiếp quay đầu xe về hướng Quang Vũ, tâm lý không hiểu sao nổi lên một cỗ nôn nóng chưa từng có, anh giương mắt lên tình cảnh sau kính chiếu hậu.

Trương Thần Phong hơi ngửa mặt, đôi môi hoàn mỹ cùng lồng ngực hô hấp kịch liệt lên xuống, tràn ngập hormone giống đực, lại nguy hiểm, cả người hấn nơi nơi đều phát ra hương vị hấp dẫn.

Hồng Chính Thân không dám nhìn lâu, chân ga không khỏi lại tăng thêm lực, ngay lúc đang chạy như bay qua một ngã tư đường thì anh ảo não đập tay một cái lên bánh lái, chết tiệt, vượt qua một cái đèn đỏ! Rất tốt, đây chính là lần đầu tiên vi phạm giao thông.

Đến nơi thì dưới chân Trương Thần Phong đã có chút phù phiếm, hấn mở cửa xe đi xuống có phần lảo đảo, vừa vào thang máy liền ấn một đường thẳng đến tầng thứ bảy, Anna đang ở văn phòng tầng ca có chút giật mình nhìn hấn bước đến có chút rối loạn, như là chưa bao giờ gặp qua Trương Thần Phong lỗ mãng thế này.

“A Phong anh xảy ra chuyện gì? Mặt đỏ như thế, uống nhiều quá hả?” Anna chạy tới đỡ lấy hấn, “Chị Cầm lên máy bay rồi, chị ấy không phải gặp qua cậu rồi sao?”

“Giúp tôi gọi Vivienne.”

“A? Vivienne hôm nay không ở công ty.”

Trương Thần Phong đập bàn, mặc dù bộ dạng bình thường lúc nào cũng cười hi hi, nhưng cơ linh như Anna, sớm đã nhìn ra hấn có chút nóng nảy: “Vậy thì giúp tôi tra một lượt xem còn có ai ở công ty?”

Anna vội vã kiểm tra lịch công tác: “Susan, Lulu, Katherine, Kelly...”

“Katherine!” Trương Thần Phong nói thẳng, “Gọi Katherine đến căn hộ tầng 9.”

Anna ngây người, sửng sốt hỏi: “Gọi cô ấy làm gì?”

“Trên giường! OK?!”

Trương Thần Phong cười đến có chút lạnh khốc, cũng không có cái gì gọi là ưu nhã, hiện tại hắn đã sắp bùng phát rồi.

Tên khốn kiếp John Smith, không ngờ hạ thuốc liều nặng như thế, với lại thời gian càng lâu tác dụng càng mạnh, lão không dùng cách này đối phó những kẻ không may bị lão nhìn trúng chứ. Nếu chỉ là muốn cho Trương Thần Phong hắn thoải mái hơn, rất tốt, hắn thành công rồi đó.

“OK...” Tuy rằng Trương Thần Phong yêu cầu rất quý dị, cũng không ngờ hắn lại có phong cách ăn cỗ thế này, (chắc ý chị muốn nói thổ ăn cỗ gần hang hờ) nhưng vì không biết ẩn tình bên trong nên Anna vẫn quyết định để chính bọn họ tự giải quyết vấn đề.

Trương Thần Phong vừa biến mất khỏi hành lang hai phút, một người đàn ông cao lớn anh tuấn bước nhanh đến, khuôn mặt đóng băng nhìn thẳng Anna: “Xin hỏi Trương Thần Phong ở đâu.”

“Dạ?” Anna trừng lớn mắt hỏi lại, “Ngài là vị nào?”

“Hong Chính Thân.”

“Ồ! Ngài chính là người chị Cầm nói —— ”

“Tôi tìm Trương Thần Phong, gấp. Hắn ngồi xe tôi qua đây, hiện tại hắn có điểm...” Hong Chính Thân cũng đã mất đi nhãn nại, “Tóm lại là hắn ở đâu?”

Nhớ lại Thần Phong thất thổ lúc này, Anna nhìn người đàn ông này cũng không giống người có ý xấu, thế là nói thẳng: “Tầng chín phòng 912, chẳng qua hắn giống như —— ”

Không đợi Anna nói xong, Chính Thân đã nhanh như gió biến mất khỏi hành lang.

Anna không hiểu đây là tình huống gì, chị Cầm đã tắt điện thoại, do dự nhiều lần vẫn là nhấn cho Katherine một tin.

Trương Thần Phong vừa kéo cửa phòng ra, nhìn thấy Hong Chính Thân hơi thở hỗn hển đứng ngoài, tâm trạng hơi có chút buồn khổ, hắn không phải không biết rõ lúc này hai mắt của mình đều phát lửa rồi, với lại là dục hỏa, nhìn không tốt lắm.

Bên trong còn có cả lò sưởi, hắn có chút khó nhịn nên cởi bỏ hết quần áo, Hong Chính Thân thấy mình đang phanh áo cởi ra dây lưng, nhất định nghĩ hắn là một gã chơi bời đi.

“Anh đuổi theo làm gì?”

Trương Thần Phong giọng điệu châm chọc, thật không dễ dàng tha thứ, làm bộ dạng muốn đóng cửa tiễn khách.

Hiện tại chỉ có hai người bọn họ, nhưng không muốn bị Hong Chính Thân nhìn thấy, quan hệ của bọn họ tuy rằng vi diệu, nhưng ít nhất trước đây vẫn luôn là bình đẳng.

Không ngờ cánh cửa bị Hong Chính Thân vươn tay giữ lại, Trương Thần Phong bị ánh mắt của Hong Chính Thân chế trụ: “Chuyện đêm nay tôi muốn chịu nửa trách nhiệm.”

“Định làm đại sứ à, anh tìm nhầm đối tượng rồi!” Rất xin lỗi, hiện nay với tình huống đã không cho hắn giữ được mặt nạ thông dong cười nói thường ngày.

“Tôi thấy nhầm người là cậu.” Hong Chính Thân duỗi một bàn tay đặt lên hai má nóng rực của Trương Thần Phong, lại không biết cử chỉ thế này đối Trương Thần Phong mà nói là cực kỳ nguy hiểm

Gạt bàn tay kia một cách thô bạo, Trương Thần Phong mặt nghiêng qua một bên, có chút lạnh lùng thờ ơ hạ lệnh đuổi khách: “Nếu còn coi tôi là khách trọ tốt của anh, thì đi đi. Ngày mai... Ngày mai tôi sẽ trở lại.”

“A Phong.” Mỹ nhân ba vòng bốc lửa Katherine đã chậm chậm tiến đến, mắt nhìn hai người đàn ông phía bên trong cùng bên ngoài cửa giằng co, không coi ai ra gì nói với Trương Thần Phong: “Tìm tôi gấp như vậy, không phải chỉ để nói chuyện phiếm chứ.”

Trương Thần Phong nắm tay Katherine, một cái kéo vào cửa, sau đó nói với Hong Chính Thân: “Gặp lại sau.”

.....

Lúc cánh cửa chậm chậm khép lại, Hồng Chính Thân cũng chậm chậm nhắm mắt.

Lần này, có điểm thực sự nóng nảy.

Sau khi tiếng gõ cửa duy trì hai mươi giây, Trương Thần Phong mang một khuôn mặt chán nản ra mở cửa (anh dừng mơ chơi bởi với người đẹp 3 vòng nóng bỏng trước mặt Thân ca nhé =]], nhần nại hỏi: “Anh phát điên gì vậy! Anh cũng muốn gia nhập sao?”

Hồng Chính Thân cũng không giả bộ anh hùng, trực tiếp vào phòng khóa cửa, tự biên tự diễn đi tới phòng khách chiếm lấy vị trí trên sofa. “Tôi từng nói muốn ngủ bên ngoài tốt nhất phải báo trước cho tôi.”

Khả năng phản ứng của cơ thể rất thành thực, Trương Thần Phong vì chính mình gặp phải tình huống hỗn loạn này không biết nên khóc hay nên cười mặc niệm hai giây, cuối cùng cười ra tiếng: “Anh mẹ nó tóm lại là định làm gì a? Đây là ký túc xá trường học của nhà anh hay sao? Tôi thừa nhận kịch hôm nay anh phối hợp diễn rất hoàn hảo, tôi cảm ơn anh, nhưng chúng ta ngoài kịch ra tốt nhất không can thiệp đến chuyện của nhau, đó cũng là anh nói nha.”

Vân da Trương Thần Phong lộ ra một thân thể hoàn mỹ thon dài, đó là sự kết hợp của tuổi trẻ và dã tính.

Hồng Chính Thân nhìn chằm chằm hấn không nói gì, kỳ thực một phút đồng hồ này, anh cũng không biết chính mình hiện tại đang làm cái gì.

....

Katherine sửa sang lại cổ áo, tiện tay cầm lấy túi xách của mình đi ra ngoài: “Hôm nay thật náo nhiệt nha, anh đẹp trai này chỉ sợ là có việc gấp muốn nói chuyện cùng anh, các anh cứ tiếp tục đi nhé.”

“Đừng đi.” Trương Thần Phong rất ít khi sợ hãi, thế nhưng một khắc này, hấn cảm thấy chính mình có chút sợ hãi, sợ Katherine đi thật, hấn cùng Hồng Chính Thân ở lại tất yếu trở nên sặc mùi thuốc súng, với lại loại cảm giác này rất khó kiểm chế.

“Tôi ở ngay phòng 935, nói xong việc rồi thì đến tìm tôi.” Katherine thật sâu nhìn Hồng Chính Thân một cái, phong tình vạn chủng bước giày cao gót rời đi.

.....

Sau một hồi trầm mặc, Hồng Chính Thân trầm thấp mở lời: “Tôi cùng Tương Băng Cẩm từng kết hôn.”

“A?” Thần Phong tựa hồ nghe phải tin tức không nên nghe, cho nên biểu tình vô cùng phức tạp.

“Sau đó chia tay là bởi vì... biết chuyện tôi từng cùng đàn ông qua lại, cô ấy không chấp nhận được.” Giọng nói Hồng Chính Thân lúc này rất bình tĩnh, giống như hiện tại đang nói chuyện của người khác.

“Anh đúng thật là ——” Trương Thần Phong có thể cảm giác bởi vì tin tức quá chấn động, cho nên tình dục cũng tạm thời bị dọa lui vài phân. (Thế mà cũng được hả =]]]])

“Cùng cả đàn ông lẫn phụ nữ qua lại, tôi không biết rõ tôi xem như là cái gì. Ngoại trừ diễn kịch, trong mắt cậu thể loại này không ra làm sao cả, sẽ bị phỉ nhổ đi?”

Trương Thần Phong bị gương mặt u ám thương cảm của Hồng Chính Thân nhìn đến, không biết là xuất phát từ khẩn trương hay trong cơ thể có tình triều quấy phá, tim đập thành thịch.

Hấn vốn là muốn nói với đối phương, chính mình thấy nhiều rồi, cũng không phải người hẹp hòi như vậy, nhưng đối mặt với một người đàn ông can đảm thổ lộ lại ẩn ẩn bất chấp kia, khéo lười như hấn nhất thời cũng không nói tiếp được cái gì.

Lẽ nào lại muốn hấn đem cảm nhận thực sự nói cho anh ta: Đàn ông như anh đủ mê người rồi, thích phụ nữ hay đàn ông đều không có vấn đề gì cả, sinh ra đã khổ, thoả thích hưởng thụ là được rồi. Mà nếu nói như vậy thật, đối phương đại khái ngược lại sẽ coi hấn như cái trạm nói chuyện không làm mất lòng người khác đi.

“Đã rất lâu rồi không có cảm giác với đàn ông, cho đến khi...” Hồng Chính Thân thu hồi ánh mắt, nhìn về phía sàn nhà: “Cậu xuất hiện.”

Tuy rằng đã tự dự kiến được đáp án rồi, nhưng thực sự chính tai nghe được, Trương Thần Phong vẫn giật mình, tiếp theo có chút ngả ngớn bật cười.

“Anh xem như là đang hướng tôi thổ lộ sao? Đúng lúc tôi dự hỏa đốt người như thế? Đúng là cần nhắc nha, anh lẽ nào cho rằng kể cả tôi không còn giữ được định lực, cũng không dám làm đàn ông sao?”

“Sát vách còn có một người phụ nữ đang đợi cậu, tôi đi.”

(Mé ~ anh diễn vai đồng đánh hay quá đấy =)))

Hồng Chính Thân nói xong câu này liền xoay người rời đi, nhưng bước chân không đến hai bước, đã bị một cổ ngoại lực kéo lấy bờ vai, sau đó anh nghe người nọ phía sau nhẹ nhàng nói một câu: “Anh —— chẳng phải là đến ngăn cản cô ấy sao?”

Hồng Chính Thân chậm rãi quay đầu, thật sâu nhìn Trương Thần Phong một cái, đột nhiên cười tự giễu, như tại khoảnh khắc đó phóng thích ra tất cả ẩn nhẫn cùng bất đắc dĩ, qua một giây đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng thờ ơ vốn có: “Tốt nhất cậu mau chóng chuyển đi. Loại câu dẫn vui chơi này, tôi không có biện pháp theo đến cùng, ta không phải khách của cậu, cậu cũng không cần phải giả làm bộ dạng dễ dàng tha thứ cho tôi.”

Trương Thần Phong vừa nghe câu này, một cổ lửa vô danh ngay lập tức theo cơ thể bốc lên thiêu tới đỉnh đầu, hần dùng sức mạnh kéo ánh tay phải của Hồng Chính Thân, đem lòng bàn tay đặt vào hạ thể chính mình, đụng vào dự vọng cách một lớp vải vóc vẫn cảm nhận được khí thế cường thịnh.

Hồng Chính Thân nâng tay một cái muốn giãy ra, gương mặt lên đụng phải con ngươi uất ức tức giận bức người đen thẳm chống lại của Trương Thần Phong.

“Anh nhìn tôi chết như vậy mà còn coi như không có việc gì sao? Chẳng qua là đúng như anh mong muốn, xem như tôi trúng thuốc rồi đối với anh có phản ứng, loại người như anh, so với tên John Smith kia có cái gì khác nhau? Vì không dùng sức mạnh, là anh có thể tự cho mình là cao thượng, ưm? Anh đồng ý với Tương Băng Cầm giúp tôi, chẳng phải là có ý đồ với tôi sao? Hiện tại đuổi theo, không phải là anh định làm tôi đấy chứ?”

Làm nhục tôi thú vị thế à? Bởi vì đang trong tình thế khó chịu, đối phương có thể cao cao tại thượng phê phán lựa chọn của anh, đưa ra phỏng đoán dơ bẩn sao?

Hồng Chính Thân tuy rằng không muốn đem mấy câu sắc nhọn của Trương Thần Phong nói lúc dự hỏa đốt người để ở trong lòng, nhưng nói thật ra, tận mắt thấy khóe miệng mang nét cười của người đàn ông này diễn vẻ lạnh lùng vô tình thực sự với anh, đúng là không dễ chịu. Thì ra, lại chú ý cách hần nhìn mình như thế.

“Thì ra trong mắt của cậu, tôi là loại người đó.”

Biểu tình thụ thương của Hồng Chính Thân khiến tâm Trương Thần Phong trầm xuống, đầu óc nháy mắt thanh tỉnh vài phần, cũng mơ hồ cảm thấy lời nói của chính mình vừa rồi đúng là quá khích không khống chế được, có chút chọc giận đối phương, nhất thời im bất nhìn anh chằm chằm.

Ngay tại giai đoạn giằng co, Hồng Chính Thân bước chân trái vòng lại, lần thứ hai đi tới trước mặt Trương Thần Phong, cách một khoảng cách dừng lại, đẩy mắt xẹt qua một tia sắc lạnh cùng tuyệt vọng.

Loại công kích hung mãnh của giống đực đó Trương Thần Phong nhìn không sai, trái tim hần vì thế kịch liệt đánh một cái, lần đầu có chút đoán không ra dụng ý tức thì của Hồng Chính Thân.

“Qua đêm nay, chúng ta không phải là bạn bè, cũng có thể không còn quan hệ gì cả, nhưng không sao.” Khí phách trong đôi mắt Hồng Chính Thân dần dần lắng tụ lại, đối lại là sự phản kích tuyệt đối mãnh liệt: “Phía Tương Băng Cầm tôi sẽ giải thích, mà John Smith, trong mắt cậu, căn bản cũng không là gì đi? Cậu nói không sai, tôi đúng là không cao thượng, nhưng cậu cũng sẽ không sợ đến mức chọn đường chạy trốn chứ? Giống như bây giờ.”

(Qua đêm nay sóng gió sẽ về với mây ngàn, dậy đi yêu thương.... =]]])

~~ Báo động

~Hồng Chính Thân cởi áo khoác, sau đó là từng nút từng nút áo sơ mi, động tác chậm rãi mà tình sắc, dần dần lộ ra dáng người cao ngạo cùng cơ bụng xinh đẹp, không giống với cơ thể cường kiện của người mẫu châu Âu mà là vẻ hoàn mỹ đậm chất phong tình phương Đông, màu mật ong hoa lệ mà tinh xảo, cùng khí chất lạnh lùng nghiêm nghị ngày thường của anh, hiện ra cảm giác hoàn toàn trái ngược.

Đây thật sự là cơ thể mà những người đàn ông bình thường đều khát vọng luyện thành, bắp thịt thon dài rắn chắc bao bọc lấy khung xương đều đặn, cởi bỏ qua áo khoác ra là cánh tay mở rộng, lộ ra đường cong hoàn mỹ.

Cho dù không yêu đàn ông, cũng không có nghĩa là không cảm nhận được cái đẹp, đó là đương nhiên. Hồng Chính Thân sở hữu một cơ thể cao ngạo lại đầy mị lực khiến cho đông đảo nam nữ đều yêu thích, bọn họ truy đuổi khát vọng mê luyện rồi lại bồi hồi thụ thương, bởi vì bị một người đàn ông thể này hấp dẫn, chỉ có thể liều mạng yêu anh ấy, ngoài ra không còn cách nào chống lại được cảm tình này.

Không ai dám yêu cầu Hồng Chính Thân vì cô ta hay hấn ta dừng chân.

Trương Thần Phong giống như bị trúng cổ, nhất thời vì quá mê hoặc mà không có bất kỳ phản ứng nào, hấn hơi ý thức được đối phương muốn làm gì, nhưng không cách nào phát ra tiếng ngăn cản, toàn bộ linh hồn hấn dường như trở nên cứng ngắc, chỉ có thể bình tĩnh nhìn Hồng Chính Thân từng bước biểu diễn tất cả.

Đều là đàn ông nhưng chính mình cũng không thể phủ nhận trong nháy mắt tâm tình mất thăng bằng, Trương Thần Phong cả kinh thiếu chút nữa quên mất hô hấp, mãi đến khi Hồng Chính Thân hoàn toàn ở trần thân trên, hấn mới dần dần phun ra một hơi thở, rửa thắm: Thật con mẹ nó quá khản trương rồi...

Trải qua đủ mọi trận chiến như Trương Thần Phong, cũng không khỏi bị màn trước mắt này khí thể thần nhiên đoạt đi khả năng kiềm chế bản năng tình dục nguyên thủy, nhiễu loạn thần hồn. Hấn vì chính mình tạo ra vô số phòng tuyến kiên cố trước mọi hoàn cảnh đột ngột phát sinh, nhưng với màn mang tính khiêu chiến như vậy, thật sự nhất thời không có cách nào đối phó, cũng chưa từng có kinh nghiệm xảy ra trong quá khứ.

Hồng Chính Thân dường như bị chọc giận, đã không còn khoan dung mà hoàn toàn là thái độ vui chơi, như là muốn cùng hấn đến kết cục triệt để chấm dứt.

Nếu không phải lúc này còn có ảo giác lạc quan chống đỡ, thật sự nghĩ lại không biết mình định làm cái gì, hời hợt không nên phóng đảng đáng giận như thế, xem ra đã chọc phải đối tượng không nên dây vào rồi.

Đến tận bây giờ đều là do chính mình dụ dỗ người khác, hiện tại cục diện điên đảo, thực là hối không kịp, phải làm sao đây? Muốn xin lỗi? Xem ra... Đã chậm.

Lúc này hai người chỉ còn một cm khoảng cách, Trương Thần Phong cố hết sức giữ biểu tình không bị quấy nhiễu, nhưng cũng không thành công. Mặt hấn không biết thế nào đổ đến mức chính mình có thể cảm giác được như có một trận thiêu cháy, nỗ lực tỉnh táo lại, nhưng phát hiện chính mình phanh mở hoàn toàn vật áo, tình dục trong mắt như đã phun ra lửa, một phần vì khí tức mềm nhẹ khó nhịn trong người, một phần không muốn đối phương cảm thấy chính mình đã bị khiêu khích đến rối loạn.

Trương Thần Phong rất rõ ràng phản ứng lúc này không phải do mình có tính hướng khác thường, mà bởi vì bị cơ thể tinh xảo này khiêu khích trong bầu không khí ái muội nồng nặc mùi tình dục kích phát bản năng của phái mạnh, tác dụng của thuốc như gông thép trói chân lại, chỉ có thể mặc kệ đắm chìm trong những cơn sóng tình mê loạn

“Ngô!”

Một luồng hô hấp phả lên hai gò má đang phát nhiệt, vị đạo nam tính tươi mát chỉ thuộc về đàn ông nháy mắt ngập tràn xoang mũi của Trương Thần Phong, cũng không phải chưa từng thân mật như thế này, nhưng đây là lần đầu tiên đối phương chủ động đưa tay ôm lấy sau gáy mình, chỉ dùng sức mà không cần kỹ xảo hôn đến có phần thô bạo, nhưng có thể khiến người ta trong khoảnh khắc đầu vắng mắt hoa.

Chớp lấy thời cơ ban tặng, cũng xem như là kinh nghiệm phong phú của Trương Thần Phong, vừa quay đầu nếm thử đã cảm nhận được cơ thể dục hỏa thiêu đốt, tứ chi theo bản năng nguyên thủy liên tục khiêu khích, hiệu quả thực sự mạnh mẽ.

Đây là Hồng Chính Thân vẫn lạnh lùng tĩnh lặng trước giờ sao?

Chưa bao giờ biết rõ anh ta còn có một mặt như thế!

Nụ hôn này cực kỳ bá đạo cuồng nhiệt, lúc trần trụi dây dưa lúc lại đầy quyết đoán, giống như muốn hủy diệt con mồi vậy. Thẳng đến khi Trương Thần Phong thiếu chút nữa vì hít thở không thông mà tắc thở, Hồng Chính Thân mới buông ra, ngưng mắt âm thầm nhìn đối thủ giãy giụa, chặt vật thiếu dưỡng khí vì giằng co giữa sót ruột cùng nhẫn nại.

Lúc đó, Trương Thần Phong thực sự phải cố gắng kiềm chế lo sợ cùng nghi hoặc không ngừng bùng nổ trong lòng, trong đầu cuối cùng xuất hiện một tia sáng tỏ khiến lồng ngực phát ra tâm tình bất an không ngớt: “Anh như vậy xem như là giấu đồ bìm leo sao?” (Ừ, rồi sao anh =]]]])

Một giây sau, chờ được không phải câu trả lời mà thêm sự vào bất mãn, đối phương lần thứ hai hôn trụ hẳn, dùng phương thức dài dòng tinh tế, hòa quyện giữa hương vị tình dục cùng dịu dàng, làm hẳn cuống quýt gờ tay phản kháng.

Vài lần đụng độ trước đây, Trương Thần Phong cũng chỉ coi như chơi đùa, cũng không để tâm, nhưng khi thế lúc này trực tiếp vượt qua Lôi Trì, tâm lý cùng sinh lý không khỏi có chút phản ứng mãnh liệt.

So với Trương Thần Phong chiều cao 1m83 Hồng Chính Thân còn muốn cao hơn hai cm, cùng chính cơ thể ma mị hoàn mỹ như thần Apollo này ném thử cảm giác chơi đùa nguy hiểm, thực đúng là... rất có cảm giác áp bách.

Cánh tay dùng sức, đến khi đôi môi lần thứ hai tách ra, Trương Thần Phong thừa nhận chính mình đã có điểm không biết làm sao: “Anh thế này —— hôn bao nhiêu người rồi vậy?”

“Sẽ không so với cậu ít hơn.” Hồng Chính Thân đem trán ngã vào vai trái của hắn, bộ dạng có chút mệt mỏi.

Hồng Chính Thân làm như vậy Trương Thần Phong cũng không cảm thấy phản cảm, hai người đàn ông vóc dáng tương đương nhau phác lên một hình ảnh dương cương hoàn mỹ.

“Tôi tưởng cậu đã quen loại sự tình này rồi.”

“Anh biết anh đang làm cái gì chứ...”

Đem vấn đề này ra thảo luận tại hiện trường là rất trọng yếu, Trương Thần Phong có chút quẫn bách mà cố gắng giữ không cho chính mình quên mất đối phương không chỉ là đồng tính, mà so với mình còn là người đàn ông chính chắn hơn, bản thân không nên trở thành loại đàn ông suy nghĩ bằng bên dưới như vậy. Tư tưởng khá buông lỏng rồi, hạ thân lại càng căng chặt, vì vậy động tác toàn thân hoàn toàn đình trệ.

Hồng Chính Thân lúc này một lần nữa cùng hắn nhìn thẳng, người trước mặt đã bỏ xuống vẻ thần nhiên thường ngày mà đổi thành bộ dạng dày vò cố chấp, tay phải lớn mật đưa lên sờ trớn lồng ngực trơn nhẵn, cường tráng của Trương Thần Phong, cuối cùng dừng tại sườn eo, lòng bàn tay khê vuốt, đột nhiên mạch máu toàn thân cùng sôi sục vì quá căng thẳng mà run lên một cái nhẹ nhẹ.

Hồng Chính Thân môi lưỡi sờ trớn trên cằm Trương Thần Phong, đầu lưỡi rõ ràng mà cẩn thận trượt qua cổ mút mát nơi hầu kết, tay kia mở rộng cổ áo trượt vào vuốt ve điểm mẫn cảm nổi trước ngực.

Trương Thần Phong không ngờ thủ đoạn ve vãn của Hồng Chính Thân cao siêu như vậy, gần như trong nháy mắt liền phát động một chiến dịch phi nhân tính, một cảm giác hưng phấn bất thành linh khê khàng xuất hiện, bất chấp mạch máu toàn thân sôi trào cùng tiếng tim đập kịch liệt.

Cho dù chỉ là trầm mê ngắn ngủi, cũng sẽ gây ra hậu quả không tưởng, đang lúc Hồng Chính Thân dần dần nửa quỵ xuống một đường hôn men theo ngực đến cơ bụng lại một đường trở về,, mỗi một tác da thịt anh đi qua đều bị nước bọt nhuộm dần, ngọn đèn bên trong chiếu ra ánh sáng nhu hòa đầy ám muội.

Ngón tay lần theo vòng eo, chạm qua lớp lông tơ mềm mại lan tràn tới sinh mạng gợi cảm mạnh mẽ, cách một lớp quần lót màu trắng phồng lên kêu gào, hình dạng xinh đẹp thật giống như chủ nhân như nó.

Chóp mũi gần kề, hương vị tươi mát ăn mòn hết tất cả, những khát vọng từ trước tới giờ cứ như vậy bại lộ ra trước mắt, Hồng Chính Thân chứng kiến bộ dạng hèn mọn của chính mình lúc này cảm thấy thực thống khổ cùng chua xót, đúng là đã sa ngã đến tận tầng dưới cùng, tự bản thân cũng không dám nhìn thẳng vào.

Thế nhưng anh không có cách nào quên đi ham muốn này, cũng không có biện pháp khống chế loại bản năng nguyên thủy bị ai mà hấp dẫn. Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy người đàn ông đó, chính mình đã mặc cho loại năng lượng tà ác này không ngừng lớn mạnh xâm chiếm tới tình trạng không thể vãn hồi.

Lột bỏ đi tầng lớp che giấu cuối cùng, luồng nhiệt kinh người nẩy ra, biến chính mình không đầu không đuôi chìm đắm trở thành nô lệ cho dục vọng. Rõ ràng trước giờ chưa từng vì ai mà làm loại chuyện này, không ngờ người trước mặt này lại khiến mình đối với hắn cảm giác đặc biệt, cho nên hầu như không dám do dự lấy một khắc liền hôn lên....

10. Quyển 1 - Chương 8

Môi chạm vào bộ vị căng cứng mang đến kích thích cực độ, cảm giác cường liệt cùng luồng nhiệt nóng rực bén nhọn đau đớn, mặc cho phòng tuyến tâm lý hắn dựng lên suốt thời gian qua tại thời điểm dục vọng bị nuốt trọn này, cùng với sự âu yếm dịu dàng của Hồng Chính Thân, đánh cho hắn hoàn toàn thất thủ.

“A ——”

Đồng thời, yết hầu Trương Thần Phong bật ra một tiếng rên rỉ, cả người trở thành trạng thái cực độ kìm nén, mọi thứ trước mắt đều vượt qua phạm vi thừa nhận của hắn, phần khích đến mức toàn bộ lỗ chân lông giãn nở, còn thêm một chút cảm giác miệng khô lưỡi khô, thế là vô ý thức liếm môi dưới, lại không biết trình độ cổ vũ này có thể đổi lấy sự đòi hỏi càng cuồng nhiệt.

Trung tâm lửa nóng được khoang miệng của người đàn ông đó săn sóc bao bọc, không thành thực, nhưng dị thường kích thích, chỉ cần vừa nghĩ đến dưới thân là Hồng Hồng Chính Thân, hắn liền cảm thấy từ dưới dâng lên một cỗ khoái cảm như ma túy vậy, thậm chí đến mức, cánh tay vài lần muốn giơ lên chạm vào những sợi tóc của người nọ nhưng đầu ngón tay lại mất sức mà dừng lại.

Thường ngày làm tình Trương Thần Phong rất ít khi phát ra tiếng, nhưng hôm nay hắn lại nhịn không được muốn chữ thê, bởi vì thực sự quá kích thích, với lại trong quá trình này còn sinh ra cảm giác kích động cùng chinh phục dục vọng mãnh liệt.

Đã từng làm qua không ít chuyện lớn mật, cũng cùng không ít các cô gái xinh đẹp đủ mọi thể loại chơi đùa. Nhưng lần này lại khác, cùng một người đàn ông làm tình, đối với chính mình hiện tại mà nói như thoát khỏi thế giới thực, hô hấp cùng nhịp tim của hắn, bắt đầu vì đối phương mà rối loạn.

Hắn ẩn ẩn cảm thấy còn có cái gì có thể đưa chính mình đến đỉnh cực lạc càng mãnh liệt trần trụi hơn nữa, chỉ là do còn chưa hoàn toàn bỏ đi sự lo lắng, cho dù thân thể bắt đầu phản bội lý trí, trước tiên cứ lỗ mãng tuân theo bản năng, nhưng trong đầu cuối cùng vẫn còn một phân khắc chế lớn tiếng nhắc nhở hắn hậu quả của việc quá miệt mài cuồng vọng.

Đáng tiếc tại giây phút tình dục bị khí thể hùng hực chi phối, người đàn ông mà chần chờ cùng chống cự yếu ớt không hề có hiệu quả, một lần Trương Thần Phong thâm nhập tới cổ họng khiến Hồng Chính Thân ngoài ý muốn mút vào, hậu quả là thiếu chút nữa làm hắn bắn ra.

Hắn dùng hết khí lực toàn thân, đem người dưới thân mạnh mẽ kéo đến, thô lỗ quăng lên giường, mang theo trạng thái cực kỳ kích thích nhanh chóng đè lên, cả người đều hung hăng chế trụ sau lưng anh, không để lại dù là một khe hở.

Hồng Chính Thân nhũ mào ngưng thần, khuôn mặt ửng đỏ vì bị phần cùng thỏa hiệp mà có chút yếu đuối, khoe môi nhiễm một chút hương vị nam tính trong suốt, càng có vẻ đậm mỹ.

Trương Thần Phong cảm thấy chính mình sắp nổ tung rồi, mạnh mẽ vươn tay lung tung cởi bỏ khóa quần cùng dây lưng Hồng Chính Thân, thô lỗ kéo xuống.

Đường môn căng tròn cùng bắp đùi cường tráng thon dài lộ ra, trong nháy mắt phát ra tia sáng dụ dỗ mê hoặc, khiến đầu óc hần ầm ầm nổ tung như bị sét đánh.

Đêm bộ vị ma sát dán lên cái môn khêu gợi, bên dưới ngày càng căng ra, tựa như vũ khí sắc nhọn cứng rắn đang đòi hỏi tìm kiếm cách thức lấy lòng chính mình, lại vô lực chống đỡ nội tâm cuồng bạo khát cầu, đồng thời trong miệng hỗn loạn bật ra những lời nói xấu xa dâm loạn: “Tôi có thể làm anh chứ, ưm? Là từ nơi đó sao?”

Bởi vì tác dụng của thuốc, tri giác khuây khoả bị phóng đại vô số lần, nhìn thấy Hồng Chính Thân thế này, Trương Thần Phong đột nhiên cảm thấy tức giận, thì ra chính mình một chút cũng không lí giải được hần, thì ra bên dưới vẻ ngoài vững vàng trầm ổn như bàn đá, ẩn giấu phóng dăng hủy diệt thế này, hầu như không cần tốn nhiều sức, lại còn trách móc chính mình quá mức khinh suất mất năm phút đồng hồ định lực.

Bằng thủ đoạn thành thạo thế này, anh ta chắc hẳn thành công dụ dỗ nhiều phụ nữ lắm, hoặc là... đàn ông? Sau đó, giống như anh ta nói, không phải là bạn bè? A, anh ta đúng là lợi hại đây.

Dường như cảm giác được sự tức giận cùng xâm lược của Trương Thần Phong, rõ ràng có thể thừa dịp người nọ không đề phòng, dùng khuỷu tay trực tiếp đẩy ngã đối phương, nhưng Hồng Chính Thân lại do dự mất hai giây, cũng chính tại hai giây này, cơ thể nằm trên của Trương Thần Phong như bị chích điện mà có chút sốt ruột.

Đường cong duyên dáng của lưng, vòng eo thon gọn mà kiên cường dẻo dai, cùng cả cái môn khêu gợi của đàn ông, hoàn toàn là khát vọng điển hình của phụ nữ, nhưng lúc này đây, trước mặt một gã đàn ông đang dục hỏa bốc lên ngàn ngọn lửa cũng khó mà cưỡng lại, một trận tê dại chạy qua hông ầm ầm nổ tung, lồng ngực kịch liệt phập phồng lên xuống, huyết dịch sôi trào chạy khắp tứ chi.

Coi như mình ý chí không kiên định bị ma quỷ mê hoặc đi, trao đổi linh hồn một lần thì có làm sao, cuộc đời hỗn loạn của Trương Thần Phong đã sớm không có khả năng trở lại bình thường.

Theo lối nhỏ chật hẹp một đường thẳng lưng tiến vào, nhưng hoàn toàn không được tiếp nhận, cảm thấy người dưới thân đang hoảng loạn giãy dụa, nhưng lại càng kích thích hần, ác ý lần thứ hai mạnh mẽ đâm vào, nghe được Hồng Chính Thân ần ần kêu rên một tiếng, Trương Thần Phong cảm giác như có ai cào vào tim hần một cái, càng gãi càng khó kiềm chế động tác mạnh mẽ hơn, thân thể kỳ quái khó hiểu không lùi mà tiến tới.

“A!”

Hồng Chính Thân ngẩng đầu lên thấp giọng thở ra tiếng, lần đầu tiên anh biết ái dục cùng đau đớn đến cùng lúc là thế nào, một phút này anh cảm thấy chính mình thật thất bại, thất bại ý chí, thất bại trật tự, thất bại tự tôn, nếu như hiện tại xin dừng lại không phải là rất buồn cười sao, Hồng Chính Thân đau lòng nhắm lại mắt.

Lúc Trương Thần Phong đem chính mình đẩy mạnh hoàn toàn vào bên trong đối phương, mới cảm giác được trong nháy mắt này sự cứng nhắc cùng run rẩy. Thực sự thật chặt, chính hần cũng vì khoái cảm quá độ như bị gậy tê cùng cảm giác đau đớn giãy vò liên tục, lúc này mới biết thật hoang đường, chính mình thực sự nếm thử một người đàn ông, một người đàn ông không hơn không kém hần nguyện ý phục tùng.

Mồ hôi từ trên trán tinh mịn chảy ra, lúc này, mỗi một lần cử động đối với cả hai mà nói đều là một loại dằn vặt, Trương Thần Phong đã ý thức được khoái cảm quá mức cường liệt, nếu còn tiếp tục nữa sẽ nhanh chóng đạt cao trào, thế là động tác chậm lại, dừng khoảng một giây, môi đã dán lên sau gáy anh.

Duy trì khe khẽ cùng bồi hồi liếm mát, những thủ đoạn mà hần rất ít dùng để lấy lòng người khác trên giường, lúc này lại đối với người đàn ông này lần đầu tiên thử nghiệm, quả nhiên đã khiến anh có dấu hiệu dần dần thả lỏng đáp lại. Trương Thần Phong cũng không kiềm chế được nữa, chậm chậm rút ra, không đợi Hồng Chính Thân hoàn hồn, lần thứ hai dùng sức đâm vào nơi mềm mại tiêu hồn kia...

Càng là áp lực cùng kháng cự, càng hồi hộp đến điên cuồng, trận này khiến Trương Thần Phong lần đầu tiên hoang mang chơi trốn tìm truy đuổi như thế, lấy không thể giải thích tại sao lại hiện ra trạng thái trước nay chưa từng có này.

Nâng lên cánh tay phải nắm lấy vai Hồng Chính Thân, khiến cho anh cùng với chính mình kết hợp đến càng chặt càng sâu, đôi môi biến sắc cùng ánh mắt người nọ dần dần mất đi tiêu cự, vụn vỡ rên rỉ, đối lấy thứ tình cảm cực độ rắc rối tràn lan, chỉ ít tại giờ khắc này, Trương Thần Phong cảm thấy chính mình cũng sẽ vì một người đàn ông mà thần hồn điên đảo.

Trương Thần Phong điên cuồng chinh phạt, người nọ phản ứng trực trặc đáp lại khiến hắn thiếu chút nữa cho rằng mình là lần đầu tiên của anh ta.

Cuộc đời này lần đầu tiên trải qua tình dục đến tiêu hồn như vậy thế mà lại do Hồng Chính Thân mang lại, thực sự quá rõ ràng cùng chấn động, bản năng động vật trong cơ thể vì kích thích mãnh liệt mà mở ra khoái cảm hoang dã chưa từng có, người đàn ông dưới thân lúc này trở nên yếu đuối khác xa với hình ảnh mạnh mẽ nguyên bản càng làm chính mình kích động.

Thô ráp âu yếm, ngang ngược ra vào, mồ hôi giao hòa, hô hấp phảng phất như làn khói, tản mát ra một vị đạo đốt trọn tất cả.

Mỗi một lần chôn sâu trong cơ thể anh, bế dục lại tầng tầng cuộn cuộn trào dâng, gào thét quét qua mọi góc ngách thân thể, Trương Thần Phong vui sướng kêu ra tiếng: “A —— ha!”

Bên tai vang lên tiếng than nhẹ trầm thấp của người đàn ông khác, từng tiếng thổ hổn hổn ngán ngủi do quá sức chịu đựng, lúc này lại giống như lời cổ vũ, không cần suy nghĩ đem hắn đẩy vào một đợt lại một đợt sóng lớn hung ác hơn.

Hồng Chính Thân tay phải chống bức tường, bởi vì rất dùng sức nên có chút run rẩy, vài sợi tóc chậm rãi rủ xuống trên cái trán hoàn mỹ, từ nay về sau, sẽ không còn ai... có thể nhìn thấy biểu tình bất lực đó trên gương mặt Hồng Chính Thân tài năng kiên cường nữa.

Đến khi dục vọng đã sắp đạt tới đỉnh, Trương Thần Phong như rơi vào vô số đợt sóng điên cuồng, hắn thẳng lưng tiến công, mồ hôi thấm đẫm tấm lưng trần trước mặt, men theo đường cong duyên dáng tinh trắng khúc xạ với ánh sáng chiếu vào đến lóa mắt, nếu là dính dịch thể của hắn thì còn dám dâng đến thế nào nữa...

Trương Thần Phong luôn giỏi khống chế tiết tấu trên giường, một lần này lại như thiếu niên tuổi dậy thì lần đầu tiên được trải nghiệm, hứng thú đạt dào lỗ măng chạy nước rút, cam tâm tình nguyện ép sạch hết thấy đến nơi cực lạc này.

(Không biết là ép cái gì =.= anh tưởng anh là máy say sinh tổ hử =.=)

“A! A —— ”

Trương Thần Phong trong đầu một mảnh trống rỗng, theo bản năng muốn rời ra, nhưng vẫn có phần nửa ở lại trong thân thể này, hắn kề sát đến sau lưng người nọ, cánh tay ôm đến, nghĩ muốn kéo dài một chút dịu dàng đến chính mình cũng không thể hình dung, đối phương nhưng lại trước một bước nghiêng người, dùng hết sức còn lại đem Trương Thần Phong hoàn toàn không đề phòng đẩy cách ra một đoạn.

Nhất thời giữa hai người ở đột nhiên xuất hiện một khoảng không gian lạnh lẽo, nhưng thủy triều dục vọng không thể hoàn toàn rút xuống, thế là đều tại chỗ hồng hộc thở.

Hồng Chính Thân từ đầu đến cuối không quay đầu nhìn hắn, mãi đến khi cơ thể thẳng tắp xích lỏa kia rời khỏi giường đi vào phòng tắm, tiện tay đóng sầm cửa.

Hồng Chính Thân đi tới trước gương, chậm rãi ngẩng đầu nhìn thẳng vào người đàn ông trong gương, tóc mai ướt mồ hôi, khóe mắt ửng đỏ, tiêu tụy tuyệt vọng, cái gì mà oai phong uy nghiêm, cái gì mà can đảm kiên trì, đều không có.

Nhốt trong gương là một người đàn ông mới nếm thử tư vị đau khổ của tình ái, nhưng thế giới này cho tới bây giờ chưa có ai vì động tình mà chết cả, không lẽ bây giờ, Hồng Chính Thân cường hãn lại chết trước sao? Nếu không, người trước mặt hai mắt nhắm tịt, hôn bay phách lạc, thân thể suy yếu này là ai đây?

Đêm nay mình làm sao vậy, tại sao lại đuổi theo đến đây, tại sao như trúng tà mà đi câu dẫn Trương Thần Phong, cũng không phải không tự cảnh cáo chính mình, không được dính dáng gì đến tình yêu với đàn ông rồi, càng không muốn làm tình với đàn ông hay phụ nữ rồi lại có cái gì méo mó phát triển, mình đúng là thảm, thảm quá rồi.

Hồng Chính Thân, mày muốn cái gì mà không có? Không thể hi sinh một cái ham muốn cá nhân, khôi phục bình thường được sao? Trở về kế thừa gia nghiệp, trở về kết hôn sinh con? Nếu Trương Thần Phong không xuất hiện, mày sẽ quyết tâm quay đầu, làm thanh niên kiệt xuất cho mọi người vừa ý sao? Không không, mày vĩnh viễn ích kỷ như thế.

Không lẽ lại lừa dối cho có lệ coi như không phải hấn, vừa rồi chính mình còn làm đệm thịt để đối phương dựa vào tiến công tìm cách thỏa mãn. Thì ra mình thực sự cũng không xứng tự cho là thanh cao.

Vì cái gì lần đầu tiên có thể sinh ra khoái cảm cường liệt như thế, thực giống như rèn luyện giữa hoàn cảnh cấm kỵ, lý chí hoàn toàn tách ra khỏi cơ thể, bốc lên một tầng giới hạn mới. Đúng là thử nghiệm điên cuồng, sợ rằng bởi vì đối tượng là hấn, nên mình có thể có khả năng tiếp nhận giữa tình cảnh khốn đốn.

Nước nóng từ vòi hoa sen chảy xuống, tưới qua đuôi mắt, chảy xuống tứ chi, chảy vào tận tim, nhưng không đổi lại một chút tỉnh táo nào.

Chỉ là anh không ngờ, người ngoài cửa kia so với anh tinh thần càng xao động không yên hơn.

Trương Thần Phong chậm rãi bước đến bên cửa phòng tắm, đem sống lưng dựa vào lớp men gạch lạnh lẽo, cho dù chỉ cách một bức tường, vẫn không thể hoàn toàn dập chết cảm giác chưa hạ hỏa này.

..

Một phút, hai phút, ba tiếng chuông vang lên, hô hấp dần dần hỗn loạn, khung cảnh lúc này một màn trong đầu hấn phát lại, trước mắt hết thấy trong nháy mắt trở nên mơ hồ đứng dậy.

Hấn nỗ lực muốn thu hồi ham muốn đã thoát cương, nhưng cánh tay không khống chế được vẫn lớn mật kéo cửa phòng tắm ra, chỉ với một giây đồng hồ, cả hồn phách đều tựa như một phiến lông chim hoảng hốt ngã ngón đáp trên cơ thể người nọ.

Bị chấn động bởi cỗ ma túy cường liệt cuộn trào giữa hông, đầu ngón tay bắt đầu run rẩy, trong nháy mắt chỉ muốn thỏa mãn dục vọng của mình, thân thể trước một bước bắt đầu phản bội, đem lý trí quảng ra ngoài xa vài dặm.

Bước chân như bị trúng tà tiến tới, giờ phút này, chỉ muốn ôm ấp cùng kích thích vuốt ve, cường liệt hơn bất cứ lúc nào khác. Yên lặng đứng phía sau, bàn tay lại khó tìm lòng được đuổi ra ngoài, lướt qua bờ vai lại trượt xuống thắt lưng thon gọn đến đường cong cái mông rắn chắc xinh đẹp, vai của đối phương khẽ run rất nhẹ nhưng không quay đầu lại.

Cơ thể hoàn hảo không có lấy một vết sẹo, giữa ánh sáng đèn mờ ảo, đang tắm rửa dưới vòi hoa sen, quyến rũ đến mê hồn, làn nước khéo léo men theo đường cong tấm lưng khêu gợi uốn lượn đi xuống, vô cùng mờ ảo lại hết sức chân thực, khiến người nhìn vào không cách nào rời mắt ra.

Từ góc độ của Trương Thần Phong không thể nhìn thấy thái độ của Hồng Chính Thân, nhưng những sợi tóc đen dính ướt trên trán như phát ra một đạo ám chỉ, mềm mại nhẹ nhàng nhu hòa với nét cảm sắc sảo kiên nghị, tôn lên vẻ đẹp có chút yếu đuối cùng ôn nhuận của anh.

Đến khi Trương Thần Phong hiểu được mình đang làm gì, phát hiện trong mắt chỉ còn dục vọng, cả cơ thể từ trên xuống dưới giống như đạt đến đỉnh hưng phấn, mỗi một lần động chạm đều khiến trái tim mạnh mẽ co bóp, một cái gì đó giống như rung động kêu gào muốn từ yết hầu bật ra.

Trương Thần Phong cảm thấy mình đã hoàn toàn bị mê hoặc rồi, đường nét gương mặt góc cạnh rõ ràng của đối phương thoáng buông xuống, loại tư thái vừa không chống cự lại không tiếp nhận thực sự muốn ép Trương Thần Phong đến điên rồi, hấn nghe chính mình rối loạn mà mãnh liệt thở dốc. Đồng thời, cơ thể không tìm lòng được dán đến, đôi môi nhẹ nhàng hôn lên bờ vai Hồng Chính Thân.

Sau đó, hạ thể cứng rắn đến sắp bùng nổ dùng sức ma sát vào cơ thể hấn khao khát.

Thăng bằng lần thứ hai đổ vỡ, theo làn nước ấm cùng cơ thể chưa hoàn toàn tẩy hết dịch thể bên trong, một lần tiến vào này không hề khó khăn hay đau đớn, nhưng Hồng Chính Thân chịu không nổi nỗi tấn công kích thích ngang ngược này, theo bản năng đưa tay cánh tay chống đỡ, găm nhẹ ra tiếng, vừa lúc đóng lại chốt mở vòi sen.

Một tiếng rên rỉ không thể nghi ngờ càng trở nên phiền tình và nguy hiểm, ngoại trừ tiếng cột nước đánh vào thành gạch thì chỉ còn “ba ba” tiếng vang, xung quanh vô cùng yên tĩnh, mà bức bối cũng bị kìm nén vô cùng, khát vọng chinh phục nhục dục của Trương Thần Phong bị đánh thức hoàn toàn triệt để.

Địa phương chật hẹp ngày càng mãnh liệt co rút này mang lại cảm giác trầm mê đến cực hạn, bởi vì quá mê hoặc, quá kịch liệt, khó trách người ta đều nguyện ý giao dịch cùng ma quỷ, dùng một đời thanh tỉnh trao đổi lấy một chốc lát vui sướng này.

Trương Thần Phong ôm chặt thắt lưng Hồng Chính Thân, tay phải vòng ra phía trước chạm thứ biểu tượng của phái mạnh mà trước giờ hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ động vào, nơi đã có phản ứng nhưng tâm lý lại có chút muốn lùi bước này, đối với Trương Thần Phong mà nói, chẳng khác gì một loại cổ vũ, mới chỉ vuốt mấy cái, cho dù là ở mức độ khiêu khích nhẹ nhất, lại còn có thể dẫn đến trạng thái đồng cảm tinh tế nhất, bị loại cảm giác kỳ diệu này dẫn dắt, hắn bắt đầu lớn mật vỗ về chơi đùa hạ thể của một người đàn ông khác.

Ý chí kháng cự dưới mỗi đợt tấn công mãnh liệt bị đẩy lui, cảm giác theo từng tiết tấu kịch liệt cũng dần dần biến đổi, cơ thể không còn đau đớn như ban đầu, thay vào đó lại là một loại ham muốn kỳ diệu nào đó mà theo bản năng hưởng ứng hắn.

Hồng Chính Thân cảm nhận được một cỗ khoái cảm cùng với yêu thương xa lạ, giữa đất trời kịch liệt hướng anh đánh tới.

“Ha...”

Trương Thần Phong có chút vong tình điên cuồng thỏa sức rong ruổi ra vào, hưởng thụ bên trong ấm áp thoải mái đến tận xương, trong lúc hai thân thể mạnh mẽ cao lớn đang giao chiến mãnh liệt, Trương Thần Phong để lộ ra biểu tình hoàn toàn trầm mê, hắn cảm giác như mình đang trong một thế giới cực lạc không cách nào tự kiềm chế lại được, đột nhiên rất muốn nhìn thấy gương mặt của người kia, muốn nhìn anh —

Trương Thần Phong đưa tay trái lên sau gáy Hồng Chính Thân, trực tiếp nắm lấy cằm, xoay gương mặt anh về phía mình, ngón tay bá đạo xâm nhập vào trong khoang miệng anh. Nhưng lần này đối phương không như mong muốn phối hợp, mà là quật cường mạnh mẽ cố gắng nghiêng đầu đi, không thực sự quay đầu nhìn Trương Thần Phong.

Trương Thần Phong không biết tại sao, trong lòng càng thêm phấn khích nhảy nhót, thậm chí kích động đến đem chóp mũi sấp đến vành tai anh, sau đó vươn đầu lưỡi ra liếm mát, sau đó dùng sức một hơi nuốt vào, dưới thân cũng kéo theo một đợt ra vào mãnh liệt.

Trương Thần Phong cảm thấy ngón trỏ ở trong miệng người này bị cắn ra một vết dấu răng, vừa đau lại vừa ngọt ngào, lồi vào mạnh mẽ co rút lại, chặt đến mức Trương Thần Phong cả người như co quắp run lên nhè nhẹ, kích thích đến hầu như không thể đứng vững, trong miệng say sưa rên rỉ: “Oh—— my god!”

Tay phải hắn cũng đồng thời cảm giác một cỗ ấm áp dâng lên, thấm ướt lòng bàn tay.

Cứ như vậy từ phía sau ôm nhau thật lâu không hề nhúc nhích, cho đến khi dư vị sau cao trào chậm chậm qua đi, Trương Thần Phong mới ý thức được chính mình vừa rồi, đã trải qua sự vui sướng nhất trong cuộc đời, mà rất khó có thể có lần nào tốt hơn như vậy được nữa.

So với hai người trước đây chỉ dùng phía trước quan hệ, trận loạn chiến này lại khiến Hồng Chính Thân trải nghiệm phía bên dưới người khác cũng có thể đạt đến cao trào sự thực này, tất cả khiến Hồng Chính Thân có chút không biết làm sao, lần này không chỉ ngoài dự liệu của chính mình, cũng là ngoài dự liệu đối phương.

Trương Thần Phong ban đầu dùng tay giúp anh cũng chỉ là muốn anh giảm bớt căng thẳng cùng khó chịu, ai ngờ lại khiến cả hai người đều lâm vào mê cung dục vọng đến chính mình cũng không thấy lối ra.

Cứ tưởng rằng mình tuyệt đối sẽ không bị người khác tác động, vì tự tôn đàn ông của anh, dù cho có thích người cùng giới, cũng không đến mức hi sinh nơi đó làm loại chuyện này, nhưng Trương Thần Phong lại khiến anh dễ dàng dâng hiến ra lần đầu tiên của mình, với lại cũng không chán ghét như trong tưởng tượng.

Trương Thần Phong vì tác dụng của thuốc quá mạnh, đêm nay mà không đủ mấy lần sẽ không hạ hỏa, nhưng tại sao mình trước đây xong rồi sẽ không ở lại mà lập tức rời đi, mà ở đây hết lần này đến lần khác bị Hồng Chính Thân chiếm hữu. Đúng là phạm phải loại ái tình sống động gì đó rồi.

Hồng Chính Thân có chút quá im lặng khiến Trương Thần Phong cảm thấy bất an, hần nghe thấy chính mình dùng giọng điệu quá dịu dàng chưa từng có nói nhỏ: “Đêm nay đừng đi, ở lại với tôi, ưm?”

Thời gian lâu đến mức Trương Thần Phong cho rằng sẽ không nghe được câu trả lời, nhưng Hồng Chính Thân bỗng dưng mở miệng: “Còn chưa phát tiết đủ sao?”

Xoang mũi Trương Thần Phong đột nhiên phát mỗi, hần có chút nhụt chí buông tay, lùi lại nửa bước: “Nếu tôi nói tôi thực sự có điểm thích anh rồi thì sao?”

Hồng Chính Thân lúc này mới xoay người nhìn về phía hần, ngoại trừ ánh mắt ẩn ý khí đoán được, thần thái mạnh mẽ của Hồng Chính Thân mà Trương Thần Phong đã quen thuộc dường như trở lại.

“Đừng dùng cách để lừa gạt phụ nữ đối phó với tôi, tôi không cần cậu phải thế này. Hôm nay tôi có điểm hoang đường, cậu cứ coi như không có gì là tốt rồi.”

Cứ như vậy, Trương Thần Phong nhìn theo bóng lưng Hồng Chính Thân chậm rãi đi ra ngoài, đến trước cửa phòng tắm thì dưới chân hơi lảo đảo, Trương Thần Phong lúc này mới chú ý tới dáng đi có chút cứng nhắc của Hồng Chính Thân.

Tim hần mạnh run lên, một ý nghĩ đáng sợ xuất hiện trong đầu hần như sét đánh ngang tai — đây là lần đầu tiên của anh ta? Tại sao muốn làm như thế? Thực sự thích mình đến mức đó sao?

Hần hai ba bước đuổi kịp, nhìn Hồng Chính Thân đem quần áo rơi lả tả ở phòng khách nhặt từng cái lên, từ đầu đến cuối không liếc hần một cái nào, thế là những lời khuyên giải an ủi gì gì đó đều nghẹn tại yết hầu Trương Thần Phong không cách nào nói ra.

Lúc Hồng Chính Thân vừa vắt áo khoác vai, kéo ra cửa phòng thì đột nhiên nghiêng đầu, như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng động tác ngưng lại, tia sáng ái muội mờ nhạt bao phủ lên góc nghiêng gương mặt đẹp như điêu khắc của Hồng Chính Thân vẽ đến thật là hoa lệ.

Sự trầm mặc âm u giữa hai người dường như tạo nên một luồng khí hỗn hậu nào đó khế lưu chuyển, không rõ là tình yêu hay tình dục, dần dần kết thành bong bóng, trong suốt lại dễ vỡ, mờ ảo cùng chân chờ, liên tiếp xuất hiện, như đang chờ đợi một người nào đó đi trước phá vỡ.

Đã từ rất lâu rồi không nhu nhược như thế, cũng đã bao lâu không có kích thích rung động như vậy, đang hướng đến nửa bên mặt của chính mình là một đường nhìn ngày càng trở nên nóng rực, cho dù ánh mắt không gặp nhau, cũng biết sẽ có một cỗ sức mạnh đủ uy lực để phá hủy chính mình.

Cửa phòng đóng sầm, nhưng người thì vẫn ở lại.

Không biết là ai cử động trước tiên, bước chân hai người trực tiếp hướng về phía đối phương, cơ thể lần thứ hai sát vào nhau, môi run rẩy tương giao, cuốn lấy nhau vào những đợt sóng tình mãnh liệt vẫn còn dư vị từ lần trước khiến tim của cả hai đập loạn nhịp, môi lưỡi nhanh chóng triển miên ma sát tìm cách tiến nhập bất chấp đối với phương diện tình cảm có lạnh lùng thần nhiên thế nào.

Hai tay Hồng Chính Thân trên cổ, lồng ngực, thắt lưng trần trụi của đối phương bồi hồi vuốt ve, lớn mật bất chấp đến chính mình cũng không dám nghĩ tới.

Ngón tay Trương Thần Phong ở giữa luồn vào mái tóc Hồng Chính Thân hơi siết chặt, thật giống như nắm trong tay mọi thống khổ cùng vui sướng, toàn thân lại bắt đầu phát nhiệt, mà lại cảm thấy không còn do công hiệu của thuốc, hoàn toàn biến thành sự hấp dẫn thuần túy sâu sắc, khí tức của đối phương dường như càng lâu trên cần cổ hần, lý trí lại càng hỗn loạn.

Một đường lung tung cởi bỏ quần áo tiến vào phòng ngủ, vuốt ve liếm mút âu yếm bồi hồi khê cần, mồ hôi ẩm ướt hòa quyện đến tiêu hồn, lý trí hoàn toàn bay sạch, thân thể biến thành thứ lưỡi dao sắc bén, cướp đoạt lấy vẻ kiều ngạo kiều ngạo của đối phương, buộc hẳn phải quỳ gối trước dục vọng.

Loại tình dục đó mang theo cảm giác gấp gáp tới nỗi niềm tin mơ hồ không rõ, khiến hai người đàn ông cao lớn khác biệt tiến gần với nhau. Nếu vạch trần đến cùng sự thật, sự phát triển của mối quan hệ giữa bọn họ lại dường như rất đơn giản —

Hồng Chính Thân khao khát một tình nhân như thế này, Trương Thần Phong lại chỉ chờ mong thứ tình dục hấp dẫn thế này, thế là đưa hai người về một con đường, bọn họ cùng nhau truy đuổi bản năng thuần túy nhất của đàn ông. Đã đến nước này rồi còn không phải sao? Vốn là, không nghĩ còn có thể gần gũi hơn được nữa...

Chín giờ sáng trở lại Diệu Nhật dự cuộc họp về kế hoạch đầu tư cho bản phụ san sắp tới, người ngồi bên trái ghế chủ tịch đưa tài liệu cho Hồng Chính Thân xem qua, trong lúc lật từng trang, khó có dịp anh lại có chút thất thần. Mặc dù hôm nay không nói, người khác cũng đại khái có thể phát hiện sự bất thường của anh, một người lãnh đạo luôn luôn anh minh thần võ chưa bao giờ từng có ngày nào sáng sớm đến vành mắt một quầng thâm đen, không ngừng uống cà phê để cố gắng bảo trì trạng thái tỉnh táo.

Anh ở trụ sở Quang Vũ đợi năm giờ cho đến hừng đông, nhân lúc Trương Thần Phong còn đang ngủ say, lén đứng dậy bỏ về, anh chỉ là không biết làm thế nào có thể cùng đối phương trên giường coi như không có việc gì nói chào buổi sáng, cho nên đơn giản tránh loại tình huống lúng túng không cần thiết này.

Đã mấy năm rồi không miệt mài như thế, hơn nữa để cho người khác từ phía sau đến dù sao cảm giác cũng rất kỳ lạ, tinh lực của Trương Thần Phong không ngớt tràn đầy như vậy, khiến anh khó mà chống đỡ.

Hồng Chính Thân vừa nghĩ đến mặt đó Trương Thần Phong khỏe như vậy, sắc mặt không tự chủ được đột nhiên đỏ lên, không dám mà cũng không muốn nghĩ lại tất cả chi tiết đêm hôm qua nữa.

Hắn vẫn sẽ trở về chung cư của mình sao? Đối mặt với Hồng Chính Thân đã câu dẫn hắn lên giường, hắn nhìn sẽ thế nào nhỉ? Sau khi tỉnh dậy, phải chăng vẫn sẽ cho rằng Hồng Chính Thân cùng John Smith cùng một dạng dễ tiện?

Hồng Chính Thân nhanh chóng bị những ý nghĩ này làm cho đầu đau muốn nứt ra. Tự cảm thấy không nên tiếp tục tình trạng thế này, bèn lấy tư liệu cùng báo cáo trở lại văn phòng, dự định buổi tối tăng ca xem kỹ lại một lượt.

Giữa trưa Lâm Diệu gọi điện thoại tới hỏi anh buổi tối có thể hay không cùng đi nhà hàng, vì ngày kia phải đi một chuyến qua Australia quay ngoại cảnh, cho nên muốn trước khi đi có thể gặp mặt một lần.

Không phải Hồng Chính Thân không muốn, mà là tâm trạng của anh thực sự rất tệ, cho nên anh không muốn tình huống càng trở nên tồi tệ hơn.

“A Diệu à, anh...Tối nay phải tăng ca, có việc cực kỳ quan trọng, thực sự rất xin lỗi — ”

Lâm Diệu cất lời anh: “Anh vội vàng giải thích, em cũng vội, thế nhưng trước hết anh có thể nói chuyện rõ ràng với em không, không phải chờ em hỏi đến anh mới tìm cách từ chối đâu, em thật không rõ thật sự em có được coi là bạn gái của anh không nữa.”

Cũng khó trách Lâm Diệu muốn nổi bão, rất ít có cô gái nào có thể kiên nhẫn với một người đàn ông bị động như Hồng Chính Thân thế này vậy.

Hồng Chính Thân bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Anh sẽ đặt chỗ tốt, gọi sẵn vài món, anh sẽ mang rượu vang để dành đến, hôm nay em cũng có thể mời bạn bè đến.”

Lâm Diệu cũng không cảm kích, trả lời lại một cách mỉa mai: “Em có đi cùng nhà sản xuất, anh cũng không để tâm chứ gì?”

Hồng Chính Thân biết rõ tâm tình Lâm tiểu thư tạm thời không trấn an được, đành phải chủ động nói: “Ngày kia ra sân bay, anh sẽ đưa em đi.”

Buông điện thoại xuống, Hồng Chính Thân có chút chán ghét chính mình, nhớ tới chuyện của Tương Băng Cầm trước đây, cảm thấy chính mình rất vô sỉ, chẳng nhẽ lại muốn làm tổn thương một cô gái tốt nữa sao? Vì nàng dung túng mây chăm sóc mây, mây liền có lý do dây dưa mãi, một mặt đùa giỡn người ta nhiệt tình, mặt khác lại giẫm đạp lên thành ý của người ta. Không bị coi thường thì còn cái gì!

Lúc đó chuông điện thoại đột nhiên vang lên, anh vừa cúi đầu nhìn, tay đã run lên, không ngờ lại là Trương Thần Phong.

Hồng Chính Thân giờ mới phát hiện trên tình trường mình thật là ngu ngốc, nhu nhược bất tài lại không biết cách che giấu cảm xúc, vì thế nên đem sinh hoạt của chính mình sắp xếp đến rối tinh rối mù.

Cứ như thế nhìn chằm chằm dây số trên điện thoại đến phát ngốc, mãi đến khi tiếng chuông dừng lại, Hồng Chính Thân mới đề lại cái trán, rất lâu không nhúc nhích.

Đầu dây bên kia chính là gương mặt đường như đăm chiêu của Trương Thần Phong đang ngồi trên ghế trong phòng nghỉ của Quang Vũ, cuộc gọi cho Hồng Chính Thân vừa ngắt, hắn cảm thấy hiện tại chính mình có chút thất thường, tỉnh lại không thấy người nọ bên cạnh, hắn liền cảm thấy ần ần nổi thất lạc, lo sợ bất an.

Đương nhiên, ý không tiếp điện thoại của đối phương rất rõ ràng, hắn cũng không định cưỡng ép.

Trương Thần Phong xoay người vừa mới đi khỏi phòng nghỉ thì đụng phải mỹ nữ Katherine, đối phương nhìn thấy hắn, trên mép nhếch lên ý cười trêu trọc:

”Hôm qua sao không tới tìm tôi thế? Thế mà người ta cứ chờ đến mất ngủ luôn nè~ Vốn là định qua gõ cửa, nhưng sợ trong phòng có người khác, tôi lại tự chuốc lấy xấu hổ, đến lúc đó thật sự rất rất xấu hổ đó”

”

Trương Thần Phong bị người khác trêu, thế nào lần đầu tiên mặt lại đỏ lên, làm cho Katherine lão luyện cũng phải nhìn đến ngây người.

Một giây sau Trương Thần Phong lại khôi phục trạng thái bình thường, ngữ khí ngả ngón đáp lại: “Lần sau hoan nghênh cứ việc gõ cửa, tôi không ngại chơi threesome đâu.”

Katherine không khỏi cười mắg: “Ai tin anh chứ.”

....

Katherine đi rồi, biểu tình trên mặt Trương Thần Phong lập tức lạnh xuống, yên tĩnh một lúc, sau đó đến sảnh nhận lịch công tác, ra khỏi trụ sở Quang Vũ.

Một giờ sau, ma xui quỷ khiến lại về chung cư của Hồng Chính Thân, sau đó ép ly nước chanh, thả lỏng nằm trên sofa phòng khách nhìn vài tờ Diệu Nhật Hồng Chính Thân đặt trên bàn trà.

Xem khoảng vài giờ, hắn bắt đầu lên máy chạy bộ vận động, hắn liên tưởng đến hai ngày trước Hồng Chính Thân mặc một bộ quần áo màu trắng bó sát chạy trên máy này, có chút cao hứng mà không phát hiện ra.

Ảnh mắt Hồng Chính Thân rất đặc biệt, khiến người ta nhìn vào sẽ bị hút vào một cổ hấp dẫn kỳ diệu nào đó làm cho không kháng cự được, kiên cường như Tương Băng Cầm năm đó cũng cưỡng không lại cổ tịch mịch, can đảm, khí chất thần bí khó lường kia thu phục còn gì.

Trương Thần Phong trong quá khứ là một thanh đao dính máu có thể đoạt mạng người chỉ trong một cái chớp mắt, kể cả ở ẩn trong khung cảnh thái bình chim ca múa nhạc, khắp nơi sạch sẽ, thì những lớp mặt nạ dù có nhiều như cây trong rừng cũng sẽ bị mực rửa không đỡ động đến hắn được.

Hồng Chính Thân này trừ việc có chút cổ quái xấu tính, nơi nơi đều đặc biệt tỏa ra tình sắc, mỗi khi thấy anh ta lại khiến cho khối tâm tình tĩnh lặng của hắn kỳ quái lại khó hiểu mãnh liệt nổi sóng lên.

Có phải đề phòng Hồng Chính Thân này không nhỉ, Trương Thần Phong lần đầu nghiêm túc hướng chính mình đưa ra vấn đề này.

Nhưng nghĩ thì nghĩ thôi, Trương Thần Phong than thở chính mình thế nào lại ngoan ngoãn trở lại cái chung cư nhỏ bé này, phục tùng những quy củ mà chỉ có đứa ngốc mới có thể phục tùng, còn chậm chậm hưởng thụ nữa chứ.

Một đêm kích tình hôm qua, khiến cho hôm nay vận động có tý đã cảm thấy mệt, đem cơ thể cao lớn tràn trề sinh lực của mình chìm vào bồn tắm lớn, ý định xua tan mệt mỏi cùng chấn định lại tinh thần.

Vừa nhắm mắt dưỡng thần được một lúc, dường như nghe được có người ấn chuông cửa, hần cảm thấy có chút kỳ quặc, nếu Hồng Chính Thân trở về, sẽ phải mang theo chìa khóa, vậy đây chắc là bảo vệ dưới lầu hoặc là hàng xóm.

Hần khoác một kiện áo tắm, tiện tay cầm lấy khăn tắm, vừa chà lau mái tóc ướt đầm vừa đi ra phòng khách, nhìn người ngoài cửa qua camera có chút ngoài dự đoán, đoán không ra lai lịch, nhưng nhìn qua hình như cũng không có uy hiếp, cho nên hần rất chuyên nghiệp kéo cửa ra nghênh khách.

Đối phương là một cô gái xinh đẹp khoảng 24, 25 tuổi, tóc xoăn dài, lông mi dài cộng thêm đôi chân dài, áo khoác da dê rất bắt mắt cùng đôi boots dài đến đầu gối, nhìn vào cảm giác cô gái này vừa nét nhu hòa của phụ nữ lại có nét bướng bỉnh. Ánh mắt sắc bén cùng khóe miệng có chút ngạo mạn, kiểu gương mặt phụ nữ anh khí thế này không thấy nhiều, nhưng sau đó Trương Thần Phong lại phát hiện ra khí chất của nàng thực sự sắc sảo vô tình, mà lại là kiểu sắc sảo cực kỳ rõ ràng.

Hiển nhiên, đối phương khi nhìn thấy Trương Thần Phong có vẻ rất giật mình, với lại nàng còn bắt đầu bộ dạng nheo mắt khiêu khích, thân hình cao ráo cùng cái trán lơ đãng mang nét lạnh lùng thần nhiên cực kỳ giống một người.

11. Quyển 1 - Chương 9

“Anh là ai? Sao lại ở trong nhà anh tôi?”

Đúng là không phải người một nhà thì không được tiến vào cổng nhà nửa bước. Có thể hiểu được hai anh em này đều rất ghê gớm.

“Tôi là ——” Trương Thần Phong nhất thời cũng không biết giới thiệu bản thân thế nào, “Trương Thần Phong, với anh của cô là...”

Mỹ nữ không quan tâm cốt lõi lời hần, hỏi thẳng vào vấn đề: “Các người sống cùng một chỗ đã bao lâu?” Nàng cũng không chút khách khí khóa cửa vào, phía sau còn kéo thêm hai cái vali.

Trương Thần Phong cảm thấy ý của cô nàng khá là cổ quái, nhưng cũng không định giấu diếm: “Không tính là lâu đi.”

“Nói vậy khác gì chưa nói.” Nàng tùy ý phẩy tay, trước cửa xỏ vào đôi dép đi trong nhà, “Không muốn nói thì quên đi. Cứ gọi tôi là Giai Nhạc, phòng cho khách ở kia đúng không?”

Ngoại trừ Trương Bằng Cầm, Trương Thần Phong chưa thấy qua phụ nữ mưa rền gió dữ thế này, đành phải nhún nhường cho ý kiến: “Tôi đang ngủ ở phòng khách.”

“Ngại quá, phiền anh đem đồ chuyển đến phòng ngủ của anh tôi, gian này tôi ở, ga giường tôi sẽ tự đổi.”

“Hà?”

Nhìn bộ dạng Trương Thần Phong không biết nên khóc hay cười, Hồng Giai Nhạc có điểm khó chịu: “Anh cùng Hồng Chính Thân không phải là quan hệ kia sao? Nếu không làm sao anh ấy để anh đến đây ở chứ! Anh là người đầu tiên tôi biết có thể được sống trong nhà anh ấy đấy, nên anh ấy sẽ không để ý việc anh đến phòng ngủ ở đâu. Ai bảo anh ấy mua cái chung cư nhỏ thế này. Ban đầu tôi còn tưởng anh trai muốn tự làm khổ mình, hóa ra là chơi ”kim ốc tàng kiều“, đúng là quá đáng, bảo sao không dám kiêu hãnh về nhà một chuyến.”

Nghe đối phương keng keng một trận quở trách, Trương Thần Phong không khỏi lùi sang một bên nhìn cô ấy nhanh nhẹn kéo vali vào gian phòng của mình, sau đó đi tới phòng khách tự nhiên ngồi xuống ghế sofa đơn, bắt đầu xoa mát cá chân.

“Thực là mệt chết, tôi qua đây nhất định phải bức vua thoái vị, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt. Đã sớm đoán được anh ấy có sức ép, không ngờ lại nghiêm trọng như thế. Anh em chúng tôi đúng là không hợp làm vừa lòng tất cả mọi người, lúc nào cũng phải chiến tranh với người nhà đến cùng, thế mới biết khẩu vị của bản thân có bao nhiêu kỳ lạ, cuối cùng mất toàn nhắm phải thể loại thú vị ghê gớm.”

Cái “thú vị ghê gớm” này là chỉ hấn sao? Trương Thần Phong nhún nhún vai có điểm cảm thấy vô lý, đành phải hợp tác thu dọn một đồng quần áo cùng đồ dùng sinh hoạt, đóng gói vác qua hành lang.

Bởi vì bầu không khí trong phòng thực sự rất quỷ dị, Trương Thần Phong đi vào gian phòng của Hồng Hồng Chính Thân đặt đồ đạc xuống rồi lại một lần nữa đi ra, nhìn thấy Hồng Giai Nhạc lúc này đã ngồi ở phòng khách sửa móng tay, đại tiểu thư này thật sự nửa điểm gò bó cũng không có.

Hai người đều tự giác mỗi người một góc, không ngoài dự đoán, Hồng Giai Nhạc lần thứ hai phá vỡ yên lặng, khơi mào đề tài mạnh bạo mới: “Các người chia phòng là vì che tai mắt người khác, định lừa mình dối người? Cho rằng vẫn có không gian riêng tư thì không bị mang tiếng sao? Đúng là ấu trĩ.”

...

Đã lĩnh giáo qua phong cách thẳng thừng của Hồng Giai Nhạc, cho nên Trương Thần Phong chỉ còn cách đối đáp lại: “Nhờ phúc của cô, bây giờ chúng tôi muốn hai người hai thế giới cũng khó.”

“Nói nhảm, đừng cho là tôi nghe không hiểu anh đang châm chọc tôi. Anh làm nghề gì?”

“Công tác quan hệ xã hội.”

Hồng Giai Nhạc cổ quái hỏi lại: “Ngừu lang?!”

“Host.” Trương Thần Phong một bên sửa chữa, một bên đi sang phía bên phải nàng ngồi xuống trên ghế dài.

“Dù sao thì cũng không khác nhau lắm.”

Đối với quan niệm của đại đa số, những người dính dáng tới vòng tròn luẩn quẩn của giới giải trí đều hỗn loạn cho là cùng một thể loại.

“Khác rất nhiều.”

“Được rồi được rồi, coi như anh có nghề nghiệp tốt đi.”

Cái gì mà “coi như”? Trương Thần Phong biết rõ trong mắt vị tiểu thư này, chính mình tuyệt đối không phải là người tốt.

“Anh thích anh trai tôi ở điểm nào?” Hồng Giai Nhạc tiếp tục cúi đầu sửa móng tay.

Trương Thần Phong thực sự nghiêm túc suy nghĩ tự hỏi tìm câu trả lời, nhưng bị Hồng Giai Nhạc lần thứ hai cắt đứt câu chuyện: “Thôi đi, làm sao anh nói sự thật cho tôi biết chứ.”

Nàng nghiêng người hướng đến Trương Thần Phong, trong mắt ẩn chứa tia sắc bén: “Không được làm khó Hồng Chính Thân, bất cứ lúc nào cũng không được! Bằng không ——” Hồng Giai Nhạc làm một động tác cắt cổ.

“Cô đối xử với mỗi tình nhân của anh ta đều nghiêm khắc thế này sao?”

Nàng đưa tay gác lên lưng ghế sofa: “Thành thật mà nói, những người trước đây không có ai được anh ấy coi trọng đến mức cho bước vào nhà cả, nên có thể nói, anh nhất định đủ đặc biệt đối với anh ấy đi?”

Trương Thần Phong thấy thú vị hỏi: “Cô xem chúng tôi là thể loại gì vậy?”

“Đừng cho là anh tôi nhìn anh thuận mắt thì anh có thể muốn làm gì thì làm. Trong nhà đã tạo một đồng áp lực cho anh ấy rồi, tôi không ngờ, thì ra anh ấy vẫn còn quan hệ với đàn ông.”

Hồng Giai Nhạc vừa nói đến đó, tiếng mở cửa chính vang lên, Hồng Chính Thân gần như là tông cửa xông vào.

Nửa tiếng trước anh vừa nhận được một mẫu tin nhắn của Hồng Giai Nhạc, nội dung là ——

Ha! Hồng Chính Thân, anh chắc chắn cái tên tiểu bạch kiểng quá đẹp trai ngạo mạn nuôi trong nhà này không phải là thể loại khốn kiếp chuyên lừa người chứ? Anh chắc chứ?

Có thể tưởng tượng được lúc Hồng Chính Thân nhận được tin nhắn này sắc mặt có bao nhiêu khó coi. Mặc dù việc Trương Thần Phong nhanh chóng quay về chung cư như thế khiến anh có chút khấn trương, vì không rõ hồi sáng hẳn gọi điện cho anh là muốn cùng hoàn toàn chấm dứt hay giảng hòa, hiện tại lại bị Hồng Giai Nhạc giữa đường nhảy ra quấy phá, anh muốn phát điên đến nơi rồi.

Không phải không biết rõ cách nói chuyện của em gái mình như thế nào, anh không muốn hai người kia có xung đột cùng hiểu lầm gì. Nên trước tiên Hồng Chính Thân phải chạy như bay về nhà.

Vừa vào cửa, đã chộp lấy Hồng Giai Nhạc từ sofa kéo lên: “Em qua đây làm gì hả?”

“Em đã nói với anh rồi, nếu anh không cùng em về nhà nói với ông già một câu, em sẽ tự mình tới tận cửa gọi anh về, anh tưởng em nói thế cho có lệ sao? Ông già thật không dễ dàng đáp ứng chuyện của em với Nhiếp Phong, anh lại nhắn tâm chỉ lo cho mình, không để ý đến em à?”

Gương mặt Hồng Giai Nhạc tỏ ra mọi chuyện vốn rất bình thường: “Em tạm thời ở lại chỗ này vài ngày, thằng nhóc này chung một phòng với anh đi, ở cùng một tòa chung cư là được rồi, còn phải học đòi người ta ” chúng ta muốn gặp mặt mỗi ngày, nhưng không nhất thiết phải ở chung một phòng “ , thế này có phải làm ra vẻ quá không a!”

Hồng Chính Thân vừa nghe đến câu này, không biết Hồng Giai Nhạc cùng Trương Thần Phong rốt cục lại nói bậy cái gì, có chút lo lắng: “Làm cái quỷ gì thế, biệt thự không ở lại đến đây quấy rối anh. Anh chỉ nói một lần này thôi, lập tức rời đi ngay, đừng có chọc anh.”

“Là anh chọc em trước, anh không giúp em, em cũng không giúp anh.” Hồng Giai Nhạc điếc không sợ súng, nói xong câu này liền tuyên bố đình chiến, trực tiếp mặc kệ anh, trở về phòng nghỉ cho khách.

.....

Cuối cùng, Hồng Chính Thân cũng không thắng được cô em gái quật cường này.

Trải qua sự việc hôm qua, hai gã đương sự đối mặt với nhau càng rơi vào cục diện bế tắc. Trương Thần Phong thấy Hồng Chính Thân từ đầu đến cuối không hề nhìn mình, thế là chủ động tiến lên một bước bắt chuyện: “Tôi... ngủ trên sofa phòng khách là được rồi.”

Hồng Chính Thân không trả lời, xoay về phòng ngủ của mình, năm phút sau lại đi ra. Lần này có chút trịnh trọng nhìn về phía hắn, trong mắt lấy lại vẻ thản nhiên: “Tôi mới dọn dẹp qua, cậu xếp đồ ra đi.”

Trương Thần Phong có chút kinh ngạc, xác nhận lạ không phải mình nghe nhầm.

Hắn cảm thấy mình giống như học sinh tiểu học lần đầu tiên đến trường mới câu nệ như vậy. Hôm nay bởi vì người thứ ba xuất hiện mà hai người đột nhiên gặp mặt, đến một câu nói qua cũng không có, trực tiếp chuyển luôn đến cùng một phòng, tiến độ này đúng là... nhảy một lúc lên ba cấp.

Trương Thần Phong không biết Hồng Chính Thân có chán ghét thế này không, bình thường hẳn lúc nào cũng có thể cảm nhận rõ ý đồ xấu của người khác đối với mình, thế mà hiện tại lại không muốn cố gắng tìm hiểu rõ suy nghĩ thực sự của Hồng Chính Thân.

Thực ra lần này cảm thấy đối phương cùng chính mình có mối liên hệ nào đó, không cách nào có thể diễn tả bằng ngôn ngữ, mơ mơ hồ hồ thế nào lại vào ở chung một phòng, khiến cho hắn nhất thời khó mà xác thực chuyện gì đang xảy ra cùng hoàn toàn thích ứng được.

Lúc Trương Thần Phong đi vào phòng của Hồng Chính Thân, không khí bay vào thoang thoang dâng lên một tầng hương bạch ngọc lan thanh thanh, cùng với mùi hương sữa tắm mà Hồng Chính Thân đặt trong phòng tắm, lúc này nhẹ nhàng dừng lại trên người Trương Thần Phong, giống như gãi ngứa lại bén nhọn khiêu

khích, cứ thế vững vàng chọc trúng linh hồn không chịu nổi khảo nghiệm của Hồng Chính Thân, dẫn đến một đạo kích thích mị tinh.

Hồi hộp từ lòng bàn chân thẳng lên tới trán, Hồng Chính Thân đối với biến hóa của cơ thể gần đây đã không còn xa lạ, chỉ tại lúc đối mặt với Trương Thần Phong, anh mới có một ít phản ứng sinh lý cực kỳ khó chịu, mà càng khó xử hơn nữa là anh lúc nào cũng phải chịu áp lực kìm hãm ham muốn đó.

Nhân lúc Trương Thần Phong cầm quần áo treo lên nửa bên còn lại trong tủ quần áo của anh, Hồng Chính Thân dời đi đường nhìn bốc lửa của mình: “Giai Nhạc là như vậy đó, cậu đừng chấp nó. Tôi vẫn còn việc cần quay lại tòa soạn, cậu... cứ tự nhiên.”

“Trước không phải anh từng cảnh cáo tôi, không được phép ra vào phòng của anh.”

Hồng Chính Thân nhân nhặt hỏi: “Lẽ nào cậu lại muốn mượn đi cái gì?”

“A, tôi còn không nhớ tới, nếu anh vô tình phát hiện mình thiếu đồ gì, nhớ kỹ tìm tôi đòi lại.”

“Tôi không nghĩ mình lại có khách trọ có loại thói quen loạn thất bát tao này.”

Trương Thần Phong có chút ngây ngốc mỉm cười một cái: “Hồng Chính Thân, nè —— phiền anh chiếu cố nhiều.”

Như thế đơn giản là hòa giải sao? Quan hệ giữa bọn họ rốt cục là trở nên càng đơn giản hay càng phức tạp, Trương Thần Phong cảm thấy chính mình cũng không thể nói rõ.

.....

Tám giờ tối, Hồng Chính Thân vẫn không về. Có người gõ cửa phòng ngủ của Hồng Chính Thân, mà có thể nói hiện tại cũng là phòng của Trương Thần Phong.

Hồng Giai Nhạc vác khuôn mặt uể oải đến bắt chuyện hân: “Anh, ra ăn cơm đi, anh không định học mấy gã cơ bắp tập thể hình ăn trứng gà qua ngày đấy chứ.”

Trương Thần Phong cho rằng đối phương sẽ coi mình như cỏ dại mà sống, không ngờ còn có đãi ngộ bữa tối, hân nghi hoặc đi về phía bàn ăn, thật sự nghi ngờ có phải mình hoa mắt không, bước chân không tự chủ được đến gần hơn tỷ nữa.

Đậu cô ve xào nấm hương, thịt bò hầm dưa, cá hấp pecca, canh đậu hũ, cũng được coi là một bữa tối khá là xa hoa.

“Cô tự làm? Mời tôi ăn cùng một bàn?” Trương Thần Phong được chăm sóc đậm ra hoảng sợ* (thụ sủng nhược kinh).

“Không lẽ lại ra quán rượu của bán đảo gọi à, hai cái người đàn ông này, tưởng mình đang sống ở kỷ Jura sao? Đồ ăn dự trữ trong tủ lạnh cũng không có.” Hồng Giai Nhạc một bên oán giận một bên ngồi xuống đối diện Trương Thần Phong: “Tôi vừa mới ra ngoài siêu thị mua đồ ăn đủ cho ba ngày, lẽ nào anh trai tôi chưa bao giờ về nhà ăn cơm tối sao?”

“Ách.” Thực ra Trương Thần Phong cũng không rõ lắm, dù sao thì hân cũng chưa từng cùng Hồng Chính Thân ăn bữa tối ở chung cư. “Anh ta không về ăn được.”

Hồng Giai Nhạc quảng cho Trương Thần Phong một cái nhìn đầy xem thường: “Nếu là phụ nữ, còn có động lực về nhà ăn cơm, thế mà lại đi tìm thể loại đàn ông bình hoa, đúng là không có tác dụng gì.”

“Này, muốn nói xấu người khác, trước tiên có phải nên mời đương sự tránh đi một lát không?” Nói qua nói lại, đã lại cười meo meo ăn tiếp, ừm, cô gái này mặc dù ác miệng, tài nấu ăn không tồi, chẳng qua không mấy đàn ông chịu hưởng thụ nổi cái diễm phúc này.

Mặt Hồng Giai Nhạc thản nhiên: “Thực ngại quá, tôi chưa bao giờ nói xấu sau lưng người khác, cho nên toàn nói thật trước mặt thôi, miễn cho có người lại tưởng mình tốt quá rồi, làm sai chuyện gì còn không biết.”

Trương Thần Phong lại không sợ chết nói: “Bát canh này hơi mặn thì phải.”

Hồng Giai Nhạc nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đúng vậy, tôi bỏ độc xuống đây, mặn là đương nhiên.”

“Có độc thì tôi cũng phải coi như thuốc bổ mà ăn a, đây là do bàn tay xinh đẹp làm ra mà.”

“Anh coi chừng đấy! Đừng đem thủ đoạn trù trừ ngư lang của anh dùng lên đầu bà đây, còn dám mặt dày liếc mắt đưa tình tôi, tôi lập tức bảo Hồng Chính Thân đem anh đá ra ngoài!”

Trương Thần Phong chép chép miệng, cười đến rất tà ác: “Anh ta không nỡ đá đâu.”

“Anh!”

Đúng lúc Hồng Chính Thân lần thứ hai đẩy cửa ra thì bắt gặp cảnh em gái mình dùng ngón trỏ chỉ khuôn mặt cười xấu xa của Trương Thần Phong, đành ho nhẹ một tiếng.

Hồng Giai Nhạc thu hồi ngón tay, giả vờ thân thiện với Trương Thần Phong cười nói: “Anh không nên chỉ lo ăn một mình đi?”

Trương Thần Phong vẫn ăn không ngừng, tùy tiện hướng Hồng Chính Thân vẫy vẫy tay: “Qua đây cùng ăn cơm đi.”

“Vô tâm vô phế.” Hồng Giai Nhạc mắng một câu, bỏ đĩa lại quay về phòng đi, sắp đi còn nói một câu, “Ăn xong nhớ rửa bát!”

Trước giờ quen ăn cơm Tây, rất ít khi phải rửa nhiều bát như vậy, chẳng qua lần này đứng dưới mái hiên người ta, Trương Thần Phong quyết định thành thật cống hiến.

Do dự một hồi, cuối cùng vẫn trù trù cái tạp dề không được dùng quá mấy lần vào người, đi tới vòi nước chỗ bồn rửa bát. Hắn vừa xong thì phát hiện Hồng Chính Thân đã lặng yên đi tới phía sau hắn, rất tự nhiên đoạt lấy một cái đĩa, dùng khăn lau khô nước bỏ vào tủ bát.

“Mọi lần buổi tối anh ăn gì?”

Không nghĩ tới Trương Thần Phong sẽ mở miệng hỏi loại vấn đề hiếm có này, Hồng Chính Thân giật mình: “Ăn trong công ty.”

“Hồng Giai Nhạc không quen với sự xuất hiện của tôi.” Trương Thần Phong sau khi ăn cơm của người ta vẫn quyết định nói một câu công bằng: “Chẳng qua không sao cả, cô ấy nấu ăn rất ngon.”

“Đừng để ý nó, còn tưởng cậu chiếm tiện nghi nó kìa.”

“Cô ấy lợi hại như vậy, ai dám chứ.” Trương Thần Phong đưa cái đĩa cuối cùng cho Hồng Chính Thân, “Anh định giải thích với cô ấy... Chuyện của chúng ta thế nào?”

“Chúng ta thì có chuyện gì?” Hồng Chính Thân đem đĩa gỗ lồng ngực Trương Thần Phong, gương mặt bình tĩnh nhìn không ra bất kỳ cảm xúc gì: “Tôi có dự cảm, cậu sẽ rất nhanh chóng chuyển đi.”

Trương Thần Phong cười như không cười: “Xem ra, tôi ở chỗ này không được hoan nghênh lắm nhỉ.”

“Chỉ là không muốn quấy rầy đến cậu, tôi không biết làm thế nào mới có thể ở chung với cậu một cách tự nhiên.”

“Anh nói vậy, tôi sẽ nghĩ là anh đang khen tôi đấy.” Trương Thần Phong đoạt lấy khăn lau trên tay anh, sau đó tiến lên nửa bước dán lấy chóp mũi đối phương, gần đến mức chỉ cách khoảng nửa cái móng tay, khiến cho Hồng Chính Thân phải đem đường nhìn dời xuống sàn nhà, khí áp xung quanh cũng lập tức thấp đến tận cùng.

“Nếu như người phát cuồng vì tôi là anh, tôi trái lại rất vừa ý. Nói thật, anh là người đàn ông tốt nhất mà tôi từng tiếp xúc qua, tôi có phải nên tuân theo tinh thần của Quang Vũ, bắt lấy cơ hội này trải nghiệm một lần trong đời không nhỉ? Nếu như đối tượng là anh, tôi thực sự không ngại thử xem một lần.”

“Tôi sợ cậu chơi đến nghiện rồi lại không dứt ra được.” Hồng Chính Thân lạnh lùng tổng kết, sau đó nhẹ nhàng đẩy hắn ra, bước chân không chút nào dừng lại trở về phòng ngủ.

.....

Cửa vừa đóng lại, lập tức cổ hết sức lấy về mặt ngực trang thoải mái nhất có thể, Hồng Chính Thân sống lưng thẳng tắp ngồi trên ngăn tủ, không dám nhúc nhích lấy nửa bước.

Dùng sức lau mặt, nỗ lực giữ bình tĩnh, nhưng không có hiệu quả, tim đập như bão táp không ngăn lại được, dường như đã quen thói phản bội chủ nhân.

Trương Thần Phong, cậu đang đùa tôi sao? Vừa rồi một chút nhận thức tình hình hiện tại cũng không có, cậu còn dám ve vãn tôi?! Mẹ nó ai báo động trước cho tôi biết được không!

“Rốt cuộc cậu đang nghĩ gì...” Hồng Chính Thân có chút chán nản thuận chân trút giầy đá khung ảnh một cái vào góc tường, lồng kính “ba” một tiếng nứt ra.

Trương Thần Phong ở ngoài không biết gì, một mình gác cánh tay ngồi trên sofa phòng khách, mở TV chọn kênh, nhấp một ngụm café tự pha, cảm thấy hương vị kém xa so với café của Hồng Chính Thân pha.

Mắt thỉnh thoảng vô tình liếc về phía phòng ngủ, nhưng ngay lập tức thu hồi. Hắn thấy mình thế này thật khác thường, thậm chí tâm tình có chút hỗn loạn.

Trong quá khứ, chỉ trong bầu không khí cực độ gò bó căng thẳng loại khăn trương này mới có thể bị kích phát, chẳng hạn như kế hoạch tấn công tổ chức Kameta đã sắp xếp chu toàn suýt nữa bị bại lộ, hay là vụ giành lại con tin từ tên sát thủ liên hoàn khét tiếng.

Thường ngày thả ra vô số đạn khói chỉ để cho người khác nghĩ rằng mình có nguyên tắc lập trường rất vững vàng. Hiện tại thì sao? Bởi vì một người đàn ông mình vừa ý tùy tiện phát ra vài ám hiệu, mới đầu trợn tuyền đã bắt đầu luống cuống, còn mơ hồ không kịp bật cơ chế phòng thủ, cuối cùng còn tưởng có thể tránh làm chính mình bị thương. A, đúng là buồn cười.

Trương Thần Phong lúc này đang giằng co mười mấy phút với cái TV, con sư tử châu Phi cũng không thể khiến hắn chú ý được, đường nhìn vẫn tập trung vào màn hình, nhưng ánh mắt thì ngược lại. Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng hiện tại hắn đúng là chỉ nghĩ đến làm tình, đầu óc toàn hình ảnh Hồng Chính Thân dưới thân hắn ướt đầm mồ hôi thở dốc.

Cứ mỗi khi Hồng Chính Thân tới gần, chính mình như bị một luồng nhiệt đánh trúng, lần này không phải do thuốc hay dục cầu bất mãn, mà bởi vì hắn nhìn thấy được dục vọng trong mắt Hồng Chính Thân, trần trụi phiến tình như thế, vô duyên vô cớ làm hắn tan chảy.

Không biết thế nào, sắc mặt ửng hồng của đối phương mang dư vị sau cao trào chưa tan biến hết lại gợi cảm câu hồn đến thế, cứ như vậy thoáng chốc hiện ra, hoàn toàn không khống chế được.

Vốn là chuyên gia tâm lý Trương Thần Phong đương nhiên biết rõ việc này có ý nghĩa gì. Tựa như thiếu niên mới nếm thử trái cấm, ngoại trừ ăn với ngủ, đều chỉ nghĩ linh tinh. Cứ tưởng rằng hắn sẽ rời khỏi chung cư này, trở lại thế giới của chính mình, nhưng bản thân không theo ý mình bắt đầu si mê loại quan hệ giống hoa trong gương, trắng trong nước này, hắn bắt đầu nảy sinh tình cảm với Hồng Chính Thân.

Sự chiếm hữu đêm qua càng giống như một loại nghiệm chứng và bộc lộ cảm xúc thật sự. Chắc chắn anh ta không thể trở thành tình nhân bí mật của mình, nhưng dù chỉ lên giường một lần, Trương Thần Phong vẫn ích kỷ cho rằng hiện nay Hồng Chính Thân nên chỉ là của một mình hắn. Ít nhất là trong thời gian qua lại này, hắn vẫn có quyền chiếm hữu tuyệt đối.

Mặc dù loại kích tình này chỉ xuất phát từ sự mới mẻ cùng thăm dò, trở thành giả thiết mê luyến ngắn ngủi, nhưng những biến đổi tâm lý này đều không có vẻ gì đáng trách, giống như trước đây đặc biệt thích Vivienne vậy. Trương Thần Phong tự cho rằng những sự hấp dẫn này bản chất đều là một dạng.

Cho nên, từ giờ trở đi, hắn theo nhu cầu hình thành thói quen có thể chấp nhận một đàn ông thực sự, mà người đàn ông này phải thuộc về hắn. Cho đến khi mình tự nguyện rời khỏi chung cư này, chính thức quay về Quang Vũ, mới coi như là vì đoạn gặp gỡ này làm một cái kết hoàn mỹ.

Ảo tưởng xu hướng tâm lý bình thường làm cho Trương Thần Phong cảm thấy an toàn, cũng đối với thứ tình cảm xa lạ phát sinh không khống chế được này an ủi chính mình: Quyết định như vậy chỉ dùng vào những thời điểm thích hợp.

Mà trước mắt, muốn cùng Hồng Chính Thân ở cùng một chỗ, chính là thời điểm vô cùng thích hợp.

/

/

/

...

.....

Đây là lần thứ hai đi vào phòng ngủ này qua đêm, chỉ khác là lần này là trong tình trạng hoàn toàn tỉnh táo.

Tuy rằng giường cũng đủ lớn, nhưng để hai người đàn ông trưởng thành thanh tâm quả dục cũng là việc khó. Cho nên lúc Trương Thần Phong chuẩn bị vào phòng Hồng Chính Thân thì đêm đã khuya. Hồng Chính Thân không có vẻ mệt mỏi, chỉ là an tĩnh ngồi ở trên giường lật xem tạp chí tài chính buổi sáng vừa đưa đến.

Đèn đầu giường mở bên cạnh, màu sắc có chút hôn ám, luồng khí lưu bị người từ bên ngoài đến vô tình làm đảo loạn, một cỗ nhiệt nhẹ nhàng lan tỏa. Hồng Chính Thân thoáng ngẩng đầu, cùng người vừa khóa cửa tiến vào phòng ngủ chạm ánh mắt, xem ra tối nay dù không muốn cũng phải lần thứ hai mất ngủ rồi.

Mỗi một bước Trương Thần Phong đến gần, cảm giác nặng trĩu nơi đáy lòng Hồng Chính Thân lại càng rõ ràng. Lồng ngực dần dần cảm nhận được luồng nhiệt khí đi qua. Có thể vừa rồi do dùng sức bình tĩnh lại trong trạng thái quá căng thẳng mà cảm xúc lúc này trực tiếp lan tràn trên người đối phương.

Trương Thần Phong yên lặng nhìn kỹ vẻ mặt của anh, đột nhiên mở miệng nói: “Xin lỗi, tôi không chuẩn bị sofa để ngủ.”

Sau đó, nửa quỳ trên giường dán sát lấy Hồng Chính Thân, thuận lợi rút ra chướng ngại vật trước mặt hắn — quyển tạp chí, vứt sang một bên. Nhiệt độ thiêu đốt trong mắt hắn khiến cho Hồng Chính Thân phải thu hồi đường nhìn, lúc chỉ còn cách nhau 1 cm, Hồng Chính Thân như ngừng thở, nhưng không né tránh.

Không biết nhìn qua bao lâu, Hồng Chính Thân mới thấp giọng hỏi: “Cậu biết rõ mình đang làm gì chứ...” Cảm xúc hoang mang giữa hai người đã bị đối phương trực tiếp đi qua lấp kín bờ môi của, nuốt trọn lời nói đang dang dở.

Vị đạo nam tính quen thuộc này ngập tràn khoang miệng, trấn an nội tâm đang xao động, bị ký ức về người đàn ông này dưới thân quần quýt si mê một lần nữa hiện ra trong đầu, thân thể đáp lại so với ý chí của bản thân thành thực hơn nhiều lắm.

Nụ hôn này từ nông đến sâu, mang theo một tia cuồng dã bá đạo, cuối cùng biến thành dùng sức hút cùng gặm cắn, dần dần dời xuống căn cổ, xoắn lên áo ngủ, theo cổ áo liếm lộng vai gáy anh, lại tại xương quai xanh cùng hầu kết tinh tế lưu luyến, Hồng Chính Thân cảm nhận rõ sóng nhiệt đang tập trung lại dưới thân, làn da nơi lồng bàn tay căng đến phát đau, lồng ngực phập phồng dữ dội, màng tai cũng chấn động phình lên, Hồng Chính Thân không tự chủ được mê muội đáp lại đối phương.

Trương Thần Phong cảm nhận được đối phương đột nhiên chủ động, vô ý thức dừng lại một lúc, nghiêng người ngã lên giường, Hồng Chính Thân đặt nụ hôn lên hai gò má cùng cằm hắn, ngón tay bắt đầu hoạt động, tiếp theo môi nhanh chóng ngậm lấy một điểm nổi lên trên ngực.

Quần áo cùng da thịt thấm ướt ma sát đầy khoái cảm, lực đạo của đầu lưỡi càng ngày càng biến hóa, bị cảm giác bao bọc ấm áp xa lạ mà đầy kích thích, Trương Thần Phong không kiềm chế được thở dốc.

Trương Thần Phong không ngờ đối phương tích cực đáp lại cảm giác sẽ mỹ diệu như thế, cả người không khỏi run rẩy bắt đầu rên rỉ, dần dần thả lỏng toàn thân, vong tình hưởng thụ sự dịu dàng lại mạnh mẽ cấp bách từ một người đàn ông khác.

Màn dạo đầu tiến hành đến giai đoạn gay cấn, Trương Thần Phong nhận ra nếu đối phương còn tiến thêm bước nữa, chính mình sẽ không chịu được, liền vòng tay ôm lấy sau gáy Hồng Chính Thân, kéo anh đến trước mặt, sau đó xoay người một cái nửa đè lên anh.

Hai người ở giữa tình dục nồng đậm bị cắn nuốt bao vây đã không phải một hai lần, đối diện vài giây cũng có thể khiến bộ não sinh ra ảo giác trong nháy mắt, Trương Thần Phong cảm nhận một trận mê muội, cúi đầu ngang ngược nạy ra môi Hồng Chính Thân, cơ thể một bên ma sát sinh điện, một bên kích thích mãnh liệt cởi bỏ áo ngủ Hồng Chính Thân, nút buộc văng ra, lòng bàn tay men theo sống lưng đàn hồi trượt xuống phía dưới, dần dần xâm nhập lưng quần.

Ngoại trừ chiếm hữu, Trương Thần Phong nghĩ không ra phương thức nào tốt hơn để phát tiết ái dục phức tạp của chính mình.

Đang lúc tay kia nhiệt tình xoa bộ vị kiều ngạo của Hồng Chính Thân, hần nỗ lực chống lên nửa người trên để chống đỡ lại sự phản kháng bên dưới, Trương Thần Phong trước một bước áp chế anh, hai người có chút xô đẩy mãnh liệt, Trương Thần Phong đưa tay vào nơi bí mật liên tục xoa nắn lên xuống.

Mặt Hồng Chính Thân như bị thiêu cháy, anh không biết rõ tại sao mình luôn bị người đàn ông này lặp đi lặp lại nhiều lần chiếm được cơ hội, định dùng sức một cước đá hần xuống giường, thế nhưng lại mềm lòng, đối phương cứ thế đã đem hạ thể đặt trước lối vào.

Nhiệt tình mãnh liệt hôn đến thở dốc, Trương Thần Phong cố gắng kiềm chế, chậm rãi đẩy vào không làm anh bị thương, hai người giằng co vuốt ve, hạ thân đều ẩm ướt, Trương Thần Phong nhẹ nhàng cử động, Hồng Chính Thân chỉ cảm thấy mình đang bị trần trụi dò hỏi, cơ thể trước mặt đối phương như biến thành trong suốt, anh không muốn phát ra tiếng động khiến chính mình có vẻ càng thêm mềm yếu.

Trương Thần Phong lần này lại dụ dằng ngoài ý muốn, kiên nhẫn chờ người bên dưới thích ứng. Sau đó, Hồng Chính Thân phát hiện giữa lúc chính mình bị tấn công dồn dập cả trước lẫn sau thể mà lại có cảm giác.

Trương Thần Phong rất vừa ý tư thế này, có thể nhìn thấy rõ ràng biểu tình của đối phương. Nét mặt Hồng Chính Thân biểu lộ thống khổ cùng khoái cảm khiến dục vọng của Trương Thần Phong như muốn bùng nổ, càng muốn khiến người đàn ông gọi cảm này vì hần nhiệt huyết sôi trào rên rỉ hơn nữa.

Trương Thần Phong nâng chân Hồng Chính Thân lên, nương theo góc độ càng thâm nhập sâu thêm vài phần, chậm rãi mà mạnh mẽ, nỗ lực khống chế tiết tấu, mỗi lần ngấp sâu đến tận cùng mà lại hữu lực luật động, khiến nơi hạ thể giao hợp ma sát phát ra luồng nhiệt nóng bỏng.

Dần dần, mồ hôi nơi bụng hai người hòa làm một, tình hình chiến đấu ngày càng trở nên kịch liệt, Trương Thần Phong bắt đầu gia tăng lực đạo, thô bạo ra vào, Hồng Chính Thân gần như không chịu nổi, có ý muốn lùi lại, lại bị dục vọng như sóng dữ trực tiếp mang đến cao trào.

“Thật muốn làm anh thế này, a! A —— ”

Trương Thần Phong thỉnh thoảng nói mấy câu dâm tà khiến người ta hưng phấn, nhưng Hồng Chính Thân lúc này cảm thấy những âm thanh kia chậm chậm rời xa mang tai rồi, anh gần như nghe không được cũng nhìn không thấy, va chạm biên độ lớn khiến hông run rẩy co lại, thần trí hỗn loạn, cũng có lúc lơ đãng thất thần, ngửa người ra sau ngã ra giường, hạ thể Trương Thần Phong run rẩy tiết ra nhưng vẫn giữ lại trong cơ thể Hồng Chính Thân...

Lúc Hồng Chính Thân xuống giường, Trương Thần Phong chớp mắt không hề nhúc nhích. Mười năm phút sau, hần nhìn thấy Hồng Chính Thân đã tắm rửa xong từ phòng tắm đi ra, mặc một cái quần lót màu trắng.

Anh đến bên giường đối áo sômi, tư thế ưu nhã tự nhiên, từ góc độ của Trương Thần Phong có thể nhìn thấy cơ thể xinh đẹp cùng đường cong vân da mịn màng theo đường cong cột sống kéo dài đến câu hồn.

Hơi nước càng làm nổi bật làn da sẫm màu. Nắng sớm qua rèm cửa sổ chiếu vào, chân thực phác họa cánh tay, bờ mông săn chắc, đôi chân thon dài chân, vòng eo mềm dẻo, cường kiện mà cuồng dã mang ý vị thiên nhiên thanh khiết, chính là một vẻ đẹp diễm lệ cao quý.

Trương Thần Phong cảm thấy mình lúc đó có điểm thác loạn rồi, thế mà còn cảm thấy một người đàn ông gọi cảm đến chảy máu mũi, đối phương cũng không phải mỹ thiếu niên nhỏ nhắn thon dài, cũng không phải nam thần tượng tươi mát, mà là mang vẻ thành thực đậm khí chất nam tính của một người đàn ông chân chính, mà hần lại tự nhận mình là người có tính hướng trong sáng, có thể đối với đối tượng thế này tùy thời tùy chỗ động dục, thế nào lại thư giãn đến vậy?

Hồng Chính Thân khi mặc quần áo thì cánh tay mở rộng, đường cong hoàn hảo ưu mỹ dễ khiến người ta ảo tưởng, Trương Thần Phong rất rõ ràng sự hấp dẫn thuần túy này có nguy cơ bộc lộ bất cứ lúc nào, dù cho chính mình lại lớn mật, chọn ai không chọn, lại không ngờ lại vì một người đàn ông có thân thể nam tính tương đương hẳn như vậy càng phá vỡ tính hướng.

Cứ như vậy, cách hai, ba mét, Trương Thần Phong vẫn có thể cảm nhận được hương vị của Hồng Chính Thân, thỉnh thoảng bay qua khiến hắn say mê cố chấp gần như kịch liệt đến điên cuồng. Một lần chìm đắm đã khiến chính mình sợ hãi loại công kích này, mãnh liệt đánh vào linh hồn cô độc, khiến người ta không khỏi cảm thấy ngọt ngào mà đau đớn.

Thỉnh thoảng, sự không bình tĩnh này khiến Trương Thần Phong cảm thấy không thể chấp nhận, nhưng cứ khi nào luồng khí ấm áp do thân thể này đi ngang qua mà đến, hắn lập tức quên hết tất cả việc dùng lý trí chữa trị.

Hồng Chính Thân tựa hồ đã cảm giác được đường nhìn nóng rực đến từ phía sau, động tác hơi ngừng lại, sau đó lại như không có việc gì tiếp tục đeo caravat. Buổi sáng hôm nay còn có cuộc gặp một đám nhà văn hóa cùng nhà văn quan trọng, phải nghiêm chỉnh tham dự.

Cho đến khi chuẩn bị ra khỏi phòng ngủ, Hồng Chính Thân vẫn quay đầu nhìn phía sau một cái, ai ngờ cũng cùng lúc gặp được ánh mắt Trương Thần Phong đang nhìn lại, mà thần tình đối phương tựa như một con mèo lớn, có một chút mệt mỏi cùng thối mẫn, thoải mái giãn ra thân thể, dùng một ánh mắt như xem xét con mèo nhìn anh.

Hồng Chính Thân bỗng cảm thấy một trận vô lực không thể tránh được, anh che đi khóe miệng cười khổ, che đi khuôn mặt đang bén nhiệt cấp tốc rời đi.

Trong lúc đóng cửa, nghe tiếng động vật cỡ lớn trên giường hướng anh nói một câu: “Ngày mai ngày nghỉ, Quang Vũ muốn phỏng vấn người mới, anh cùng tôi đi chứ.”

Hồng Chính Thân vốn định đập lại “liên quan gì tôi”, nhưng vẫn là lịch sự ném qua một câu: “Tôi có việc rồi.”

Trương Thần Phong còn chưa kịp tiêu hóa đáp án lạnh lẽo này, cửa phòng trước mặt hắn đã “phanh” một tiếng khép lại.

“Hồng Chính Thân...” Trương Thần Phong dùng khuỷu tay chống cơ thể xích lô lên, giống như đâm chiêu thì thảo lăm nhăm cái tên này, bên khóe miệng nhếch lên một cái cười khê ái muội cùng bất đắc dĩ.

12. Quyển 1 - Chương 10

Một buổi sáng qua đi, lúc Hồng Chính Thân rảnh rỗi nhìn đồng hồ đã là mười hai giờ trưa. Điện thoại có hai cuộc gọi nhờ, đều là của người anh không hiểu tại sao lại gọi tới.

Hồng Chính Thân tiến đi một đám sếp lớn sếp nhỏ, một mình ở lại trong phòng hội nghị trống trải, dần dần phát ngốc đến xuất thần.

Nỗi khổ não hiện tại của anh sợ rằng không phải người bình thường có thể chịu được. Chỉ cần nghĩ đến người tên Trương Thần Phong này, đầu óc lại trở nên hỗn loạn. Lẽ ra chỉ nên cùng hắn làm bạn bè bình thường, thế nhưng cuối cùng lại tung hô hết, không những không một bước dứt khoát ra đi, lại còn vô lại kéo người ta xuống nước. Bây giờ thì hay rồi, thật tốt quá! Ngày ngày dây dưa, không biết làm sao dứt ra được.

Đã khiến người thân đau đầu, còn muốn làm ra bộ dạng không sao cả.

Gần như liều chết khi để cho người nhà biết rõ mọi chuyện, còn muốn giả vờ bình an vô sự.

Quan hệ với Trương Thần Phong, khó nghe mà nói, chính là bạn tình. Hồng Chính Thân cho tới bây giờ cũng không hề chờ mong đối phương sẽ cho anh cái gọi là tình cảm đáp lại, mà có cho thật, anh cũng không dám nhận, càng khó đoán được sau này sẽ tiếp tục thế nào.

Đã nhiều năm qua, gần như biết rõ mình không phải thể loại sẽ nói chuyện yêu đương với người khác nữa. Nhưng lần này đối tượng lại là Trương Thần Phong, khiến anh cảm thấy rất khổ sở.

Cho dù không hiểu phải đến mức như thế nào mới gọi là yêu, nhưng cũng không thể ngu xuẩn lãng phí tình cảm của mình được, nếu không sớm phát hiện ra, để lâu dần, lừa mình dối người quá nhiều chuyện, bản thân cũng sẽ không vui vẻ.

Hồng Chính Thân đối với tình trạng này âm thầm hạ quyết tâm, anh ấn điện thoại bấm dãy số gọi lại: “Tìm tôi?”

Trương Thần Phong cũng nghe được giọng nói cho có lệ, chẳng qua hắn đã có chút quen với thái độ lúc nóng lúc lạnh của đối phương: “Tôi đang dưới lầu công ty của anh, anh xuống đây đi.”

Hồng Chính Thân có chút kinh ngạc, đành phải đi ra khỏi hội trường hướng về phía thang máy: “Có chuyện gì?”

“Anh có cần phải hỏi tôi như thế không? Không có việc gì thì không thể tới tìm anh?”

.....

Năm phút sau, Hồng Chính Thân theo thông báo trong điện thoại, ra đến bậc thang ngoài sảnh tòa nhà, dễ dàng nhận ra Trương Thần Phong luôn luôn là trung tâm của sự chú ý.

Trương Thần Phong vừa quay đầu, nhìn thấy đường nét rõ ràng anh khí bức người của Hồng Chính Thân, tim không tránh khỏi tự nhiên nhảy lên vài nhịp, hắn thu đôi chân dài từ bậc thang đứng lên, sau đó nhìn theo ánh mắt hồ nghi của Hồng Chính Thân quăng đến con chiến mã chói mắt dưới sân thì dừng lại: Vành thép đúc vững chắc sáng bóng, khung xe mất cáo mang phong cách hoang dã, phóng khoáng, toàn bộ là màu đen còn có họa tiết hỏa diễm.

Trương Thần Phong cười khổ một cái, giới thiệu tọa kỵ mới: “Xe thể thao hai bánh Aprilia cũ, tính năng cũng không tệ. Tôi mới tân trang lại một lượt, có muốn đi thử không?”

Hôm nay Trương Thần Phong mặc trang phục sáng màu, áo khoác dài, quần jean cùng một đôi giày cao cổ tương xứng, mạnh mẽ phóng khoáng, thật là thu hút đến nỗi người qua đường đều nhìn không được nhìn lại vài lần.

Hồng Chính Thân không muốn để thái độ thờ ơ của mình biểu hiện ra quá rõ ràng, cố vũ cho đối phương kiêu ngạo, thế là nghĩ một đằng nói một nẻo: “Rất đẹp, nhưng tôi không ngồi ghế sau xe máy, cậu đi đón mấy em học sinh là hợp rồi.”

“Ha! Biết ngay anh sẽ nói như thế.” Hắn dứt khoát đem mũ bảo hiểm ném cho Hồng Chính Thân, “Tôi đây ngồi ghế sau cũng được.”

Tuy rằng hình tượng ngày hôm nay của mình cùng với phong cách của chiếc xe phân khối lớn này không hợp nhau, nhưng đã là đàn ông, rất khó mà không thích thể loại chiến mã đầy tính mạo hiểm này, một đường xé gió mà đi chắc chắn sẽ cực kỳ phóng túng cùng vui sướng.

Dùng khí lực rất lớn cưỡng lại sự hấp dẫn này, Hồng Chính Thân nghe chính mình tối tăm nói: ” đi giáo dục thực.” Buổi chiều hai giờ rưỡi tôi còn phải đi

Trương Thần Phong nhìn đồng hồ trên cổ tay: “Còn hai cái giờ nữa, đủ.”

“Vẫn là thôi đi.” Hồng Chính Thân nói xong xoay người lên bậc, chuẩn bị quay lại công ty.

Lúc này cánh tay bị người phía sau vững vàng tóm lại, hai người lập tức hóa đá tại chỗ.

Trương Thần Phong bình tĩnh nhìn sườn mặt anh: “Gần đây mới khai trương một nhà hàng kiểu Âu lớn, có Salad Shopska chính gốc, nguyên liệu còn có hành tây, bánh kem Missouri làm cũng rất mịn, cùng đi đi.”

.....

Thế là, mười phút sau, bọn họ cùng ngồi ở ghế dài tràn ngập phong cách Địa Trung Hải trong góc. Món ăn trưa chỉ là lý do, đồ ngọt mới là chính. Hồng Chính Thân đã không phải lần đầu tiên nhìn thấy Trương Thần Phong không câu nệ gì ăn nhiều đồ ngọt thế này.

Trương Thần Phong cũng không để tâm sự yên lặng của hai người lúc này, thuận tay múc một thìa đầy bánh kem, nâng bàn tay đến trước mặt anh.

Biết rõ hành động này tại nơi công cộng đối với hai người đàn ông có phần quá thân mật, Trương Thần Phong lại vẫn cứ nghiêm túc một mực nâng thìa. Hồng Chính Thân cảm thấy hắn có chút ác ý, nhưng vẻ mặt của hắn lại có vẻ thẳng thắn không có nửa điểm trêu đùa, Hồng Chính Thân nhú mày.

Rất nhanh nhìn lướt qua xung quanh, xác định không khiến cho người khác chú ý, Hồng Chính Thân mới cự nự nuốt xuống miếng bánh kem này, ai ngờ Trương Thần Phong còn giơ lên tay kia, đầu ngón tay chạm vào khoe miệng anh, nhẹ lau đi mảnh vụn socola, Hồng Chính Thân như bị điện giật lập tức rút đầu lại.

Phản ứng kịch liệt của Hồng Chính Thân khiến Trương Thần Phong có chút ngoài ý muốn. Hắn nhướn mi – cứ như bị người ta hắt một gáo nước lạnh vậy, không hiểu sao lại cảm thấy uể oải ảo não, chẳng qua bên ngoài vẫn tỏ ra thoải mái trêu chọc, ôm cánh tay hỏi: “Hồng Chính Thân, rốt cuộc anh thích hay là không thích tôi vậy?”

Ánh mắt Hồng Chính Thân ở nơi khuất bóng lóe lên, sau đó lại khôi phục trầm tĩnh: “Đi ra ngoài ăn cơm làm mấy loại chuyện này, không phù hợp với chúng ta.”

Anh dừng lại một lúc lại nói tiếp, “Cho dù có làm qua, cũng không nhất thiết phải thích hay chán ghét đi? Tôi cho rằng... đây là nhận thức chung tối thiểu.”

“Lên giường cùng đàn ông, đối với anh mà nói không tính là cái gì? Tốt lắm! Tôi nói cho anh biết, với tôi mà nói, thế mà lại cùng một gã đàn ông triệt để làm rồi đấy! Cảm giác có bao nhiêu kỳ quái anh biết không?!”

Muốn bắt đầu làm nhục anh sao, Hồng Chính Thân có chút tự giễu: “Coi trọng cậu ngoại trừ Smith, vẫn còn rất nhiều người. Tôi không có cách nào chứng minh với cậu tôi không cùng loại với bọn họ. Cậu hẳn cũng không có hứng thú muốn biết rõ. Cậu sợ rồi sao? Làm với đàn ông, phải hi sinh cái gì đến mức nhìn cậu giống như mảnh thú bị dòng nước lũ làm bất an thế?”

Hồng Chính Thân nói không sai, bao nhiêu người mơ ước có được một người vẻ ngoài xuất sắc như Trương Thần Phong bên cạnh, nhưng không có một ai dám tỏ ra “không muốn khiến tôi phải chủ động cũng đừng ý lại tôi” như thế cả. Hồng Chính Thân đúng là người không chịu chấp nhận hiện thực, anh ta có nguyên tắc riêng của mình.

....

“Anh lạnh nhạt như thế tôi không quen, làm sao giờ?”

“Tôi vốn lạnh lùng như thế, cậu không quen có thể không cần quen, Trương Thần Phong ——” Hồng Chính Thân quyết định cùng hắn ngả bài, cũng là lần đầu tiên trịnh trọng gọi tên của đối phương như thế.

“Không riêng gì cậu, tôi cũng chơi không nổi. Cho dù hiện tại cậu cảm thấy mới mẻ, đến ngày mai tôi và cậu đều chán cả, việc gì phải tự làm xấu mặt? Cho nên... Tốt nhất không cần lưu lại nhiều kỷ niệm đẹp để làm gì, sẽ hay hơn.”

Không biết vì cái gì, người đàn ông luôn luôn mang hình tượng khiến người ta cảm nhận được vẻ lãnh tính cấm dục Hồng Chính Thân này, đến khi đổ xuống vỏ mặt nạ nghiêm chỉnh, cả người từ trên xuống dưới lại có thể lan tỏa thứ ánh sáng tà ác gợi cảm đến thế, khiến cho Trương Thần Phong thỉnh thoảng cảm thấy không biết phải làm sao.

Hắn vốn rất thông minh lại có thời gian tiếp xúc không hề ngắn, nhưng cho dù có thể thường xuyên nhìn thấu cách nghĩ của đối phương, cũng tìm không ra từ để phản bác, đây mới là điểm chết người.

“Đơn thuần chỉ làm bạn giường, lời nói của anh trái lại rất động viên tinh thần đấy. Hồng Chính Thân — anh thật mẹ nó so với tôi còn chơi ác hơn.” Trương Thần Phong lần này cười đến bí hiểm.

“Ngày đầu tiên nhìn thấy anh, biết ngay anh là cáo già, không phải oan đi? Bất cần chỉ biết đến công việc, không cố định với một ai cả – cho nên, anh sẽ vừa chán ghét lại vừa ước ao giống tôi – loại người sôi nổi thu hút người khác này đi? Nhưng hẳn là anh không biết rõ rồi, ở Hong Kong, tôi thực ra không hề có bạn bè.”

Hồng Chính Thân có chút giật mình giương mắt nhìn Trương Thần Phong đang tâm sự với mình kia, người kia lập tức thu được phản hồi, đột nhiên có chút đắc ý: “Biết được người như tôi thực ra lại sống rất thoải mái rất thất bại, có phải hay không rất đã nghiền?”

“Tôi không tin.” Gương mặt Hồng Chính Thân trở nên thoải mái. A, Trương Thần Phong không lo cô đơn, đây chỉ là đang kể chuyện, không cần anh đến bình luận.

Trương Thần Phong cũng không tranh cãi nữa, dứt khoát nói luôn điểm mấu chốt, hẳn cũng không muốn mọi chuyện như lọt vào sương mù, chơi không ra chơi đùa không ra đùa: “Trước khi tôi chuyển đi, chúng ta có thể làm tình nhân một thời gian được không? Anh không cảm thấy chúng ta có một số phương diện rất giống nhau sao?”

Hồng Chính Thân sững sốt, giống như không có biện pháp tiêu hóa lời nói của đối phương, lúc đẩy đĩa ra đứng lên, gương mặt đã không còn thể hiện thái độ gì: “Đã đến giờ, tôi phải đi.”

Đi cách ra được người đang ngồi vài bước lại lên giọng nói một câu, “Cậu tính tiền.”

Trương Thần Phong nhìn kỹ bóng lưng của anh cho đến khi biến mất tại hàng lang, ý cười trên mặt cũng không còn. Qua rất lâu, con người màu đen thâm thúy xẹt qua một tia sáng. Sau đó, Trương Thần Phong hoàn toàn yên lặng. Cho đến khi hẳn hơi kéo hạ khóe miệng, mặc dù đã cố gắng che giấu cảm xúc, nhưng không thành công: “Xem ra, anh thực sự mê đắm tôi”.

.....

Không biết có phải do thân thể quá nóng hay không, dự vọng vô duyên vô cớ trỗi dậy. Trương Thần Phong hồi tưởng lại lúc này vừa mới giúp anh lau đi vụn bánh kem, đầu dây thần kinh thu lại, ham muốn chôn giấu thật sâu ở nào đó cấp tốc hành lan tràn khắp đầu óc, hẳn rõ ràng cảm giác được luồng kích thích mãnh liệt từ ngón tay truyền lên vai gáy.

Nhớ tới lúc lướt qua cơ bụng rắn chắc tràn ngập tính đàn hồi cùng cái mông trắng mịn của Hồng Chính Thân, lỗ chân lông bắt đầu sôi sục mang theo kích thích khó nhịn, có chút miên man bất định, huyết dịch bên trong như đang bốc lên, khiến Trương Thần Phong rung mình một cái.

Đây chính là ăn tủy biết vị trong truyền thuyết sao...

Hắn vội vàng cầm lấy ly cà phê uống cạn, muốn cho nhiệt độ cơ thể mát đi một chút, nhưng phát hiện những ngón tay phải cầm ly đang rung động. Năm đó tay cầm súng lục M9 tự chế cũng không hề run lấy một lần, nhưng lại vì một người đàn ông mà chấn động không ngừng.

Trương Thần Phong phải thừa nhận, bọn họ mà tiếp xúc với nhau rất dễ dàng phát lửa, gặp phải đối tượng như vậy tỷ lệ không đến một phần vạn, chuyện này thực sự cũng làm bản thân hắn có chút khó xử.

Xem ra mình quá độ trầm mê cơ thể mang theo ảo giác cực hạn đó rồi, nếu như dám chơi đến cùng bất cứ giá nào như trong quá khứ, phải chăng người nọ cũng sẽ chấp nhận?

Trương Thần Phong biết rất rõ giai đoạn câu kéo này mình có thể duy trì bao lâu, bằng vào kinh nghiệm trước đây mà phán đoán, chưa từng vượt qua hai tháng. ” Hồng Chính Thân, xem ai chơi không nổi...”

Mấy ngày gần đây, Trương Thần Phong chỉ cần ở một mình một chỗ, sắc mặt lại không tránh khỏi hung ác nham hiểm, hẳn thở dài, giờ tay kêu người phục vụ tính tiền.

Mà ở một nơi khác, Hồng Chính Thân đã ra khỏi nhà hàng lúc này, lòng bàn chân giống như giẫm trên vải bông, nửa khắc cũng không dám nhớ lại Trương Thần Phong trước mặt mình thổ lộ cái gì, những lời đó khiến anh hoang mang đến trái tim cũng đột nhiên ngừng lại.

Mình điên rồi, sao lại nói với hắn những lời khôn nạn như thế, lẽ nào mày bị công kích mất đến mất trí rồi, mọi thứ cấm kỵ những tưởng đã đóng băng giờ lại muốn tan ra, xây dựng nên bao nhiêu lớp phòng bị như vậy cũng trở nên không chịu nổi một kích! Cứ ngỡ không còn ai có thể động chạm đến được.

Hiện tại cũng thật vi diệu, bọn họ rõ ràng trở thành bạn giường, không còn lấy nửa điểm cứu vãn được nữa. Hồng Chính Thân ngồi vào một chiếc taxi, ngồi vào ghế sau, ngẩng đầu lên suy sụp, thật sâu nhắm mắt lại.

.....

Đêm hôm đó, hai người đều rất gian nan đi vào giấc ngủ. Trương Thần Phong thậm chí không hề vượt quá ranh giới giữa giường, đè xuống dục vọng trong đầu, tập trung tinh lực nhắc chính mình —— coi người ngủ bên cạnh này chỉ là một người bạn đi, hôm nay đến đây chơi thôi, hẳn vốn rất giỏi kiểm soát bản thân, không đến nỗi hoàn toàn không nhận được.

Đến khi cảm thấy có thể một lần nữa bình tĩnh xem xét kỹ mối quan hệ làm cho hắn phải khốn đốn này thì Trương Thần Phong gần như khôi phục lại vẻ tự tại cùng tiêu sái.

.....

Sáng tinh mơ thức dậy này là cuối tuần, vì phân tán lực chú ý, Trương Thần Phong sáu giờ đã lết đến máy chạy bộ chạy được tới 5 km, định tắm một cái nhưng phát hiện cửa phòng đã treo biển “Đám Vào Chết Chắc”, đây là Hồng Giai Nhạc đặc chế, làm thêm một bước phân định rõ ràng địa bàn.

Bởi vì chạy rất nhanh, Trương Thần Phong cởi đến trên người chỉ còn bộ bó sát, áo T – shirt không tay, lộ ra vóc dáng hoàn hảo. Lúc này, cửa phòng tắm mở, Hồng Giai Nhạc đầu đội khăn đi ra, vừa nhìn thấy Trương Thần Phong ở đây, liền đem áo tắm che kín lại một chút, khẩu khí vẫn rất ghê gớm: “Này, anh dám đứng ở trước cửa rình trộm bản tiểu thư tắm là tội chết biết chưa!”

Trương Thần Phong làm bộ lơ đãng quét mắt qua bộ ngực của nàng, giả vờ xem thường trêu tức rằng: “Có cái gì dễ nhìn đâu.” Kỳ thực hắn đã bắt đầu thích con người Hồng Giai Nhạc này. “Tôi chẳng qua chỉ định dùng bồn tắm lớn mà thôi.”

Hồng Giai Nhạc tròn mắt: “Anh nói dối! Không thấy trước cửa treo bài tử sao? Một tên đàn ông cao lớn cần tắm cái gì, ẻo lả.”

Hồng Chính Thân chỉ thích vòi sen thoải mái, cho nên phòng tắm trong phòng ngủ không lắp bồn tắm lớn, Trương Thần Phong thì lại có khuynh hướng thích hưởng thụ, thỉnh thoảng phải ở trong nước suy nghĩ, khoảng thời gian này, chính là lúc hắn cảm thấy đầu óc tỉnh táo nhất.

“Cũng tốt, dù sao thì tôi cũng ưa sạch sẽ, dùng bồn tắm lớn người khác vừa dùng qua khả năng sẽ không thoải mái.”

“Trương tiên sinh a.” Hồng Giai Nhạc nheo mắt, không có ý tốt tới gần hắn, “Hôm nay bữa tối anh tự mình giải quyết đi, bản tiểu thư tôi không thoải mái, khả năng này một tuần không muốn nấu ăn, chẳng qua nếu anh tôi mở lời kêu gọi, có thể cho anh ấy đến ăn trong phòng tôi.”

Hồng Giai Nhạc nói xong liền đắc ý trở về phòng, trước khi đóng cửa ngoái đầu lại cười một cái, “Được rồi, bộ dạng chảy đầy mồ hôi bây giờ của anh cũng rất manly, chẳng qua bình hoa cũng vẫn chỉ là bình hoa, nếu về ngoài mà còn rất khó coi thì cũng không biết anh tôi sẽ thích anh vì cái gì.”

Cô nàng này đúng là đủ độc ác. Trương Thần Phong trên mặt vẫn mỉm cười, đồng thời hướng nàng phát tay, Hồng Giai Nhạc nhìn hắn cà lơ phát phơ không biết hồi cải, bực mình dùng sức đóng sầm cửa phòng.

Trương Thần Phong lắc đầu, đành phải lùi về phòng ngủ lựa chọn vòi hoa sen, vốn tưởng rằng Hồng Chính Thân còn ngủ, kết quả đẩy cửa ra, lại nhìn thấy người nọ đã đứng trước tủ chọn đồ.

Hồng Chính Thân quyết định lấy ra một cái anh rất ít chọn là quần jean, nhàn nhã thoải mái mặc vào. Trương Thần Phong chậm rãi đến gần, nghiêng đầu dùng khuỷu tay chống lên tủ quần áo, rõ ràng thưởng thức thân hình cao lớn của đối phương cùng động tác thử trang phục ưu nhã của anh.

Ngoài miệng nhện không được hỏi: “Định đi đâu sớm vậy?”

“Có việc.” Hồng Chính Thân cũng không nhìn hắn, tự biên tự diễn thông thả lấy ra một chiếc áo sơ mi khoác vào, tự cảm thấy không cần phải có nghĩa vụ báo cáo hành tung với “Khách trọ”.

Trương Thần Phong đối với người trước mặt cúc áo trước ngực còn chưa cài hết, nửa kín nửa hở, đang đứng trước gương to là Hồng Chính Thân, đột nhiên động tình, dường như có một bàn tay nhỏ trong góc tim hắn khẽ cào một cái, không nói câu nào mò đến tiếp cận đầu nguồn gây ra nguyên nhân kia.

Ma xui quỷ khiến, thứ tối hôm qua bị chèn ép đi xuống cứ như thế ngóc đầu trở lại, giống như có luồng nhiệt nóng bỏng chạy qua, tranh nhau chạy tới đỉnh đầu, cũng không có dấu hiệu ngừng lại.

Trương Thần Phong cũng không biết mình bị làm sao, lẽ nào thực sự NGHIỆN rồi?

Khi hắn còn không thèm bắt đầu tìm đáp án thì phát hiện chính mình đã chạy tới phía sau Hồng Chính Thân, cánh tay phải không tự giác ôm vai hắn, hắn đem mũi tiến đến tai Hồng Chính Thân nhẹ nhàng thổi xuống, hơi thở nóng rực bay đến hai má đối phương, khiến cho xúc giác thoảng chốc nóng lên, lúc này Hồng Chính Thân đang nhìn thẳng vào bóng hai người trong tấm kính dài, bọn họ đứng cạnh nhau tiếp xúc cực kỳ thân mật.

Nhìn từ phía sau người đàn ông này, lập thể tinh xảo giống như một kiệt tác nghệ thuật, anh có thể khiến cho những người xung quanh vì mình buồn bã thất sắc bất cứ lúc nào.

Hồng Chính Thân cảm nhận được hương vị thanh đậm của mồ hôi trên cơ thể hắn sau khi vận động, giống như có hormone kích thích vậy, khiến cho đầu óc anh nhất thời sản sinh một cỗ mê muội cuồng liệt.

Khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Hồng Chính Thân rất nhanh chóng trở nên lung túng, anh theo thói quen nhíu mày, bởi vì chán ghét chính mình thế này.

Bị người dắt mũi đi không phải phong cách của anh, cho dù anh thích Trương Thần Phong, cũng không cho phép loại quan hệ này có đến vượt qua giới hạn trên giường.

Hồng Chính Thân không tự xưng là thánh nhân, nhưng cũng không muốn có khả năng sau này lộ ra bản tính thật lại khiến đối tượng của anh bài xích một cách nhục nhã.

Trương Thần Phong càng làm càn, Hồng Chính Thân lại càng giữ khoảng cách, anh không cho phép chính mình tiếp tục huyền tưởng đắm chìm.

Thì ra Hồng Chính Thân này, vừa muốn có tình cảm lại vừa muốn lảng tránh.

Khi đó, Trương Thần Phong đã dần dần đem hai tay chuyển qua trước ngực Hồng Chính Thân, sau đó đem cổ áo sơ mi nhẹ nhàng cởi ra, Hồng Chính Thân bắt đầu giấy dựa, Trương Thần Phong lại kéo mạnh xuống, tay phải lập tức bao vây lấy hạ thân của Hồng Chính Thân, cổ tay đảo một vòng, sau đó nắm chặt lại.

Hồng Chính Thân lúc này mới biết được đối phương muốn đến thực sự, nhất thời cũng có chút trở tay không kịp, vừa rồi thần thái còn lơ đãng thản nhiên bây giờ đã hiện ra vài phần không kiên nhẫn cảnh cáo, anh muốn giọng nói của mình trở nên gay gắt, nghiêm túc hơn, nhưng không thành công:

“Đừng nháo, tôi nói còn có việc.”

Trương Thần Phong gặm vành tai anh ép hỏi: “Anh muốn đi đâu?”

Để giảm bớt thời gian giằng co, Hồng Chính Thân trực tiếp đáp: “Tiễn người ra sân bay.”

Trương Thần Phong vẫn tiếp tục ép sát: “Tiễn ai? Cấp trên hay là —— bạn gái?”

Hồng Chính Thân không rõ tại sao đối phương hiện tại lại muốn dây dưa vấn đề nhạy cảm này với mình, lẽ nào muốn anh chính miệng thừa nhận là đi tiễn Lâm Diệu, quan hệ giữa bọn họ cần phải làm thế sao? Hắn sao lại ương ngạnh đến như thế!

” Trương Thần Phong, nhanh buông ra, tôi bị muộn rồi.”

“Vậy thì đến trễ là được.”

Đối với Hồng Chính Thân kháng nghị ngoảnh mặt làm ngơ, Trương Thần Phong mạnh mẽ nâng cằm anh kéo lại, khổng chế sau gáy, dùng sức hôn trụ lên môi anh, đầu lưỡi kiên quyết mà linh hoạt càn quấy, ôn nhu mà không mất lực độ, quét quanh khoang miệng cướp đoạt đi lý trí.

Mồ hôi trên người Trương Thần Phong thật sự rất kích thích cảm giác, lần thứ hai thân thể thân thể bị chạm phải kích nổ cường nhiệt đáp lại, cho đến khi Hồng Chính Thân chặt vật tránh ra khoảng nửa khắc, dùng hết sức để thở dốc, đối phương đã mang một khuôn mặt bốn cột nhìn thẳng anh, tựa như một con ác quỷ giáo hoạt.

Ngoài tư vị tiêu hồn khi bị hấn chủ động hôn, Hồng Chính Thân đột nhiên cảm thấy một trận lạnh thấu xương, anh sợ bị dục vọng khổng lồ chế đối phương và cả chính mình, loại phiền muộn đó khiến anh cảm thấy chính mình không đủ sức chống lại.

“Đừng làm bừa, hiện tại tôi không... có hứng.” Giọng nói cứng nhiệt độ cơ thể của Hồng Chính Thân hỗn loạn đến lợi hại, cho dù Trương Thần Phong lúc này lại nhiệt tình như lửa, cũng không thể không nghe ra trong giọng nói của anh ý nghiêm túc kháng cự.

Trương Thần Phong cũng tỉnh táo lại, hít dài mắt, có chút đề phòng hiểu ra: “Hồng Chính Thân, anh có phải... nghĩ muốn làm tôi?”

Hồng Chính Thân đột nhiên cười, có chút cay đắng, nhưng cực kỳ nghiêm túc: “Đúng vậy, tôi không quen toàn bị cậu làm.”

Trương Thần Phong nhẹ nhàng mà chậm rãi hỏi: “Anh nghĩ tôi thế nào?”

Hồng Chính Thân bắt đầu nôn nóng: “Tôi trẻ rồi, đừng nói bấy nữa, bỏ ra!”

“Nếu hiện tại trao đổi một hồi thành ý cùng màn dạo đầu tiêu chuẩn, anh sẽ không cần phải tỏ ra như thế coi như không sao cả chứ?”

Trương Thần Phong một bên nói bên kia đầu lưỡi đã với vào cổ anh, lướt qua lồng ngực rắn chắc, đi xuống cơ bụng, cuối cùng nửa quỳ trước mặt Hồng Chính Thân, sau đó có chút tà ác kéo ra khóa quần lúc này vừa mới cài, ngẩng đầu nhìn lên ánh mắt sâu thẳm mà trầm tĩnh của Hồng Chính Thân.

“Đây là việc trước đây anh từng làm vì tôi, tôi từng nói, nếu đối tượng là anh, ta cũng không ngại thử một lần.”

Hồng Chính Thân cảm thấy dây thần kinh thứ 11 đang căng đến sắp đứt ra, tâm đã kết lại thành một bó loạn xạ, lúc này vẫn phải cố gắng trấn định: “Đừng đùa, tin tôi đi, cậu sẽ không thích đâu.”

Trương Thần Phong lược ý sâu xa trả lại Hồng Chính Thân một câu: “Tôi chỉ là muốn anh biết rõ, tôi tới cùng có bao nhiêu dám.”

Giây phút khoảng cách giữa hai người bị kéo lại, một cổ xung động sắc bén đánh thẳng vào Hồng Chính Thân, thân thể kịp thời đáp lại, lúc đường nhìn vững vàng khóa lại trên trán Trương Thần Phong đang kẻ sát mình, nửa bên gương mặt với đường nét hoàn hảo đó trở thành nhược điểm duy nhất của anh.

Hết thấy áp lực cùng khắc chế đều tại khoảnh khắc này vỡ òa, ban đầu môi cùng nơi dục vọng chỉ là một lần thăm dò tiếp xúc, đã khiến Hồng Chính Thân cảm thấy cả thế giới đều sụp xuống.

“A... Đừng như vậy, dừng lại!” Hồng Chính Thân rơi vào thế yếu, hai tay phía sau bị nắm lại, cổ tay thỉnh thoảng phát run, góc thay quần áo cũng không rộng lắm, cho nên giọng nói phát ra có vẻ khàn khàn, hiện tại góc độ cùng quang cảnh xung quanh đều bị biến đổi, tâm hồn và dục vọng đan vào nhau trong nháy mắt khiến quan hệ cùng đối phương càng trở nên càng trần trụi.

Động tác của Trương Thần Phong rõ ràng không thuần thực, thậm chí còn mang theo chút do dự, nhưng đối với người luôn thích ứng với hoàn cảnh như Hồng Chính Thân mà nói, bị người đàn ông này động chạm đã không phải một lần hai lần. Anh bắt đầu nóng nảy lần tìm kiếm thỏa mãn trên cơ thể xấu xa này, trầm mê trong đó không cách nào kèm chế.

Sự ảm áp của lòng bàn tay với vào trong quần lót, hạ thể dùng tốc độ kinh người bột phát, mang đến cỗ áp bách mê muội, đối với Trương Thần Phong mà nói, mỗi một lần nuốt gọn đều mang đến một hồi sóng gió bão bùng, trước mặt là tình sắc hỗn loạn mang vài phần nhục nhã cùng kích thích, khiến cho cả hai cuồng bạo.

Hoàn toàn không bắt được trọng điểm, thỉnh thoảng sẽ cảm giác như tự quất một trận roi, thân thể cứ như một cái nồi đầy nước đã đạt đến điểm giới hạn, vẫn không ngừng điên cuồng sôi trào, còn có một tia mê đắm đến chính mình cũng không dám nhìn thẳng vào.

Trương Thần Phong giữa một phút thanh tỉnh trong đầu cuối cùng nghĩ rằng: Đời này sợ rằng ngoài đối mặt với Hồng Chính Thân ra, không còn ai khác có thể khiến hắn như vậy, kỳ quái khó hiểu mất đi lý trí, giống như một con mãnh thú mệt mỏi đi tuần tra xung quanh.

Hồng Chính Thân phía sau dùng sức, hai tay vừa được tự do, tâm tình thả lỏng thì ngược lại dục vọng càng trở nên mãnh liệt, anh đè lại sau gáy Trương Thần Phong, đem tay kia đan vào giữa tóc của hắn, những khát khao sâu thẳm nhất đã tuôn trào không còn giữ lại được, anh muốn phát tiết, muốn tiến vào sâu hơn, muốn tiết tấu vừa phải, lại càng cần âu yếm nhiều hơn nữa.

Lúc trước không ngờ sẽ có một ngày mình bị người áp dưới thân chinh phục, cũng chưa bao giờ nghĩ một người có phần đặc biệt xâm lược chính mình có thể sinh ra khoái cảm cường liệt thể này, Hồng Chính Thân nhận ra, lúc này Trương Thần Phong hoàn toàn nắm giữ anh, khiến thể mạnh kiêu hãnh không thể bị phá vỡ trước kia phản lại anh, hóa thành vũ khí công kích chính mình.

Giữa không gian chật hẹp, bị một người đàn ông triệt để nhiễu loạn đến ồ ồ thở dốc.

Cuối cùng, Hồng Chính Thân hoàn toàn không khống chế được, anh ngẩng đầu tựa lên tủ quần áo gỗ kê vương, áp lực mà hỗn loạn rên rỉ: “Trương Thần Phong —— a ha... A, a!”

Ngay lúc chuẩn bị giải phóng, Hồng Chính Thân gấp rút rời ra, nhưng vẫn vương lại một phần làm ướt khoe môi Trương Thần Phong, rồi sau đó dường như đối phương so với mình càng mất nhiều hơn vài giây mới tỉnh lại, có chút ngây người cúi đầu nhìn T-shirt bị hoen ố, sau đó giơ lên mu bàn tay cứ như vậy men theo sườn mặt, nhẹ nhàng quét nhẹ qua khoe miệng.

Bởi vì động tác cực kỳ thông thả, trong mắt Hồng Chính Thân lại trở thành mở màn tình sắc hàm ý mời phần, trên mặt cũng đỏ lên, thậm chí có chút không dám nhìn lại hắn.

“Sorry...” Nói thật, Hồng Chính Thân lúc đó cảm thấy chính mình đã xong rồi, hoàn toàn không biết nên bình luận thế nào trước mắt tình trạng thể này, vốn nghĩ muốn thản nhiên nói vài câu qua loa, nhưng thực sự căn bản làm không được.

Hồng Chính Thân biết rõ chính mình không cách nào đối với Trương Thần Phong chỉ coi đối phương là một đoạn tình cảm thú vị thoáng qua, anh sợ nhất chính mình trở nên nghiêm túc, huống chi lại biết rõ chính mình đã có chút thất thường.

Trương Thần Phong nhìn thẳng vào đối phương, nhìn ra trong mắt có một phần động tình, liền đứng lên, giữa lúc hai người đang trong tư thế cực kỳ dán sát càng tiến gần mặt Hồng Chính Thân hơn, sau đó dùng một loại biểu hiện cười như không cười khóa lại đường nhìn có chút buông xuống của Hồng Chính Thân: “Anh vừa mới thỏa mãn đến mức phải gọi tên của tôi, sau này có thể cũng gọi tôi như vậy không?”

Hồng Chính Thân cảm thấy thần kinh của mình đã yếu đến mức không chịu nổi thẩm vấn, thế là mặc kệ cổ tay áo sơ mi đã có chút nhăn nhúm, phất tay ngăn Trương Thần Phong, dùng hết sức giữ giọng nói bình ổn nói ra một sự thật: “Cậu hại tôi đến muộn.”

“Ha!” Trương Thần Phong thất vọng có chút chán nản tự giấu một tiếng, gương mặt nghi ngờ nhìn anh chăm chăm, như là không biết chính mình vì cái gì không may gặp gỡ người đàn ông lạnh cứng như cục băng lại đối với dục vọng liều chết không nhận như thế. Với lại vừa lúc chính mình vừa quyết định làm một bước ngoặt—— cùng một người đàn ông phát triển tình cảm.

Hồng Chính Thân lùi lại hai bước, đến một bên ngăn kéo tiện tay lấy cái áo sơ mi khác, mặc lại quần, mặc áo khoác vào, sau đó tránh Trương Thần Phong, nghiêng người đi ra khỏi góc thay quần áo nhỏ nhỏ.

“Anh sợ sao?”

Trương Thần Phong từ từ tung ra một câu hỏi, hắn cũng không biết người nọ có nghe được hay không.

Hồng Chính Thân phát giác chính mình chưa bao giờ áp lực như thế này, anh xoay người trầm ổn nhìn vào đôi mắt sâu thẳm tối đen như mực của hắn, có chút hàm ý trấn an trả lời: “Cậu tốt nhất nên đi tắm

rửa, tôi đi đây.”

Anh chỉ là không muốn, tại giờ phút này kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Bên ngoài dù có tỏ ra muốn duy trì mối quan hệ thế nào, thực chất cũng chỉ là để thỏa mãn dục vọng, đàn ông chẳng phải vẫn nên nông cạn như vậy mới phù hợp bản tính sao, này, vì cái gì lại muốn ngoại lệ nhỉ.

Ngồi trên ghế lái xe, mới nghĩ đến điện thoại di động nhìn qua một cái, lúc này đã có hai cuộc gọi nhỡ cùng một tin nhắn chưa đọc.

Vốn tưởng rằng nhất định sẽ bị bạn gái truy cứu trách nhiệm, ai biết đối phương lại cho anh một tin nhắn với nội dung là: “Ngoại cảnh bị hủy, chuyến phi cơ dừng bay, em đã quay về phòng làm việc, đến ngay đi.”

Tin nhắn có vẻ rất gấp gáp, Hồng Chính Thân cũng không dám chậm trễ, đi thẳng đến phòng làm việc của Lâm Diệu ở quận Cửu Long.

Lâm Diệu đang mặc váy dài xẻ tà, khoác ngoài áo choàng lông dê, bị mấy người trợ lý vây ở chính giữa, không biết đang bàn bạc cái gì, nàng trước giờ vẫn thông dong ưu nhã, hôm nay chớp mũi cũng phải thắm mồ hôi, sắc mặt khấn trương, ngẩng đầu nhìn đến bạn trai đang đi vào, lập tức giờ tay bắt chuyện.

“Hồng Chính Thân!” Cô nàng chủ động chào đón, lập tức kéo cánh tay anh một cái, “Anh rất thân thiết với Suzie Hoàng phải không?”

“Suzie phóng viên ABC?”

“Đúng vậy, em muốn mượn phòng triển lãm nghệ thuật tư nhân của cô ấy ở Na Uy, trận lũ lụt Juceland đi qua làm hỏng hết mọi thứ, lều trại đều bị hủy, chính phủ lại sợ bọn em trốn trách nhiệm, tổ trưởng tổ kịch bản đang liên tục chạy vạy khắp nơi để xin được dựng lại ngoại cảnh. Suzie gửi thông báo yêu cầu phải giao lại phòng triển lãm trước thời hạn hai tháng, em không có nhiều thời gian như vậy để trấn an các nhà đầu tư, muốn anh giúp em thương lượng một chút.”

Khó có được Lâm Diệu dùng giọng điệu lo lắng thỉnh cầu, mà lại không có phần thương lượng, Hồng Chính Thân vì nghĩa đành phải đáp ứng giúp đỡ một lần: “Đưa một phần kế hoạch sách cho anh, hảo điện bưu cấp Suzie, ta làm hết sức.”

Lâm Diệu kiễng đầu ngón chân hôn liền ba cái lên má Hồng Chính Thân, điệu bộ như cô bé học sinh: “Đúng là ân nhân cứu mạng.”

Nhân viên thấy một màn như vậy, không khỏi che miệng cười khẽ.

Hồng Chính Thân bất đắc dĩ cười cười: “Hôm nay anh ở lại phòng làm việc cùng em để đẩy nhanh tiến độ.”

“Tốt quá.” Lâm Diệu cười cười xoay người trở lại trước bàn làm việc, mọi người tiếp tục lao đầu vào công việc, hoàn toàn không truy cứu chuyện thất hẹn sáng sớm của anh. Lúc này Hồng Chính Thân công lớn hơn tội, bán mạng giúp đỡ xem như là công thần nhất, các tổ nhân viên đều đối với anh rất kính nể.

.....

Mà một đêm kia Hồng Chính Thân không về làm cho Trương Thần Phong rất khấn trương, hẩn đi đi lại lại vòng quanh trong phòng, cầm lấy điện thoại, nhưng dây số bấm được một nửa, lại buông. Hẩn kỳ thực đã sớm quên mất lo sợ bất an vì một người là thế nào. lần này lại không tránh khỏi.

Ngay tại lúc hẩn nằm ở trên giường phát ngốc thì tiếng chuông điện thoại vang, Trương Thần Phong giật mình ngồi dậy, phi đến đầu giường lập tức cầm lấy điện thoại.

Tiếc nuôi chính là, đối diện không phải người hẩn chờ mong ——

13. Quyển 2 - Chương 1: Quyển Hạ (giới Thiệu)

Thật không ngờ lại cùng Trương Thần Phong dây dưa bí mật qua lại, nhưng những lốc xoáy kích tình vẫn làm cho Hồng Chính Thân ngày càng hăm sâu.

Chỉ là nhiệt độ cơ thể đơn thuần không bao giờ có thể thỏa mãn khát vọng. Hắn muốn hô hấp giao hòa, hắn muốn linh hồn hòa quyện vào nhau đến run rẩy...

Trương Thần Phong che giấu thật sâu miệng vết thương cấm kỵ này, nhưng mỗi khi Hồng Chính Thân tới gần, một lần lại một lần nữa phá lệ chạm đến điểm giới hạn của hắn.

Lúc Trương Thần Phong truy đuổi khoái cảm, ý đồ trốn tránh kia dần dần không còn khống chế được lý trí nữa. Lúc đó bọn họ đã sớm không phải đơn thuần chỉ là thỏa mãn dục vọng. Nhưng hắn không thể chắc chắn rằng, tiến vào bước này, có thể mãi mãi không còn thoát ra được nữa hay không...

“Hồng Chính Thân, để tôi làm người đàn ông của anh nhé?” Trương Thần Phong nghiêm túc hỏi.

Hồng Chính Thân đáng thương nửa miệng vừa vặn mới ngậm vào ngậm nước chanh còn chưa kịp nuốt xuống, thiếu chút nữa trực tiếp phun lên sàn nhà.

“Cậu, khụ... đầu óc cậu không phải bị nước vào làm hỏng rồi chứ?”

...

“Tôi đây đổi cách thuyết phục khác hay hơn vậy, Chính Thân.” Cơ thể Trương Thần Phong hướng cái bàn nghiêng nghiêng tiến tới, nhìn chăm chăm anh như điều hâu nhìn chòng chọc con mồi đang cảnh giác:

“Chúng ta có thể thử bên nhau xem thế nào được không?”

Hồng Chính Thân sửng sốt: “Cậu... kể cả có người khác tới đây bắt ép điên cuồng, tôi cũng sẽ không quyết định như thế!”

“Không phải anh thích tôi sao?” Thế mà hắn vẫn còn có thể tiếp tục bảo trì cả người lẫn gương mặt vô hại tươi cười.

“.....”

Hồng Chính Thân cảm thấy giờ phút này sắc mặt mình nhất định trịnh hồng trịnh trắng. Anh không muốn đối mặt trực tiếp đáp lại, nhưng cũng không thể kháng cự được ánh mắt cấp bách lấp lóe cùng giọng nói khó có được thành ý của đối phương... Vị trí ngực bên trái như có một phiến lông vũ kịch liệt khuấy đảo, mãnh liệt rung động vì một người....

14. Quyển 2 - Chương 1-2

“Hey, hoàng tử điện hạ, tôi đã liên lạc qua John Smith rồi, hắn tựa hồ rất cao hứng khi tôi chịu ra tay giúp đỡ đó.” Ngụy Tử Tuần chẳng biết xấu hổ tự nâng thân phận.

“Không phải cậu vì thấy tôi tự nhiên kiếm được đôla nên sắc mặt xấu xí đi?” Trương Thần Phong che giấu thất vọng tâm tình không ngừng, có chút không ý tốt trả lời.

“Nói nhảm, đừng nóng nảy nha.” Ngụy Tử Tuần cổ quái nói: “Tôi thế mà lại nói với John lão huynh cậu anh họ tôi đây.”

“Cái rắm. Hắn tin mới lạ.”

“Hắn tin hay không tôi mặc kệ, dù sao thì biết không thể trêu vào cậu là được.”

“Nếu thế, hiện tại hẳn vị đại nhân vật này đã đối với tôi cảm kích từ đáy lòng đi?”

“Có thể nói như vậy, không đến hai ngày nữa hẳn sẽ vội vã về nước thu thập cục diện rối rắm, tôi có thể giúp hẳn lấy lại tiền, hẳn đương nhiên muốn ôm ấp đùi tôi.”

“Phí dịch vụ cầm có nương tay không?”

“Đồng tiền đi kèm với chất lượng.” Ngụy Tử Tuần dùng giọng điệu thần bí tìm hiểu tin tức, có vẻ hiểu kỳ chết đi được: “Hiện tại cậu có thể nói cho tôi biết Smith vì cái gì nhìn chăm chăm muốn làm cậu thế? Hay là cậu không che giấu được thể chất mạnh mẽ vốn có lại bùng phát vậy?”

Đây là điều kiện trao đổi, Trương Thần Phong đã có chuẩn bị tâm lý, thế là không kiên nhẫn mà đem chân tướng đơn giản nói qua một lượt.

Ngụy Tử Tuần ở đầu dây bên này nghe được ghen hòng nhìn trần trối, ngơ ngác nhắc lại: “Lão biến thái coi trọng cậu, với lại chỉ thích đàn ông dị tính luyến(*), cho nên cậu vì không muốn làm hẳn điên lên, đành phải tạm thời tìm đàn ông cặp kè... Đệt má! Có cần phải khoa trương như vậy không a, đúng là đủ càn đủ mạnh bạo, lại còn có thể đẹp như tặng một cái quạt lông.”

(*) aka thích phụ nữ;

Tên Ngụy nào đó trong điện thoại vỗ tay tán dương, cuối cùng cười đến tắc thở, gần như không thể lại nói ra một câu hoàn chỉnh.

“Cười đủ chưa?”

“Đủ rồi... Ha ha ha, được được được, tôi phục! Cậu lại làm một anh đẹp trai nhiễm một thân đào hoa, thật đúng là... Ha ha ha —— xem ra bề ngoài bình thường như tôi cũng là có phúc a.” Ngụy Tử Tuần tự mình an ủi.

“Không có việc gì tôi tắt máy đây.” Nói xong miễn cưỡng nhấn nài hít vào một hơi, cường điệu nói một câu, “Cảm tạ, người anh em.”

“Lúc nào quay lại tìm cậu, nhớ kỹ mời tôi ăn món ăn Trung Quốc chính hiệu là được, mấy nhà hàng trên phố người Hoa vì lấy lòng mấy tên thương nhân bên này, làm hương vị đồ ăn càng ngày càng quái.” Ngụy Tử Tuần thái độ đột nhiên nghiêm túc hỏi, “Tôi nghe nói cấp trên định thật sự thả cậu đi?”

“Hừm, cậu đào tin tức đâu ra?”

“Plame liên lạc với tôi để tôi giúp cô ấy điều tra vụ án giết người đặc biệt. Tôi hỏi qua nàng chuyện của cậu, cô ấy nói chuyện rất thận trọng, chẳng qua tôi cũng đoán được đại khái. Cậu từng là vũ khí bí mật của nàng, con người Plame này tính sở hữu quá mạnh mẽ, có đôi khi nàng sẽ không nỡ buông tay.”

Trương Thần Phong cũng không định lại giấu diếm: “Tôi đã đi rồi.”

“Vậy là tốt rồi. Thời gian tới cậu tự lo liệu cuộc sống riêng của mình.”

Tự mình lo liệu là bộ dạng thế nào? Trương Thần Phong tự hỏi, còn không có quá chân chính có cuộc sống riêng thuộc về chính mình, cho đến khi ở tại nơi có hơi người trong phòng, cùng một người da thịt kề cận lại thêm một chút ầm áp, cho dù đối phương là đàn ông, hẳn thậm chí cũng không để ý. Đây chẳng lẽ là hội chứng cô đơn tổng hợp, cho nên đối với tất cả những người cùng hẳn ở chung hòa hợp đều sinh ra bước tiến ý lại cùng tin tưởng sao?

Hắn biết rõ chính mình đã bắt đầu tin tưởng Hồng Chính Thân, cho dù hình thức hai người ở chung cũng không bằng thân thể thân cận, nhưng cũng là một loại tồn tại không thể thay thế. Chỉ là, tự nhiên có chút lo được lo mất.

Hắn là chuyên gia tâm lý, nhưng hẳn lại chữa không được tâm bệnh của chính mình.

Có lúc mắt mở trừng trừng xem kỹ thì vẫn thấy giữa hai người có khoảng cách, không khỏi hụt hẫng hồi tiếc, nếu như hẳn thất tình thêm vài lần, khả năng sẽ lập tức liên tưởng đến loại cảm giác này cùng thất tình có bao nhiêu tương tự.

Năm đó liễu lĩnh yêu một người phụ nữ như thế, không ai ngờ, cuối cùng lại bị phản bội, lại không phải hẳn hoàn toàn không có dự đoán trước, chỉ là, chính hắn buông thả cho đối phương đi vào lựa chọn đó.

Có những tình huống phải lựa chọn, nếu nghĩ sai thì hỏng hết mà chọn một cái khác thì lại không cách nào thoát ra được. Tại phương diện tình cảm, hắn chưa bao giờ là người may mắn.

Mà sự tình hiện tại lần đầu tiên làm hắn cảm thấy khó mà dự đoán —— vì sao Hồng Chính Thân không về? Hắn đi nơi nào qua đêm? Lâm Diệu sao? Hắn... Sẽ hôn cô ấy giống như hôn hắn sao? Hắn vẫn cùng phụ nữ làm tình sao? Tối cùng là tại sao người đàn ông này có thể đùa giỡn hắn xoay vòng vòng như vậy?

Đầu môi còn tàn dư hương vị thuộc về Hồng Chính Thân, nhưng sâu trong nội tâm hiểu rõ, không nên toàn tâm đem lực chú ý đặt lên “bạn cùng phòng” trắng đêm không về, dù vốn rất tự tin nhưng đôi khi không thừa nhận cũng không được, có những thứ dù Trương Thần Phong muốn cũng không thể đạt được, muốn ngừng lại mà cũng không được.

Thì ra trên đời còn có một loại cảm giác có thể mài mòn người ta đến tình trạng này.

Trương Thần Phong ngồi lên giường, ngã vào bên thuộc về Hồng Chính Thân này, gối đầu vẫn còn mùi hương thanh thanh của bạc hà cùng đầu gối đầu chưa hoàn toàn tan biến, Trương Thần Phong làm một việc đến chính mình cũng không tin được, hắn đem mặt vùi thật sâu vào chiếc gối mềm mại, ruột gan rồi như tơ vò, tâm tình dần dần bị dục vọng thao túng, ngón tay lần đến hạ thân của chính mình...

Kỳ thực thân thể hoàn mỹ của đàn ông cũng không đủ để hấp dẫn hắn, chỉ là không ai lỗ mãng khiêu khích hắn qua như vậy, làm càn cuồng loạn cấp tiến lại mang theo ý dò hỏi cẩn thận, hắn nghĩ về tất cả những thứ có thể khiến chính mình vui sướng, đôi môi bạc tình mà mềm mại mang theo một cố kiên quyết, tinh tế mà mẫn cảm xẹt qua yết hầu, mút vào đầu ngực, tình sắc ngập tràn lại dờ đi, cuối cùng dừng lại chơi đùa cùng khe cắn trên cơ bụng...

Nhịp tim của Trương Thần Phong như có thể đập đến tan vỡ, có thể rõ ràng cảm nhận sự rung động bấp bệch cùng tiếng phồng lên của huyết quản. Trong lúc đang cứng rắn cũng có thể biết trước nhiệt độ lúc cao trào sẽ như thế nào.

Hắn không biết đối phương dùng thủ đoạn gì khiến hắn vừa có can đảm công kích nhưng lại kiêng kỵ người đó, có lẽ là bởi vì chính mình trong lúc rong ruổi đã rơi vào rất nhiều mê cung mờ mịt, làm cho tâm đã bị kích tình, một loại chiếm hữu không thực tế, khiến linh hồn có được rồi lại trong chốc lát bỏ neo.

Dần dần, trước mặt như xuất hiện một thảm hoa rộng lớn, thỉnh thoảng có từng đàn bướm bay qua, hắn thích nghe người đàn ông này trầm thấp rên rỉ, khiến hắn trong tình dục hưởng thụ thứ tôn vinh cao nhất, chỉ là có lúc quên mất chính mình thành công khổng lồ, đồng thời cũng giữ lại một chút chân chờ.

Cùng Hồng Chính Thân ở chung, chính là bị tổn hại ăn mòn lặp đi lặp lại, rồi lại vô tri vô giác bị chữa trị.

“God! Hô... A —— a! Hồng Chính Thân, Hồng Chính Thân...”

Giây phút thân thể tuyệt vọng để thứ ấm áp liễu lĩnh thoát cương tiết ra, Trương Thần Phong lần đầu tiên có chút thống khổ thấp giọng la hét tựa như đang được đặt giữa thiên đường hư vô...

.....

Hừng đông năm giờ rưỡi hôm sau, Hồng Giai Nhạc còn đang buồn ngủ giãy dụa đứng lên tiếp điện thoại của anh trai: “Cái gì! Đi Thái Lan? Đây không phải muốn em với một người đàn ông cô nam quả nữ ở cùng chỗ vài ngày sao?”

“Em không phải từng học qua thuật phòng thân sao? Đủ ứng phó rồi.”

“Hồng Chính Thân, hôm nay mới biết anh ngu ngốc.”

Hồng Chính Thân trên gương mặt vốn lạnh lùng cũng không khỏi nhẹ cười ra tiếng: “Được rồi, bây giờ anh sẽ trở về lấy một chút hành lý đơn giản.”

“Đêm không về nhà, đi nơi nào lâu lổng rồi? Mà này, nếu tháng sau anh còn không chịu cùng em đi gặp bố già, cả đời này em sẽ ở lại nhà của anh.”

“Em quản được hay sao.”

Nhìn Hồng Chính Thân vẫn mạnh miệng không chịu tỏ thái độ, Hồng Giai Nhạc tức giận trực tiếp tắt điện thoại.

.....

Bây giờ, Hồng Chính Thân mang theo một thân mệt mỏi về đến nhà, đi Thái Lan là để phỏng vấn nhân vật trong giới tài chính quan trọng, là do gấp rút sắp xếp lịch công tác, trước đây cô độc một mình quen rồi, cũng không có thói quen hướng người nào báo cáo hành trình.

Tối hôm qua vì chuyện của Lâm Diệu, anh giúp đỡ đứng ra liên lạc, cũng không có thời gian quay về thu thập hành lý, gọi hơn mười cuộc đường dài quốc tế, sơ bộ xác nhận nơi thỏa thuận, đến sáng sớm chỉ ngủ gật một lúc ở trên ghế sofa đơn, tỉnh lại thì phát hiện trên người khoác áo choàng lông dê của Lâm Diệu.

Bởi vì muốn bắt kịp chuyến máy bay buổi trưa, cho nên Hồng Chính Thân đành phải xốc lại tinh thần trở về, một bước vào cửa, lời thoại hôm qua đồng loạt nảy lên trong đầu, đẩy ra cửa phòng ngủ này, trong nháy mắt, đột nhiên thấp thỏm đến gan bàn chân tê dại, may mắn lúc này Trương Thần Phong đi tắm, tránh được một hồi phải đối mặt trực tiếp.

Hồng Chính Thân bắt đầu đóng hành lý, đơn giản lấy vài bộ quần áo cùng đồ dùng sinh hoạt, sau đó không hề dừng lại, trực tiếp xoay người ra khỏi phòng, đụng phải Hồng Giai Nhạc đang chuẩn bị đi nhà bếp đón đầu.

“Làm gì mà giống như ma vậy?” Hồng Giai Nhạc lôi một cái, đem anh dẫn tới trước kệ bếp, “Ăn điểm tâm đi, em đang định rán trứng.”

Hồng Chính Thân lúc đó đang phân vân có nên nói với Trương Thần Phong một tiếng mình chuẩn bị đi Thái Lan ba ngày không, một bên vừa nghĩ, một bên lại cảm thấy không cần, bọn họ còn chưa tới mức chia sẻ sinh hoạt, chi tiết công việc với nhau.

“Giai Nhạc, phiền em cùng —— cậu ấy, nói một tiếng, anh sẽ đi công tác vài ngày.”

Hồng Giai Nhạc một bên bang bang loay hoay với bàn ăn, một bên hâm nóng chảo, lông mi không nâng lấy một lần: “Thế nào, cãi nhau à? Chiến tranh lạnh phải chứ? Làm cái quỷ gì, hai gã đàn ông còn làm mình làm mẩy.”

Trương Thần Phong thì vừa lúc mở cửa đi tới cạnh nhà bếp thì nghe thấy Hồng Giai Nhạc cùng Hồng Chính Thân nói chuyện.

“Em còn tưởng các người chung một cái phòng, một cái giường, càng thêm nhiệt tình như lửa mới đúng, không ngờ không chịu nổi khảo nghiệm như thế.”

“Em nói bậy cái gì.”

“Nói nhảm, anh đỏ mặt sao? Hồng Chính Thân mà lại đỏ mặt, nhất định là do em hoa mắt.” Chảo bốc khói, Hồng Giai Nhạc đánh trứng gà cho vào.

“Ai sai thì là người xin lỗi, em đoán chắc là thằng cha kia chọc giận anh đúng không?”

Hồng Chính Thân kéo kéo khóe miệng, không có lên tiếng.

“Em đã nói mà, từ trước đến giờ vẫn nghĩ đến anh luôn là người anh minh thần võ, đầu não hạng nhất, ai ngờ tự nhiên cũng học người ta nhà giàu mới nổi như vậy đuổi theo cái mặt mình tình hiền ân cần, thật nông cạn. Khuyết điểm rõ ràng như thế, bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa, lớn lên quá đẹp trai chính là thứ chẳng lành, người như thế không đáng tin cậy. Cũng không biết anh thích hấn vì cái gì.”

Hồng Giai Nhạc vốn thờ ơ rất ít tận tình khuyên bảo người khác như thế, chỉ là không quen nhìn Hồng Chính Thân mạnh mẽ khôn khéo lại bị người che mắt, tuy rằng nàng cũng không chán ghét Trương Thần Phong, nhưng tổng thể lại cảm thấy hấn có chỗ nào đó không đúng.

“Chuyện của anh đâu cần nhờ em cho ý kiến.” Hồng Chính Thân kết thúc đối thoại.

”Đừng cho là em không đọc mấy trang web linh tinh! Anh không phải có cái gì bạn gái làm đạo diễn sao? Nếu đúng như lời đồn thì anh vẫn là bắt cá hai tay như thế này?”

“Này, anh cứ thế cẩn thận tẩu hỏa nhập ma, đừng tưởng rằng chính mình lợi hại đến có thể làm tình thánh, đến lúc đó sự tình bại lộ, hai bên đều sẽ bẽ gãy chân anh, cuối cùng lại ảm đạm trở thành người cô đơn, lúc đó cũng đừng kêu là tại em trước đó không nhắc nhở anh.”

Trương Thần Phong phốc cười ra tiếng, từ sau đi tới. Hồng Giai Nhạc nóng nảy quay đầu lại: “Nghe trộm loại chuyện này sẽ có báo ứng. Hồng Chính Thân, anh phải là đàn ông da mặt dày, không phải đèn cạn dầu.”

“Có thể ăn bữa sáng chưa?” Trương Thần Phong mỉm cười cao giọng hỏi, một bộ dạng tâm trạng tốt, sau đó nghiêng xuống dưới nhìn thoáng qua hành lý bên chân Hồng Chính Thân.

Ánh mắt hai người vừa gặp nhau, liền tự tránh đi.

Hồng Giai nhạc mang trứng gà lên đĩa, lại thanh thoi nói với Hồng Chính Thân một câu: “Ông già nhìn thấy hần, không đến mức trong đầu nổi đầy bão mới là lạ.”

Cuối cùng, Hồng Chính Thân gắng gượng cổ lấy hai cái bánh bao rồi rời đi.

Hồng Giai Nhạc đem một cái đĩa đặt trước mặt Trương Thần Phong, nửa cường bức nửa dụ dỗ: “Tôi đã cảnh cáo anh, đừng để Hồng Chính Thân khó xử, bằng không tôi sẽ đập cho anh xuống cả nửa đời sau cũng không ngẩng lên được.” Bạn trai của Hồng Giai nhạc cũng không phải người lương thiện gì, cho nên nàng không sợ quăng lời hung tợn.

Trương Thần Phong muốn cười, nhưng cười không nổi, bởi vì khi hần nhìn thấy bóng lưng quyết tâm tuyệt tình ra cửa của Hồng Chính Thân, đột nhiên phát hiện, người khó xử chính là hần.

Trương Thần Phong cứ như vậy ngồi yên lặng bên bàn ăn, trước tiên bỏ một miếng trứng vào miệng, nhai như nhai sấp. Xem ra, chính mình thực sự cần phải điều chỉnh một chút.

.....

Chiều hôm đó, ở sảnh tòa nhà Quang Vũ, thư ký Anna kinh ngạc thấy Trương Thần Phong ngồi trên sofa trong phòng trà tiếp khách, gương mặt dường như đang suy ngẫm.

“Gi, hôm nay không phải nói nghỉ ngơi sao?”

Như là lúc này mới lấy lại tinh thần phát hiện có người, Trương Thần Phong nhìn qua cái ghế nửa vòng lại nhìn về phía cô ấy: “Hôm qua có người hẹn trước tôi?”

Anna gật đầu kiểm tra máy tính ghi lại: “Đúng rồi, tiểu thư Trần Nhã Thanh, nàng rất muốn 4 giờ chiều nay anh đến câu lạc bộ chơi bóng, nghĩ khả năng anh không muốn đi, cho nên đã giúp anh từ chối rồi.”

“Gọi điện cho cô ấy, buổi chiều tôi sẽ đến đúng hẹn.” Ngón trỏ đặt trên tay ghế của hần vô thức gõ gõ, một bộ dạng mệt mỏi, thái độ cứ như chuyện không liên quan đến mình vậy.

Anna cổ quái liếc nhìn một lượt hành động kỳ lạ của host vương bài một cái, kể cả không quá nhạy cảm cũng có thể thấy rõ hôm nay hần rất thiếu tinh thần, cho nên biểu hiện tích cực công tác lúc này cực kỳ khả nghi.

Cũng không phải chưa từng mất tới ba bốn lần mời đến còn không được, hiện tại cư nhiên chủ động yêu cầu đi làm, đúng là kỳ lạ. Chẳng qua một người luôn luôn lấy hiệu suất làm việc đặt lên hàng đầu như Anna, nên sẽ không mớ máy những vấn đề nhỏ nhặt này, rất nhanh chóng thu hồi hiếu kỳ, lập tức báo lại với Trần tiểu thư.

Giống như Anna đoán trước, đối phương cũng không có truy cứu chuyện trước đó đối tượng lại lỡ hẹn, còn khen cô ấy làm việc có tâm gắng sức.

sau đó Anna quyết định không để ý Trương Thần Phong nữa, lo làm công việc của mình, nhưng không ngờ đi một vòng trở về, thấy hần vẫn còn ngồi ở chỗ cũ, buột miệng nhắc nhở: “Anh có phải nên xuất phát rồi chứ?”

” Quang Vũ chuẩn bị ký hợp đồng với tập đoàn bất động sản Bắc Mỹ phải không?”

“Tin tức rất nhanh nhạy a, đúng vậy, chắc là vào tháng sau. Chủ tịch Smith đột nhiên dễ tính, cao hứng nhất phải là chị Cẩm.” Anna biết rõ Trương Thần Phong ở Quang Vũ có thân phận đặc biệt, cũng không dám nói qua cho có lệ với hắn.

Còn có tin tức mới từ chỗ Ngụy Ngụy Tử Tuấn biết được, hai hôm nữa John Smith sẽ về Mỹ. Cũng không biết vì cái gì, trước thì một mực chờ mong mọi việc tiến triển thuận lợi, vậy mà bây giờ Trương Thần Phong tự nhiên lại có chút tâm phiền ý loạn.

Mặc dù phải thừa nhận họ Ngụy đúng là có chút tài năng, y như hứa hẹn trước đây kéo được Smith về nước, thế nhưng có đôi khi, có hiệu suất làm việc của tên khốn này cao như vậy thực sự khiến người ta rất chán ghét.

.....

Bãi cát ở câu lạc bộ được đặc biệt chuẩn bị như để tiếp đón nhân vật nổi tiếng, còn có cả sân tennis mới xây dựng xong mà nếu muốn sử dụng phải đặt trước hai giờ.

Trần Nhã Thanh hầu như cứ cách mỗi tuần một lần đều sẽ mời Trương Thần Phong chơi bóng một lần, Trương Thần Phong lúc đến lúc không. Chơi bởi cùng công việc rất khó rạch ròi, thế nhưng Trương Thần Phong cũng không có thân thiện đến mức nong nể nhân nhượng mọi yêu cầu của khách hàng, chỉ có khi nào hắn cảm thấy đi được thì mới xuất hiện.

Trần Nhã Thanh đã không nhớ được lần thứ bao nhiêu cứ nhìn thấy con người Trương Thần Phong này thì tim sẽ lại đập rất mãnh liệt, hô hấp rối loạn. Cô cho rằng thấy nhiều thì sẽ quen với vẻ ngoài anh tuấn của đối phương thôi. Thế nhưng đã nửa năm rồi, vẫn không thể đẹp được mộng tưởng tươi đẹp cùng lo lắng.

Hôm nay hắn mặc một bộ trang phục thể thao màu trắng, đầu đội mũ lưỡi trai với họa tiết cỏ ba lá, chính mình nhìn thấy vẫn như cũ nhin không được cảm giác tán dương cùng liên tục xao động, nhưng bên ngoài vẫn muốn bảo trì phong thái bình ổn của đại tiểu thư.

Nàng ngoắc tay gọi hai nữ nhân viên đến, tự mình đưa đồ uống cho Trương Thần Phong, kỳ thực là muốn mượn cơ này để tìm một bậc thang đi xuống, nói rõ vụ hôm sinh nhật.

Sau khi tỉnh rượu, không phải không hối hận, cũng không phải chưa từng thích một người đàn ông nào, nhưng không có ai khiến cô thất thố như vậy, giáo dưỡng của gia đình buộc nàng phải đặt tự tôn lên hàng đầu.

“A Phong, ngày ấy chất cồn làm em có chút không khống chế được, không dọa đến anh chứ?”

Vành tai ửng đỏ, hai gò má cũng đỏ bừng, so với một thiếu nữ ngây thơ còn khả ái hơn biết bao nhiêu, Trương Thần Phong cười cười: “Lúc đó anh cũng say khướt, chẳng qua là không để em nhìn thấy.”

“Nhưng... ngày đó em nói thích anh, cũng là sự thật đó.”

Mạnh dạn thế sao? Trương Thần Phong không biết xấu hổ mở to mắt nói dối: “Anh làm sao đủ tư cách chứ. Thực ra anh cũng thích em, nhưng, không phải loại thích đó.”

“Em nhất định đã làm cho anh thấy phiền chán rồi, bằng không, đổi lại trước đây, những chuyện như thế này anh sẽ không nói thật như vậy.” Trần Nhã Thanh quyết định dùng kế hoãn binh,

“Bạn gái của anh là người thế nào? Em cùng cô ấy hoàn toàn khác nhau sao? Cô ấy nếu biết anh muốn đưa phụ nữ đi chơi bóng sẽ tức giận sao?”

Trên mặt Trương Thần Phong lại xuất hiện thái độ mang hàm ý không rõ ràng: “A, em biết rõ anh sẽ không trả lời loại vấn đề này mà.” Trương Thần Phong coi Trần Nhã Thanh như một cái đứa trẻ mà tiện tay đưa lên xoa đầu nàng, sau đó hướng đến trung tâm sân bóng.

“Đến đây, đến phiên em phát cầu rồi.”

“Vũ hội cuối tuần anh có tới không?” Trần Nhã Thanh đuổi theo bước chân dài phía trước của đối phương truy hỏi.

“Được, nhưng mà em cứ thẳng được anh ba trận rồi nói.”

Mới qua vài trận luyện bóng nho nhỏ, kết quả đổi lấy một thân tràn trề năng lượng, vốn tưởng rằng như vậy coi như là đã đủ sức điên cuồng phát tiết, toàn tâm toàn lực tập trung cho đến trước khi rời khỏi câu lạc bộ, Trương Thần Phong vừa cất bước đi, lồng ngực liền cảm thấy trống rỗng khó xử.

Đây chính là cảm giác khi có tâm sự sao? Thật mẹ nó cự nự a.

Hôm nay ra cửa, hắn tự ý dùng chiếc xe đắt đỏ của Hồng Chính Thân dạo một vòng quanh thành phố. Hiện tại, hắn thậm chí muốn ngừng lại nghỉ ngơi, nhưng cái gọi là bạn cùng nhà khiến hắn vừa quyến luyến lại vừa bứt rứt không yên.

Hắn lại thực sự nghiêm túc suy nghĩ muốn cùng một người đàn ông phát triển tình cảm, đối với một người như Trương Thần Phong mà nói, thật sự rất không bình thường. Xem ra tịch mịch lâu ngày, thực sự rất dễ mắc bệnh tâm thần.

Xe của Hồng Chính Thân cùng con người của anh đều cùng một dạng cẩn thận tỉ mỉ, bên trong xe không có trang trí gì, chỉ một màu đen tuyền, đồ dùng bên trong một chút tro bụi cũng không lưu lại.

Không biết nghĩ đến cái gì, Trương Thần Phong đột nhiên quay đầu xe một cái, đỗ tại ven đường, cứ như vậy ngồi trên ghế lái xe yên lặng một hồi, sau đó lấy ra điện thoại di động, tìm ra một dãy số, nhưng ngón cái cuối cùng định bấm nút gọi thì dừng lại, sau vài giây nhụt chí lại đem điện thoại di động quăng trên ghế, tay phải nắm tay cầm giận nện một cái lên tay lái.

“Đệt! Trương Thần Phong, đầu óc mày bị nước vào sao!”

Hắn không quen nhìn chính mình thế này, so với phụ nữ còn yếu đuối hơn. Đi một đường quay lại tòa Quang Vũ, Trương Thần Phong tạm thời quay về phòng ở tầng 9 của mình, trực tiếp lục điện thoại tìm được một cô gái như trước đây có thể cấp cho hắn một chút an ủi.

.....

Buổi tối chín giờ rưỡi, giai nhân tới đúng hẹn.

Lần xuất hiện này Katherine đã cắt tóc ngắn, son màu nude, dáng dấp tươi mát tựa như sinh viên, không đoán được tuổi thực tế của cô ấy, chỉ có điểm hào sảng là vẫn như cũ.

“Anh nha, còn thật sự coi tôi là Triệu nữ lang (*) sao?” Chỉ có này gương mặt tươi cười này mới toát ra thứ vị đạo giang hồ quyến rũ như thế.

(*) Cây thuốc chuyên để làm trà trị chứng mất ngủ, chị Kẹt nói vậy là vì anh Phong toàn gọi chị đến để bồi ảnh ngủ =)))

Trương Thần Phong ý cười có chút không rõ ràng: “Hôm nay bị người hỏi, có bạn gái chưa, không biết nên trả lời thế nào.”

“Tôi vốn không phải cái thể loại thích tỏ ra mình ngây thơ, đối với đàn ông tôi vốn yêu cầu không cao, chỉ cần một điều: ”Ăn vụng phải biết chùi mép”.

Katherine đem ngón tay thon dài miết dọc theo cằm cổ Trương Thần Phong lại đảo trở về, chậm rãi đẩy cổ áo hắn ra.

“Cũng chỉ có anh, mới có bản lĩnh tùy tiện gọi tôi lúc nào đến thì đến. Được một lần càng quá phận, lại còn để Anna gọi điện thoại tìm tôi, cuối cùng lại để tôi leo cây.”

“Tôi không phải cố ý.” Trương Thần Phong vòng tay ôm một cái trên eo Katherine, có chút nghiêm túc hỏi, “Cô thích tôi vì cái gì?”

“Đàn ông như anh nhất định không thể trêu vào, coi như tôi chỉ là thích lên giường với anh đi, lý do này còn không đủ sao? Kỳ thực tôi rất đơn giản, không giống như chị Cẩm một lòng chỉ làm người phụ nữ mạnh mẽ, có cảm tình rồi lại còn cứ thích đứng trên cao.” Katherine một câu hai ý cổ tình đã kích hắn.

Cả Quang Vũ từ trên xuống dưới đều biết thái độ của Trương Băng Cẩm đối Trương Thần Phong cực kỳ ái muội khó đoán.

“Hoặc là, có thể có một ngày, anh không còn muốn tìm tôi nữa, cho nên, tôi sẽ không đối với anh ôm cái gì gọi là chờ mong.” Nói xong, đôi môi đỏ mọng đã in lại dấu vết trên lồng ngực rắn chắc của hắn.

Katherine đối với người đàn ông này không đủ sức lý giải, cũng không để ý Trương Thần Phong hài hước giảo hoạt thường ngày hôm nay vì sao có vẻ có chút nặng nề.

.....

Nhân lúc Katherine đi tắm, Trương Thần Phong nửa trên xích lõa chống khuỷu tay, ngồi cạnh bệ cửa sổ vừa nhìn cảnh đêm vừa hút thuốc, hắn biết rõ chính mình trong khoảng thời gian buồn phiền này thỉnh thoảng mới được yên ổn, phân tán lực chú ý các thứ đều làm qua, nhưng vì cái gì còn không thể thỏa mãn? Là sở thích của mình quá cao, hay là đối đầu bếp, đồ ăn không đúng vị.

Đột nhiên chuông điện thoại di động vang lên, ngay từ đầu hắn cũng không để ý nhiều, ngoảnh đầu tùy ý liếc mắt nhìn điện thoại đầu giường, lưỡi biếng đi qua, đến khi cầm lên, đầu dây bên kia đã tắt.

Không nhìn không làm sao, vừa nhìn đã run lên một cái, cư nhiên lại là... Hồng Chính Thân!

Trương Thần Phong nhìn chằm chằm dãy số này một hồi đến thất thần, đối phương ở nơi đất khách chủ động gọi cho hắn là chuyện hắn vạn lần không ngờ, không hiểu sao mấy lần đã định mặc kệ, đến cuối cùng vẫn chịu không được.

Một lần này, đợi được đến khi ngón tay dùng sức ấn xuống nút gọi lại, đang chờ tiếng nhạc chờ làm gián đoạn, hắn phát giác lòng bàn tay chính mình hơi toát mồ hôi.

“Này?” Giọng nói từ tính dễ nghe từ đầu dây bên kia khiến Trương Thần Phong như ngừng lại hô hấp, “Giai Nhạc nói cậu không ở nhà, cho nên gọi cho cậu.”

“Ừm.” Dựa vào cảnh ngộ hiện tại, không biết tại sao lại có chút chột dạ, thế là cũng không nghĩ ra mấy lời kịch tự nhiên thân thiết, ngược lại bị động giống như mắc chứng mất khả năng diễn đạt vậy.

Hồng Chính Thân nghe thế dường như cũng không tìm ra lời nào để nói: “Không có gì, chỉ là tôi định nói cho cậu một tiếng... buổi sáng ngày kia tôi sẽ về.”

Có lẽ thời gian Hồng Chính Thân im lặng rất lâu, lâu đến mức Trương Thần Phong bẻ khí ngưng thần, hít một hơi sâu, cuối cùng khôi phục trạng thái thường ngày mới nói tiếp: “Ồ Thái Lan, mọi việc đều thuận lợi chứ?”

“Đều ổn. Giai Nhạc nói với cậu a...”

Kỳ thực là chính mình mấy ngày hôm trước tò mò, nhân lúc Hồng Chính Thân tắm xem lịch công tác của anh, tuy rằng ẩn bên trong loại chuyện xâm phạm đời tư này là hướng điều tra độc quyền của chuyên viên tình báo, nhưng mục đích của hắn chỉ là muốn lý giải càng nhiều hơn về Hồng Chính Thân, cho dù cái lý do cùng nhu cầu này đến chính hắn cũng cảm thấy rất khó giải thích.

“Cô ấy không phải người nhiều lời, anh cũng biết cô ấy đối với tôi không có mấy hảo cảm, chỉ là không ngờ tới anh từ đầu đến cuối đều không nói cho tôi biết.”

“Cậu không hiểu nó rồi, kỳ thực cậu không có chỗ nào để chê, làm sao lại chán ghét được.”

“A, vậy còn anh? Có chán ghét tôi chút nào không?” Tuy rằng tính chất vấn đề là vui đùa, nhưng Trương Thần Phong phát hiện ở nơi trái tim mình đang thành thịch nhảy.

“Kỳ thực... Hoàn hảo.” Hồng Chính Thân nói xong liền tự cười nhẹ ra tiếng, Bầu không khí giữa hai người lại chuyển biến tốt.

“Ngày kia mấy giờ lên chuyến bay?”

“Đại khái khoảng mười giờ đến.”

“Tôi đây ——” Trương Thần Phong vừa định nói câu nói kế tiếp, kết quả bị một giọng nữ cắt ngang.

“A Phong! Nơi này của anh đến áo khoác tắm sạch sẽ cũng không có, giúp tôi gọi điện thoại ——”

Lời muốn nói ra của Trương Thần Phong dường như bị một ánh mắt tựa như phát ra lửa làm cho tắc nghẽn, từ phòng tắm lộ ra nửa gương mặt sưng sốt của Katherine.

Đầu dây bên này đột nhiên im bật, để lại cho Trương Thần Phong một khoảng trống hít thở không thông.

Giữa lúc Trương Thần Phong định mở miệng nói cái gì đó, Hồng Chính Thân lại dẫn đầu trách móc trước: “Không biết cậu có việc gấp, thật ngại quá, muộn quá rồi, tôi tắt máy.”

Sau đó anh tắt máy thật.

Holyshit! Shit! Shit—— Trương Thần Phong ảo não đến gần như muốn phát điên, nhưng cuối cùng chỉ biến thành một tiếng thở dài.

Những lời nói chuyện hợp ý vừa nãy còn bên tai, đối phương khó có dịp tỏ thiện chí khiến tâm tình của hắn có chút đau nhức, thì ra trước mặt Hồng Chính Thân, mình cũng không cần thiết có cái gì gọi là ưu thế hiểu biết về tâm lý. Tình trạng tốt của hai người luôn không thể duy trì hai phút đã bị phá vỡ.

Trương Thần Phong vì hôm nay lỗ mắng ham chơi, từ lúc nào lại bắt đầu quan tâm cảm thụ Hồng Chính Thân thế? Mà buồn cười chính là, hắn kỳ thực không xác định đối phương có phải hay không cũng đồng dạng quan tâm như mình.

Katherine nhìn Trương Thần Phong cầm điện thoại di động thần thờ đứng ở bên giường không lên tiếng, thế là khoắc khải tắm đi tới cười nói: “Thật có lỗi A Phong, tôi không biết anh đang nói chuyện điện thoại. Là bạn gái sao?”

Trương Thần Phong lại nói thẳng: “Cô đi đi, hiện tại tôi không có tâm trạng.”

Có lẽ là bởi Katherine chưa bao giờ nhìn thấy trên mặt Trương Thần Phong mang biểu tình lãnh đạm thế này, rốt cuộc thu hồi vẻ hoạt bát, yên lặng quay về giường mặc quần áo, nhân tiện cầm lấy túi xách rời đi.

Katherine không phải người phụ nữ mềm yếu, cô ấy hiểu được thế nào gọi là một vừa hai phải, với lại nói thật ra, cô vẫn có chút sợ hãi đối mặt với một Trương Thần Phong xa lạ trước mặt.

Lúc bước đến cửa, nàng quay đầu lại với Trương Thần Phong đang buồn bã yên lặng gác hai tay lên cửa sổ nói một câu: “Tôi không biết người trong cuộc điện thoại kia đối với anh có bao nhiêu quan trọng, nhưng cuối cùng tôi cũng biết rõ tôi đối với anh có bao nhiêu không quan trọng. Xem ra, chúng ta thực sự không thích hợp duy trì loại quan hệ vượt xa mức xã giao bình thường, chúc may mắn, A Phong.” Trương Thần Phong nhìn xuống dưới, nhưng ánh mắt không có dời về phía nàng.

Cho đến khi cửa phanh một tiếng, Trương Thần Phong mới cười tự giễu, bởi vì đột nhiên nhớ tới câu Katherine nói lúc đầu: Ăn vụng phải biết chùi mēp.

.....

Từ khi quen biết Hồng Chính Thân, hắn phát hiện chính mình thế mà lại có cái gì gọi là lương tâm, đến mức không dám qua lại với phụ nữ, đúng là gặp quỷ.

Suy sụp dập tàn thuốc, Trương Thần Phong xoay người một lần nữa nhặt lên điện thoại di động, gọi cho Tương Băng Cầm, hắn cảm thấy quyết định này khả năng sẽ thay đổi rất nhiều chuyện, cũng không nhất định có lợi cho chính mình, nhưng hắn vẫn làm.

Lúc Tương Băng Cầm nhận được điện thoại thì đang ở bar cùng mấy người doanh nhân nước Nga nói chuyện, nghe được giọng nói của Trương Thần Phong không hiểu sao đột nhiên cao hứng” “Cậu đã nghe được tin tốt rồi đi? Tôi đang định gọi cho cậu.”

“Tôi cũng vừa nghe nói.”

Tương Băng Cầm ở đầu dây bên này quay sang nói vài câu tiếng Anh với người khác lại quay trở lại đối thoại: “Cơ bản xác định Smith hai ngày nữa sẽ về nước, với lại trong thời gian ngắn sẽ không trở lại Hong Kong, hắn không hướng tôi đưa ra yêu cầu đưa cậu đi, tôi nghĩ việc này xem như là thuận lợi vượt qua, đến lúc đó cậu tùy thời có thể chuyển đi.”

“Cô —— nói cho Hồng Chính Thân biết chưa?”

“Còn chưa kịp, tôi đang chuẩn bị báo cho anh ấy.”

“Chị Cầm!” Trương Thần Phong thành linh cắt ngang cô, giọng nói cấp bách qua điện thoại vẫn mạnh mẽ truyền tới: “Có chuyện muốn cùng cô thương lượng.”

“Cái gì a, nghiêm túc như thế.”

Trương Thần Phong do dự một lát mới nói: “Chuyện Smith về nước, có thể tạm thời không nói cho Hồng Chính Thân được chứ.”

“Này... Có ý gì?”

Trương Thần Phong nỗ lực sắp xếp tìm từ, nhưng nhận ra lý do nào cũng đều thiếu sức thuyết phục, thế là dứt khoát quy kết cho ân oán cá nhân, cũng bất chấp Tương Băng Cầm phỏng đoán thế nào.

“Tôi cùng anh ta có chút chuyện hiểu lầm riêng, tôi nghĩ hiện tại không nên chuyển ra ngoài trước khi xử lý tốt.”

“Công tư rõ ràng, kể tiếp cậu muốn thế nào là chuyện của cá nhân cậu, thế nhưng nếu như cậu muốn tiếp tục ở lại chỗ Hồng Chính Thân, nhất định cần phải nói cho anh ấy sự thật. Cậu cùng anh ấy có mâu thuẫn gì tôi sẽ không nhúng tay, nhưng cũng sẽ không giúp cậu lừa dối Hồng Chính Thân.”

Ngữ khí Trương Thần Phong đột nhiên trở nên thành khẩn: “Cho tôi một thời gian, tôi đáp ứng với cô, nhất định sẽ tự mình nói với anh ta chuyện Smith.”

“Này —— nếu như Hồng Chính Thân gọi tôi trách cứ trước, tôi sẽ không che chở cho cậu đâu. Tháng sau tôi về nước, cậu nhất định phải có lời giải thích rõ ràng. Theo như tôi biết, Hồng Chính Thân không phải người lòng dạ nhỏ nhen, thế nhưng là không dễ dàng như thỏa hiệp vấn đề nguyên tắc như vậy, anh ấy không chắc sẽ hợp tác với cậu. Cậu biết rõ chuyện này đã khiến anh ấy hi sinh rất nhiều không gian cá nhân mà.”

“Tháng sau, tôi sẽ lập tức chuyển đi.”

“Vậy là tốt rồi, phòng ở Quang Vũ sẽ luôn giữ cho cậu, cậu không cần lo lắng không có nhà để về.” Lời này của Tương Băng Cầm có chút ý vị sâu xa, mà lại pha một tia hàm ý cảnh cáo.

Trương Thần Phong lần này mới thực sự có chút hiểu rõ, Hồng Chính Thân đối với Tương Băng Cầm mà nói, là tồn tại rất đặc biệt, cô ấy vẫn đang hoài niệm anh ta, cũng thời khắc nguyện ý lên tiếng ủng hộ, giữ gìn cho anh. Thậm chí sẽ vì anh quét dọn sạch những đối tượng có khả năng quấy nhiễu đến anh, kể cả việc cô ấy có thích Trương Thần Phong đi chăng nữa...

15. Quyển 2 - Chương 2

Ngày hôm đó Trương Thần Phong cứ như vậy đứng bên cửa sổ một canh giờ, sau đó xoay người lại mặc quần áo vào, rời khỏi tòa nhà Quang Vũ.

Trên đường lại gọi một cuộc điện thoại cho Anna: “Phiền cô giúp tôi tra một lượt xem xung quanh quận Loan Tử có quán bar nào cho người đồng tính không?”

Làm thư ký của chủ tịch, Anna đã giải quyết qua vô số yêu cầu quỷ dị đến từ chính người trong Quang Vũ, mặc dù có tới gần hai mươi bốn người do cô nàng sắp xếp, giờ khắc này cũng nhin không được chế nhạo: “Thế nào, anh đồng tính à?”

Trương Thần Phong tùy tiện đáp: “Đúng vậy, cô rất để ý sao?”

“Tôi thì không để tâm, nhưng sợ rằng rất nhiều người muốn thương tâm đấy.”

“Thương tâm? Mọi người không hiểu thế nào là thương tâm đâu.”

“Lúc này mới đúng là anh mà.” Anna vừa cười vừa chuyển đề tài, “Đợi chút, tôi đang giúp anh liên lạc với Joy. Công việc của hần chuyên môn phải tới quán bar chơi, hỏi hần có thể so với tra mạng còn tin cậy hơn.”

.....

Kỳ thực Trương Thần Phong không phải vô vị đến mức đến thế giới đồng tính để làm một phen thực nghiệm thăm dò xem thế nào. Hần chẳng qua muốn xác định cảm giác đối Hồng Chính Thân xuất phát từ tính hấp dẫn bản năng, hay là nhất thời lỡ lầm, nếu như nói vắn vể chút, thì tất cả chuyện này là do lúc còn vắng vẻ tịch mịch, lại ẩn giấu bản tính thật mà mình không biết.

.....

Rất nhanh, hần đã có được đáp án.

Một bước vào nơi nồng nặc dục vọng, hần lập tức hối hận, bởi vì thế giới trước mắt không phải phong cách tao nhã như Hồng Chính Thân. Những thiếu niên có vòng eo mềm dẻo còn rất trẻ, cùng với ánh mắt tràn ngập quyền uy, đối với Trương Thần Phong mà nói hoàn toàn xa lạ và xa cách.

Chỉ ngồi cạnh quầy bar không đến mười năm phút, đã kéo tới mấy người muốn bắt chuyện, cũng có người cao lớn xinh đẹp, nhưng không có một ai sở hữu khí chất bình thản của Hồng Chính Thân, những khát vọng sâu xa trong thân thể tựa như ngàn con sâu đang bò, không phải do hoàn cảnh mà tự nhiên bị câu dẫn ra.

Một bên vẫn duy trì ý nghĩ tự cho bình thường, một bên dần dần bởi vì một người đàn ông thân cận mà dao động. Hoặc có thể hần căn bản chưa từng nghĩ tới muốn yêu thích một người nào, mà nay phải đối mặt một vài sự thực cản trở.

Tửu lượng Trương Thần Phong vốn không tốt, mới lút dạ hai ly, thần trí đã có chút nặng trĩu, trong đầu hiện tại lặp lại toàn thanh âm cùng giọng nói của Hồng Chính Thân phiến quấy như vừa mới nghe trong điện thoại lúc này.

Kỳ thực trong lòng đã có thể xác định, Hồng Chính Thân không phải người sẽ tùy tiện hi sinh chính mình để người khác làm trên giường. Không hiểu sao lúc đó anh ta lại lớn mật như vậy nhỉ.

Người đàn ông này rõ ràng cảm thấy rất hứng thú với mình, nhưng hứng thú như thế nào, cả trình tự hay mức độ đến Trương Thần Phong cũng đều không xác định được.

Càng đáng chết hơn, Trương Thần Phong nhận ra chính mình không muốn vì điều này mà mất ổn định. Hần không muốn bắt chính mình phải chọn lựa, mà là giáo hoạt đem vấn đề này đẩy ngược lại lần nữa, cùng với Hồng Chính Thân đánh cược, thử nghiệm dần vật cùng hưởng thụ cao độ thành một hồi vĩnh viễn giằng co.

Ngồi không đến nửa giờ, Trương Thần Phong đã rời khỏi quán bar, hần không có thói quen cùng những người đàn ông xa lạ kia trong lúc vô tình hữu ý tràn ngập tình sắc ám chỉ đi cùng nhau, cảm giác kích thích bọn họ dành cho hần, so với Hồng Chính Thân, đều kém một quãng xa.

.....

Đêm đó, hần trở về chung cư Hồng Chính Thân, khi đó đã qua mười hai đêm.

Trương Thần Phong mở khóa cửa, sờ soạn đi thẳng vào nhà bếp, từ trong tủ lạnh lấy ra chai nước khoáng uống vài ngụm, đang định về phòng ngủ, xoay người lại, phòng khách “ba” một tiếng đèn sáng, trước mặt là một người mặc áo ngủ tràn ngập sát khí, tay nắm một cây gậy, chính là Hồng Giai Nhạc khuôn mặt hung thần ác sát.

Thái độ của đối phương giống như: “Cùng một số người tồn tại dưới một mái hiên đúng là bất hạnh”, cho đến khi nàng thả lỏng thần kinh, buông xuống vũ khí mới nói: “Tôi chán ghét nhất bọn trộm, hiện tại xem ra, anh so với bọn chúng cũng không tốt hơn bao nhiêu.”

“Xin lỗi, sau này tôi sẽ nhớ bật đèn.” Trương Thần Phong còn ngà ngà say, giọng điệu có chút lười nhác.

Hồng Giai Nhạc thấy bộ dạng thiếu đánh của hần, lại phải hạ giọng xuống, cuối cùng bèn nhón mào lạnh nhạt đặt câu hỏi: “Anh, ở bên ngoài còn có người khác?”

Trương Thần Phong đột nhiên có chút thấp thỏm, miễn cưỡng cười một cái, không trả lời.

“Tôi không hiểu ánh mắt Hồng Chính Thân thế nào lại kém như vậy.”

Hồng Giai Nhạc đi về phía trước vài bước, Trương Thần Phong lùi lại, chuẩn bị rút về phòng, cô ấy ngừng đầu có chút xem thường nhìn thẳng vào hắn, “Là bởi vì này khuôn mặt sao? Thực ra nhìn lâu, cũng chỉ có như vậy. Tôi thừa nhận một lần này, không cách nào chấp nhận được suy nghĩ của Hồng Chính Thân.”

“Đây là chuyện của tôi và anh ta.” Trương Thần Phong một mỗi ứng phó vấn đề sắc bén của Hồng Giai Nhạc, dứt khoát thu hồi ánh mắt, nghiêng người tránh đi, tiếp tục hướng cửa phòng ngủ quay về.

“Đồ thói tha —— tôi sẽ từng giờ từng phút nhắc nhở Hồng Chính Thân đề phòng anh.” Hồng Giai Nhạc tuy rằng có thể lạnh lùng nói ra lời hung tợn, thực tế lại không hiệu quả như vậy. Từ trước đến giờ nàng vốn là người độc lập bá đạo, nhưng cũng không định tự nguyện chống lưng cho Hồng Chính Thân làm chuyện anh ấy không thích, bao gồm cả việc đối phó với con người này.

Một hồi tìm đến chiếc giường lớn quen thuộc, Trương Thần Phong thả lỏng nằm xuống. Một phút sau, hắn cảm thấy chính mình rất có điểm buồn cười.

Vì Hồng Chính Thân mà thả đi một cô gái, chịu nghi vấn của Tương Băng Cầm, bị Hồng Giai Nhạc đả kích, thậm chí vì Hồng Chính Thân đi quán bar, mà hết thảy đối chọi gay gắt này đều phát sinh trong một ngày. Đúng là buồn cười a.

.....

Một ngày sau, sân bay quốc tế Hong Kong.

Máy bay trễ giờ, lúc Hồng Chính Thân ra cửa vào nhận hành lý thì đã gần 11 giờ. Kỳ thực đi theo còn có hai người một nam một nữ đồng hành.

Lúc Hồng Chính Thân đang đi tới băng chuyền nhận đồ, như có dự cảm lập tức ngừng đầu thì nhìn thấy phía trước có một người đàn ông cao gầy tùy tiện hướng anh vẫy tay. Kỳ thực người nọ đứng giữa một đoàn người trong sảnh chờ lại cách đây khá xa, nhưng Hồng Chính Thân vẫn là nhìn một cái đã thấy hắn.

Hồng Chính Thân có chút hận loại bản năng quý dị này của mình, anh luôn rất giỏi cảm nhận được rõ ràng những thứ có thể hấp dẫn hắn anh trong cả một đám người kia, bao gồm cả đặc tính nào đó trên người Trương Thần Phong, mà không may, này lại rất vừa vặn khớp với thói quen của hắn.

Tâm trạng một ngày trước, bởi vì một cuộc điện thoại mà sa sút, trải qua quá trình giằng co một hồi không ngừng trốn tránh ý nghĩ là do mình có lỗi, cuối cùng có chút mất mặt bại trận cả tình cả lý, nhưng đương sự ít nhiều vẫn có chút khó chịu.

Đến tối, đánh một cuộc gọi cho người đàn ông có quan hệ ái muội với mình, mà trùng hợp lại đúng lúc bạn gái ngay bên cạnh hắn, chắc chắn là ở phòng trong Quang Vũ đi... Một nghĩ tới đây, Hồng Chính Thân đã vô thức khóa chặt mày, bước chân đi về phía trước cũng tự nhiên trì trệ.

Trương Thần Phong rất nhạy cảm, đương nhiên cảm giác được Hồng Chính Thân kháng cự, nên trước một giây bước nhanh đến. Ngay tại lúc Hồng Chính Thân kinh ngạc đứng giữa ranh giới, hắn giang hai tay cánh tay ôm lấy vai Hồng Chính Thân, đem anh kéo vào trong lòng.

Hồng Chính Thân vô thức quay đầu nhìn về phía đồng nghiệp cách đó không xa, quả nhiên trong đó có một vị chính mở to hai mắt kinh ngạc nhìn về phía bọn họ.

“Này...” Hồng Chính Thân khấn trương giấy một cái, giấy không ra, mới cần răng phát ra cảnh cáo, ” Trương Thần Phong, cậu giữ thể diện cho tôi một chút!”

Trương Thần Phong trên vai đối phương khê ngửi, mùi hương của Hồng Chính Thân trở về khiến hắn nhoẻn miệng cười.

Có chút tùy hứng buông lỏng một cánh tay, lại nắm tay đáp một cái lên vai Hồng Chính Thân, ngang ngược cùng anh thân mật.

“Ai cho cậu tới đón tôi!”

“Muốn đến thì đến, anh quản được tôi?”

Hồng Chính Thân nỗ lực tránh khỏi hấn: “Buông ra! Khó coi quá.”

“Không.” Trương Thần Phong ngược lại vươn cổ dán lấy càng chặt hơn, sau đó nghiêng đầu tiến đến bên tai anh hững hờ hỏi, “Còn nhớ rõ những người theo dõi kia không?”

“Bọn họ còn ——” Hồng Chính Thân theo bản năng quay đầu lại tìm kiếm mục tiêu, lại bị Trương Thần Phong dùng tay phải mạnh mẽ che đi đường nhìn.

“Đừng.” Trương Thần Phong một bên lôi anh đi phía trước, một bên đưa ra mục tiêu cho anh:

“Góc châu hoa hướng bắc có một tên khốn đang xem báo chính là người đi theo chúng ta. Mấy ngày nay thấy anh không ở Hong Kong, hấn đã chán chết, hiện tại muốn đập cho hấn một cái đủ tốt.”

Hồng Chính Thân nghĩ thầm: Smith này đúng là đủ biến thái, cố chấp đến cảnh giới nhất định luôn.

“Làm gì phải nhìn chằm chằm cậu không tha vậy?” Hồng Chính Thân đột nhiên có chút khinh miệt nhìn lướt qua Trương Thần Phong, tuy rằng nhìn một cái rất nhẹ, nhẹ đến không thể phát hiện, nhưng vẫn bị Trương Thần Phong thành công chặn lại, nhân tiện uy hiếp.

“Anh không biết tôi rất nổi tiếng sao?” Trương Thần Phong ngưng mắt thật sâu nhìn Hồng Chính Thân, này trong ánh mắt khó có được chút nghiêm túc, “Ưu tiên cho anh quyền lợi dùng thử, nếu như anh không cần, tôi lo tìm người khác là được.”

Hồng Chính Thân vô cảm nghe chuyện cười của hấn, đem ánh mắt chuyển hướng nơi khác: “Sản phẩm dùng thử? Tôi chưa bao giờ ham lợi, tôi hiểu rõ đạo lý tham thì thâm.”

“Ha.” Trương Thần Phong thiếu chút nữa ngửa mặt lên trời cười to, “Cũng chỉ có anh như vậy... Hồng Chính Thân.”

Nói xong khuôn mặt trong nháy mắt đã kề sát vào anh, Hồng Chính Thân cho rằng đối phương muốn lại muốn ở nơi đông người hôn mình, cả kinh lui về phía sau nửa bước, cũng không ngờ Trương Thần Phong chỉ là chớp mắt lấy hành lý trong tay anh, sau đó sải bước hướng bãi đỗ xe đi đến.

Tại chỗ Hồng Chính Thân có chút nhẹn không được thở dài. Lúc này, anh ngoảnh đầu nhìn thoáng qua người đàn ông đang xem báo, anh định tiến đến can thiệp, nhưng bước chân bước hai bước lại dừng lại, năm giây sau, anh lại xoay người đuổi theo Trương Thần Phong.

.....

Nhìn thấy ghế lái của mình bị Trương Thần Phong điều khiển cũng không phải một chuyện ngoài ý muốn, nếu hấn đã có thể coi phòng của mình như phòng của hấn, thì mấy vật sở hữu cá nhân khác cũng xâm chiếm một cách thẳng thắn.

Hồng Chính Thân ngồi trên ghế phó lái, thắt dây an toàn: “Về tòa soạn trước đã.”

Trương Thần Phong lắc đầu: “Đã ngồi máy bay 2 tiếng, đồ ăn trên đó lại khó nuốt, còn muốn trực tiếp chạy về công ty bán mạng, anh cường tự làm khổ sao?”

“Tôi phải đem bản thảo trước tiên giao cho ban biên tập xử lý.”

“Buổi tối thì sao?”

“7 giờ tôi sẽ trở lại.”

“Được, tôi sẽ mua vài chai bia ở nhà xem DVD chờ anh, đủ mẫu mực đi?”

Hồng Chính Thân cười đến rất vô lực, anh không phải nghe không ra Trương Thần Phong lúc này đang buông xuống mặt mũi hiền ân cần, đáng tiếc chính mình không có cách nào đón nhận. Mặc dù chính mình đối với trình độ cầu xin tha thứ này cực kỳ nhẹ dạ, thế nhưng ngoài mặt anh vẫn không có biện pháp lau đi cái bóng thất vọng đêm đó.

Lừa mình dối người từ đầu đến cuối không phải thói quen của Hồng Chính Thân. Anh không muốn vì nhượng bộ đối phương mà chính mình rơi vào một loại thôi miên vô pháp tự kiểm chế.

Ngay tại lúc định xuống xe, Trương Thần Phong đột nhiên nắm sau gáy anh, nặng nề đặt môi hôn lên môi anh, cũng không biết bắt đầu thế nào, đã giống như biến thành màn dạo đầu quần quýt si mê, từng trận hưng phấn cuộn cuộn trong nháy mắt lấp đầy não bộ đẩy lui sạch mọi tia lý trí. Cảm giác quen thuộc chỉ tìm được khi khám phá trên cơ thể lẫn nhau, mãnh liệt mà khủng khiếp, thậm chí nhiều lần không có cơ hội để chính mình giảm bớt nhiệt độ.

Từ đầu đến cuối vẫn là Hồng Chính Thân phản ứng trước mặc dù đã quá muộn, lúc này mới đỡ lấy cánh tay của đối phương đẩy ra, quay đầu lại, chậm rãi lau đi sợi chỉ bạc trên khóe miệng, có chút chật vật phi thân xuống xe.

Lúc Hồng Chính Thân cúi xuống đóng sầm cửa xe, hai người mới lại một lần đối diện qua cửa kính xe. Hồng Chính Thân có chút cảm giận hướng bên trong mắng một câu: “Cậu chú ý cho tôi!”

Trương Thần Phong liếm liếm môi, làm ra một bộ dạng tận hưởng hương vị tàn dư: “Đáng tiếc, tôi cũng không biết nên ”chú ý” cái gì.”

Hồng Chính Thân âm thầm thở dài, tựa trên cửa xe cúi đầu trầm tĩnh trong chốc lát, không rõ là bởi vì đối phương ảo não, hay tại chính mình tức giận, trực tiếp xoay người đi lên cầu thang, không hề ngoảnh đầu lại nữa.

Cho đến khi bóng lưng Hồng Chính Thân biến mất sau cầu thang của tòa nhà, Trương Thần Phong mới thở hắt ra một hơi, giơ lên tay phải đè lại lồng ngực, vị trí bên trái này có cái gì kịch liệt cổ vũ, vì một nụ hôn, vì một người.

Loại cảm giác này đã bao lâu không có rồi? Trương Thần Phong tự giễu: Mày mê muội rồi sao? Coi như quên mất anh ta là ai, cũng không đến mức quên mất chính mình là ai! Không thực sự hoang đường đến mức không hề có kị cùng một người đàn ông bàn chuyện yêu đương đi? Hồng Chính Thân không phải là loại đó nhưng cũng không phải đối tượng để chơi bời a.

A, Trương Thần Phong, sẽ không thực sự có chút động tâm rồi chứ...

.....

Bên trong có âm nhạc, tia sáng hôn ám kéo dài thành một ranh giới mơ hồ. Một người đàn ông tựa lưng vào sofa, ngồi trên sàn nhà phòng khách. Máy hát đĩa kim tuần hoàn phát đi phát lại bản nhạc đã có từ vài chục năm trước của ca sĩ nổi tiếng Frank Zappa. Giọng hát nội lực mà cuồng dã như từ rất xa xưa rồi giữa khung cảnh như vậy trở nên hồn hậu tang thương.

Hồng Chính Thân mở cửa vào đã lập tức cảm nhận một trận ái muội đập vào mặt, đè ép mọi giác quan, hút sạch sự thanh tĩnh của anh.

Không hiểu sao trong gian nhà này như bị một người mang tâm trạng xám xịt phủ kín dày đặc như vậy, thần thờ và lâu dài. Cùng lúc đó, ca từ tiếng Anh vang lên ——

Phải chăng anh nên quăng vào một đồng xu để gọi cho em?

...

(Trong điện thoại) em nói em thuộc về anh, khiến anh như mất trí.

.....

Anh không thể tưởng tượng được ngoài em anh còn có thể yêu ai khác.

.....

Mặc kệ bọn họ nói gì, em chỉ thuộc về một mình anh.

.....

Chúng ta sẽ cùng nhau hạnh phúc...

(Phần trên là mình edit từ convert, còn lời bài hát mình thử search google thì có bài Happy Together của Frank Zappa như thế này:

” If I should call you up, invest a dime

And you’d say you belong to me, I’d lose my mind Imagine how the world could be so very fine So happy together I can’t see me lovin’ nobody but you For all my life. ”)

Tiếng nhạc bị chặn lại sau khi Hồng Chính Thân đóng cửa, từ góc độ Hồng Chính Thân có thể nhìn thấy sườn mặt, trầm tĩnh xuất thần khiến người ta bất an của Trương Thần Phong. Đường cong duyên dáng hiện ra cùng biểu cảm quật cường cùng đau thương khó gặp. Không hiểu sao Hồng Chính Thân có chút đau lòng, anh vô thức muốn phá vỡ không khí đang ngưng kết này. Những phán đoán lỗi giác phức tạp cùng cổ chua xót xuất hiện.

Hồng Chính Thân chậm rãi đi đến phía sau sofa, giọng nói cực kỳ hòa hoãn mở lời: “Giai Nhạc không thích người khác động vào đồ sưu tầm của nó đâu.”

Trương Thần Phong cũng không có bị dọa giật mình, chỉ duy trì tư thế ngồi, rất bình thường quay đầu nhìn về phía anh, cho đến khi về tối tắm vừa nãy có xu hướng suy tàn, bên mép mới miễn cưỡng nhếch lên ý cười: “Đêm nay cô ấy ra ngoài, còn nói khả năng hôm nay sẽ không về.”

Hồng Chính Thân buông xuống gói hành lý, đi tới kệ bếp pha ly sữa nóng, xong rồi lại mang ra ngoài phòng khách, đem ly đặt trên bàn trà trước mặt Trương Thần Phong, ra hiệu cho hắn uống.

“Tôi hơi mệt, ngủ trước.” Hồng Chính Thân xoay người đang muốn quay về phòng ngủ, cổ tay bị người ngồi trên thăm mạnh mẽ kéo lại.

“Ở lại với tôi một lúc đã.” Nói xong Trương Thần Phong chống tay đứng lên, sau đó từ phía sau nhẹ nhàng vóng qua thắt lưng Hồng Chính Thân, vùi đầu vào hông vai anh, tựa như làm nũng cầu xin, “Cùng tôi khiêu vũ một bài đi.”

Hồng Chính Thân lắc đầu cười yếu ớt: “Cậu uống rượu à?”

“Không. Chẳng qua vừa nhìn thấy anh đã như say rồi.”

“Buồn nôn như vậy, thật sự ăn không tiêu.”

Trương Thần Phong mạnh mẽ xoay anh quay lại cùng chính mình mặt đối mặt, ánh mắt của Hồng Chính Thân còn có vẻ như đang lảng tránh. Trương Thần Phong đối với thái độ xấu hổ cự nự tiếp nhận tình ý của Hồng Chính Thân như vậy làm cho tâm ngứa, thế là nhịn không được ôm lấy bờ vai của anh giật dây: “Đến, nhảy một bài.”

Đĩa nhạc đã đổi sang vũ điệu Tango, Trương Thần Phong chỉ là đi theo tiết tấu cùng Hồng Chính Thân đổ mắt, chân nhăm trên thảm, gương mặt kề sát khiêu vũ.

Thân thể cùng tâm hồn dây dưa, tim mạnh mẽ gia tốc, nhiệt độ từng chút một truyền tới, lòng bàn tay hơi xuất mồ hôi, không hiểu sao lại tạo nên một luồng thân mật đến đáng sợ, những nơi tiếp xúc qua mang đến cảm giác tựa như điện giật. Ánh mắt tập trung, thân eo dán chặt, gần gũi đến mức hơi thở giao hòa, hồi hộp đến linh hồn run rẩy buông lời.

Trương Thần Phong đem tay phải dọc sống lưng Hồng Chính Thân, chuyển về đến hông, dùng một chút lực, giữa hai người tìm không được một khe hở. Đây là kiểu ôm ấp chỉ tình nhân mới có.

Trương Thần Phong phải thừa nhận chính mình bắt đầu mê luyến lồng ngực đồng dạng ôn nhuận rộng mở cùng đề cao khát vọng, tuy rằng chỉ có chút đi vào lòng người, cũng không dễ dàng buông bỏ được.

Trương Thần Phong đem môi hạ trên vành tai Hồng Chính Thân buông một tiếng: “Ban ngày lúc ở sân bay, vừa nhìn thấy anh tôi đã có chút xung động...”

Hồng Chính Thân cũng không có để cho hắn cơ hội dương oai, càng không bị hắn tình sắc ám chỉ dọa sợ: “Cậu hôm nay là lạ, không có chuyện gì đi?”

“Tôi muốn cùng anh làm tình.”

Nói xong đã lập tức hôn trụ Hồng Chính Thân, đầu lưỡi mềm mại ẩm ướt nhân lúc đối phương hoảng hốt xảo quyết tiến vào. Lòng bàn tay mang theo lực độ cùng môi lửa trực tiếp tiến tới nơi giữa hai chân, khiến cho Hồng Chính Thân nhẹ thở gấp giãy khỏi cái ôm của đối phương, khó khăn nói:

“Đừng làm bừa, tôi còn chưa kịp tắm rửa...”

Thần sắc của Trương Thần Phong không ngừng che giấu sự thất bại, nhưng vẫn thản nhiên dán sát vào đối phương bộ dạng như càng muốn dây dưa hơn: “Cũng tốt, tôi từng nói tôi thích hương vị của anh.”

Đáy lòng Hồng Chính Thân bị một chuỗi các hành động thế này khiến cho có chút rối loạn, đại khái là bị Trương Thần Phong tâm tình bất ổn lây nhiễm, anh nghe được giọng điệu của chính mình cũng trở nên có chút bất lực: “Cậu tới cùng là muốn thế nào?”

“Hư —— đừng nói nữa.” Trương Thần Phong càng ôm chặt Hồng Chính Thân:

“Cho tôi một lúc, một lúc thôi...”

Tựa như nắn nỉ, tựa như ép buộc cũng tựa như dò hỏi, mang theo ý trấn an nào đó, ngốc nghếch đòi hỏi lần thứ hai hung ác hôn đối phương. Nụ hôn càng ngày càng kịch liệt, cuối cùng lại có vài phần tuyệt vọng thương tổn, dưới môi cùng khoang miệng truyền tới một cổ mùi máu tươi, thế là những kia tâm tình cũng đi theo lần lượt rơi trên căn cổ, cuối cùng dừng lại tại nơi hầu kết.

Thành thực do dự biến thành tình cảm thiêu đốt, Trương Thần Phong chìm đắm trong thứ mê hoặc mờ tối ám, nuốt gọn ý chí thỏa hiệp, tình cảnh này khiến quá trình đòi hỏi giải quyết dục vọng trở nên cao vút mà sắc bén.

Phản ứng sinh lý cùng tâm lý đều có chút cấp tiến, nếu như không sợ thương tâm, thì đã có thể giống như một đứa trẻ vô lại, dây dưa than nhẹ cùng trần trở xâm chiếm, đối lấy hương vị cảm xúc cùng bá đạo.

Hồng Chính Thân khí tức mạnh mẽ, cơ thể cao ngất cùng ánh mắt lúc nào cũng lảng tránh đều khiến Trương Thần Phong say mê, hẳn cảm thấy lồng ngực có cái gì đó quấy nhiễu, khiến hẳn phải làm chút chuyện nào đó cho chúng an tĩnh lại, lý trí đã mất đi chỉ còn bản năng tự do hoạt động.

Ranh giới mơ hồ giữa hai người, giờ phút này có đứng tại chỗ không tiến về phía trước, cũng đã bị phá bỏ.

Lúc này quyền quyết định không còn ở trong tay Trương Thần Phong nữa, mà Hồng Chính Thân cũng tuyệt đối không để đối phương ra quyết định, cho nên bọn không biết phải dùng cái gì ngoài sự ương ngạnh ra đặt cược.

Sự dụ dỗ lẫn công kích nơi Hồng Chính Thân, Trương Thần Phong đã lĩnh giáo qua cả, chỉ là tại đoạn vui chơi tình ái này hẳn vẫn là tay mơ, không nắm chắc được anh, lại càng không muốn bị người nọ điều khiển, nhưng một khi dục hỏa vô đến, chỉ còn cách khoanh tay chịu trói chính mình mới không còn bị kích tình mạnh mẽ thiêu đốt.

Sau một hồi, đơn thuần ôm ấp cùng hôn môi căn bản không còn có thể thỏa mãn khát vọng nơi đáy lòng được nữa, tín hiệu nguy hiểm bởi vì một vòng triển miên say mê giao quần mà biến mất, càng chống đỡ chỉ càng khiến chính mình càng ham muốn.

Lúc Trương Thần Phong một cái đẩy Hồng Chính Thân ngã lên sô pha, nghiêng người đè lên, bàn tay thường ngày vốn không dùng lực của hắn bắt đầu muốn tuyên bố quyền sở hữu, Trương Thần Phong đè lại lồng ngực Hồng Chính Thân, ngón tay bắt đầu thô bạo càn quấy, gần gũi cuồng nhiệt dọc theo bên gáy liếm mút gặm cắn rồi lại từng bước chuyển về, không hề gặp sự chống cự nào, mới nặng nề mà ngoạm lấy đầu ngực phía bên phải.

Trên cơ thể truyền đến một cổ đau đớn, da thịt Hồng Chính Thân giật mình co lại, miệng rên rỉ một tiếng, khuỷu tay theo bản năng muốn chống lên nửa thân trên kháng cự thể xâm chiếm mạnh mẽ của Trương Thần Phong.

“Trương Thần Phong! A —— ”

Hồng Chính Thân muốn quát đối phương ngưng lại nhưng dường như lại càng khiến hắn càng hứng khởi, hành động trở nên ngày càng ngang ngược. Cho đến khi sắc mặt anh dần trở nên tái nhợt, tức thì mỗi một

nơi trên cơ thể đều cảm nhận được sự thô ráp cùng thủ đoạn mang theo chút nóng nảy mà mới lạ dò hỏi, một cỗ sát thương không báo trước đột ngột hướng đến nơi quan trọng ôn tồn cọ cọ.

Cho dù lý trí có mạnh mẽ thế nào, vẫn không chống lại được lời mời gọi của dục vọng bức bách tiến vào vực sâu. Trương Thần Phong nỗ lực thuyết phục chính mình: Hồng Chính Thân, tất cả đều là do anh ép tôi làm như vậy!

Phát điên cũng được, cuồng nhiệt như dã thú cũng được, lúc thân thể dán sát, cảm nhận được một luồng kích thích mãnh liệt đến mức muốn nứt ra, tại giây phút xâm lược này, một làn gió thổi ngang qua khiến cơ thể run rẩy, chạm đến điểm kích động hưng phấn, đổi lại một hồi hồn bay phách lạc, cùng yên lặng kỳ quái.

Mọi giác quan đều bị làm cho rối loạn, chính mình đã cảm nhận được điều này mỗi khi ở trên người Hồng Chính Thân, nhưng người đó ngược lại cũng như vậy, trầm mê thưởng thức toàn bộ quá trình đối phương xui xẻo phục tùng chính là điều tuyệt vời nhất.

Chinh phục cảm kychi có ở nơi đây mới có vẻ như đạt được đúng giới hạn của nó, gần như kích phát ra tất cả những bản năng đã bị kiềm chế trong quá khứ.

Dây dưa kì quái, truy đuổi che giấu, tình ái khiếm khuyết, lặp lại sai lầm, lặp lại thất thường, lặp lại hấp dẫn, không tránh khỏi phải bất chấp dục thúng lớp nguy trang của chính mình. Đôi mắt như bị sương mù bủa vây của người này dường như bất cứ lúc nào cũng có thể phát ra hương vị tình dục nồng nặc.

Thân cận cùng con người này, chính mình sẽ phải trả cái giá quá đắt, gương mặt luôn bình tĩnh, lạnh lùng, thần nhiên, bị chính mình lỗ mãng đối đãi, vẫn còn có thể duy trì khí thế cùng vẻ kiên định, lại phá lệ trở nên gợi cảm, bị mình lăng nhục thế này, từng tắc bị nuốt gọn ăn mòn, dưới ánh đèn ám sắc, cơ thể này tựa như tỏa ra một tầng kim sắc đầy hoa lệ.

Trương Thần Phong không bị ánh mắt của Hồng Chính Thân dọa cho lui lại, mà chỉ là lui về phía sau một chút, sau đó lập tức tiến công ngày càng mạnh mẽ hơn, xâm nhập vào giữa hai chân người nọ, khát khao nguyên thủy nhất gần như không thể kiềm chế nổi nữa mạnh mẽ kêu gào được giải thoát.

Lúc Hồng Chính Thân theo phản xạ định dùng sức đẩy người đang nằm lên mình thì phát hiện sức của đối phương khác xa so với những lần động chạm trước đây, thế mà trong nháy mắt có thể khiến cho cánh tay mà anh vốn tự cho là có đủ luyện tập thể hình của mình không thể cử động. Trương Thần Phong dường như đã biến thành một người đàn ông mà Hồng Chính Thân không quen thuộc lắm.

Dục vọng mờ mắt, ồ ồ thở gấp, một luồng khí tức mạnh mẽ nhanh chóng bao vây, thô bạo phát tiết, giống như thiêu đốt đỉnh đầu mà lao vào, không có bất cứ sự chuẩn bị nào, trực tiếp tìm đến nơi phòng tuyến ẩn mật nhất của Hồng Chính Thân.

“Ách ——” Hồng Chính Thân thấp giọng kêu một tiếng, cảm giác đau đớn mạnh mẽ kéo đến khiến trước mắt mơ hồ, mồ hôi lạnh túa ra, anh chợt ý thức được hôm nay Trương Thần Phong đã phát điên rồi. Anh càng muốn lùi lại, đối phương trái lại càng tiến thêm một bước.

Giữa nơi tràn ngập nhục dục thô bạo xâm nhập rõ ràng truyền đến mùi máu tươi, Trương Thần Phong không thể lý giải chính mình vì cái gì muốn dùng phương thức này để biểu đạt bị mê hoặc kích động cùng bất mãn, trước mắt chỉ có thể cảm nhận được suy nghĩ trong lòng đang run rẩy cùng mạch đập dữ dội.

Hạ thân bị gắt gao trói buộc mang tới cảm giác đau cùng khoái cảm khiến Trương Thần Phong không kiềm chế được gào ra tiếng, chính mình còn thấy đau, người dưới thân càng không cần phải nói, cơ mông run rẩy lại tạo nên một hồi giằng co khó khăn mới.

Cùng một người diễn giảng đạo lý chỉ là phí công, hướng hồ lại còn theo một người điên sắc dục xông nào giảng đạo lý, nhưng Hồng Chính Thân không thể không ra tối hậu thư: “Cậu đừng quá đáng như vậy —— a! Đồ khốn...”

Lần này mở miệng này cũng chỉ nhận lại được một đợt chôn sâu triệt để chiếm đoạt đến tận cùng.

Trương Thần Phong quên đi cảm giác đau, cựa mạnh cùng kỹ xảo kịch liệt tiến công vào lúc này chiếm thượng phong, hấn mạnh mẽ nhắc lên một chân của Hồng Chính Thân, hạ thể càng thâm nhập sâu hơn thẳng tiến.

Hồng Chính Thân gần như thất thần hét lên một tiếng, giữa bể dục mãnh liệt, không cách nào khôi phục thần thái trước đây, bị mồ hôi ngấm ướt vài tóc dán trên má, biểu hiện ra vẻ tiều tụy ngoài ý muốn. Chỉ là lúc lý chí tinh thần sa sút, trong ánh mắt vẫn lập loè nghi vấn cùng chán ghét chính mình.

Hồng Chính Thân không biết chính mình lúc nào lại chọc giận cái tên tâm tình bất định này, cũng tại chính mình lần nữa dễ dàng tha thứ cùng nhún nhường, tạo cục diện cho đối phương từng bước ép sát, cuối cùng mặc cho hắn phát tiết cùng vũ nhục, đáng giá sao Hồng Chính Thân? Thanh tỉnh đi Hồng Chính Thân!

Đối với công kích mãnh liệt mà dày đặc, Hồng Chính Thân cuối cùng phải gờ cờ trắng đầu hàng, không thể đối mặt với một Trương Thần Phong dã thú dây dưa. Tần suất luật động tức thì trở nên càng mạnh mẽ tựa như muốn đè ép tất cả, ra vào giữa dịch nơi thể giao hòa dây lên cả sô pha, mỗi khi thân thể bị trùng trùng đỉnh nhập, bên tai truyền đến tiếng gầm nhẹ đầy rẫy cực độ thống khổ cùng cực độ khuây khoả.

Trương Thần Phong bị áp lực tình triều làm cho mọi tuyến phòng ngự đóng băng, đang nhẹ nhàng mà nặng nề ra vào lại trở thành liên tục công kích vào sâu đến tận cùng, hắn không có lý do gì phủ nhận chính mình đã bị rung động.

“Anh thích tôi làm anh đi, ha? Anh thích tôi làm anh như thế này! A... A ha! Ừm...”

Cả người trên dưới đều mạnh mẽ có rút mỗi lần chạm tới điểm hưng phấn, Trương Thần Phong tàn khốc thưởng thức người đàn ông xuất sắc này tại dưới thân hắn lộ ra vẻ khuất nhục phóng đảng, hắn nghĩ sẽ nghe được anh chửi bới hoặc gào thét, nhưng cả quá trình đều chỉ có trầm mặc chống lại.

.....

Thời gian trôi qua mấy phút đồng hồ, phản ứng của đối phương vẫn không khá hơn, Trương Thần Phong bị cưỡng rồi, đột nhiên cảm thấy ái dục không chiếm được thỏa mãn, vui sướng và thống khổ cùng một lúc kéo tới.

Càng kỳ quái hơn, lần này chiếm thế chủ động tuyệt đối, nhưng cũng không cảm giác được bất kỳ một lần tiến nhập nào như lần đầu. Bởi vì lúc gần đạt tới cao trào, hắn đột nhiên cảm giác được Hồng Chính Thân không hề thoải mái. Điều đó trực tiếp ảnh hưởng đến sự tồn tại của hắn, khiến cho hắn sau này cũng không cách nào bao biện, tâm tình như đến cực hạn mất đi toàn bộ sức lực.

Hồng Chính Thân khẽ rên một tiếng tay túm chặt lấy đệm dựa của ghế sofa trong, lần này đau đớn không giống lần đầu tiên thì cũng là do tự nguyện tự ngược. Sự đau đớn này cùng trước đây không giống nhau, là bởi vì tâm của anh cũng trôi theo cánh tay đang nắm chặt rồi, cũng bởi vì chính nơi này, Hồng Chính Thân ý thức được chính mình không nên đối với tình ái đồng tính ôm huyền tưởng nữa.

Hạ thân thấm ướt một mảnh dịch thể giao hợp của đàn ông, nhạc nền đã dừng lại, Trương Thần Phong suy sụp mở rộng cánh tay, ngửa đầu ngã vào sô pha.

Cả không gian đều đầy rẫy mùi vị tanh nồng ái muội, một dòng khí lưu khàn khàn ngăn chặn hô hấp thông thuận.

Gương mặt Hồng Chính Thân vẫn bình tĩnh, nhìn cũng không nhìn đối phương một cái, yên lặng bước chân xuống đất, động tác đột nhiên có chút khó khăn, người vừa đứng lên, dưới chân còn kèm theo một cái lảo đảo.

Hồng Chính Thân cười khổ, anh thực sự không muốn lại trước mặt Trương Thần Phong biểu hiện vụng về yếu đuối như thế, tất cả đều là chính mình tự làm tự chịu, cũng là thời gian để chính mình không cần chặt vật khó chịu như vậy.

Vừa bước ra một bước, cổ tay đã bị người phía sau kéo lại, trong quá khứ có thể khiến cho nội tâm kích động bởi một cổ bá đạo ngọt ngào, trong nháy mắt này, đã không còn tồn tại trong mắt Hồng Chính Thân nữa.

Giọng nói của Hồng Chính Thân mệt mỏi mà khàn khàn: “Cậu, đừng làm gì tôi nữa.” Sau đó thô bạo gạt đi tay của đối phương, cơ thể xích lôa, trực tiếp hướng về phòng ngủ.

.....

Đi vào phòng tắm vòi hoa sen, nhìn chính mình trong gương, đôi mắt đỏ hồng, thần thái vô hồn, chân tay lại còn rệu rã như người nghiện ma túy, đúng là muốn bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu khó coi. Đầu ngón tay Hồng Chính Thân lướt qua mấy dấu răng chỗ vai gáy, lồng ngực cũng bị đè ép quá độ mà lưu lại mấy vết bầm ứ máu hồng hồng.

Hồng Chính Thân thở hắt ra một hơi, đem trán gác lên cánh tay, tựa trước gương, trùng trùng nhắm mắt lại, muốn cho chính mình bình tĩnh một chút, thế nhưng mệt mỏi chính là mệt mỏi, xem ra chính mình không chỉ không thích hợp cùng đàn ông bàn chuyện tình cảm, còn không thích hợp cùng đàn ông lên giường.

Anh nỗ lực nếm thử cảm giác đón nhận qua, nhưng đều không được tích sự gì. Hôm nay tình dục cường bạo như vậy chính là đối phương trả thù. Trương Thần Phong hận chính mình, còn xa so với yêu nhiều.

A, có lẽ, người ta căn bản sẽ không nghĩ tới cùng một người đàn ông nói chữ “Yêu”.

Này chính mình đối với hắn là thứ tình cảm gì nhỉ? Xem như là yêu sao? Hay là bọn họ thực ra chỉ là bị thân thể hấp dẫn lẫn nhau mà thôi. Càng đáng buồn chính là, Hồng Chính Thân anh e rằng cũng không phải bạn tình duy nhất của Trương Thần Phong.

Bất kể quan hệ trong tương lai sẽ là cái dạng gì, đều không nên lún vào vũng bùn càng sâu nữa.

16. Quyển 2 - Chương 3

Cả đêm Trương Thần Phong ngồi trên sofa mở to mắt, hừng đông lập tức trở lại tòa nhà Quang Vũ, pha một ly cà phê đặc, bắt đầu nhìn các hạng mục hợp tác lần trước Trương Băng Cẩm dặn qua, lần này cô ấy đã muốn thay mạng lưới quan hệ cho hắn so với lúc trước lớn hơn rất nhiều.

Trên mặt Trương Thần Phong mang theo biểu tình lạnh lùng mà thường ngày người khác rất khó nhìn thấy. Cho đến khi Anna đem tư liệu đến văn phòng thì nhìn thấy Trương Thần Phong đã ngồi trên sofa trong phòng nghỉ cá nhân, có điểm ngoài ý muốn.

“Ôi chào, sớm như vậy! Ở chỗ này làm đêm a? Thật không giống phong cách của anh. Sắc mặt không tốt lắm nhỉ, không có việc gì chứ?”

Trương Thần Phong cũng không ngẩng đầu lên, mệt mỏi nói: “Thất tình, đi đâu thì tốt nhỉ?”

Anna căn bản cũng không tin hắn: “Gì? Đừng dọa tôi. Thất tình? Tìm lý do có sức thuyết phục hơn được không.”

Cô cười cười lắc đầu nói thẳng vấn đề chính: “Mrs. Châu muốn giúp bà ấy đứng ra làm đại diện trước truyền thông. Gần đây công ty của bà ấy chuẩn bị tham gia đấu thầu một dự án hợp tác nội địa, yêu cầu anh đi cùng. Đối phương là tập đoàn Trữ Phong lừng lẫy đại danh. Bà Châu muốn để anh gặp mặt Trần Thạc - tổng giám đốc trụ sở Hong Kong của bọn họ, nghe nói người này là một tay lợi hại, cực kỳ không dễ lấy lòng.”

(=||||| ai cho các người nói xấu Thạc Thạc. Thạc Thạc chỉ hơi đồng danh tý thoi ~0~)

“Đã là người ai cũng có nhược điểm.” Trương Thần Phong không nhanh không chậm nói, “Cô sắp xếp thời gian đi, làm xong tháng này, tôi định tạm thời nghỉ ngơi một thời gian.”

(Để em méc cho: Điểm yếu của anh là Dương Dương ~0~ với cả tiểu Trần Dương nữa

~)

Anna nhìn không được than ra tiếng: “Gần đây luôn nghe thấy anh nói đến ngày nghỉ, đúng là hiếm có. Nếu định rút lên bờ, nhớ tặng chị Cẩm một liều thuốc trợ tim rồi nói tiếp.”

“Ai đi ai ở, Lúc nào chị Cẩm cũng còn có thể tìm được người lý tưởng hơn thay thế.”

.....

Sau khi Anna rời đi, Trương Thần Phong đá một cước lên bàn trà rồi đứng lên, tay ôm mặt, đứng tại chỗ không nhúc nhích nửa phút đồng hồ, ký ức hoang đường đêm qua như cơn thủy triều ngập tràn tâm trí.

Mình rốt cuộc bị làm sao vậy, dám thô bạo với Hồng Chính Thân như thế là muốn chết sao?! Vậy mà đối phương chỉ tránh mặt chứ không hề đánh trả hấn, với một người đàn ông có lòng tự tôn lớn như Hồng Chính Thân, làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho ai đối với anh ta như thế... Đối lại là hấn, bất luận là kẻ nào, đều sẽ một quyền đá bay đầu tên khốn nạn đó đi. Vậy mà giờ đây chính mình lại thành loại khốn nạn ấy...

Vì cái gì chỉ cần ở gần Hồng Chính Thân, chính mình lập tức trở nên cuồng bạo như vậy, thật giống như một con mèo bị giẫm phải đuôi, cả người lông dựng đứng lên.

Là bởi vì cảm giác đối với sự ràng buộc xa lạ sao?

Chưa bao giờ bị người khác kiềm chế, thiên tính cuồng dã tự do cho tới bây giờ lại bị một sự kiện, một con người ràng buộc, mà đối tượng lại là người hấn không thể miêu tả chính xác, loại sợ hãi đó cũng tương tự như một thanh kiếm, lưỡi chỉ đơn giản đảo qua trong lòng hấn vài cái, có thể khiến hấn lập tức rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

Hồng Chính Thân tựa như thanh kiếm đó, sáng loáng đến chói mắt, cũng sắc bén khiến người ta chùn bước, nếu anh ta là phụ nữ, còn có thể khiến chính mình trong khoảng thời gian ngắn tâm tình bất định, căn bản cũng sẽ kịp thời nhượng bộ lui binh.

Hiện tại chưa thể cam đoan tình hình đã ổn định, cũng không thích hợp rùm beng ôm có cái gì gọi là cảm tình mềm nhũn dựa vào.

Đến Hong Kong, chủ yếu là để nghỉ ngơi dưỡng sức, thế nhưng một khi dính phải vết đen nào, khó mà tẩy sạch diện mạo thật, cho dù Trương Thần Phong biết rõ bản thân tốt nhất không nên tùy tiện động tình, hơn nữa phải tránh rắc rối càng xa càng an toàn.

Tuy rằng cũng có hướng Ngụy Tử Tuấn tiết lộ qua dự định rút lui ở ẩn, nhưng người trong cục còn không sẽ cho hấn như ý nguyện nhanh chóng như thế. Chỉ có bản thân Trương Thần Phong biết rõ, còn thiếu cấp trên Plame một nhiệm vụ. Đối phương từ đầu đến cuối đều không có nói rõ chi tiết, cho nên hấn ở đây án binh bất động đã tròn một năm rưỡi.

Khả năng thực sự đối với Hồng Chính Thân có ý rồi. Trương Thần Phong không phải kẻ ngốc, hấn biết rõ chính mình khi tiếp nhận người đàn ông này thì sẽ có một cỗ linh hồn dị động, này sống nhiệt dâng trào quá mức che sạch lý trí, thật giống như không còn là chính mình.

Trương Thần Phong cũng không phải rất thích loại cảm giác này, cho nên thỉnh thoảng hấn sẽ táo bạo nghĩ muốn cắt đoạn quan hệ loại có phần quá hòa hợp chán ngấy này đi. Thế nhưng nếu thật muốn đem Hồng Chính Thân về đơn thuần làm bạn tình, lại cảm thấy chính mình khả năng không thừa nhận nổi cỗ áp lực này.

Thất tình... Vừa rồi hấn mới nói cùng Anna như thế, cũng chỉ cho là vui đùa. Vừa hay đối phương cũng sẽ không cho là thật, bằng không chẳng phải là tự mình thừa nhận ý đồ cùng một người đàn ông bàn chuyện yêu đương sao.

Tình yêu, a, cái từ này đúng là rất dễ khiến người ta sinh ra ảo tưởng. Hấn trước giờ vẫn cho rằng sẽ không lại tồn tại thứ đó, vì cái gì trong một hoàn cảnh đặc biệt đột nhiên mê hấn mờ mắt vậy nhỉ.

Hôm nay có nên quay về chung cư kia không? Hồng Chính Thân nhìn thấy hấn sẽ có phản ứng gì? Cũng không thể lại vô liêm sỉ hỏi một câu: “Hi, không có việc gì chứ?” Thế nhưng, tất cả tâm lý lo lắng đều nhắc hấn nhớ lại lúc nhìn thấy vài giọt máu trên sô pha mà giết mình, Trương Thần Phong lo lắng tối hôm qua thương không chỉ là tự tôn của anh ấy...

Giữa lúc tâm trạng không tốt, đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, là thư ký của Smith thay mặt gọi đến, đề nghị hấn giữa trưa gặp mặt tại quán rượu Shangri-La. Trương Thần Phong kỳ thực không hề giết mình, hấn đã có dự cảm người nọ cần phải cùng hấn nói lời “từ biệt”. Xét thấy địa điểm hẹn hò không hề mờ ám, có vẻ vô cùng quang minh chính đại, thư ký này thái độ cũng khách khí có lễ nghĩa, hoàn toàn không biểu lộ ý tứ ép buộc. Trương Thần Phong cười nhạt một tiếng miệng đáp ứng.

.....
Hôm đó, Trương Thần Phong đến cuộc hẹn đúng giờ. Hắn đến sớm mười phút, nhưng người ta so với hắn còn sớm hơn.

Lúc đó John Smith thoát nhìn như một doanh nhân giàu có, hoàn toàn không có kiểu cả vú lấp miệng em, lại còn không ngờ, xung quanh rõ ràng cũng không có lấy một gã bảo tiêu nào.

Nhưng Trương Thần Phong không hề cảm kích, đối lại như bình thường, hắn sẽ làm một tràng văn chương, nhưng hiện tại đối mặt với Smith cũng lừa dối, chỉ cần vừa nghĩ đến vì tên khốn kia khiến hắn và Hồng Chính Thân liên lụy rối loạn, cảm giác càng phiền. Cả hai bên đều hiểu rõ, càng che giấu chỉ càng khiến chính mình dễ lộ ra bộ mặt thật.

Trương Thần Phong cho rằng đã không cần phải... hào hoa phong nhã nữa, ngồi xuống, chỉ mang một khuôn mặt lãnh đạm nói: “Smith tiên sinh có chuyện gì vậy?”

Đối phương tự đứng lại duy trì vẻ thương cảm khiêm tốn: “Cậu không hề muốn gặp tôi đi?”

Biết rõ còn giả bộ, nhìn sắc mặt bọn gian thương còn chưa đủ chán ghét sao? Trương Thần Phong lại càng cảm thấy xem thường, nhưng vẫn tùy ý cười nói: “Hiện tại nếu muốn tôi phải đợi ngài lên đầu, tôi cũng chỉ có thể tuân mệnh a. Cũng không thể vì thế mà kéo Quang Vũ xuống được. Tôi có lỗi mạng, chủ tịch cũng không cho phép nha.”

“Cậu rõ ràng biết tôi đối với cậu có hứng thú.” Smith cũng không giả bộ, trái lại thừa nhận một cách triệt để.

Trương Thần Phong cười mỉa, nỗ lực thay vào thái độ của một Trương Thành ý: “Không ngăn cản không có nghĩa là tôi muốn tích cực chào đón. Thật xin lỗi, tôi vốn không phải loại người đó mà Smith tiên sinh hi vọng.”

“Tôi chỉ là muốn trước khi về Mỹ nghe lời thuyết phục của cậu, đừng nghĩ rằng tôi chỉ biết đùa bỡn quyền thế. Tuy rằng trong một số phương diện danh tiếng của tôi không được tính là rất tốt, nhưng với ngoại giới tôi cũng không phải kẻ không từ thủ đoạn để đạt được mục đích như vậy.” Hắn như là muốn thuyết phục Trương Thần Phong, hơi nghiêng người, trong ánh mắt biến hoá lóe ra một tia khinh miệt: “Những người đó đều là tự nguyện.”

Trương Thần Phong làm bộ nghe không hiểu, chỉ là bình tĩnh đối phó: “Thế giới này có tiền thì có tư cách ép mọi người phải chơi cùng ngài. Tuy rằng cũng có đối tượng làm mất hứng, nhưng cũng không đủ để đối với nguyên tắc của ngài tạo thành uy hiếp.”

“Tôi biết cậu là người có địa vị. Ngay từ lúc cậu – một người trẻ tuổi cổ quái lại khéo léo tiến vào cửa, tôi đã biết ngay cậu không hề đơn giản, chỉ là cậu đoán không sai, mặc dù tôi đối với cậu có ôm một chút ý định, nhưng không đến mức phải ép buộc cậu. Cho nên, nếu như cậu không phải người có thể thuận phục tôi, tôi cũng không khiến cậu khó xử. Tôi phái người đi theo cậu, kỳ thực là muốn xem thử xem sao.”

Cảm tình thì phải đi sâu, đúng là náo nhiệt thật: “Được Smith tiên sinh để mắt, tôi chỉ là kiếm cơm ăn, không phải cái gì nhân tài quốc tế.”

“Không cần khiêm tốn.”

.....

Nói chuyện một hồi, cũng không có gì cần thỏa thuận cả, đang muốn mở miệng dẫn dắt rời đi lực chú ý của Smith, điện thoại di động lúc này đột nhiên vang lên.

Trương Thần Phong lúc đầu có chút giật mình, thế nhưng vừa thấy điện thoại hiện dãy số của Hồng Chính Thân, đột nhiên trái tim đập loạn mất nửa nhịp, cũng bất chấp thất lễ, nói một tiếng xin lỗi lập tức ra ngoài tiếp điện thoại. Đối diện lại là giọng nói đầy lo lắng của Hồng Giai Nhạc: “Tôi phải trộm điện thoại của Chính Thân mới gọi cho anh được, anh đang ở đâu?”

Trương Thần Phong giả vờ trấn định: “Tìm tôi?”

Hồng Giai Nhạc trước giờ luôn thái độ lạnh lùng với hân, hôm nay khó có dịp trở nên hùng hổ: “Tối hôm qua anh có cùng một chỗ với Chính Thân không?”

Trương Thần Phong tâm đã rối loạn, nhưng ngoài miệng vẫn cố gắng trấn định: “Anh ta, làm sao vậy?”

“Làm sao?! Hôm qua anh nhìn không ra Hồng Chính Thân có cái gì không thích hợp sao? Anh ấy bên cạnh anh, vậy mà anh một chút cũng không phát hiện?!” Hồng Giai Nhạc lên tiếng như bom rơi đạn bắn gấp gáp lao tới.

“.....” Cổ họng Trương Thần Phong đột nhiên tắc nghẹn, nhất thời không phát ra thanh âm nguy biến nào.

Hồng Giai Nhạc thấy bên kia không động tĩnh gì, mới dè xuống lửa giận kể lại sự việc: “Sáng nay đột nhiên anh ấy sốt rất cao, không ra khỏi cửa lấy nửa bước. Khuyên anh đi bệnh viện, anh ấy sống chết không chịu. Tôi đang muốn cho anh đến tha bằng được anh ấy mang đi bệnh viện đây, còn có thể thế nào?! Anh cũng đâu phải không biết rõ tính tình của anh ấy. Hồng Chính Thân nếu như không đồng ý chuyện gì, kể cả tổng thống phải phi cơ đến đón cũng không được. Cả người đã muốn không làm được gì đến nơi rồi, còn cố chấp cứng đầu như trâu —————”

Mấy tiếng mắng này của Hồng Giai Nhạc gần như đục thủng mang nhĩ, nhưng Trương Thần Phong vẫn cảm giác được giọng của cô càng lúc càng hoang mang. Cuối cùng hân đơn giản thả lỏng cánh tay, quay trở lại chỗ ngồi, cũng không có ngồi xuống, trực tiếp nói với Smith: “Thực xin lỗi, tôi có việc gấp cần phải đi, không tiếp tục nói chuyện với ngài được!”

Smith không giữ lại, khoe miệng chậm rãi ẩn ẩn ý gì đó, thế nhưng Trương Thần Phong cũng không quản chiếu cố mặt mũi vị đại nhân vật này nữa, xoay người lập tức rời đi.

Đột nhiên nghe được phía sau người nọ thông dong hỏi câu: “Cậu cùng vị Hồng tiên sinh kia là giả đi?” Một câu âm điệu không cao không thấp, nhưng sức nặng mười phần.

Trương Thần Phong dừng chân một lúc, nghiêng đầu nói lại: “Bị người nào đó hấp dẫn, chỉ cần không ảnh hưởng đến người khác, thì không phải là tội phạm đúng không?”

Hân gián tiếp vì Smith tìm một cái bậc thang đi xuống, cũng để cho chính mình mập mờ lừa gạt đoạn tình cảm này một cách hợp tình hợp lý.

Smith thâm ý cười cười: “Có ý tứ, thật có ý tứ.” Nhưng lúc này đã thực sự hiểu rõ, Trương Thần Phong đúng là một con ngựa hoang, không thể trói buộc lại một chỗ, có trói hân cũng không chịu ngồi yên.

Khoát tay, bàn bên cạnh một lập tức có một nam một nữ đứng lên, chính là bảo tiêu và thư ký của hân. Smith nheo mắt dường như có chút dăm chiêu nói: “Đi thôi, chúng ta còn phải đến chuyến bay chứ nhỉ.”

Bảo tiêu tiến lên cẩn thận hỏi một câu: “Còn muốn tiếp tục cùng hân không ạ?”

“Thăm tử tư không tìm được cái gì hữu ích cả. Điều tra ra lý lịch của người này lại có vẻ quá mức bình thường. Thân phận thực sự nhất định không đơn giản. Tạm thời đừng khuấy động mặt nước kinh động đến hân.”

Ngay từ đầu, đích thực là bởi vì ý muốn cá nhân mà coi trọng hân, nhưng rất nhanh Smith phát hiện Trương Thần Phong sẽ không giống người bình thường vì tiền khuất phục. Thế là chuyển sang tìm hiểu mạng lưới quan hệ của hân, còn thử xem có điểm nào có thể lợi dụng ràng buộc hân không. Nhưng cuối cùng, Smith cũng có chút thất vọng, người nọ không hề có dã tâm.

.....

Hồng Giai Nhạc bị vô cớ cắt đứt điện thoại, tức tối muốn chết, may mà Trương Thần Phong ngay một phút sau nhắn cho cô một tin, nói sẽ kịp thời chạy về.

Bởi vì tối hôm qua hoàn toàn mất ngủ, hôm nay Trương Thần Phong chỉ thấy mí mắt nháy nhót, lại nghe được tin của Hồng Giai Nhạc, lồng ngực càng giống như có cái gì chặn lại rất khó chịu, tâm trạng không vui không chỉ bởi vì những suy nghĩ mâu thuẫn của chính mình, còn có cả sự hổ thẹn.

Trương Thần Phong biết rõ một người như Hồng Chính Thân, nếu không đến cực kỳ nghiêm trọng, căn bản sẽ không bao giờ cho mình ngày nghỉ ngơi. Huống hồ sắp tới anh còn muốn mở rộng quy mô tạp chí, đã chuẩn bị mời chuyên gia kinh tế học viết chuyên mục từ trước.

Tuy rằng suy nghĩ thì rất dài, thế nhưng hành động đã sớm vượt qua kiểm soát. Chân nhấc ga, Trương Thần Phong đã không buồn để ý đến bảng đồng hồ đo tốc độ nữa.

Hắn cũng đã nghĩ muốn lớn mật lao đầu vào một lần nữa một lần, nhưng khi hành động thực tế, lại cảm thấy cực kỳ không thỏa đáng, hắn căn bản không muốn lại phải đi phân biệt một đoạn tình cảm thật hay giả.

Thế nhưng hiện tại tâm tình rối loạn, hắn bị tin Hồng Chính Thân bệnh làm cho phát cuồng đến nơi rồi. Hắn là vì đêm qua tắm nước lạnh, nguyên nhân lại bởi chính hắn làm cho Hồng Chính Thân bị thương... Theo như Hồng Giai Nhạc nói, người nọ cố chấp như vậy, làm sao có khả năng sẽ cho hắn sắc mặt tốt được. Trương Thần Phong không dám nghĩ sâu hơn.

.....

Lúc mở cửa ra, tìm hắn đập loạn cả lên, cũng chỉ có việc gì liên quan đến Hồng Chính Thân, trong nháy mắt hắn lập tức trở nên lung tung, đó là một loại cảm giác hoàn toàn xa lạ so với trước đây.

Hồng Giai Nhạc nghe tiếng, từ trong phòng bếp ngó đầu ra, nhìn một cái thấy Trương Thần Phong, trên mặt cũng không có quá nhiều biểu tình, nhưng vẫn bưng một ly nước qua đưa tới tay Trương Thần Phong.

Tuy rằng sau khi Hồng Giai Nhạc nhìn thấy hắn cái gì cũng không nói, nhưng khiến Trương Thần Phong càng cảm thấy thực ngũ vị tạp trần. Hắn nhận lấy cái ly đi tới trước cửa phòng ngủ, vặn mở cửa khóa tay đột nhiên dừng lại một lúc, hít thật sâu một hơi, mới đẩy cửa đi vào.

Hồng Chính Thân nửa nằm trên giường, sau lưng đặt một cái gối, đầu hơi ngửa ra sau, mí mắt đóng chặt, tư thái thả lỏng nhưng thần sắc có chút khổ sở, khi đến gần mới có thể cảm giác được anh đang cật lực hít thở hơn rất nhiều so với bình thường.

Con người này dù có bị bệnh, vẫn là có khí tức mạnh mẽ như thế. Mắt sâu, mũi cao thẳng, mi tâm sắc nét, thoát nhìn tiêu tụy nhưng không hề có dấu hiệu suy sụp, cằm nhọn tinh xảo cùng đường cong lạnh lẽo bạc tình của môi, kết hợp cùng cơ thể nóng rực khiến cho hai gò má ửng đỏ, dường như kích phát lên ngòi nổ của một ý nghĩ xấu xa đen tối nào đó.

Người đó gần như bị chính hắn khinh bạc làm nhục, lại càng tạo nên hình ảnh càng thêm dụ hoặc.

Trương Thần Phong không biết bắt đầu từ lúc nào, chạm vào thân thể Hồng Chính Thân, cứ như đã qua cải tạo thành quen, đến lúc này rồi, còn có tâm tư mơ tưởng hão huyền, cho nên có chút phát cáu quăng xuống phía dưới.

Nghe được có người tiến đến, Hồng Chính Thân cũng không mở mắt, đúng là đã ngủ mất. Thế là Trương Thần Phong đem ly nước đặt trên tủ đầu giường, sau đó dùng tay chống mép giường nghiêng người ngắm nhìn, không ngờ phát hiện ra lông mi của đối phương lại dài như thế, vô tình khiến cho gương mặt nam tính kiên cường trở nên nhu hòa hơn.

Trương Thần Phong vốn đã quen Hồng Chính Thân trước đây, chưa từng thấy qua vẻ yếu ớt đáng thương như hôm nay. Anh luôn an tĩnh mà lại rất mạnh mẽ, bình tĩnh kiên nghị giống như một cái cây, trận gió nào cũng không thể quật ngã anh, người nào có muốn không dao động cũng không được, chỉ vài cử chỉ tự nhiên, nhưng có thể đơn giản bắn trúng mục tiêu anh muốn, trong đó không chỉ có mưa rền gió dữ hạng nhất còn có cả câu dẫn hắn.

Trương Thần Phong vốn cho rằng mình sẽ không bao giờ đi vào con đường này, thế nhưng phát hiện đối phương khả năng không chỉ đơn giản câu dẫn hắn như vậy. Chính hắn có điểm không nỡ buông bỏ loại khoái cảm muốn làm gì thì làm đó, tình triêu ào ạt phá vỡ lý trí, đồng thời bắt chấp quăng gánh nặng còn đeo trên lưng qua một bên lao vào phiêu lưu, lại còn muốn dốc hết sức làm sao để sinh hoạt của hai người không có khả năng bị vấn đề gì ngoài ý muốn quấy rầy.

Trương Thần Phong đột nhiên có một trận khiếp sợ, ánh mắt nhìn về phía Hồng Chính Thân trong nháy mắt trở nên vừa quen thuộc lại xa lạ, cứ như muốn che giấu gì đó, hắn tiện tay đem chăn kéo lên che quá ngực Hồng Chính Thân, sau đó bàn tay khẽ phủ lên cái trán nóng lên của người nọ thử thân nhiệt.

Động tác biên độ nhỏ, đầu ngón tay cũng rất mềm nhẹ, nhưng đương sự cảnh giác vẫn bị trận tiếp xúc quỷ nhiễu.

Hồng Chính Thân miễn cưỡng tỉnh dậy, gương mặt dần vật thần kinh anh từ đầu đến cuối trong giấc mộng này lại một lần nữa hiện lên. Anh vì chính mình thở dài, tứ chi bủn rủn cả người không còn chút sức lực nào, đã không còn cách nào biện hộ cho tình trạng này, thế là chỉ là thoáng quay đầu, né tránh lòng bàn tay mát mẻ mang đến cổ thoải mái này, trên mặt vẫn là vẻ lạnh lùng và bình tĩnh.

Tay Trương Thần Phong cứ như vậy lúng túng dừng lại giữa không trung, vừa thu lại đã mở miệng: “Đi bệnh viện đi.”

“Không cần bận tâm, tôi không sao.” Anh mệt mỏi khó khăn mở miệng.

Trương Thần Phong không để ý tới anh lạnh lùng cự tuyệt, trực tiếp nắm lấy tay trái anh: “Tôi đưa anh đi bệnh viện.”

Ánh mắt người nọ cũng không có bị tình trạng ốm yếu làm mất đi nửa phần sắc bén nào. Khi anh nhìn thẳng như bắn thẳng hắn, Trương Thần Phong có một loại run rẩy rung động, hắn cũng không hiểu tại sao chính mình đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, sẽ không đơn giản bị người khác làm ảnh hưởng, thế nào mỗi khi giằng co với Hồng Chính Thân, lại kỳ quái khó hiểu toàn ở thế hạ phong.

Cho nên lúc Hồng Chính Thân tiện tay vùng thoát khỏi hắn, Trương Thần Phong không tiếp tục tiến tới, hắn biết rõ chính mình cố chấp, đối phương có khả năng so với hắn càng cố chấp hơn.

“Tôi ra ngoài một lát.”

Trương Thần Phong xoay người, ra khỏi phòng xuống lầu lái xe, tại đền hiệu thuốc mua thuốc hạ sốt cùng vài viên tiêu viêm thông dụng, tuy rằng Trương Thần Phong không phải bác sĩ, nhưng cũng có chút hiểu biết về cách dùng. Trước đây mấy bệnh lật vặt không thể tránh được, đều là tự mình giải quyết, cho nên nhìn tình trạng của Hồng Chính Thân, hắn là tối hôm qua thô bạo làm chọc giận anh, hơn nữa nửa đêm lại một trận lạnh, tất cả đánh bại cơ thể khỏe mạnh của Hồng Chính Thân.

.....

Kỳ thực tình huống đêm qua là, Hồng Chính Thân vì đau đớn thất vọng, có chút nghĩ không thông, vừa vào phòng ngủ lập tức vọt vào tắm nước lạnh, đến nước nóng cũng quên mở. Anh rất ít khi ngược đãi thân thể mà luôn chọn cách để chính mình yên tĩnh từ từ bình tâm lại, nhưng trải qua một lần này, hiệu quả không phải là không có.

Trương Thần Phong nếu đã lần nữa khiêu chiến điểm giới hạn của anh, anh cũng không có biện pháp lần nữa tha thứ chính mình lại thoái nhượng vô nguyên tắc.

Hồng Chính Thân vốn nghĩ dùng nước lạnh vào nửa đêm tưới tỉnh chính mình, cũng không ngờ thân thể không thể chịu được, trực tiếp hưởng anh mạnh mẽ phát kháng nghị, cuối cùng bãi công.

Hồng Chính Thân nói với bản thân, lần này nên thực sự buông tay, người kia chân chính chỉ lấy mình làm trung tâm, rất không thích hợp với anh.

Vốn tưởng rằng chỉ cần xác định làm, nhất định có phần thắng, thế nhưng lần này lại thảm như thế, cái gì cũng đều không có, cuối cùng người nọ lại còn có chút thương hại, thực sự làm anh dở khóc dở cười. Hồng Chính Thân lần thứ hai nhắm mắt lại, cái đầu nặng nề đã không có có sức để suy tư.

.....

Đợi lúc Trương Thần Phong một lần nữa đi vào phòng, đã khoảng nửa tiếng, hắn vừa vào cửa lập tức nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của Hồng Chính Thân đã mặc trang phục tử tế ngồi trên sofa đơn.

“Tôi theo cậu đi bệnh viện.”

Trương Thần Phong hơi chớp mi, rất có phần ngoài ý muốn, thoáng lướt qua Hồng Giai Nhạc đang liên tục nháy mắt với hắn, thế là lập tức một câu cũng không nói xoay người ra mở cửa, chỉ lo đối phương lại đổi ý.

Hồng Chính Thân đi lên trước, Trương Thần Phong định đến đỡ, lại bị anh trực tiếp vùng ra: “Tôi còn chưa tới mức bệnh tình nguy kịch.”

Nhìn Hồng Chính Thân tự mình đi ra ngoài, tâm trạng Trương Thần Phong trầm xuống, cũng nhắm mắt theo đuôi đuổi theo, nhưng không dám đến gần quá, bởi vì Hồng Chính Thân toàn thân trên dưới đều phát ra tín hiệu kháng cự.

Vào bãi đỗ xe, Hồng Chính Thân ngồi thẳng vào ghế phó lái tự thắt dây an toàn, sau đó lập tức dựa vào sau ghế bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Trương Thần Phong từ đầu tới giờ cũng không có cơ hội mở miệng, thế là dứt khoát im lặng không nói gì làm tài xế tốt.

Đến gần bệnh viện, Hồng Chính Thân mới mở mắt ra, xuống xe. Trương Thần Phong giúp anh làm thủ tục tại phòng khám bệnh, Hồng Chính Thân một mình ngồi trên ghế inox ngoài hàng lang bệnh viện kim loại yên lặng chờ đợi.

Sau đó là xét nghiệm máu, rồi lại lấy thuốc. Bác sĩ nói không có trở ngại gì, chính là cảm cúm lại mệt nhọc quá độ, dặn bệnh nhân phải nghỉ ngơi mấy ngày.

Nhưng Trương Thần Phong vẫn ẩn ẩn cảm thấy không thích hợp, thế là nhìn đến bóng lưng cao lớn bao phủ một tầng tịch mịch của Hồng Chính Thân một lần nữa mới dừng lại, đột nhiên có một loại xung động muốn dùng sức đem anh ôm vào trong lòng, nhưng vì tình cảnh đang đứng trước đám đông, với lại đối phương là đàn ông, Trương Thần Phong nỗ lực đem sự xung động kìm xuống.

Nhưng đáng giận là hắn vẫn có thể xuyên qua lớp vỏ bọc của người kia.

Bất kể bề ngoài Hồng Chính Thân có kiên cố cỡ nào, sự yếu đuối vẫn có lúc trần trụi như thế bày ra trước mắt hắn, hoàn toàn không bố trí phòng vệ đối với hắn, chỉ có thể dùng chiến tranh lạnh, có muốn làm gì hay coi như nhìn không thấy cũng đều không được. Có lẽ chính Hồng Chính Thân cũng không biết, anh lại kết thân với một nhân tài tâm lý như thế.

Nếu như lúc trước, Trương Thần Phong theo kiến thức chuyên môn sẽ coi đây là một loại tư tưởng giằng co, nhưng hiện giờ, hắn không lạc quan như thế.

Trương Thần Phong không nhìn được đến bên người Hồng Chính Thân, do dự một chút mới hỏi: “Có phải... Nơi đó không thoải mái?” Tuy rằng biết rõ vấn đề mờ ám thế này sẽ chọc cho đối phương buồn bực, nhưng vì quá lo lắng, Trương Thần Phong cũng không rảnh suy nghĩ nhiều như vậy.

Hồng Chính Thân nghe ra câu hỏi, huyết sắc lập tức hiện lên mặt anh. Hồng Chính Thân thở phì phì trừng mắt với Trương Thần Phong vài giây, từ hàm răng rít ra bốn chữ: “Không cần bận tâm.”

Lúc chuẩn bị về nhà, Hồng Chính Thân dứt khoát ngồi vào ghế sau. Trong xe như bị một cỗ áp lực nào đó bao kín, gần như muốn nứt ra.

.....

Trở lại chung cư, lúc hai người đi qua phòng khách, Hồng Giai Nhạc lộ đầu ra, hỏi dò Hồng Chính Thân: “Ổn chứ?”

Đối phương đáp: “Không sao.”

Vốn còn muốn hỏi thêm, lại cảm giác như bị bọn họ tạo nên một khoảng cách vô hình với mọi thứ xung quanh đẩy trở về. Cô nhìn lướt qua hai gương mặt anh tuần kia, Hồng Chính Thân cau có, Trương Thần Phong cụt hứng, lập tức lùi về phòng ngủ của mình đóng cửa. Cô không định làm bia đỡ đạn cho hai người đàn ông cao lớn kia, rất không có lời.

Trở lại gian phòng, Hồng Chính Thân cởi áo khoác ra, câu đầu tiên nói chính là: “Trương Thần Phong, chúng ta không thể là loại quan hệ đó được.”

Trương Thần Phong tâm tình vô cớ trầm xuống đến tận đáy, hẩn nhìn chòng chọc Hồng Chính Thân, như muốn thiêu đốt vẻ trấn định của đối phương. Thế nhưng biểu hiện của Hồng Chính Thân lúc này không có kẽ hở nào, khiến hẩn không cách nào phá vỡ nó.

Dần dần trong đầu đã xuất hiện một giả thiết không hề muốn thừa nhận, trên thực tế, hẩn thực sự bắt đầu mơ hồ đối với việc phán đoán suy nghĩ thực sự của Hồng Chính Thân, đây có nghĩa là hẩn bắt đầu tin tưởng biểu hiện của người ta. Dựa vào kinh nghiệm trước đây chứng minh, này với hẩn mà nói, cũng không phải là điềm báo tốt.

“Anh muốn tôi chuyển đi?”

“Không, cậu muốn ở lại bao lâu tùy cậu, lúc nào muốn chuyển cũng theo ý cậu.” Hồng Chính Thân trịnh trọng nói: “Nhưng, chuyện của chúng ta dừng tại đây.”

Những lời này sức nặng mười phần, Trương Thần Phong chấn động, theo bản năng cười nhạt: “A. Đúng là buồn cười. Ngay từ đầu, mẹ nó không phải anh câu dẫn tôi sao?”

“Ra ngoài.” Trương Thần Phong trả lời lại một cách mỉa mai triệt để chọc giận Hồng Chính Thân.

“OK, nước sông không phạm nước giếng phải chứ?” Trương Thần Phong bên ngoài tỏ vẻ không sao cả, nhưng bên trong không biết từ đâu mọc lên một cỗ xao động điên cuồng, đè xuống áp lực trước khi nó bùng lên, trực tiếp ôm lấy chân gối ra ngoài.

Cửa phòng ngủ phanh một tiếng đóng lại, đem gối quăng xuống phòng khách, Trương Thần Phong ngồi vào ghế, đưa tay vò mái tóc đen rối tung, ánh mắt vô thức hiện ra một lượt cảnh thân mật trên sofa đêm trước của hai người, đột nhiên cái mũi lại mỗi.

Ngay giây phút Hồng Chính Thân hướng hẩn ngã bài “chia tay”, Trương Thần Phong lần đầu tiên nghiêm túc cảm thấy thất vọng cùng phần nộ, chính mình hình như thật sự đối với con người này có cảm giác không nên có rồi.

Sẽ không là... Thực sự thích đàn ông rồi chứ? Nếu không phải, tại sao chỉ đối với Hồng Chính Thân có phản ứng sinh lý nhỉ? Lúc bị Hồng Chính Thân kích thích, huyết dịch sẽ trong nháy mắt nóng hổi trào dâng. Mà cái cảm giác thất lạc bây giờ thật sự rất giống thất tình, tối cùng là có bao nhiêu kỳ quái.

Trương Thần Phong lấy ra điện thoại di động chọn một dãy số: “Bà Châu, ngày mai có thể tôi có thể đứng giờ đến hội nghị ở Trụ Phong, bà giúp tôi sắp xếp một chỗ đi.”

Trương Thần Phong tự giễu... khỏe miệng vô thức méo một cái, phải tìm chuyện để làm cho phân tâm.

Sáng sớm tỉnh mơ, Hồng Giai Nhạc đi tới phòng khách, nhìn thấy chân gối trên sofa, “Gi” một tiếng. Sau đó nhìn thấy một thanh niên anh khí ngã ngửa từ phòng tắm chuyên dụng của mình đi tới, mạch máu trên đầu cô lập tức phình hết cả lên.

“Hồng Chính Thân hiện tại đã ra cái dạng này, các người còn muốn nháo đòi phân giường? Anh ấy không cho anh, anh còn không thể nhịn anh ấy một chút à?”

“Chúng tôi không có gì cả.”

“Không có gì sao? Anh coi tôi là heo a không có gì.” Hồng Giai Nhạc tức giận nện nắm đấm bình bịch trên lưng Trương Thần Phong, “Xin lỗi! Tôi muốn anh phải đi xin lỗi Hồng Chính Thân ngay!”

“Tôi làm gì sai chứ?”

“Tôi quả anh đã làm cái quái gì. Tóm lại, có thể làm cho anh ấy khó chịu anh như thế, nhất định không phải đồ tốt.” Hồng Giai Nhạc nhắc túi xách lên:

“Mà này, nếu như gần đây có người đàn ông bộ dạng như lưu manh nào qua đây tìm Hồng Giai Nhạc, anh phải nhớ kỹ nói với hẩn là không con người này.”

Trương Thần Phong không biết nên khóc hay cười ngĩ: Không phải bộ dạng của chính cô sao.

.....

Hồng Giai Nhạc ra ngoài rồi, Trương Thần Phong nhìn thoáng qua cửa phòng của Hồng Chính Thân. Như thế này thật tuyệt vời đúng không? Được, Hồng Chính Thân, tôi sẽ như anh mong muốn.

Quần áo đều ở trong phòng ngủ không kịp lấy ra, Trương Thần Phong mặc luôn quần áo ở nhà đến Quang Vũ, để tránh cho khách hàng trông thấy, hần trực tiếp vào thang máy chuyên dụng đến văn phòng của mình, sau đó từ ngăn tủ trong lấy ra một bộ trang phục tử tế thay vào.

Bà Châu hẹn ba giờ chiều, Trương Thần Phong rời cuộc hẹn khác đúng giờ đến nơi.

Đây là một buổi tiệc chiêu đãi cho thương vụ mới, đối tượng là các đối tác cùng một bộ phận quan chức chính phủ.

Chu Chuông Chuông bốn mươi tuổi, vì rất biết chăm sóc giữ gìn nên phong thái vẫn rất yểu điệu, cũng là một nữ doanh nhân có tiếng trong thành phố. Hệ thống liên công ty có khoản vốn rất lớn. Bà gả cho một gia đình giàu có, nhưng cũng không phải mang họ bên chồng, mọi người đều gọi là bà Châu hoặc là Chu tiểu thư.

Chu Chuông Chuông nhìn thấy Trương Thần Phong, lập tức đi lên trước giới thiệu cho hần: “Ồ bàn bên cạnh có ba vị mặc âu phục đen kia chính là đại diện của Trữ Phong, ở giữa người thấp hơn chính là quản lý mới nhận chức tên Vương Cẩm.”

Trương Thần Phong nhìn qua một cái, người này tóc húi cua, mặt chữ điền, tướng mặt xấu, nhưng lại có ánh mắt rất khôn khéo, vẫn khiến người ta không thể không chú ý đến địa vị bây giờ của hần tại Trữ Phong.

Trương Thần Phong cười hì hì hỏi: “Trữ Phong - Trần Thạc không đến sao?”

“Người này rất khó gặp trực tiếp, người còn lại thì đang ở Châu Âu. Chắc tháng sau mới có thể thấy được.”

“Hiện tại muốn tạo quan hệ xã giao với Vương Cẩm như thế nào?”

“Tôi muốn thăm dò xem hần thích gì.”

“Được.”

Trương Thần Phong đi vài vòng, cùng người quen bắt chuyện, sau đó mới thản nhiên hướng chỗ mấy người Vương Cẩm đi tới.

“Hi, tôi Sang Liên - cổ vấn kinh doanh Trương Thần Phong. Rất hân hạnh gặp mặt.”

Wang Cẩm xoay người lại, nhìn một cái thấy Trương Thần Phong trước mắt lập tức sáng ngời, bất kể nam hay nữ đều sẽ đối với người đẹp có hảo cảm.

“Hân hạnh. Bà Châu có nhắc đến cậu.”

.....

Sau mười mấy phút nói chuyện, Trương Thần Phong lại quay về chỗ Chu Chuông Chuông.

“Nhanh thế!”

“Wang Cẩm là người có tính chậm chạp. Hần rất nhẫn nại, thích đánh bài brit. Không thích nhận xét về boss, lòng dạ khá sâu.” Trương Thần Phong trần thuật lại một lần: “Trên người có hai bộ đồ có lựa chọn trước mới mang cùng nhau —— GUCCI và D&G, kết hợp với giày da có vẻ không hài hoà lắm, cho thấy hần còn độc thân, đối với lĩnh vực quen thuộc sẽ chỉ đơn giản tìm hiệu quả thực tế, mà lại rất sĩ diện.” Trương Thần Phong thông thả ung dung tổng kết.

“Nghe nói hần thích đồ cổ.”

“Thích đồ sứ, với lại có khả năng giám định và thưởng thức nhất định, đây không phải là sở thích tầm thường, cho thấy hần không hề thiếu tiền.” Trương Thần Phong cười khê, “Còn có, hần đối với mỹ nữ chân dài cảm thấy hứng thú.”

“Việc này cũng có thể biết?”

“Trong một phút hần đã nhìn góc có cô gái tóc dài thon thả kia đến ba lần.”

“Xem ra tôi phải suy nghĩ lại cách nhờ cậy hần.”

“Phương pháp đối, tự nhiên sẽ có biện pháp. Hần thuận tay trái, rảnh rỗi thích đánh golf. Trợ lý bên cạnh từ đầu đến giờ vẫn luôn khen kỹ thuật chơi bóng của hần. Hần có vẻ chỉ hứng thú với lĩnh vực mình am hiểu.”

“Hần có cảnh giác với cậu không?”

“Đối với bất kỳ ai hần đều có cảnh giác. Người như thế, chỉ cần bên ngoài tiếp nhận mọi người như vậy đủ rồi, không cần coi hần làm bạn tri âm, nếu không, rất có thể bị hần phản bội.”

“Đã hiểu.”

“Vương Cẩm có vẻ rất kiêng kỵ vị tổng giám đốc Trữ Phong kia, sự phụ thuộc vào uy tín của cấp trên trực tiếp ảnh hưởng đến cách phán đoán của hần. Cho nên, mấu chốt cần phải để lại ấn tượng khiến hần coi trọng Sang Liên.”

“Cậu nói Trần Thạc sao? Đúng rồi, hần gần như là gương mặt đại diện độc quyền nhất của Trữ Phong đấy.” Chu Chuông Chuông đột nhiên thần bí cười cười: “Hần và Trịnh Diệu Dương là nhân vật truyền kỳ, mọi người đều biết hai người họ quan hệ thân mật.”

“Gì cơ?”

“Cậu không nghe nhầm đâu, nghĩa trên mặt chữ. Tôi cũng là nghe bạn bè giới truyền thông nói, thực tế bọn họ là tình nhân. Tôi chỉ gặp bọn họ một lần qua một gói thầu, cảm thấy bọn họ thực sự đúng là hình mẫu tình nhân tiêu chuẩn của số đông, ngoại hình nam tính hoàn hảo như thế, hoàn toàn không thể ngờ đến bọn họ sẽ có quan hệ thân mật.”

“Chẳng qua, mọi người đối với chuyện đó đều giữ kín như bưng, năng lực của bọn họ thật sự rất đáng tin cậy, người khác cũng không dám ngông cuồng phỏng đoán sinh hoạt cá nhân của hai người đó. Nhưng mà, đối phó với Trần Thạc chính là đối phó với Trịnh Diệu Dương và cả cái Trữ Phong, đó là sự thật.”

Trương Thần Phong nghe xong có chút run sợ, rất lâu sau mới lấy lại tinh thần, như không có việc gì nói: “Xem ra, thật sự có thần thoại cường cường cùng kết hợp với nhau.”

Trong khi đó, Trương Thần Phong cũng lập tức nghĩ tới chính mình cùng Hồng Chính Thân. Bọn họ luôn phải vì cấm kỵ mà kháng cự, thương tổn lẫn nhau. Không ngờ người khác còn dám đặt mí mắt người đời dưới chân mà sống theo ý mình, đúng là lá gan lớn.

Thực ra Trương Thần Phong cũng không ngờ, cùng người nọ xa cách mới 12 giờ, tâm tình vẫn sẽ là lo lắng.

17. Quyển 2 - Chương 4

Anna gọi điện cho hần, nói hần có thể dùng lại chiếc xe thể thao Lamborghini đã bị thu hồi bất cứ khi nào, bảo dưỡng xong cả rồi. Trương Thần Phong đã lâu không động vào cũng dần quên mất thói quen trước đây, rong ruổi trên đường lớn phát tiết một vòng, sau đó lại đến bãi cát ngòi ngầm biển đến tối.

Gió biển tấp vào, sự tịch mịch điên cuồng bao phủ người vốn đã quen với cô độc như hần.

Vốn định về căn hộ ở Quang Vũ qua đêm, nhưng không biết tại sao, phút cuối cùng bánh xe lại đột ngột chuyển hướng theo con đường quen thuộc, nhanh chóng đi đến chỗ chung cư đã chứa hần không xong.

Xe vừa vào đến bãi đỗ xe, Trương Thần Phong bất chợt nhìn thấy chiếc xe sang trọng thoáng qua ở lối ra bên kia mà hần tuyệt đối không có khả năng nhận nhầm, Hồng Chính Thân!

Thực ra, đối với lần xa cách này, thân thể hình như so với ý chí càng không cam lòng hơn, hai tay trực tiếp đảo tay lái, bám theo sau.

Hồng Chính Thân chạy xe không nhanh không chậm, thể nhưng tâm trạng so với Trương Thần Phong hoàn toàn tương phản. Người phía sau vô thức cau mày tiến tới cách anh khoảng ba chiếc xe.

Chỉ cần một ngày, cơ thể anh ta đã hồi phục sao? Vừa bệnh nặng một hồi thể mà buổi tối còn muốn ra ngoài. Chắc chắn phải có chuyện gì cần thiết hoặc là người nào đó hấp dẫn được anh ta!

Đi cùng một đoạn đường, Trương Thần Phong biết ngay Hồng Chính Thân không phải vì có việc mà ra ngoài. Anh không chạy tới tòa soạn, mà hình như là muốn đến cuộc hẹn với ai đó. Một nghĩ tới đây, tâm trạng của Trương Thần Phong càng trở nên buồn phiền, mặt nạ Trương Vô Kiên luôn làm trò vui cho người khác bị tháo xuống. Trước mặt Hồng Chính Thân, hẳn thường không cách nào che giấu bản chất của mình.

Ngón trỏ trên tay lái nhẹ gõ gõ, đó là cách khi hắn muốn dẹp bỏ những ý nghĩ luẩn quẩn, không chế tốt tâm trạng, bất cứ lúc nào cũng không để phát triển nghiêm trọng hơn.

.....

Xe chạy đến một tòa nhà ở quận Cửu Long thì dừng lại, đó là một tòa mang kiến trúc kiểu cũ thời kì thuộc địa. Sảnh tầng một được sắp xếp theo kết cấu LOFT, trước cửa treo bảng hiệu “Vân Đỉnh” khiến Trương Thần Phong hít vào một hơi lạnh.

Chỗ này là nơi làm việc của Lâm Diệu. Tại đây cô có ekip của riêng mình, vốn không phải là một người phụ nữ tầm thường, cho nên là có hàng tá phương thức lung lạc tâm Hồng Chính Thân.

Trương Thần Phong tìm chỗ đỗ xe bên đường đối diện, giữ một khoảng cách nhất định. Mặc dù hắn luôn đặt chính mình trong tư thái là người ngoài cuộc, nhưng lại quên mất chính mình cũng đã sớm tham gia vào trong đó.

Hắn nhả cửa kính xe xuống nhìn người kia rời ghế lái, lấy điện thoại ra quay số rồi đợi, vóc dáng cao ngất tựa trên cửa xe, hôm nay khó có dịp thấy anh mặc một chiếc áo khoác dài, càng tôn lên tỷ lệ hoàn mỹ của cơ thể. Gió đêm vừa lúc thổi qua tu cái cảm tinh mỹ, này đường nét gương mặt lập thể dưới ánh đèn đường so với ngày xưa có chút tiêu tụy, lại làm cho mạch máu não của Trương Thần Phong như trướng đau bởi luồng nhiệt nóng hổi.

Vẫn là loại cảm giác nóng bỏng đáng sợ này, không gian xung quanh như đang xóc nảy, khiến cho Trương Thần Phong lần thứ hai bị những đợt kích thích vô cơ dồn dập kéo đến.

Khoảng một phút sau, Lâm Diệu từ cửa chính nhanh chóng bước đến, chân váy dài kết hợp với giày thể thao, áo choàng lông, trang điểm rất kỳ công. Cô nàng khoác tay anh nhanh chóng tiến vào hội trường, nhưng cô vẫn cẩn thận chú ý thấy vẻ mặt mệt mỏi của người đàn ông này khiến cho đau lòng, thế là vươn tay mềm mại xoa hai gò má anh.

Cho dù không nghe thấy, cũng biết cô đang lo lắng hỏi thăm, mà Hồng Chính Thân lại còn dịu dàng và dung túng cười không nói gì, mà hình như cũng có nói không sao, sau đó đã nắm lấy năm ngón tay thon dài của cô đan vào bàn tay mình, rồi mới đưa cô vào cổng chính nơi làm việc.

Trương Thần Phong cảm thấy mình như bị Hồng Chính Thân triệt để nhốt ngoài cửa lớn.

Hắn yên lặng tại chỗ khoảng năm phút, cuối cùng mới nhìn lên chỗ cửa sổ đang sáng đèn, thỉnh thoảng có tiếng cười rất vui vẻ truyền ra, giãi chân ga, rồi đi.

.....

Mấy ngày sau, Trương Thần Phong và Hồng Chính Thân chính xác chỉ là gặp nhau lướt qua.

Có lúc Hồng Chính Thân trở về rất muộn, đối phương sẽ so với anh còn muộn hơn; có lúc cùng qua phòng khách, ánh mắt hai người giao nhau, Hồng Chính Thân thậm chí còn có thể lịch sự nâng cằm nói mấy câu có thể tính được bằng từ, Trương Thần Phong cũng cười như không cười nói: “Sớm a.”

Nếu không muốn lúng túng, chỉ có thể càng trực tiếp hơn, thế là hai người thực sự ở cùng một căn hộ chung cư bằng cách như vậy, làm cho Hồng Giai Nhạc xem không hiểu bọn họ đang diễn trò gì, cũng lười nhúng tay vào mấy chuyện vui đùa của đàn ông.

Vốn định chờ cho đến khi ba già ở nhà chính thức đồng ý chuyện hôn sự của mình, nên mới cố tình giấu Nhiếp Phong. Cô có nói thì hẳn chỉ có ngăn lại thôi, cho nên cũng không nói cho đối phương gần đây cô đang ở nhà anh trai, cũng không có tiết lộ vụ trao đổi điều kiện với bố phải đưa được Hồng Chính Thân về nhà. Nhiếp Phong tìm người không thấy thì đến khắp nơi chặn đường tìm kiếm.

Nếu để cái tên lưu manh này biết cô vì hắn mới một mình chiến đấu hăng hái như vậy, sau này không phải sẽ bị người này xấu xa bắt nạt sao? Nghĩ đến đây, bộ dạng của Hồng Giai Nhạc lúc này thực sự nhìn rất đúng kiểu ngốc nghếch cười thầm một mình.

Anh em ruột tương thân, dù đã từ rất lâu không thân cận như bây giờ. Nhưng qua một thời gian ở chung, cô phát hiện anh trai mình không hề giống vẻ bề ngoài mạnh mẽ không thể phá vỡ, hơn nữa, cô còn cảm thấy anh không thực sự vui vẻ sung sướng gì.

Cái gã đàn ông tên Trương Thần Phong này, hình như đối với Hồng Chính Thân mà nói thì vô cùng đặc biệt, nhưng mà cái gã khó nắm bắt được kia lại có vẻ không giống như vậy, tuy rằng bây giờ có thể hẳn nhất thời vì ràng buộc mà lưu lại, nhưng cuối cùng, qua đợt chiến tranh lạnh này, rất có khả năng mỗi người một ngã, đến lúc đó anh trai của cô lại phải chịu hai thứ áp lực tinh thần cùng một lúc khi phải đối mặt với gia đình, lại một lần nữa ra đi.

Thật không muốn nhìn thấy anh trai phải sa sút như thế, một mình chịu đựng tất cả.

.....

Vòng đi vòng lại cũng đến buổi tối, Trương Thần Phong đi tham dự party tư nhân của Trần Nhã Thanh, hoàn toàn dành cho người trẻ tuổi, âm nhạc sôi động với các cô gái xinh đẹp đáng như người mẫu, thợ pha chế rượu đến từ Anh quốc, có thể nói tiếng Trung, DJ là người Thụy Điển. Đêm đó, Trương Thần Phong rất hiếm có lúc uống rất nhiều rượu.

Hắn không muốn tại trước mặt khách hàng quan trọng trở nên thất thố, cho nên kịp thời rút ra ngoài vườn hoa hóng mát, sau đó ngồi trên một chiếc xích đu kết vòng hoa. Mười mấy phút sau, Trần Nhã Thanh mới tìm được hắn.

“Sao anh lại ra đây?” Cô đột nhiên cảm thấy biểu hiện của hắn trở nên rất chân thực. “Không vui phải không?”

“Tôi phải thể hiện thái độ cực kỳ vui vẻ mới được sao?”

“Mấy người đàn ông các anh không thể đơn giản nói ra có chuyện gì hay không cho người khác được sao?”

“Có nói cũng không diễn đạt được đúng ý.”

Trong mắt hắn luôn mang ý cười nhìn về phía cô, làm cho cô mê muội. Trần Nhã Thanh cảm nhận được trái tim mình đập bịch bịch, cô đề xuống tâm tình rộn ràng, giả vờ bình tĩnh nói: “Sau này, em có thể một mình hẹn gặp anh không?”

Trương Thần Phong dù có say rượu, nhưng lý trí cũng không hề rối loạn, thế là coi như không biết gì: “Trước giờ tôi đều đúng hẹn với em nha.”

Cô không muốn tạo thêm áp lực nhưng vẫn phải nói: “Ý em là, hẹn hò riêng tư, bất kể giá bao nhiêu cũng được.”

Thái độ của Trương Thần Phong vẫn mang theo vẻ trêu chọc đáng giận: “Nhã Thanh, việc gì em phải lãng phí thời gian và tình cảm trên người tôi như thế.”

Tâm Trần Nhã Thanh đột ngột lạnh xuống, cô cũng hiểu được mình lại hành động theo cảm tính rồi, thế là hít một hơi sâu, đáp: “Anh có bao giờ nghĩ về một người đến mất ngủ chưa?”

“Đó không phải là chuyện tốt.”

Trần Nhã Thanh sợ hãi thăm dò. “Anh... Có phải cãi nhau với cô ấy không?”

“Ai?”

“Bạn gái của anh.”

Công lực dây dưa lòng vòng của phụ nữ đúng là lợi hại nhất, lại còn phát huy theo quá trình nữa chứ. Trương Thần Phong bắt đầu cảm thấy nóng, hần đứng dậy: “Tôi, chộc giận ”anh ta“(*), có phải nên xin lỗi trước không?”

(*) Anh ta và cô ta phát âm trong tiếng Trung giống nhau, chỉ khác ở cách viết, nên chị Thanh trong tình huống này sẽ không phân biệt được người anh Phong đang nói đến là nam hay nữ.

Trần Nhã Thanh trong lòng “A” một tiếng, cô đã nghe được “đáp án” không muốn nghe nhất rồi, hần thực sự vì một người khác mà phiền não, có thể được anh ấy yêu, người kia có bao nhiêu may mắn chứ.

.....

Trương Thần Phong uống nhiều rồi, cho nên gọi taxi về, trên đường đi đầu óc vẫn còn phần khích, xe chạy đến quận Loan Tử, hần bảo tài xế dừng xe, hần xuống xe một mình đi vào quán bar.

Hần đến quầy gọi vài chai bia, sau đó chọn một góc khuất ngồi xuống, giữa sân khấu có một cái ca sĩ đang hát một bài hát bằng tiếng Anh.

Càng về đêm, người trong quán bar càng nhiều. Mấy người khách đến sau không có chỗ ngồi, bắt đầu dùng một chai rượu, quan sát một vòng tìm chỗ đi sẵn.

Giọng nữ lúc thì mãnh liệt, lúc lại uyển chuyển, lặp lại đi lặp lại rất kích thích tinh thần.

Trương Thần Phong dần dần phát hiện mình cực kỳ không thích ứng với mấy thể loại bài hát xúc động thể này. Hình ảnh người mà lúc trước cùng hần đến quán bar, để cho mình vào nhà, lại còn nhường lại giường lớn cho hần, cứ luẩn quẩn trong đầu không gạt ra được.

Hần dứt khoát đứng dậy, đẩy ra đám người đang chen chúc, đi tới trước cửa quán bar.

Vậy mà bên ngoài lại bắt đầu mưa, không hề tính là nhỏ, hạt mưa ba ba đánh vào mấy ngọn đèn trên mái hiên, mấy cột nước chảy xuống, chặn mất đường đi của Trương Thần Phong.

Hần đi dọc theo tường tới hẻm sau, đột nhiên cảm thấy một trận ghê tởm, định tới thùng rác phun một trận, nhưng lại phát hiện không thể phun ra được cái gì.

Trương Thần Phong trượt ngồi xuống đất, lấy ra điện thoại di động chọn một dãy số, sau nửa phút không có ai nghe. Trương Thần Phong đem cái ót tựa trên vách tường, nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lúc, tiếp tục cầm lấy điện thoại di động gọi tiếp.

Cuối cùng, đầu dây bên này cũng nhắc máy.

“Alo.”

Một giọng nói trầm thấp mà từ tính truyền đến tai Trương Thần Phong, trong nháy mắt thể mà lại làm cho Trương Thần Phong thất thần.

“Anh, có thể tới đón tôi được không?”

“Cậu uống rượu?”

“A, anh cũng đoán được lúc tôi tỉnh táo sẽ không gọi điện thoại cho anh sao? Ô, thể này thật mất mặt mà.”

“Tôi có việc không ra được, tôi giúp cậu gọi taxi.”

“Anh đang ở Vân Đỉnh sao? Anh rảnh rồi bởi cô ấy, lại không rảnh đón tôi?”

Đối phương trầm mặc trong chốc lát, mới lẳng lặng nói một câu: “Cậu tìm người khác đi.” Sau đó cắt đứt cuộc gọi của Trương Thần Phong.

Trương Thần Phong còn đầy não rồi, hoàn toàn liêu lĩnh, hần lại cầm lấy điện thoại, nhưng sợ đối phương không thèm để ý hần gọi lại tắt máy trước. Cho nên Trương Thần Phong trực tiếp gửi một tin nhắn, nội dung là: Tôi bị thương, chảy rất nhiều máu, anh có đến cứu tôi không?

Ấn vào nút gửi đi, hần nhìn chằm chằm màn hình di động của mình, khóe miệng mang theo một ý cười tinh quái.

.....

Nửa phút sau, hắn nghe cuộc điện thoại chắc chắn là của Hồng Chính Thân, ngả ngón hỏi lại: “Thì ra anh vẫn còn quan tâm tôi?”

Người nọ hình như đã chạy ra ngoài thật rồi: “Cậu đánh nhau với người ta?”

“Đúng rồi, tại tâm trạng không tốt nha.”

“Cậu chơi đủ chưa?”

“Anh có tới đón tôi không?” Trương Thần Phong mềm giọng xuống tỏ vẻ đáng thương: “Mưa rất to, tôi lại không lái xe đi, còn một thân mùi rượu cùng mùi máu tươi, làm gì có cái taxi nào dám chở tôi chứ?”

Lúc này, Trương Thần Phong nghe được đối phương dường như thở dài.

Trương Thần Phong cũng không biết qua bao lâu, chỉ là lúc nghe tiếng người nọ bước qua vũng nước, âm thanh trầm tĩnh mà êm tai, làm cho hắn theo bản năng mở mắt.

Hồng Chính Thân che một chiếc ô đến trước mặt hắn, vóc dáng cao lớn anh tuấn, ánh mắt âm đạm không có cách nào nhìn thẳng vào.

“Cậu nói dối, là để gạt tôi qua đây?”

Trương Thần Phong vô lại nói đùa: “Không có a, tôi thực sự bị thương.”

Hồng Chính Thân từ trên cao nhìn xuống, biểu tình có vẻ hơi cứng ngắc: “Chỗ nào?”

“Anh rất muốn thấy tôi bị thương sao?”

Trương Thần Phong nhặt lên một chai bia bên cạnh, tay trái cầm miệng chai, ba một tiếng nện xuống nền xi măng, mảnh thủy tinh bắn tung tóe, những mảnh vỡ sắc bén miệng tại con hẻm tối tăm phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Quẹt qua chỗ xước trên cánh tay, cũng không cảm thấy đau, gần như chỉ một giây sau, cơ thể đã bị một cỗ ngoại lực tác động, mảnh vỡ trong tay bị đoạt đi, Trương Thần Phong nhưng lại còn cười ha ha.

“Cậu phát điên cái gì! Cậu đúng là đồ điên!”

Mà Trương Thần Phong thì đang nghĩ, nhìn bộ dạng người này hoảng sợ hùng hùng hổ hổ thế này, thật khoái chí nha. Mặc dù anh ta đã chạy đi chạy lại mấy chỗ vì công việc rồi, hiện tại còn phải tới đây, hơn nữa người đều bị ướm cả, bệnh nặng vừa mới khỏi, có khi nào lại tại mình khiêu khích mà thể chất lẫn tinh thần lao lực quá độ không nhỉ?

“Này, Hồng Chính Thân.” Trương Thần Phong duỗi tay phải, đem lòng bàn tay dán đến gương mặt vì ướm sưng nước mưa mà đã mất đi độ ấm của anh: “Tôi nhận ra, tôi bắt đầu không có cách nào né tránh anh được nữa rồi.”

Hồng Chính Thân đẩy hắn ra, sau đó cứ dầm mưa như vậy trở lại trong xe.

Trương Thần Phong nhặt lên chiếc ô anh đánh rơi, thông thả ung dung đuổi theo, ánh mắt càng ngày càng ám trầm, hắn biết rõ mình lại động dục rồi.

Trương Thần Phong mở cửa xe ngồi vào, Hồng Chính Thân cũng không nói gì, trực tiếp đề động cơ lái xe đi. Trong xe trở nên chật hẹp, khí áp quá thấp tạo nên một cỗ lộ nóng ẩm khó tả.

.....

Cho đến khi bánh xe chạy đến bãi đỗ xe trống trải dưới hầm, xe vừa dừng lại, Trương Thần Phong lập tức thay tài xế rút chìa khóa, sau đó phi thân vượt qua chỗ ngăn cách giữa hai người, trực tiếp ngồi khóa lên đùi Hồng Chính Thân.

Hai tay Trương Thần Phong chống lên chỗ tựa lưng của ghế xe, đem môi dán bên tai Hồng Chính Thân, thấp giọng hỏi: “Anh đã cương rồi phải không?”

Hồng Chính Thân một tiếng cũng không thể phát ra khỏi cổ họng, sống lưng cứng ngắc, nặng nề thở dốc, không biết là do ảo não vì hành vi đê tiện của đối phương hay là hận chính mình lại bị gạt một lần nữa.

Trương Thần Phong thấy anh không phản kháng, động tác càng không ngần ngại gì lần tới, dục vọng nhiều ngày tích trữ lập tức giống như miệng núi lửa phun trào, bị gương mặt lạnh lùng gợi cảm của Hồng Chính Thân làm cho tâm trí rối loạn, nhất thời cảm thấy lồng ngực nổ vang một tiếng điên đảo thần hồn, cúi xuống hôn lên đôi môi bạc tình kia.

Trong khoang miệng ẩm áp cần quấy, tìm đến độ sâu nhất định lập tức nút lấy đầu lưỡi, động tác vừa mâu thuẫn lại dứt khoát, đột ngột tiến sâu, đối phương nhanh chóng bị tấn công xâm chiếm một cách triệt để.

Hồng Chính Thân tại giây phút sắp không chịu nổi nữa cố gắng tách ra, anh nghiêng đầu, oán hận rít: “Cậu còn dám dây dưa, ngày mai lập tức chuyển đi cho tôi.”

“Cuối cùng cũng hạ lệnh đuổi khách sao? Tôi còn tưởng anh có bao nhiêu nhẫn nại, không thích suốt ngày bị tôi làm sao?” Trương Thần Phong liếm vành tai anh, “Vậy hôm nay, đổi lại cho anh làm tôi là được mà.”

“Trương Thần Phong, cậu đủ rồi. Muốn ép tôi phải nói ra lời khó nghe lời khó nghe sao?”

Những nụ hôn tiếp tục phủ chằng chịt bên gáy và tai anh, vẫn còn cố chấp: “Có bao nhiêu khó nghe, ưm? Anh không biết, anh thử thề càng hằng lại càng gợi cảm sao~”

“Cậu đúng là thằng khốn.”

Tên đương sự kia hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ với mấy lời cấu kỉnh của người nào đó, tựa như một con thú đói khát, vừa tự cởi bỏ quần áo ướt mất một nửa của mình, vừa kéo xuống áo khoác, cởi cúc áo sơ mi của đối phương.

“Cũng đâu phải lần đầu tiên đánh giá tôi như thế. Chính Thân... Hồng Chính Thân, tôi thật sự muốn thử với anh xem sao. Hình như chúng ta... thực sự rất hợp nhau đấy?” Ngay lúc đôi môi đang tương tác tách nhau ra, lập tức đói khát muốn biết đáp án mình muốn: “Hồng Chính Thân —— anh có dám không?”

Cơ thể nóng hổi xích lõa nhanh chóng cọ sát vào nhau như phát ra lửa đến nơi rồi, không khí oi bức trong xe cùng những hạt mưa đánh vào cửa thủy tinh càng tạo nên một khung cảnh mê hoặc, mồ hôi thấm ướt lỗ chân lông, da cùng vải vóc trở nên dính dấp.

Trương Thần Phong thành thực cởi ra dây lưng của đối phương, lại kéo xuống khóa quần, ngón tay vừa tìm kiếm đi vào, Hồng Chính Thân lập tức thở mạnh một hơi, cuối cùng ngẩng đầu lên cố gắng kìm nén khoái cảm, để chính mình không đến mức thất thố đến rên rỉ, nhưng mà cũng hoàn toàn mất hết sức lực đẩy ra mấy động tác trêu chọc của Trương Thần Phong.

“Không phải trước giờ anh vẫn luôn muốn tôi sao? Thừa nhận anh thích tôi, khó như thế sao?”

Hồng Chính Thân cắn cắn môi, dùng một tia lý trí cuối cùng cố điểm tà ác phản kích: “Những lời này tôi trả lại toàn bộ cho cậu!”

“Làm sao giờ... Tôi lại muốn đi vào bên trong anh.” Trương Thần Phong đột nhiên đem mặt vùi vào cắn cổ anh, rầu rĩ nói, “Nhưng cũng không muốn lại trêu anh bức mình, đêm nay, tôi cho anh làm.”

“Cậu đang... nói cái gì thế?”

Trương Thần Phong mạnh mẽ đem ghế ngồi đẩy ra sau, sau đó theo cổ Hồng Chính Thân hôn xuống, quần áo hỗn loạn lộ ra cơ ngực cường kiện, đều khiến cho Trương Thần Phong cảm thấy một cổ mê muội mãnh liệt, chỉ cần nghĩ đến, trong cơ thể lập tức dấy lên một ngọn lửa hừng hực.

Giây phút này, Trương Thần Phong vô cùng biết rõ mình thật sự chưa kịp chuẩn bị thay đổi sang khuynh hướng đồng tính, nhưng đối với Hồng Chính Thân, toàn bộ tâm trí tràn ngập dục vọng. Thực ra hẳn đã không cách nào tự nhận mình chỉ coi đối phương như những người bình thường khác, dù có lừa mình dối người như thế nào, chính hẳn cũng không có lý do gì giả bộ được là không sao cả.

Hắn muốn người này, hẳn từng dùng đủ mọi thủ đoạn và phương pháp thăm dò và chiếm hữu, nhưng thực ra hẳn vẫn chưa nắm được điểm mà mình muốn.

Ngón tay mơn trớn trên từng tấc da thịt săn chắc mà ma sát kích điện, khoái cảm nồng nhiệt, tình dục dâng lên, giống nhau khó có thể nhận được. Lúc cơ thể giao hòa sẽ tiết lộ rất nhiều bí mật, những đợt thở dốc dồn dập không thể kiềm chế, trong không gian chật hẹp chèn ép lý trí lẫn nhau.

Trương Thần Phong chống tay bên cạnh Hồng Chính Thân, một tay cởi bỏ quần anh xuống, tình sắc mà dụ hoặc, cả quá trình là mang đến cho cả hai một cỗ xung động không cách nào diễn tả, lúc đầu ngón tay theo cặp quần màu trắng tiến vào, Hồng Chính Thân phiến tình rên rỉ ra tiếng, Trương Thần Phong đột nhiên cảm giác động tình, trực tiếp cúi người lần thứ hai đem lưỡi đi vào trong miệng anh, chặn mọi đường giây dựa đến mức cơ thể gần như tê liệt.

Cầm bị đầu lưỡi quét qua, đã không còn chịu được dù chỉ một chút khiêu khích nào nữa, lồng ngực dán sát, mồ hôi dần dần túa ra, dục vọng dưới thân kêu gào muốn được giải thoát không cách nào kìm lại được. Lúc Trương Thần Phong cởi ra lớp ràng buộc cuối cùng, kéo tay phải Hồng Chính Thân đưa anh tham nhập đến cái mông của hắn, Hồng Chính Thân ngạc nhiên mở to mắt, tâm hồn gần như điên đảo.

Trong những mối quan hệ đồng tính trước đây, Hồng Chính Thân chưa từng bị người nào tiến vào, ngoại trừ Trương Thần Phong. Anh cũng không biết mình vì cái gì lại vì hắn thỏa hiệp làm chuyện đó, cơ thể theo bản năng vì hắn mà chấp nhận ở thế dưới. Nhưng hiện tại Trương Thần Phong như vậy lại khiến anh hoang mang. Rất có thể điều này sẽ làm cho anh rơi vào tình cảnh không cách nào khống chế được.

Hành động tiến vào này, đối với bản thân chính là một loại xâm lược. Một người kiêu ngạo lúc nào cũng cảnh giác, lại đối với tình cảm vô tâm vô phế phong lưu như thế, vậy mà lại chịu để anh trực tiếp xâm chiếm thể này. Với Hồng Chính Thân chính là một chuyện kích thích đến cực điểm.

Hồng Chính Thân tại giây phút này có chút mê loạn, khi đầu ngón tay anh dọc theo rãnh mông thâm nhập vào trong cơ thể người nọ thì bên tai vang lên một tiếng nhẩn nại mà vỡ tan tan nhẹ.

Có lẽ là vì hắn đáp lại rất không thành thạo, Hồng Chính Thân lần đầu tiên từ tận sâu nơi đáy lòng sinh ra một tia dịu dàng dao động. Anh thích người này xuất phát từ dục vọng, bởi vì vẻ ngoài xuất sắc cùng vóc dáng mê người của đối phương. Đã là kẻ mê cái đẹp đều không cách nào lơ là và kháng cự, thế nhưng ngoài cái đó ra thì sao nữa?

Hồng Chính Thân cho tới bây giờ cũng không dám nghĩ sâu hơn, bởi vì đối với kiểu người không thể nào chiếm được, anh không muốn mơ tưởng quá nhiều.

Trước giờ Hồng Chính Thân vẫn luôn cố giữ một khoảng cách nhất định, đối với vấn đề về Trương Thần Phong cũng là như thế. Anh có thể cho mình hồ đồ và trầm mê một khoảng thời gian, nhưng không cho phép mình khẳng khái níu giữ lâu dài, cho nên anh từng có lúc suy nghĩ kịp thời dứt ra, cũng thực sự làm gì đó. Thế nhưng mỗi khi đối phương bắt đầu lặp lại hành động, Hồng Chính Thân lại tiến thoái lưỡng nan.

Thế nhưng, đêm nay, anh không thể cự tuyệt được con người này. Cho dù hôm sau có bao nhiêu dây dưa không rõ đi chăng nữa, cũng không có cách nào đẩy ra sự mời gọi mềm mại dụ hoặc của hắn.

.....

Nhìn quá trình Trương Thần Phong tự mình cởi ra quần dài cùng quần lót cực độ phiến tình, lá gan lại lớn rồi, lúc này cũng bất chấp tình cảnh có chút trức trặc, chủ động mà khẩn trương. Khi hắn dẫn tay kia của Hồng Chính Thân chạm đến thân dưới của chính mình, dùng tiết tấu an ủi nhẹ nhàng phục vụ hắn, tâm tình của Hồng Chính Thân lúc đó thật sự khó mà diễn tả. Bởi vì quá mức tập trung, phản ứng của cơ thể cũng trở nên cực kỳ mãnh cảm và trực tiếp.

Mỗi lần vỗ về chơi đùa đều là loại dày vò mãnh liệt, lúc Hồng Chính Thân nâng lên eo hắn, đem dục vọng ma sát phía sau hắn, bọn ngừng hôn, chớp mũi chạm nhau, gần như không có khoảng cách nhưng cũng không có dừng khí đối diện, qua một hồi hít thở sâu, Hồng Chính Thân sắc bén công kích.

“A!” Trương Thần Phong giọng kêu ra tiếng, đè xuống thì bắp thịt cánh tay hơi run rẩy, Hồng Chính Thân không tiếp tục cử động. Hắn cắn răng nhịn trong chốc lát không chịu được đành bật cười tự giễu: “Thật mẹ nó đau a...”

Như là muốn xác minh cảm nhận của hắn, Hồng Chính Thân động thân một cái, trực tiếp lên xuống xô xuyên qua Trương Thần Phong, thực khoái cảm vô cùng bao phủ toàn bộ lý trí, tình dục bột phát dẫn ra

một ngọn lửa hùng hực đốt người, Hồng Chính Thân hơi hé miệng chặn lại hô hấp đã rối loạn của Trương Thần Phong.

Nơi chật hẹp nóng bỏng mà bí mật này, trừ mình, không còn ai có thể chiếm lĩnh, chống lên thân thể hắn, tư thế biến đổi, chôn vào càng sâu, đau đớn cùng kích thích vô cùng, khiến Trương Thần Phong bức bối ngọam lấy lưỡi Hồng Chính Thân trả thù.

Sau vài lần kháng cự sự tiến công mạnh mẽ của Hồng Chính Thân, thần sắc đẹp đẽ mà căng thẳng của hắn bắt đầu buông lỏng, sau những đợt tiến công cực độ mãnh liệt khiến cái ót của Trương Thần Phong thỉnh thoảng sẽ nện vào đỉnh xe vài cái.

Loại đau đớn cùng kích thích đó tựa như ma túy, giống như đem linh hồn trực tiếp kéo ra ngoài khiến cho hắn thất thanh kêu lên: “A —— Hồng Chính Thân chậm một chút, ưm a!”

Tay Hồng Chính Thân bao phủ lên thân dưới của hắn, dựa theo tiết tấu của mình vỗ về chơi đùa hắn, công kích cả trước lẫn sau, đau đớn cùng vui sướng làm Trương Thần Phong ném trải qua sự kinh hoàng chưa bao giờ có, đường nhìn ra bên ngoài cũng bị mưa chảy xuống cửa sổ thủy tinh đến mơ hồ, hắn bắt đầu trầm thấp rên rỉ. Là rất đau, thế nhưng loại đó bất cứ giá nào cũng phải dùng để làm trao đổi mù quáng, chỉ có với anh mà người khác không cách nào làm được, chỉ cần đụng tới đối phương, khó tránh khỏi sẽ có một hồi dây dưa nóng bỏng khó nhịn, muốn tránh né ra, lại nhịn không được tiếp xúc càng sâu.

.....

Trương Thần Phong trước kia luôn khống chế đối phương, nhưng không ngờ tới Hồng Chính Thân cũng là cao thủ trên giường. Anh dùng tất cả kỹ xảo để dục vọng của mình duy trì tại đỉnh, Hồng Chính Thân ra vào có lúc chậm mà sâu, có lúc lại dồn dập tựa cơn mưa rào, mấy đợt lên xuống mạnh mẽ vô cùng, nhanh chóng buộc hắn đến bên bờ vực sụp đổ.

Toàn bộ giác quan trên cơ thể đều cảm nhận được, run nhẹ nhẹ cố gắng chống đỡ cơ thể, hai thân thể cường kiện gát gao tương dán. Trương Thần Phong thác loạn cho rằng chính mình sẽ không bao giờ đánh mất lập trường, có tình cảm với đàn ông. Thế nhưng hiện tại, hắn rất khó phủ nhận rằng, hắn yêu Hồng Chính Thân.

Gần đây thất hồn lạc phách đều là vì anh.

Giữa những đợt lên xuống cuồng nhiệt, hai người đàn ông tràn đầy huyết khí lúc này cùng kéo đối phương cuốn vào cơn lốc dục vọng, xen lẫn những tiếng thở dốc, yếu đuối đến mức mất đi lý trí, cũng không thể tìm được phương hướng, bọn họ ở nơi không gian chật hẹp trong xe không ngừng mạnh mẽ thân mật, oanh liệt trầm mê rồi lại liêu lĩnh, cứ như muốn bạo phát.

.....

Giây phút đạt cao trào, Trương Thần Phong nghe thấy người kia ghé vào lỗ tai hắn tựa như thở dài nói: “Thần Phong...” Đây cũng là câu nói duy nhất của Hồng Chính Thân.

.....

Cuối cùng ngày đó về đến nhà như thế nào, Hồng Chính Thân đều có điểm nhớ không rõ, chỉ là một đêm kia anh vẫn đem Trương Thần Phong nhét vào sofa phòng khách, chính mình đi vào phòng ngủ.

Có vẻ vô tình? Anh không cảm thấy, anh còn chưa chuẩn bị sẵn sàng đi tiếp nhận cái kiến nghị “Có dám không?” không thể nào gọi là tốt được của Trương Thần Phong kia.

Mà Trương Thần Phong cũng quá mệt rồi, nằm trên sofa ôm chăn ngủ say không biết gì cả.

Hừng đông lúc ba giờ sáng, Hồng Chính Thân từ phòng ngủ đi ra, đi tới phòng khách mở đèn vàng sát sàn, đem ngọn đèn chính đến mức thấp nhất, sau đó ngồi vào bên cạnh Trương Thần Phong, lẳng lặng nhìn chăm chăm này gương mặt điển trai đó.

Đường nét hoàn hảo, tứ chi thon dài rộng mở, lồng ngực xinh đẹp cân xứng cùng vân da trên cánh tay, còn có thể nhìn thấy đường mạch máu nông, tất cả chính là một loại hấp dẫn tối nguyên thủy.

Nếu như chính mình có thể đối với hắn có thêm vài phần sức đề kháng, đại khái cũng sẽ không đến mức rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan như bây giờ.

Sáng sớm, Hồng Chính Thân làm bộ bình tĩnh mặc trang phục tử tế ra ngoài, đi qua phòng khách thì, vừa lúc nhìn thấy Trương Thần Phong ôm đầu ngồi trên sofa phát ngốc, Hồng Chính Thân trực bước qua hướng đến cổng chính.

Trương Thần Phong nghe được động tĩnh vừa quay đầu lại nhìn qua, phát hiện Hồng Chính Thân đi ngang qua phía sau hắn, căn bản không hề có ý định liếc hắn lấy một cái, thế là lập tức nói một câu: “Này, đêm nay tôi có thể về phòng ngủ được không?”

Hồng Chính Thân đang đi giày, giọng điệu lạnh lùng: “Không thể.”

“Còn có cái gì không thể?”

“Không thể được một tác lại muốn tiến một thước.”

“Ha!”

Trương Thần Phong cứ như vậy mở mắt trừng trừng nhìn chủ nhà đóng cửa rồi đi, từ đầu tới cuối không quàng mắt nhìn hắn một cái.

.....

Sáng dậy đứng lên mới phát hiện xương sống cùng thắt lưng rất đau, phía sau cũng còn có chút không khỏe, hắn cũng không có dừng khí truy cứu nguyên nhân, nhưng hắn biết rõ lần này, Trương Thần Phong vô tội.

Lúc Trương Thần Phong chạy tới văn phòng ngồi xuống, Anna đem một phần kế hoạch đưa cho hắn, kinh ngạc hỏi: “Gì, tối hôm qua anh say rượu à?”

“Này cũng có thể nhìn ra?” Hắn cười, bội phục hỏa nhãn kim tinh của cô.

“Chẳng qua là tại sắc mặt vui vẻ rất quý dị của anh, có chuyện tốt gì à?”

Trương Thần Phong rất biết che giấu cảm xúc của mình, luôn luôn là thói quen để cho người khác đoán không ra, giữ bí mật là tính chất nghiệp vụ của hắn. Nhưng hôm nay, hắn không định giấu diếm cái gì cả, cho nên đặc biệt thả lỏng.

Anna nhìn hắn tâm tình không tệ, tiếp tục tìm hiểu tin tức: “Gần đây tâm trạng bất thường, rất không giống anh, anh sẽ không thực sự đang nói chuyện yêu đương đi?”

“Làm sao vậy, công ty không cho nói chuyện yêu đương sao?”

“Oa, tôi thuận miệng hỏi một chút thôi, tôi cái gì cũng chưa nghe thấy...” Anna chạy trốn, vài lần trước là nói đùa, hiện tại thấy thái độ của Trương Thần Phong không giống vui đùa, cô cảm thấy việc này mức độ đáng tin càng ngày càng cao, nhưng cô cũng không muốn tự nhiên mang tội. Đời sống tình cảm bình thường của nhân viên Quang Vũ không thể mang đến trên bàn làm việc mà nói.

Trương Thần Phong đứng dậy kéo rèm cửa sổ quan sát phong cảnh thành phố, dưới thắt lưng truyền đến một cỗ tê tái, biểu cảm trên mặt cũng không tránh khỏi biến đổi. Đúng là, hai gã đàn ông cao hơn m8, thực sự không thích hợp chơi trong xe được.

.....

Giữa trưa thay mặt Quang Vũ tham dự một hội nghị thương vụ, tạm thời làm người phiên dịch, vừa ra khỏi phòng họp, lập tức gọi cho người nọ.

Lần này, anh trái lại kịp thời bắt máy, nhưng lại nói: “30” nữa cậu gọi lại đi, tôi đang họp.”

Trương Thần Phong nghe đến câu này thì vừa lúc tiến vào thang máy, cho nên rất có chút bất đắc dĩ cười nhẹ ra tiếng, khiến cho người xung quanh phải ghé mắt nhìn, hắn đối với vị tiểu thư bên cạnh nói tiếng sorry, nhưng ý cười trên mặt vẫn không hề giảm.

Chỉ là đẹp trai luôn có đặc quyền, chả ai lại không thích nhìn gương mặt tươi cười của anh đẹp trai cả.

Nhìn hai vị quý bà bên cạnh còn đang say mê nhìn hân, thế là hân đột nhiên hưng trí (húng =)))))), làm ra một bộ dạng dịu dàng hạnh phúc nói: “Nàng vừa nhận lời cầu hôn của tôi.”

Thì ra là thế, mọi người đều phản ứng lại: “Nha, chúc mừng cậu!”

Trương Thần Phong đi ra khỏi thang máy rồi vẫn còn có thể nghe được tiếng chúc phúc phía sau, nếu như Hồng Chính Thân cũng có đơn thuần như thế, chính mình sẽ không phải vất vả như vậy, chộc ai không chộc, lại đi trêu trúng tên nghiêm túc.

Nửa tiếng sau, chính mình cũng thực sự ngoan ngoãn nghe lệnh gọi lại, hơn nữa còn sợ bị ghét bỏ.

“Tôi vẫn đang họp.” Hình như còn quay ra cùng người khác nói mấy câu tiếng Anh, sau mới đổi giọng địa phương nói vào điện thoại: “Cậu nói đi, chuyện gì?”

Cũng may mà Trương Thần Phong đã quen giọng điệu của đối phương, không thì thật sự muốn phun ra một búng máu, tối hôm qua còn ở nơi nào đó dây dưa hơn cả tình nhân, rõ ràng là muốn giả bộ không cần lấy lòng hân mà.

Chính mình cũng cảm thấy vấn đề của mình vô vị không đáng làm gián đoạn cuộc họp của đối phương phải đi ra nghe điện thoại, nhưng nghe cũng đã nghe rồi, cũng không thể không nói: “Cùng tôi ăn cơm chiều được không?”

“Tối nay tôi còn phải gặp khách hàng.”

“Ở chỗ nhà hàng lần trước, tám giờ tôi chờ anh ở đó, đợi đến bao giờ anh tới thì thôi.”

Đối với trò cũ của người này, Hồng Chính Thân chỉ có thể im lặng đứng thẳng bất động.

Trương Thần Phong cũng biết chiêu này rất tệ, nhưng đối phó với Hồng Chính Thân thực là lần nào cũng chuẩn.

“Nếu anh không đến, tôi sẽ ngồi yên đến khi người ta đóng cửa.”

“Tùy cậu.” Hồng Chính Thân âm thầm thở dài, lại tắt máy trước, trở lại phòng họp.

.....

Hình thức nói chuyện của bọn họ thật đúng là chỉ có một nha, Trương Thần Phong vốn là chuyên gia đàm phán còn thật sự nửa điểm thực lực cũng không có biện pháp thể hiện trước mặt Hồng Chính Thân.

Đây chính là kỳ phùng địch thủ, Hồng Chính Thân từ đầu đến cuối không tiếp nhận được cái kiểu này, thế nhưng vẫn thỉnh thoảng phối hợp, coi như là đối với hân trăm điều dễ dàng tha thứ đi.

Lại qua hai mươi phút, Hồng Chính Thân mới từ phòng họp ra, sau đó đột nhiên dừng lại bước chân hỏi thư ký phía sau: “Ách...” Hồng Chính Thân hình như do dự một chút mới hỏi, “Hôm nay hẹn gặp bọn họ là 8h tối?”

“Tám giờ kém ạ.”

“Có thể đẩy lên trước một giờ không?”

“Một giờ? Chắc là có thể, tôi đi nói lại với bọn họ xem sao.”

“Ok, phiền cô.”

Hồng Chính Thân, rốt cuộc mày đang làm gì đây, lúc nào cũng nhượng bộ có mùi vị thế nào hả, tốt đẹp kiểu gì lại bị một tên nhóc bấy nữa rồi.

18. Quyển 2 - Chương 5

Tối hôm đó, Trương Thần Phong vừa đến nhà hàng ngồi xuống ghế, lại nhận được cuộc gọi đến từ cái tên Ngụy Tử Tuấn không làm việc tử tế.

“Biến đâu mất rồi?”

“Nhân lúc tâm trạng tôi đang tốt, cậu nhanh lên một chút đem những gì cần trình bày nói ra một lượt hết đi.”

“Sớm biết cậu vô tình thế, tôi đã chẳng phải tự chuốc lấy mất mặt. Ai bảo tôi lại ái mộ cậu cơ~”

“Không cần nói linh tinh. Tôi không muốn để cho người khác hiểu lầm mất nhìn người của tôi đâu nhé.”

Ngụy Tử Tuấn kêu gào: “Chết tiệt! Anh mày có vấn đề chỗ nào!?”

“Không liên quan.” Trương Thần Phong cười mắng, tự nhiên liên tưởng đến cái mặt lạnh như tiền ném bài lơ khơ của người nào đó, thái độ của hắn vô cớ dịu xuống: “Nhanh như thế xử xong Smith rồi?”

“Tôi chỉ phụ trách mạng lưới tìm kiếm, mấy chuyện đuổi bắt với lau dọn mông người ta không phải là việc của tôi.” Giọng điệu của Ngụy Tử Tuấn đầy xuân phong đặc ý: “Gần đây tôi mới gặp một cô nàng rất đẹp chuẩn Thái Lan. Tôi giúp cô ấy một vụ án giết người nên có dịp đến Đông Nam Á một chuyến, định tiện đường qua Hong Kong xem cậu thế nào.”

“Làm cái gì a, tôi có gì để nhìn chứ, cậu quản cho tốt em gái của mình đi, đừng để nàng đâm cho cậu một dao.”

“Tình cảm của chúng tôi sao lại mong manh thế được?”

Trương Thần Phong cười: “Cậu định hút máu tôi hả?”

“Có vài ngày thôi, mang cho tôi ít đồ ăn ngon, nhiều người đẹp để ngắm là được.”

“Ưu điểm của cậu chính là đủ dung tục.”

Ngụy Tử Tuấn huênh hoang: “Ôi chao, sao lại khen người ta thế!”

“OK OK, lúc nào đến gọi tôi. Tôi đang đợi người, không dong dài với cậu nữa.”

“Oa, ai mà to như vậy, để cậu chờ a?” Ngụy Tử Tuấn tặc tặc cười một cái,

“Cậu —— hiện tại lại hẹn hò với ai a? Có thể khiến cho cậu đợi trước từ sớm thế này, nhất định là một người đẹp rất khó tìm, cỡ nữ vương đi?”

“Tôi đang tìm đàn ông đấy, cậu tin không?” Trương Thần Phong cũng không biết vì tại sao tự nhiên mình nói ra như thế, trước đó hắn lại luôn luôn kiêng kỵ thừa nhận sự thật này.

Nhưng phản ứng của đối phương cũng không khác gì so với mấy người trong Quang Vũ, không hề cho là thật: “Gạt người cũng phải tìm lý do có sức thuyết phục hơn được không, cậu tìm đàn ông?! Cậu mà dám kiếm tôi, tôi chắc chắn sẽ mắc câu.”

“Nếu đầu óc không có vấn đề, đều sẽ không coi trọng cậu đi?”

“Bạn với bè tôi vcl!”

.....

Sau đó, chính là gian khổ chờ đợi.

Đến 9h, Trương Thần Phong hình như có dự cảm gì ngẩng đầu hướng tầm nhìn đến cổng nhà hàng —— người hắn đang phải đợi đang ở đó đẩy cửa tiến đến.

Người nọ phanh áo khoác, không hề đeo cravat, giống như vừa đi ra từ chiến trường ép giá vậy. Anh ta khẽ nhíu mày nhìn lướt qua đây, đường nét gương mặt nhàn nhạt vẻ không kiên nhẫn, loại ử dột đó mang đậm hormone giống đực ồ ạt toả ra, ung dung lại hỗn loạn đan vào nhau, cách một đoạn xa như thế, nhưng sức hấp dẫn mê hoặc vẫn làm cho tim Trương Thần Phong nhẹ nhàng tê dại mất hai giây.

Có nhân viên bồi bàn đến đón tiếp, chỉ đường cho Hồng Chính Thân, anh lạnh nhạt quăng cho Trương Thần Phong một cái nhìn, sau đó giống như là đi ngang qua tiện thể ghép bàn, có vẻ rất tùy ý ngồi vào phía đối diện hắn.

“Tiên sinh, có thể gọi món ăn luôn chứ ạ?”

“Có thể.” Hồng Chính Thân nói, “Anh ta gọi chưa?”

“Rồi ạ.”

“Giống cậu ấy.” Sau đó dứt khoát trả lại thực đơn, lúc này mới nhìn thẳng về phía Thần Phong,

“Ăn xong phải về luôn, tôi còn phải trở lại phân công theo kế hoạch.”

Trương Thần Phong cũng không bị thái độ khó chịu của người ta dọa đến, mang thái độ vừa ôm tự ngược vừa xót xa lại hưởng thụ nói: “Đúng là anh vẫn để tôi phải đợi mà, thực sự rất lâu đấy, mấy em gái phục vụ đã nhìn tôi đến N lần rồi. Tôi đoán các cô ấy nhất định đang nghĩ: Rốt cuộc là người đẹp nào lại khiến tôi cam tâm mạo hiểm phiêu lưu bị leo cây như vậy, vẫn còn tiếp tục mòn mỏi chờ đợi như không có não thể này.”

“Không phải cậu nói muốn ngồi đến tận lúc đóng cửa sao? Mục đích của cậu chẳng qua vẫn chỉ là muốn làm tôi xấu hổ? Xin lỗi, bây giờ thì không.”

“Trải qua khoảng thời gian sống chung này, tôi biết rõ đối nghịch với anh chỉ có một kết quả, chính là tất cả mọi thứ đều sẽ biến thành tôi tự làm tự chịu.”

.....

Đêm kích tình hôm qua vẫn còn quanh quẩn trong đầu Hồng Chính Thân mãi không quăng ra được, cũng khiến anh rất khó lại có thể thản nhiên đối mặt coi như chưa từng phát sinh chuyện gì như vậy. Trương Thần Phong, không hiểu là hắn là vô tình hay cố ý. Trước mặt anh Trương Thần Phong trở nên càng ngày càng trong sạch cùng thản nhiên, hoàn toàn là tư thái của kẻ chiến thắng.

Tại sao có thể làm được một cách tự nhiên như thế? Kể cả hắn bị tổn thương đến mức nào cũng sẽ bị sự nhẹ nhàng mà ái muội trước mắt này cùng với nụ cười dịu dàng che giấu sạch, như là chưa từng thất bại, cũng không có dây dưa gì cả, cứ giữ vẻ tự nhiên như không biết gì thế sao...

Đồ vừa lên bàn, Hồng Chính Thân lập tức vui đầu vào ăn, muện như thế mới rảnh rỗi, thực sự có chút dỗi bụng. Bởi vì còn lái xe, cho nên Hồng Chính Thân không uống rượu. Hồng Chính Thân mang bộ dạng không định nhiều lời chỉ vui đầu ăn cơm, khiến Trương Thần Phong cũng bắt đầu bởi anh hết sức chuyên chú ăn, ánh mắt thỉnh thoảng còn hơi trêu tức hướng về Hồng Chính Thân đang nỗ lực không nhìn về phía hắn.

Ăn qua nửa bữa, Trương Thần Phong đột nhiên buông xuống dao nĩa, dùng khăn ưu nhã lau miệng nói: “Hồng Chính Thân, cho tôi làm người đàn ông của anh đi?”

“Phốc ——” đáng thương anh vừa mới ngậm được nửa miệng nước chanh còn chưa kịp nuốt, thiếu chút nữa trực tiếp phun lên sàn nhà phía bên phải, may mà nhanh chóng kìm lại được.

Nước uống chảy ngược làm cho Hồng Chính Thân khó chịu ho nhẹ hai tiếng, chẳng qua vẫn khiến cho người phục vụ chú ý, bọn họ đi tới hỏi dò, bị Hồng Chính Thân lúng túng vẩy lui.

Chẳng qua câu hỏi vừa mới nghe thấy kia, thực sự tạo thành lực sát thương không cách nào dùng từ ngữ miêu tả với anh. Đối phương đại khái cũng không có ngờ anh lại phản ứng mạnh như vậy, thế là tạm thời yên lặng, thành thật chờ đợi không lên tiếng nữa, lẳng lặng chờ đến khi anh hoàn toàn qua cơn khó chịu.

“Cậu, khụ...” Hồng Chính Thân cũng cảm thấy Trương Thần Phong đúng là sát tinh của anh. “Đầu cậu có phải bị đâm mưa mà hỏng mắt không?”

“Tôi đây đối cách thuyết phục khác là được rồi, Chính Thân ——” người hắn theo cái bàn nghiêng tới, nhìn chòng chọc anh như chim ưng nhìn chăm chăm con mồi đang cảnh giác vậy: “Chúng ta có thể qua lại một lần thử xem thế nào được không?”

Hồng Chính Thân sững sốt, một câu này rất rõ ràng không hề nghe nhầm, mà muốn giả vờ không nghe thấy cũng không được: “Cậu... Người khác có tới điên cùng, tôi cũng không có quyết định như thế.”

“Thực sự không nghĩ thử một chút?”

“Không, cảm ơn.”

“Không phải anh thích tôi sao?” Thế mà hắn vẫn còn có thể tiếp tục duy trì gương mặt vô hại mỉm cười.

Hồng Chính Thân cảm nhận được sắc mặt của mình lúc này nhất định trợn đỏ trợn trắng, anh không muốn trả lời trực tiếp, nhưng cũng không cách nào bỏ đi giọng nói đầy thành ý khó có được cùng ánh mắt lấp lóe cấp bách của đối phương.

“Trương Thần Phong, cậu căn bản không hiểu tôi. Cậu dựa vào cái gì cho rằng tôi nhất định đã mê cậu không dứt ra được chứ?”

Trương Thần Phong sững sốt, cười phốc một tiếng, biểu cảm mang theo chút tự giễu và thất vọng, nhưng cũng mang cả vẻ tươi mát thoải mái:

”Tôi không hiểu anh. Tôi chỉ biết Hồng Chính Thân lúc nào cũng quen thói kiên cường, anh ta cảm thấy không thể đối diện với ham muốn của chính mình là một loại tự hạn chế, thế nhưng mỗi khi anh ta khấn trương, ngón cái sẽ vô ý thức chế trụ khớp ngón trở nhẹ nhàng dùng sức.

”Phiền não thì sẽ uống nhiều gấp đôi cả phê so với thường ngày, sau đó lại vùi đầu vào công việc. Đối với việc tranh thủ xây dựng sự nghiệp thì có lẽ anh ta là kẻ mạnh, thủ đoạn nhạy bén và trực tiếp, nhưng đối với tình cảm, bởi vì sợ hãi lại quá cố chấp, cho nên ngay từ đầu luôn thích tỏ ra rất cẩn thận và thu liễm(*)

(*) Che giấu cảm xúc thật sự bên trong không để lộ ra ngoài.

”Anh ta thỉnh thoảng sẽ phát hiện ra bản thân không cách nào thoát ra khỏi dục vọng đồng tính, điểm này cũng đủ để quấy nhiễu cùng dằn vặt anh ta. Anh ta mà có tâm sự sẽ liên tục mất ngủ, không thích giao tiếp phức tạp mà xã giao cũng vậy, thậm chí cả cách bài trí trong nhà cũng thể hiện điều đó. Việc đầu tiên anh ta làm khi ngồi vào ghế lái xe, luôn tháo bỏ cravat trước, giống như muốn kéo ra những thứ ràng buộc kia vậy.

“Anh ta vẫn luôn duy trì khoảng cách nhất định với tất cả mọi người, như thế mới bảo đảm anh ta có thể nhìn thấu người khác rõ ràng hơn. Cho dù rất không kiên nhẫn, cũng sẽ nhịn xuống không nhìn để ý tới thời gian, cho dù rất muốn diễn đạt, cũng sẽ nhịn xuống im lặng không mở miệng. Anh ta thích làm cho người khác không chú ý, nhưng chỉ có người thông minh mới cảm nhận được anh ta đang ra ám hiệu. Anh ta thường áp dụng phương thức cực đoan để giải quyết tình cảm và tranh cãi với gia đình, cho dù tâm lý cũng không phải vững vàng như thế.”

Ánh mắt giáo hoạt của Trương Thần Phong dần dần bị một loại thâm trầm trấn an thay thế:

“Anh ta sẽ nghiêm túc nghe hết những gì người khác đánh giá anh ta, nhưng tuyệt đối không đi đánh giá người khác. Anh ta yêu một người, cũng không nhất thiết để đối phương biết rõ.”

.....

Ánh mắt Hồng Chính Thân chậm rãi tập trung vào người trước mặt, hai bên cứ nhìn nhau như vậy năm giây, cho đến khi Hồng Chính Thân nhàn nhạt hỏi: “Nói đủ chưa? Nói xong rồi thì có thể đi.” Sau đó bỏ ra khăn ăn, trực tiếp đứng dậy đi ra ngoài, nhưng năm sáu bước sau lại đột nhiên ngoảnh đầu lại nhắc nhở một câu: “À, đừng quên trả tiền.”

..

...

....

.....

Mười phút sau, Trương Thần Phong ngồi trên xe Hồng Chính Thân.

“Không phải cậu có lái xe tới sao?” Ý là, cậu còn chưa cút về xe của mình đi.

“Chúng ta cùng đường mà, đi hai chiếc xe rất không bảo vệ môi trường nha.”

Trương Thần Phong quan sát thái độ của Hồng Chính Thân, trên đường đi tự biên tự diễn nói về mấy chuyện thú vị về người mới đến phỏng vấn, không cần biết người ta có hứng thú nghe hay không.

“Chiều nay đã chọn được vài cái tên khá xuất sắc, ngày kia cho bọn họ chuyển đến công ty. Trong đó một cô nàng ABC đường cong nóng bỏng, không nói được tiếng Trung, nhưng lại biết 4 ngôn ngữ, cho nên tôi cũng cho cô ấy ở lại.”

“Dáng người mới là lý do chính đi?”

Trương Thần Phong đột nhiên hài lòng cười: “Anh đang ăn dấm sao?”

Thế là sau đó, Hồng Chính Thân chết cũng không thèm trả lời hần nữa.

...

.....

.....

Trở lại chung cư đã sắp tới mười một giờ, Hồng Chính Thân không quay đầu lại trực tiếp đi vào phòng ngủ, Khóe miệng của Trương Thần Phong không tự chủ nhếch lên.

Hồng Chính Thân, thực ngại quá. Tôi lại định dây dưa với anh lâu một chút, cùng lắm là tái phạm sai lầm hoặc là cho anh có lý do tùy tiện đuổi tôi đi.

Khi Trương Thần Phong cảm thấy cần phải làm một việc gì đó sẽ tạm thời quyết định vứt bỏ một phần lý trí, dường như hần không thể ngừng hưng phấn nhin đến sáng được nữa, lập tức mở ra cửa phòng ngủ của Hồng Chính Thân.

Trương Thần Phong bật đèn đầu giường, chỉnh đến mức tối nhất, sau đó bước đến bên giường thưởng thức vẻ đẹp của Hồng Chính Thân.

Sự mạnh mẽ thường ngày đã bị đường cong nho nhã của gương mặt trung hoà hơn phân nửa, mái tóc đen có vẻ bướng bỉnh mà mềm mại.

Tia sáng rất yếu chiếu qua cũng đủ khả năng kinh động đến anh, lông mi Hồng Chính Thân khẽ run lên, theo đó đổi tư thế, từ nằm nghiêng chuyển sang nằm ngửa, làn da trắng mịn nơi lồng ngực và cánh tay cùng với đường cong vô cùng hoàn mỹ, nếu lưu lại lập tức có thể lên trang bìa tạp chí thời thượng.

Một người đàn ông thế này, chỉ cần muốn, sẽ không bao giờ thiếu người yêu cả. Trương Thần Phong đột nhiên cảm thấy một trận xung động, thế là cúi xuống xốc chăn lên, chui vào.

Bên dưới lớp vải che giấu, từ trên xuống dưới trêu đùa quá nhiều, lúc Trương Thần Phong hôn tới làn da non mịn nơi đùi trong, Hồng Chính Thân lập tức mở mắt, nếu như một phút trước lý trí của anh còn có chút mơ hồ thì bây giờ coi như đã thật sự tỉnh táo, nhưng phản ứng của cơ thể không theo kịp phản ứng của bộ não, chỉ có thể xụi lơ mặc cho người nọ sắp xếp.

Muốn mở miệng ngăn cản, nhưng yết hầu chậm chạp không thể phát ra tiếng, cuối cùng, hơi thở dần dần trở nên ô ô thở dốc không kiềm chế được.

Luồng xung động mạnh mẽ tào bạo lại sắc tình, dẫn dắt Hồng Chính Thân tiến vào một cảnh giới quá điên cuồng mà chính anh chưa từng trải qua. Nhiệt độ toàn thân trở nên nóng vô cùng. Anh cảm nhận động tác của người bên dưới này, mê hoặc tiếp xúc, không cách nào khắc chế dục vọng, trong khoảnh khắc khiến anh trầm mê đắm chìm, một giây sau, khi đôi môi lạnh lẽo cùng nơi bí mật nóng bỏng chạm vào nhau, tình sắc đến nỗi cảm giác như va phải đá ngầm vậy ——

“A!” Một trận công kích nện thẳng đến, khiến Hồng Chính Thân kích động ngửa đầu rên rỉ ra tiếng, cơ thể như bị đốt cháy gần như đến mức tỏa ra một cỗ mùi khét, dục vọng liên tục bị kích thích ngàn vạn lần, cái lưỡi mềm dẻo hữu lực triền quán dần vật anh, làm cho anh vừa vui sướng lại vừa thống khổ.

Anh không cự tuyệt nổi loại thân mật phóng dăng như vậy, kể cả lúc anh tự xử một mình (aka thắm du), trong đầu đều là hình ảnh của Trương Thần Phong, dưới thân run rẩy, có thể mang đến cho anh nỗi khiếp sợ tựa như được bay bổng lên tận trời xanh, khoái cảm đến nỗi hít thở không thông, cả linh hồn như muốn trôi ra ngoài, bị hung hăng khuấy động, lại liên tục công kích.

Nếu có thể, anh thực sự muốn sở hữu người này, dù chỉ là một thời gian ngắn, nhất định sẽ không vì lý do gì mà buông tay, nhưng lại sợ thật đến lúc chia tay thật thì chính mình lại không thể ra đi được.

Giây phút này Hồng Chính Thân rốt cuộc hiểu rõ bản thân anh có bao nhiêu sợ hãi đối với Trương Thần Phong, chính là bởi lực hấp dẫn tận cùng này —— nguyên thủy, kịch liệt, lúc nào cũng có thể thiêu cháy từng mạch máu. Đây là điều mà Hồng Chính Thân chưa từng trải nghiệm qua với bất kỳ mối quan hệ đồng tính hay dị tính nào khác, bởi vì cảm nhận quá mãnh liệt, cho nên không thể không lúng túng.

Hình như chỉ cần một khi vì người đàn ông này mở rộng chính mình, thì sẽ không thể quay lại như trước đây được nữa.

Thêm một lần cường thế công kích nữa, Hồng Chính Thân thiếu chút nữa đã tiết ra, anh cũng nữa không thể nhịn được nữa, trực tiếp chống tay ngồi dậy kéo chần ra, vươn ra tay phải nắm lấy sau gáy Trương Thần Phong, buộc hẳn ngừng đầu, nhân lúc đối phương còn kinh ngạc, mạnh mẽ hôn trụ hẳn, những ngọn sóng tình triều ào ạt lao tới như vỡ đê muốn tìm đường phá tan mọi cố kỵ, thẳng đến tận cùng tâm hồn.

Cái hôn này đầy dối khát, gấp gáp rồi lại dịu dàng, đầu lưỡi mót vào giống như tạo nên một đạo kết giới, Trương Thần Phong không kìm được động tình đáp lại, hơi thở giao hòa, vị đạo nam tính xâm lược cùng kháng cự kết hợp với nhau, khiến cả hai cảm nhận một cổ bất an ôm lấy nhau, khi tình dục đột kích, ai cũng không thể ngăn được tần suất tim đập cực kỳ mạnh mẽ của mình.

Nụ hôn này có thể nói là lần kịch liệt nhất, động tình nhất trong đời, như thể lúc đó không còn cách nào kiềm chế tình cảm nữa vậy....

...

....

.....

.....

Sáng sớm tỉnh dậy, hơn nửa người Trương Thần Phong đều gác trên lồng ngực Hồng Chính Thân. Lúc Hồng Chính Thân mở mắt ra thì chỉ cảm thấy phần cơ thể bên phải gần như tê dại, nhưng anh cũng không nhúc nhích, cứ như vậy nhìn trần nhà chằm chằm đến phát ngốc, cho đến khi người nọ miễn cưỡng mở mắt ra, tóc của hắn từng sợi vừa cứng vừa nhọn chọc trên ngực anh nhột nhột.

“Sớm.” Hắn rút tay cùng thân thể lại, dùng khuỷu tay trái chống đỡ cái đầu, cười đến rất là mệt mỏi ái muội: “Hôm qua tôi... Thực ra còn một chuyện quên mất chưa nói!”

Trương Thần Phong đem môi hoàn toàn dán đến trên tai Hồng Chính Thân tai, khe khàng thì thầm: “Hồng Chính Thân thích làm tình, bất kể thoát nhìn hắn khí chất cấm dục cỡ nào, nhưng một khi đã lên giường thì có thể khiến đối phương cảm giác như trên thiên, đường.”

Như ý muốn nhìn thấy biểu tình của Hồng Chính Thân trong nháy mắt xấu hổ lảng tránh, đột nhiên Trương Thần Phong cảm thấy thân dưới nóng lên, phản ứng sinh lý cấp tốc nảy sinh khiến hắn tạm thời dứt bỏ hết cố kỵ, trực tiếp xoay người áp lên trên.

“Này, cậu...”

Hồng Chính Thân còn chưa kịp mở miệng ngăn lại, Trương Thần Phong đã một bên chen vào giữa hai chân anh, một tay kéo bấp đùi anh lên, theo làn da nhẵn mịn trượt đến nơi bí mật kia, cẩn thận mà lại hơi chút cấp bách đâm vào, lúc bộ vị nam tính mạnh mẽ đi vào trong, Hồng Chính Thân cảm giác thân dưới phía sau một trận kích thích mà gắng gượng chống đỡ.

Trương Thần Phong cúi người cho anh một nụ hôn thật sâu, khóe miệng dạt ra một ý cười tà nịnh: “Phía sau anh bắt đầu có cảm giác sao?”

Hồng Chính Thân dường như đã không còn nghe được hần đang nói cái gì, lý trí nặng nề gần như ngừng hoạt động trước đợt tập kích bất ngờ không kịp phòng bị này, dục vọng lần thứ hai bị kích khởi mà hỗn hển thở dốc, mồ hôi tinh mịn không ngừng túa ra, một bộ dạng yếu đuối gợi cảm mà bình thường anh không dễ dàng biểu lộ ra ngoài.

Chấn động dập dấp mồ hôi, lưu lại ấn ký đầy tình sắc, Trương Thần Phong kích nhiệt thiêu đốt tới tận đỉnh, nhìn thấy mỗi lần hần thẳng tiến vào tận chỗ sâu cùng nhất trong cơ thể, Hồng Chính Thân đều sẽ có chút thất thần. Cơ thể cường kiện vì còn chưa khỏe lại cùng khoái cảm áp lực hai bên dần vật mà run nhè nhẹ, mặc cho đối phương chiếm hữu, làm anh không biết vì sao nhắm mắt lại, nhưng không thể kháng cự được dục vọng sâu xa cùng thủ đoạn trên giường đầy kỹ xảo đã có thể nắm trong tay của đối thủ.

Cực vật cực đại không ngừng ở trong thân thể ra ra vào vào, nơi hai người kết hợp cực kỳ chặt chẽ cực kỳ sâu, Hồng Chính Thân chỉ có thể mặc thân thể chìm nổi giữa bể dục, tiết tấu luật động bên dưới khiến người phát cuồng, âm thanh than nhẹ nam tính hòa vào trong không khí thành một tầng hơi nước. Trương Thần Phong sau vài lần mạnh mẽ xâm nhập vào tận cùng, rốt cực vọng tình tiêu hồn ở một nơi nào đó của cơ thể giải phóng xuất ra, Hồng Chính Thân cũng cùng lúc đạt được cao trào...

“Ha a —— ”

“Ách! Ừm...”

Nơi kết hợp, bắp đùi, cơ bụng đều là dịch thể của hai người, trước ngực và sau gáy đều chi chít dấu hôn tình sắc, ga giường xộc xệch hỗn loạn.

Trương Thần Phong ngã vào trước ngực Hồng Chính Thân, giọng nói mạch lạc thường ngày lúc này lại có vẻ khàn khàn kỳ lạ: “Chúng ta cùng một chỗ... Thử xem đi.”

“Sẽ không có kết quả...”

“Chúng ta có thể —— thử một lần.”

Trương Thần Phong nói xong câu này, cứ như vậy ôm anh vài phút đồng hồ không nói thêm gì nữa. Bọn họ biết rõ, không hề có bất kì lời hứa hẹn gì nhưng lại ham muốn lẫn nhau, cũng không có bất kì tình cảnh nào như vậy trước đây nhưng cũng muốn thử trải nghiệm thế nào, cho nên làm không thể triệt để cắt đứt, cũng chỉ có thể theo cảm giác mà đi.

.....

.....

.....

Hôm sau, vì phải tham dự buổi phỏng vấn người mới, cho nên lúc Trương Thần Phong chạy tới công ty thì đã là buổi chiều. Trên hàng lang hần vừa đi vừa nghĩ đến buổi sáng lần đầu Hồng Chính Thân chủ động cho hần tách cà phê tự pha, sau đó hỏi hần một câu: Đêm nay sẽ có một buổi trình diễn âm nhạc từ thiện, cậu có muốn đi không?

Trương Thần Phong nhớ lại chi tiết này, bất giác không ngăn được khoe miệng câu lên. Anna đi qua hành lang bị chặn đứng bởi một khuôn mặt cười đến quỷ dị của Trương Thần Phong: “A Phong, Jack Ngô để lại cho cậu một lời nhắn.”

“Ok, lát nữa tôi sẽ gọi lại.”

“Gần đây cậu đã nhiều lần liên hệ bên bất động sản rồi, thế nào, có dự tính gì đó? Trước giờ vẫn nghĩ anh sẽ không mua nhà ở Hong Kong, hiện tại lại có ý định sống tại đây rồi?”

Trương Thần Phong nghiêng đầu: “Còn chưa nghĩ ra, nhưng đầu tư vào lĩnh vực hạng nhất cũng không sai a.”

“Bây giờ các căn hộ đều ngày một lên giá, sớm ra tay trước cũng tốt. Hiện tại anh cũng rất có thực lực trong giới bất động sản, không phải do dự.”

“Rất cảm ơn ý kiến của cô.” Hần đẩy cửa thủy tinh của văn phòng ra.

“Người mới đều đến rồi chứ? Bảo bọn họ cứ bắt đầu trước, lát nữa tôi qua.”

“Ừ, người đã đưa vào phòng họp rồi, còn một vòng phỏng vấn cuối cùng 2 giờ chiều sẽ bắt đầu.”

“OK!”

.....

Hôm nay Trương Thần Phong tâm trạng rất tốt, đi lại nhanh nhẹn, mặt cười hào sảng, thần thái tự nhiên này khiến Anna nhìn đến có chút ngây ngẩn, không khỏi không tin thực sự có một vị cao nhân nào đã cải tạo được Trương Thần Phong rồi, khiến hắn dần dần có điểm giống người bình thường rồi đấy. Cũng không biết chị Cẩm biết tin chưa, có thể lo lắng vị đại tướng dưới quyền này cũng đột nhiên đi theo phong trào già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang không, lại tặng thêm tiết mục mua nhà đi kèm nữa.

Một người luôn nhạy bén như Anna, cũng không khỏi hiếu kỳ vị kia có thể thuần hoá tay ăn chơi Trương Thần Phong phong lưu này tuyệt sắc giai nhân phương nào.

Hôm nay đến phỏng vấn, có hai nam ba nữ, bọn họ là người sống sót qua những vòng loại vô cùng khắc nghiệt, tuyển chọn từ mấy trăm người tham dự kỳ thi tuyển dụng của Quang Vũ trở hết tài năng.

Trương Thần Phong mặt đối mặt ra mấy đề trắc nghiệm tâm lý cho bọn họ, thông qua tố chất cùng cách ứng xử để chọn người. Phỏng vấn được một nửa thì đột nhiên điện thoại di động vang, vừa nhìn số, Trương Thần Phong có vui vẻ, trực tiếp để người khác thay lập tức đứng lên.

Giọng nói sung sướng lỗ mãng đến chính mình cũng không ngờ tới: “Nhất định không phải nhớ tôi rồi, có việc gì muốn nói thế?”

“Tìm cậu giúp đỡ.”

“Anh đã mở miệng, tự nhiên có cầu tất ứng thôi.”

“Không phải đại sự gì đâu, giúp tôi tìm ở Quang Vũ hai người phiên dịch tiếng Đức trong một vụ hợp tác làm ăn, sáng mai tôi cần. Tôi không thể trong chốc lát tìm được người chuyên nghiệp.”

Trương Thần Phong hơi nheo mắt, không thể che giấu vẻ bất mãn: “Anh, lại muốn ra nước ngoài công tác?”

“Đấy không phải là trọng điểm. Giúp tôi tìm người nói chuyện tốt một chút, xong thì gọi điện thoại cho tôi biết nhé.”

“Tôi sẽ nói lại, trong đám cấp dưới của Kelly có mấy người có thể chọn được rất không tôi. Tôi sợ tùy tiện quyết định không hợp ý anh. Lát nữa anh rảnh không? Có muốn ——” hắn thăm dò hỏi, có chút chờ mong đề nghị, “Tự mình qua đây nhìn xem thế nào?”

Vốn cũng không ôm hi vọng anh ta sẽ đáp ứng, ai ngờ hắn Hồng Chính Thân lại thực sự đồng ý: “Cũng được.”

Trương Thần Phong chớp chớp mắt, có chút mừng rỡ, chẳng qua hắn cũng không định lộ ra trước mặt mọi người trong phòng vẻ mặt giống như vừa qua dư vị nuốt đường tinh khiết như vậy. Nhưng thật đúng là, Hồng Chính Thân hình như bắt đầu có chút hãnh diện về hắn.

.....

Một giờ sau, Anna gọi nội tuyến bảo hắn xuống sảnh, nói có người qua đây tìm.

Trương Thần Phong cũng mặc kệ mấy người đang tham quan và học tập kỹ xảo xã giao trên phim, trực tiếp đứng dậy bước nhanh ra ngoài.

Xuống hai tầng đến đại sảnh dùng để tiếp khách, nhìn thấy Hồng Chính Thân đang thành thoi ngồi trên sofa, khó có dịp thấy anh mặc một bộ âu phục thuần trắng nhàn nhã như vậy, tôn lên khí chất cao quý tinh anh sáng lóa lan tỏa khắp cơ thể.

Chỉ giương mắt lên một cái, đã làm cho Trương Thần Phong cảm thấy một trận kích động khó hiểu. Người nọ đến Quang Vũ là để gặp mình sao? Nghĩ như vậy có phải rất sến súa không nhỉ.

Nhân viên nữ tới sảnh bưng một tách trà đến, Trương Thần Phong nửa đường chặn lại, tự mình đưa đến trước mặt Hồng Chính Thân, Anna ở phía sau nhìn đến phát ngốc, ngoại trừ rất ít mấy vị khách lớn A Phong sẽ trực tiếp mời vào văn phòng, chứ mấy người xa lạ khác đến chơi, đã thấy hần ân cần quá như thế lúc nào đâu!

“Là anh nói muốn hồng trà?” Trương Thần Phong đặt tách lên bàn trà trước mặt Hồng Chính Thân.

Hồng Chính Thân nhìn xuống dưới: “Bác sĩ dinh dưỡng kiến nghị dạo này tôi nên uống ít cà phê đi, tinh thần phấn khích sẽ ảnh hưởng đến tình trạng sức khỏe.”

Vốn là Trương Thần Phong muốn nói: “Là bởi vì tôi sao?” Chẳng qua cuối cùng vẫn quyết định không nên lỗ mãng quá, tự dừng lại chọc vào vị tình nhân mặt than khó hầu hạ này.

“Anh ở chỗ này hoặc là sang phòng khách bên cạnh chờ tôi xuống. Tôi lên phòng chiếu phim một lúc, họ đang gọi. Anna sẽ báo cho Kelly cùng người của cô ấy xuống trước.”

“Được.” Hồng Chính Thân không đứng dậy, thản nhiên cầm lấy tách trà uống.

Trương Thần Phong nhìn anh đột nhiên cười ra tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn qua Anna đang nhìn hần chòng chọc, thế là hướng chỗ cô đi tới.

“Này, đừng để người kia đi. Tôi sẽ xuống ngay.”

“Bạn anh à?”

“Bạn rất quan trọng, nhưng không được đắc tội anh ta nhé. Bảo Kelly gọi người tốt nhất xuống. OK?”

Anna nghi ngờ nhìn về mặt vừa đắc ý lại hờn dỗi của Trương Thần Phong, thiếu chút nữa miệng hình chữ O.

.....

Trương Thần Phong đi rồi, mấy cô thư ký Quang Vũ đều vô tình hữu ý nhìn lướt qua hướng người đàn ông thần bí này một cái. Anna không thừa nhận cũng không được, riêng trang phục đã thể diện khí chất hơn người, lại còn rất điển trai nghiêm túc sợ là có thể muốn gì được nấy, khó trách ngay cả Trương Thần Phong lúc nào cũng tâm cao khí ngạo cũng đối với anh ta vài phần kính trọng.

Mười lăm phút sau, Trương Thần Phong lần nữa xuất hiện, một vị host có tiếng là Kelly cũng mang theo vài cấp dưới của mình đến, mọi người chuyển tới phòng khách, Hồng Chính Thân tiện tay mang tới lịch trình đưa cho hai người phiên dịch một nam một nữ kia, đơn giản đưa ra vài câu hỏi, sau đó trực tiếp ký hợp đồng, chỉ định ngày xuất phát. Sau đó Kelly lập tức mang theo người rời đi.

Hai người sống vai đi ra phòng khách, Trương Thần Phong giống như phát hiện ra việc lớn gì, cảm thán: “Anh còn nói được cả tiếng Đức sao?”

Hồng Chính Thân luôn luôn có thể cho hần một vài bất ngờ cực kỳ mới lạ.

“Một chút thôi.” Quan điểm trước giờ của anh vẫn là khiêm tốn và khiêm tốn.

“Nghe thấy anh dặn họ, hình như không phải đi cùng. Mấy người giới văn nghệ sĩ châu Âu thật sự không dễ đối phó, không đi thật thì tốt.”

“Trong nước còn có việc, tôi chỉ tiếp đãi một lượt ở Hong Kong thôi.”

“Vậy là tốt rồi.”

“Cậu rất không muốn tôi đi công tác thì phải?” Hồng Chính Thân hỏi ra xong lại cảm thấy có điểm thân mật, thế là lập tức âm thầm đỏ mặt, ngậm miệng.

May mà Trương Thần Phong da mặt đủ dày, trực tiếp trả lời: “Chê tôi quản quá nhiều sao? Thật ngại quá, anh sẽ từ từ quen thôi.”

Hồng Chính Thân làm bộ không nghe thấy, trực tiếp hướng thang máy đi đến, Trương Thần Phong đuổi theo.

“Cậu ra cùng tôi làm gì?”

“Tôi xong công việc rồi nha, muốn đi theo anh.”

“Kỷ luật của nhân viên Quang Vũ rất không nghiêm chỉnh nhỉ, đến trễ về sớm đều được, xem ra tôi phải kiến nghị với Băng Cầm một lần.” Hồng Chính Thân không chút lưu tình nói, “Tôi còn phải đến chỗ trung tâm triển lãm làm việc.”

“Tôi đây đưa anh đi a, tôi cho anh lái xe.”

“Cậu phải đợi rất lâu đấy.”

“Không vấn đề. Chờ anh còn có thể ngại lâu nữa sao?”

“Cậu có thể cầm miệng không?”

.....

Lúc này khá đông người từ cửa thang máy đi ra, chính là mấy người phụ trách phỏng vấn cùng những người vừa trúng tuyển.

“Này, chúc mừng mọi người.” Trương Thần Phong cùng bọn họ lịch sự bắt tay chào hỏi: “Sau này là đồng nghiệp đó.”

Trong đó có một vị mỹ nữ vẻ đẹp đặc biệt xuất chúng đi tới trước mặt Trương Thần Phong, nhẹ nhàng mềm mại cười nói: “Cảm ơn Trương tiên sinh đã chỉ dẫn, tôi nhất định sẽ nỗ lực.” Lúc rời đi, còn nhìn thoáng qua với ánh mắt ý vị vô cùng sâu xa.

Trương Thần Phong cùng Hồng Chính Thân đi vào thang máy, Hồng Chính Thân đột nhiên dùng giọng điệu xuống đến dưới 0 độ tuôn ra một câu: “Khuôn mặt và vóc dáng so với những gì cậu miêu tả còn hoàn hảo hơn đấy.”

Hai giây sau, Trương Thần Phong mới hiểu ra, Hồng Chính Thân là đang nói đến cô gái xinh đẹp vừa nãy. Hắn định tỏ ra vô tội, nhưng không thành công, trực tiếp bật cười, cuối cùng càng cười càng không ngừng được.

Cửa thang máy vừa lúc mở ra, mấy người đang đứng đợi phía trước nhìn thấy bộ dạng Trương Thần Phong vui vẻ thích thú như thế đều rất kinh ngạc.

Hồng Chính Thân không thể nhịn được nữa, dứt khoát ôm lấy cái cổ hắn, đem cái tên khốn làm người ta xấu hổ này kéo ra ngoài, bước nhanh lùi hắn về hướng bãi đỗ xe ngầm, sắc mặt không hề hiền lành thấp giọng đe dọa: “Cậu xong chưa?”

Vừa mới đến xe của mình, Hồng Chính Thân trực tiếp đi tới ghế phó lái, sau đó quăng chìa khóa cho hắn: “Không phải nói cậu đưa đi sao.”

Trương Thần Phong lúc này mới bình tĩnh lại nhìn anh, bộ dạng tốt tính cười khanh khách ngoan ngoãn lên xe. Ngồi xuống ghế lái xe, Trương Thần Phong đột nhiên nắm lấy cằm anh kéo về hướng mình, lúc hai cái trán tương dán, kích khởi lên một cổ hồi hộp.

“Hồng Chính Thân, chúng ta cùng một chỗ đi.”

Ánh mắt Hồng Chính Thân không nhìn thẳng đối phương, chỉ là có chút phiến muộn hỏi lại: “Cậu muốn đây đưa thế này bao lâu mới hài lòng?”

“Không cam tâm, không thử một lần, làm sao hài lòng được?”

“Cậu muốn cảm giác gì nào?” Hồng Chính Thân mạnh ôm trụ gáy Trương Thần Phong, đem môi dán lên môi hắn, dần dần, không còn phân biệt được hơi thở của ai với ai nữa, lúc đôi đầu lưỡi bắt đầu tiến sâu nút vào, kíp nổ tầng tầng tỏa ra mùi khói thuốc súng, phát động mọi tế bào trên cơ thể. “Là —— thế này sao?”

Giây phút này, cảm giác trở nên rất chân thực.

Trương Thần Phong đột nhiên điên cuồng, đôi môi Hồng Chính Thân là thứ làm hắn khó kháng cự nhất, mềm mại mà cố chấp, mang theo tình cảm không rõ tên, thăm dò và triền miên, một cái hôn giống như dịu dàng mà lại thiết tha, hoảng hốt mà lại yêu diễm phóng đảng.

Hắn ôm lấy anh, hình ảnh trong đầu với dục hỏa đốt người cùng lúc tấn công, đem bàn tay khê vuốt thắt lưng anh, chỉ vừa trượt đột ngột tiến đến nơi giữa hai chân ——

..
..

Hồng Chính Thân thở dốc một tiếng, giật mình tỉnh táo giữa lúc hai người đang mê say, Trương Thần Phong bị anh một phát đẩy ra, sau đó trực tiếp mở mắt, nhìn về phía trước, chạt vật ho nhẹ một tiếng thúc giục: “Lái xe.”

Trương Thần Phong có chút mất mát khê cười, trong mắt đều là dục vọng, nhưng cũng nghiêm chỉnh thắt dây an toàn lên đường. Chạy đến khi gặp đèn đỏ, xe mới dừng lại, Trương Thần Phong thuận miệng hỏi: “Trước đây anh từng tới Quang Vũ phải không? Sao chưa từng gặp anh?”

“Cậu không phải không biết tôi cùng Băng Cẩm từng có một đoạn quan hệ sao. Cho dù ngoài miệng cô ấy nói không thêm để ý, nhưng tình cảm không thể tránh khỏi còn chưa quên được đi.”

“Đôi khi vấn đề của anh là quá để ý suy nghĩ của người khác, đều đã qua rồi.” Bên trong Trương Thần Phong vẫn có chút thừa nhận lời nói của Hồng Chính Thân. Mấy năm qua Trương Băng Cẩm chưa bao giờ thể hiện điều gì, có thể mạnh mẽ che giấu điều này sâu như thế, có thể thấy được cô vẫn rất để ý chuyện xưa.

Trong xe cứ như vậy tự động im lặng, hai bên đều rơi vào trầm tư. Đèn tín hiệu đổi xanh cũng không kịp thời phát hiện, mãi đến khi tài xế phía sau ấn còi ô tô kháng nghị, Trương Thần Phong mới bật động cơ lên.

“Thành thật mà nói, tôi sợ rằng đã chẳng có chuyện gì có thể khiến cậu kinh ngạc nữa. Trái lại, còn cậu, có đôi khi tôi thật sự không thể nhìn thấu được. Sự tồn tại của cậu với tôi mà nói, giống như là một loại... uy hiếp không rõ ràng.”

Trương Thần Phong vừa nghe lời ấy, cũng không dám chậm trễ, biểu cảm không khỏi dịu dàng hơn, ngữ khí cũng tràn ngập hàm ý trấn an: “Tôi là một người làm cho anh gọi là bất an sao?”

“Hiện tại cậu biết rõ tôi như lòng bàn tay, tôi lại căn bản không hề biết cậu là ai.”

“Tôi sẽ cho anh biết.” Mắt Trương Thần Phong thẳng tắp nhìn về con đường phía trước, nhưng Hồng Chính Thân vẫn cảm nhận được thành ý của hắn.

“Mọi việc cậu đều hành động dứt khoát như thế ——” Hồng Chính Thân mệt mỏi mà thương cảm cười một cái:

“Chỉ sợ sẽ có một ngày cậu hối hận về quyết định hiện tại. Huống hồ có những chuyện, cũng không đơn giản như chúng ta tưởng.”

“Đầu óc xoay chuyển quá nhanh cũng không phải là chuyện tốt. Ai có thể xem trước được tương lai? Lúc này, tôi chỉ muốn cùng một chỗ với anh.”

“Tôi cũng chỉ là muốn nói: Nếu như ngày nào đó cậu hối hận, có thể rời đi.”

Trương Thần Phong không lập tức đáp lại mà cười trừ nói: “Không cần phải thuyết phục tôi. Anh biết đấy, con người lúc đang trong tình yêu nóng bỏng sẽ không nghe được lời khuyên bảo đâu.”

“Năm đó Băng Cẩm gần như đã hạ quyết định quyết tâm gả cho một người đàn ông. Đến bây giờ, sợ là nghĩ mình may mắn vì đã tránh được một kiếp. Tôi không tốt như cậu tưởng tượng đâu.”

“Trương Băng Cẩm chưa từng không chấp nhận được anh, là do cuối cùng anh không tiếp nhận cô ấy, anh chọn chính mình. Tôi rất hiểu Trương Băng Cẩm, từ trước đến nay vẫn cho rằng anh chính là người đàn ông hoàn hảo nhất trên đời, cho nên nếu có chuyện gì cần giúp đỡ thì người đầu tiên nghĩ đến là anh.”

“Bao gồm cả việc đem cậu cột cho tôi sao?”

(= |||||) sorry các bạn nhưng đoạn này làm mình cười quá =|||) Anh vui tính ghê).

Hồng Chính Thân cười khở: “Người phụ nữ thông minh như vậy, cũng sẽ có lúc nhìn lầm người.”

“Tôi sẽ không cáo buộc anh dụ dỗ đâu, cùng lắm là tại tình huống này do tôi bị hội chứng Stockholm(*) là được chứ gì.”

(*) Hội chứng Stockholm hay quan hệ bắt cóc là thuật ngữ mô tả một loạt những hành động, thái độ, cử chỉ, nhận thức (trạng thái tâm lý)... của người bị bắt cóc, trong đó con tin lâu ngày chuyển từ cảm giác sợ hãi, căm ghét sang quý mến, đồng cảm, có thể tới mức bảo vệ và phát triển phẩm chất xấu của kẻ bắt cóc.

19. Quyển 2 - Chương 6

Xe chạy đến trước cổng trung tâm triển lãm, Hồng Chính Thân dặn: “Buổi trình diễn 8 giờ sẽ bắt đầu. Tôi phải ở lại đây khoảng hai tiếng. Cậu cứ lái xe đi đâu đó đi, lúc nào ra tôi sẽ gọi điện cho cậu.”

Trương Thần Phong thấp giọng ái muội hỏi: “Bây giờ tôi được xem như là... Bạn trai của anh đúng không?”

Hồng Chính Thân cố ý nghiêm mặt, một câu cũng không chịu nói, đóng sầm cửa xe nghênh ngang rời đi.

Thật đúng là không biết nói đùa, hắn thế nào mà lại đi thích cái người ương ngạnh lạnh lùng không thú vị chút nào thế nhỉ, nhưng sao lại còn cảm thấy anh ta sẽ thả lỏng để chính mình trối buộc nữa chứ?

Cảm giác yêu một người đàn ông thật đúng là vô cùng kì quái a, giống như toàn thân biến thành cái đèn đều bị cháy đến cạn dầu vậy, khiến hắn dần dần thoát ly khỏi những suy nghĩ bình thường.

Nhưng lý do thật sự khiến Trương Thần Phong động tình là vì: Hắn biết rõ cảm giác của đối phương cũng không hề nhẹ nhõm hơn so với hắn. Loại ràng buộc đó giống như mạng nhện, càng giăng dụa càng dính chặt, dần dần mất đi khả năng chống lại, đúng là so với những gì mình tưởng tượng còn kích thích hơn gấp mấy lần.

.....

Hôm đó bọn họ không ăn bữa tối cùng một chỗ, nhưng vẫn cùng nhau đến buổi trình diễn âm nhạc.

Lần này Diệu Nhật tham dự một hoạt động giúp đỡ các nạn chịu thiên tai, mấy ban nhạc nhỏ và các nghệ sĩ đường phố đều đến trình diễn, không khí có vẻ rất ấm áp tình thương.

Là nhà tài trợ lớn nhất, nhưng Hồng Chính Thân vẫn khiêm tốn ngồi sau hàng ghế khách quý. Cho đến khi một ca sĩ nhỏ tuổi cất giọng biểu diễn, anh đưa cánh tay đang buông lỏng đặt lên tay vịn tập trung lắng nghe. Trương Thần Phong vừa lúc quay đầu nhìn sang, nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện ra lúc Hồng Chính Thân chuyển chú có bao nhiêu hấp dẫn.

Theo ngọn đèn hân ám cùng bầu không khí ấm áp trong hội trường, hắn nhẹ nhàng đưa bàn tay áp lên mu bàn tay của người nọ.

Kỳ thực hành động này rất bí mật, nhưng Hồng Chính Thân vẫn theo bản năng run rẩy, nhẩn nhẩn cùng có chút trách cứ khẽ nâng hạ mí mắt, nhưng ánh mắt vẫn nhìn thẳng hướng sân khấu, cuối cùng, cũng không có đem cái tay kia gạt ra, mà vẫn mặc cho hắn yên lặng nắm lấy như vậy.

Cho đến lúc nghỉ giữa buổi, Hồng Chính Thân nhận được một cuộc điện thoại, anh nhìn xuống, đứng dậy ra ngoài nghe.

Trương Thần Phong dường như đắm chiêu nhìn chằm chằm theo bóng lưng dần biến mất khỏi tầm nhìn của mình, lồng ngực đột nhiên hoảng loạn. Nếu như hắn không hiểu cách đọc suy nghĩ qua thái độ của người khác, có lẽ cũng không chú ý đến hành động của đối phương.

Chết tiệt, hắn đoán được đầu dây điện thoại bên kia là ai.

Trương Thần Phong ngồi yên tại chỗ một phút đồng hồ, cuối cùng vẫn đứng lên theo ra ngoài, vừa lúc đón đầu Hồng Chính Thân đang quay lại đây.

Hắn nhìn thấy anh im lặng một hồi mới nói: “Tôi có việc phải đi trước. Cậu thay tôi nghe đến lúc kết thúc trình diễn đi. Xe do cậu lái, tôi bắt taxi là được.”

“Rất gấp sao?” Trương Thần Phong tận lực giữ ngữ điệu bình ổn như ban đầu.

“Ừm.”

Hồng Chính Thân cũng không có ý định giải thích thêm gì, trực tiếp xoay người rời đi. Trương Thần Phong đứng tại chỗ rất lâu, chậm rãi cúi đầu nhìn xuống họa tiết ngăm tinh xảo của những phiến đá hoa cương trên đường...

Trương Thần Phong đoán được Hồng Chính Thân muốn gặp người đó, nhưng không đoán được bọn họ gặp mặt vì lý do gì.

..

....

Thực ra lần này là một buổi tối trước khi Lâm Diệu khởi hành đi Australia, cô muốn cùng Hồng Chính Thân ngả bài.

Bọn họ vào một quán cà phê gần Vân Đỉnh, đồ uống vẫn quen thuộc nhưng không hiểu sao lại cảm thấy vị cay đắng.

Lâm Diệu dùng thìa khuấy cà phê, vẫn ưu nhã như thuở ban đầu: “Cảm ơn anh đã cùng em vượt qua cửa ải khó khăn này, đưa tổ kịch bản trở lại quỹ đạo. Ngày mai em phải đi Australia nhìn xem trường quay mới thế nào.”

“Có thể giúp được em là tốt rồi.”

“Chính Thân, có phải anh có chuyện gì muốn nói với em đúng không?”

Anh nhẹ nhàng thở dài: “Em biết rồi?”

Lâm Diệu cắn cắn môi dưới, thoáng cúi đầu, mái tóc trên trán che khuất khuôn mặt thanh tú của cô: “Được rồi. Nếu làm anh cảm thấy khó xử, không bằng để em nói —— ”

“Chúng ta chia tay đi.” Hồng Chính Thân cắt lời, ánh mắt thâm thúy nhìn xoáy vào cô: “Anh không muốn lừa dối em.”

“Là vì yêu người khác rồi đúng không? Trong ánh mắt của anh khi nhìn vào em, không hề nóng bỏng, chỉ có thương tiếc...” Trong khoảnh khắc, thần thái của Lâm Diệu có chút cụt hứng, nhưng cũng không đến mức thất thố,

“Em đã rất cố gắng rồi, Chính Thân, thật đáng tiếc, người đó không phải là em.”

Hồng Chính Thân không biết còn phải dùng cùng một lý do làm tổn thương bao nhiêu người phụ nữ nặng tình của anh nữa, cho nên anh cảm thấy cần phải kết thúc loại vui chơi vô sỉ này tại đây.

“Vấn đề không phải do em, là tại anh. Đối phương... Là đàn ông, đó chính là nguyên nhân.”

Một người bình tĩnh như Lâm Diệu, cũng không khỏi lấy làm kinh hãi, cô nặng nề không nói được gì, thật lâu sau mới mở miệng: “Xung quanh em không phải không có bạn bè nào như vậy, chưa bao giờ em đối xử khác, chỉ là... đối tượng lại là anh... thực sự em có chút không thể chịu được.”

“Anh cũng không định làm thế, A Diệu.”

“Cảm ơn anh đã nói như vậy. Nhưng em không cần bù đắp.” Lâm Diệu cười khổ, viền mắt đã có chút hồng, như có chút lơ đãng đột nhiên nói: “Là người đứng bên đường đối diện kia sao? Ngày đó trước cửa lễ ra mắt...”

Hồng Chính Thân sững sốt, anh tuyệt đối không ngờ tới một lần gặp mặt ngắn ngủi có thể làm Lâm Diệu lưu lại ấn tượng khắc sâu như thế.

“Em —— còn nhớ rõ hần?”

“Một người đàn ông như vậy, trên đường cũng không dễ bắt gặp.” Lâm Diệu tự giễu: “Nếu như đối thủ là hần, dù có thua, cũng không tính là rất tổn thương lòng tự tôn.”

“Đừng nói như vậy, A Diệu. Thực xin lỗi.”

Lâm Diệu uống một ngụm cà phê, lẳng lặng nói: “Hần, yêu anh sao?”

Hồng Chính Thân đối với vấn đề này thật sự còn chưa chuẩn bị tâm lý, anh có chút không được tự nhiên, nhưng cũng không thể nói dối cho qua chuyện.

“Anh cũng không rõ...”

“Chính Thân, những việc anh làm vì em trước kia, em rất cảm ơn anh. Nhưng có một vấn đề, em nhất định phải hỏi ——” Cô nghiêm túc nhìn thẳng vào anh: “Anh đã... có khi nào từng nghĩ muốn gắn bó với em lâu dài chưa?”

Hồng Chính Thân nhìn xuống: “Có.”

“Nhưng đó là trước khi gặp hần đi. Chẳng qua... được rồi. Tuy rằng không muốn phải nói mấy lời như gặp lại vẫn có thể làm bạn, nhưng thực sự cũng không phải do anh thay lòng. Từ đầu đến cuối đều là do em đối với anh nhất kiến chung tình, theo đuổi anh, ý lại anh. Anh đã nhường em, cho em cơ hội, nhưng em vẫn không thể cạnh tranh tới cùng, không có cách nào giữ anh lại được nữa.”

“A Diệu, những lời như vậy làm cho anh xấu hổ vô cùng.”

“Không cần thương hại em, trong lòng anh em cũng không phải không có chút vị trí nào.”

“Khi nào trở về Hong Kong nói cho anh biết nhé. Anh sẽ giúp em đặt một bàn tiệc champagne mừng công việc thành công.”

“Từ chối thì không nên.” Lâm Diệu nắm lấy bàn tay phải anh đặt lên má mình, say sưa nhắm mắt lại: “Vốn là em chỉ muốn cảm nhận một chút thân nhiệt đã từng thuộc về em thôi. Đến đây, Chính Thân, hôn em một lần, coi như quà cáo biệt.”

Hồng Chính Thân cũng không hề khó chịu, trực tiếp nghiêng người tiến tới đặt trên trán cô một nụ hôn, nhưng Lâm Diệu lại thấp giọng nói: “Anh thực sự không hề yêu em, chỉ có mẹ em mới hôn trán em như vậy.”

(=||||| cả nhà ai cũng vui tính =|||||)

Không khí tràn ngập tâm trạng ly biệt bất đắc dĩ, nhưng người ngoài cửa sổ thủy tinh nhìn vào, trái lại thấy cực kỳ ấm áp ái muội. Trương Thần Phong tìm không được từ thích hợp để hình dung tâm trạng lúc đó, thì ra cảm giác đó kỳ lạ như vậy, tràn ngập uể oải ảo não lại kỳ quái đến chính mình cũng chán ghét muốn vứt bỏ, Trương Thần Phong hần thê mà có một ngày sẽ ăn đấm một cô gái! Chính mình làm tình làm tội gì phải vác xác qua đây thế này.

Trương Thần Phong vẫn luôn đánh giá cao định lực của mình. Hần giẫm chân ga quay lại chung cư, sau đó một mình ngồi cạnh bàn ăn, đợi Hồng Chính Thân trở về.

.....

Một giờ sau, Hồng Chính Thân mở khóa vào nhà, vẫn còn luẩn quẩn sự thương cảm còn vương lại, vẫn chưa chú ý tới vẻ mặt tối tăm khó đoán của Trương Thần Phong còn có hàm ý gì khác, chỉ là tự biên tự diễn đi về hướng phòng ngủ.

Trương Thần Phong không để ý đến vẻ lạnh nhạt Hồng Chính Thân vẫn thường đối với hần, vì biết rõ anh là người ngoài lạnh trong nóng, nhưng hần không thể không để ý sự lãnh đạm sau khi gặp bạn gái của Hồng Chính Thân, điều này làm cho Trương Thần Phong có chút chua xót sợ hãi.

Cổ tay bị mạnh mẽ kéo lại, Hồng Chính Thân chấn kinh mà hoang mang ngoảnh đầu nhìn về phía trông mắt nóng cháy của Trương Thần Phong.

“Smith đã về nước.”

Hồng Chính Thân hình như đã nghe hiểu ý tứ của hắn, nghi vấn trong nháy mắt tắt cả đều lắng xuống, thần tình trở nên thâm sâu vô cùng: “Cậu phải đi?”

“Sao lại hỏi như vậy?” dưới tay Trương Thần Phong lại dùng sức, kéo Hồng Chính Thân dán đến bên người hắn, tàn bạo nói: “Tôi đi anh không khó chịu sao?!”

“Tôi cùng cậu muốn như thế nào mới vừa ý?”

“Đừng cho tôi đi, giữ tôi lại! Dù dễ tôi, giống như cách anh dễ tôi khác ấy!, Hồng Chính Thân, tiếp tục đi, làm cho tôi phải yêu anh!”

Trương Thần Phong mạnh mẽ kéo anh ôm vào trong lòng, Hồng Chính Thân theo bản năng giãy một cái, nhưng đánh giá sai sức của hắn rồi. Trương Thần Phong đem anh đẩy đến sát bàn ăn, dùng tay khóa tay anh lại sau lưng, một phát áp chế cái ót Hồng Chính Thân, mỗi cử như vậy rơi xuống mỗi anh.

Vừa thoáng buông lỏng một chút, một giây sau lại bị vững vàng giữ lại, không khí trong phổi cứ như vậy bị rút bớt. Hơi thở giao hòa triền quẩn trở nên nhẹ, càng hôn càng kịch liệt, đoạt tâm trí rơi lả tả, thân thể ma sát tạo ra dòng điện, mặc cho tình cảm và sự say mê tự động điều khiển, hai bên đều không thể nhẫn nhịn được nữa.

Tay Hồng Chính Thân vừa được giải phóng, cánh tay phải lập tức ôm trụ cái cổ Trương Thần Phong, ngẩng đầu lên đón nhận môi lưỡi hắn trượt qua vành tai, rồi lại hầu kết, những luồng nhiệt ẩm ướt nóng bỏng lại dịu dàng tựa thủy triều tập kích.

“A...”

“Anh thế này, sẽ chỉ khiến cho tôi muốn làm anh!” Trương Thần Phong nhiệt tình gặm cắn, một chuỗi kích tình hỗn loạn này dần dần trở nên đầy tinh tế, sự gấp rút đến phát đau đòi hỏi phải lập tức đè ép đối phương lên bàn, không thể nhịn được lung tung cởi ra quần áo, để có thể tiếp xúc đến từng milimet da thịt người nọ, cho dù có bị thiêu bỏng cũng không hối hận.

Lòng ngực nở rộng gợi cảm, thân thể cọ sát vuốt ve, Trương Thần Phong mạnh mẽ đem quần Hồng Chính Thân cởi ra, dục vọng bùng nổ. Người dưới thân do dự phản ứng lại càng kích động bản năng chinh phục của hắn, không cách nào nhẫn nhịn được nữa, đem ngón trỏ trượt đến giữa cặp mông người kia, dọc theo lối vào dự hoặc câu người đến tiêu hồn này tiến vào.

Bị ngón tay thon dài đâm vào, cảm giác hỗn loạn giữa khó chịu và đau rất lần thứ hai bất ngờ đánh vào Hồng Chính Thân, cực lực khắc chế không tràn ra tiếng rên rỉ, đành phải cắn chặt môi, hằng muốn nỗ lực đè nén biểu cảm sắc tình nhưng như vậy càng khơi dậy dục vọng của Trương Thần Phong, thậm chí không đợi được đến khi anh hoàn toàn thả lỏng đã bắt đầu bá đạo mở rộng chân tiến vào.

Nhưng có thể nào bộ phận xạ có báo động từ lần trước, vì Hồng Chính Thân từng bị thương, Trương Thần Phong vẫn còn giữ lại một phần lý trí, hắn dùng hết khả năng cẩn thận chậm rãi tiến vào cơ thể anh.

Hồng Chính Thân dưới thân mang một loại tư thái không hề phòng bị khiến cho Trương Thần Phong trải nghiệm được sự khoái cảm cường liệt trước nay chưa từng có, lập tức dán sát vào khiến thân thể đối phương run rẩy mà khẩn trương đáp lại khiến bản năng thú tính sâu xa bên trong của hắn như được thức giấc. Trương Thần Phong quyết định không kìm nén sự tìm tòi thỏa mãn của mình nữa, trực tiếp nâng lên chân Hồng Chính Thân xâm nhập càng sâu thêm vài phân.

Bởi vì cơ phía sau đột ngột buộc phải co rút lại mà Hồng Chính Thân theo bản năng muốn né tránh, nhưng thêm một lần tiến nhập vừa sâu vừa mạnh mẽ nữa, hoàn toàn mất đi quyền chủ động, giữa những đợt ma sát tựa sóng thần mà gắng gượng chống đỡ cự vật to lớn mãnh liệt ra vào bên trong huyết động chặt hẹp.

“Ách...” Hồng Chính Thân hừ một tiếng, cường độ tiến công liên tục khiến cho anh rơi vào mê muội không lối thoát, lý trí còn sót lại chầm chậm biến mất, mà nơi kết hợp thật sâu giữa hai người lại dần dần mang đến cảm giác nóng bỏng vừa đau cùng một tia khoái cảm đột ngột nổi lên cứ như vậy mâu thuẫn dần vật

tâm hồn, lặp đi lặp lại những đợt ma sát như mang theo cả tình cảm nhập vào, mặc kệ tất cả chỉ còn biết thở dốc rên rỉ, để cho khoái cảm và nhiệt tình thiêu cháy chính mình cho đến tận phút cuối cùng.

Lúc đạt tới cao trào, trước mắt hết thấy đều trở nên mờ lung, cơ rút phóng xuất ra dịch thể nóng bỏng trong cơ thể Hồng Chính Thân, loại khoái cảm điên cuồng đó dường như có thể giết chết chính mình, khiến Trương Thần Phong một lần không thể quên dư vị này.

“A! Anh làm tôi sướng chết mất —— a!” Nói xong hung ác hôn trụ anh, đã gặp qua không ít người, cũng từng trải qua rất nhiều lần giải quyết nhu cầu sinh lý, nhưng chỉ người đàn ông đặc biệt này mới có thể khiến hắn muốn ngừng mà không ngừng được, điều đó hủy diệt tất cả những quan điểm và hành động trước đây, giữa lúc hoan ái chỉ cảm nhận sự cuồng nhiệt cả trong lẫn ngoài, làm chính hắn cũng cảm thấy hoảng sợ.

Mà Hồng Chính Thân càng không rõ vì cái gì lúc nào cũng vậy, dù không muốn cũng đành phải hạ mình vứt bỏ tự tôn, cho phép đối phương một lần lại một lần nữa chiếm hữu anh. Cơ thể mở ra biên độ lớn nhất, đã vô lực xụi lơ trên bàn, mà cự vật nam tính kia vẫn còn trong cơ thể anh, xúc cảm ướt át trơn trượt làm cho sống lưng cứng ngắc không thể động đậy. Không khí khắp nơi tràn ngập mùi vị tanh nồng dày đặc của tình dục.

....

.....

Hai người ôm nhau một lúc lâu, Hồng Chính Thân mới nhẹ nhàng đẩy ra Trương Thần Phong, chống thân lên chuẩn bị đi tắm rửa, mới vừa đi ra nửa bước, lại bị Trương Thần Phong từ phía sau ôm lấy, trở lại chỗ cũ.

Trương Thần Phong từ phía sau không ngừng tận hưởng vai gáy cùng vành tai anh, tay phải tại cơ bụng bằng phẳng khẽ ve vuốt. Hai tay Hồng Chính Thân chống lên mặt bàn, lại một lần nữa bị kích thích, một tiếng rên rỉ phát ra.

Dục vọng đẩy lên cao, hận không thể lần nữa xâm chiếm người nọ, Trương Thần Phong gần như không còn bất kì do dự nào một lần nữa làm những gì hắn muốn.

Điên cuồng luật động lại tha thiết đòi hỏi, đem dục niệm đẩy đến cực hạn, kích tình toàn lực lan tỏa không chút nào kiềm chế. Giữa lúc Trương Thần Phong rơi vào một loại trạng thái như thần hồn điên đảo thì lý trí của hắn đã hồ đồ, chỉ còn một ý nghĩ len lỏi: Có phải hay không ngoại trừ Hồng Chính Thân, sẽ không có... người nào nữa có thể mang đến cho hắn loại khoái cảm đến hít thở không thông như vậy...

Vậy mà lại đắm chìm vì một người đàn ông.

..

...

.....

.....

Hai người cho rằng loại quan hệ bí mật này có thể duy trì một khoảng thời gian, nhưng không ngờ, cách một ngày sau đã bị một người ngoài không thể hòa hợp cũng không ngờ lại xuất hiện khác vạch trần.

Buổi sáng hôm đó, Trương Thần Phong phải đến tham dự một hội nghị thương vụ cùng bà Châu lúc 10 giờ, cho nên lúc chín giờ vẫn còn ở chung cư.

Có người ấn chuông cửa, Trương Thần Phong vào phòng khách, nhìn qua mắt thần thấy một khuôn mặt xa lạ xuất hiện, còn có vẻ rất nóng nảy, cho nên lúc mở cửa theo bản năng tránh xa một chút.

Người này cao to uy mãnh, cơ bắp cường kiện, đường nét gương mặt góc cạnh rõ ràng, mắt hoa đào, môi mỏng, mặc áo sơ mi đen và quần jean, cạnh cầu thang còn có hai gã đàn em như bảo vệ vậy, vốn một thân đậm chất lưu manh giang hồ, bị một cô đằng đằng sát khí thay thế.

Người này chính là vị người lạ nguy hiểm Hồng Giai Nhạc đã nhắc qua không được cho vào nhà rồi đi, nhưng xem ra có vẻ có nội tình nào đó.

Cửa mở, Nhiếp Phong nhìn một cái thấy Trương Thần Phong một dạng giống như nhìn thấy quỷ mở to mắt, sau đó như là đang cố dẹp suy nghĩ liên tưởng khiến mình xù lông, nhẫn nại hỏi:

“Cậu ở đây à?”

“Đúng vậy, anh tìm ai?” Trương Thần Phong nghiêm chỉnh thông dong nhìn người kia.

“Hồng Giai Nhạc có ở chỗ này không?”

“Hình như không có người này đâu, anh chắc chắn chưa?”

“Thằng nhãi này, mày mẹ nó rớt cuộc là ai a?!” Mới gặp thì không biết sống chết, còn chưa thấy qua tao nên không biết sợ chết chứ gì!”

Nhiếp Phong một phát nắm chặt cổ áo Trương Thần Phong, thô lỗ đẩy hắn đi vào nhà.

Thực ra vấn đề khiến Nhiếp Phong không thể nhịn được nhất là thằng nhóc này lớn lên lại mẹ nó cùng một dạng với mấy tên nam chính phim tình cảm! Mới nghĩ đến tên khốn kia có thể là tình địch, một cỗ lửa vô danh nổi luôn a, toàn bộ thiêu a thiêu, từ gan bàn chân nhen nhóm lên tận đỉnh đầu.

Nhiếp Phong đã sớm quên mất thực ra chính mình cùng vị này từng gặp mặt một lần trong quán bar, còn ép hắn uống nhiều rượu, chẳng qua hiện tại đang tức giận, cũng đã lười nhớ lại chuyện trước đây.

Trương Thần Phong sớm đoán được khuynh hướng bạo lực của người nọ bất cứ lúc nào cũng có thể phát trên người mình, chẳng qua vẫn là không chịu dưng hứng thú trêu đùa.

“Nói thật ra, Giai Nhạc không thích có người đến tìm cô ấy làm loạn ở đây đâu.”

Ánh mắt của Nhiếp Phong thế mà lại có chút chột dạ lóe lóe, Trương Thần Phong sáng tỏ, thì ra tên du côn lưu manh này cũng có khắc tinh nha.

“Mày còn muốn nói nhảm, xem tao có đánh chết mày không!” Nhiếp Phong giơ lên nắm tay hù dọa: “Tóm lại Giai Nhạc có ở hay không?”

Trương Thần Phong cũng không cựa mạnh, cười meo meo nói:

“Ừm, chắc là đang ở trong phòng thay đồ đó, có muốn tôi gọi cô ấy giúp anh không?”

Bởi vì giọng điệu có vẻ thân mật, não Nhiếp Phong đình một tiếng nóng lên, dùng sức đẩy hắn sang một bên đi thẳng vào bên trong.

“Này —— anh còn chưa cởi giày!” Trương Thần Phong một bên ồn ào một bên ôm lấy cánh tay xem kịch vui.

Chung cư không lớn, hai gian phòng ngủ vừa thấy thì hiểu ngay, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng ra, tên nhãi ranh thừa thãi này cũng không thể nào theo Hồng Chính Thân một phòng được, này ắt phải chính là... Đệt! Nhiếp Phong nổi lên một cổ sát ý, nếu thằng cha kia dám vấy bẩn Giai Nhạc của ta, ta nhất định làm thịt hắn!

Trước tiên đẩy cửa ra là phòng ngủ của Hồng Chính Thân, giường lớn, cách bày biện đầy nam tính, ngược lại đi sang phòng ngủ đối diện, Giai Nhạc đang mặc một bộ áo ngủ gợi cảm sặc sỡ, tóc ướn tung bay tạo nên một đường cong xinh đẹp, ôm lấy chiếc gáy trắng như tuyết của cô. Khí thế chiến đấu của Nhiếp Phong nhất thời bị hóa giải hơn phân nửa, chỉ có thể ngơ ngác nhìn cô, một bộ dạng đầy đau lòng thất hồn lạc phách.

“Giai Nhạc, tại sao em phải trốn anh?”

Hồng Giai Nhạc nhìn người nọ một cái, không có lấy nửa điểm kinh ngạc, thậm chí còn trách cứ: “Không phải bảo anh chờ tin của em sao? Thế nào tính tình vẫn nồng nổi như thế.”

“Nơi này không phải là chỗ của anh vợ sao?” Nhiếp Phong chỉ vào cái người không vừa mắt ngoài phòng khách kia: “Cái tên ”mặt trắng“(*) đó là ai?!”

(*) aka Tiểu bạch kiểm: Đẹp trai vô dụng =))))))

“Thật cao hứng nha, chúng ta có điểm này cùng suy nghĩ nè. Người kia đúng là ”mặt trắng“, chẳng qua không phải của em, là của anh trai em.”

“A?”

“Hắn ỷ vào anh trai em không chịu đi đó!” Hồng Giai Nhạc quyết đoán giúp mình, bán rẻ Trương Thần Phong: “Anh a, làm gì mà không cản anh ấy, nói không có người nào như tôi thì chết a!”

Trương Thần Phong bất đắc dĩ bật lại: “Hắn khẳng định cô ở chỗ này. Tôi không nói hắn cũng sẽ xông thẳng vào, cô tưởng người này là thể loại hiền lành thân thiện sao?”

Nhiếp Phong vẫn còn chần chừ: “Hắn... Hắn cùng anh vợ ngủ một phòng? Anh vợ và hắn —— em không phải nói đùa chứ!”

“Nói anh không có kiến thức chính là không có kiến thức, nghe được anh của em là song tính, có thể không tin nổi như thế sao?”

“Rõ ràng là không thể tin được...”

Trương Thần Phong đi lên trước, cắt ngang màn đối thoại kỳ quái của cặp đôi theo trường phái dã thú kia: “Tôi về phòng thay quần áo, hai người cứ từ từ tâm sự.”

....

Đêm hôm đó, Hồng Giai Nhạc chủ động gõ cửa phòng hai người.

“Anh, có thể bàn bạc chút được không?” Một bên vừa hỏi còn một bên đưa tay chỉ hướng Trương Thần Phong nói một câu: “Anh cũng đi ra đây.”

Hồng Chính Thân vừa đến phòng khách lập tức đi thẳng vào vấn đề nói: “Giai Nhạc, có phải em nên chuyển không? Nhiếp Phong đã tìm tới tận cửa rồi.”

“Em còn muốn thỏa thuận với phụ huynh một lần nữa, muốn em đi, có thể.” Giai Nhạc nhìn vào gần: “Nhưng anh phải trả lời em một câu —— tiệc sinh nhật của bố sắp đến rồi, anh vẫn không định cùng em trở về?”

“Ông ấy sẽ không chào đón anh xuất hiện đâu.”

“Ông ấy chờ anh thỏa hiệp, anh không làm. Hiện tại ông thỏa hiệp, anh không thể cho ông một cơ hội sao?” Giai Nhạc đi ra vài bước, một cái kéo lấy cánh tay Trương Thần Phong, “Này, dẫn hắn về ra mắt là được rồi, xem thử ông già chấp nhận hay không.”

Trương Thần Phong không ngờ tùy tiện xem náo nhiệt cũng sẽ bị trúng đạn, cho nên đành phải im lặng cho họ giải quyết.

“Điên rồi sao, dẫn hắn đi?”

“Thế nào, không dám a? Thì ra hiện tại anh không dám trở về nhà chính Hồng gia, không phải là vô tình, mà là không có can đảm.”

“Ngày đó là tiệc sinh nhật, không phải đi chiến trường.”

“Anh làm sao biết rõ ông sẽ không chấp nhận được? Đã chiến tranh lạnh lâu như vậy, ông sớm nghĩ thông rồi, không thì cũng đã không muốn em gọi anh về. Ông già đã lớn tuổi, hiện tại cũng có thể nhắm mắt bất cứ lúc nào, đừng tưởng rằng ông với anh giống nhau đều là một dạng thông minh mãi cũng có lúc hồ đồ.”

Trương Thần Phong lúc này mới chen vào một câu: “Tôi cũng không ngại đến ra mắt nhạc phụ đại nhân đâu.”

Hồng Giai Nhạc so với Hồng Chính Thân còn phản ứng trước một bước, cô cười mỉa: “Xí! Là bố chồng mới đúng chứ. Ít chiếm tiện nghi của anh tôi đi.”

.....

Sau khi về phòng, Hồng Chính Thân tắm rửa xong, chỉ mặc một chiếc quần lót màu trắng cùng áo T-shirt bó sát người đi ra, sau đó tự mình ngồi vào ghế đơn lật xem mấy tờ Diệu Nhật. Trương Thần Phong cái gì cũng không làm, ngồi ở trên giường chống cánh tay thông dong tự tại nhìn anh.

Năm phút sau, Hồng Chính Thân thực sự không thể nhịn được nữa: “Làm gì mà nhìn chăm chăm tôi thế?”

“Sao không đáp ứng nguyện vọng cho cô em gái hùng hổ kia thế?”

Hồng Chính Thân trong lòng biết lần này không thể gạt được, buông xuống tạp chí trên tay nhìn về phía hắn: “Cậu cũng muốn nhìn tôi thỏa hiệp? Bồ tôi muốn cho tôi trở lại tiếp nhận cơ nghiệp của gia tộc. Năm đó từ hôn, ông ấy đã đuổi tôi rồi, hiện tại lại muốn để trở về làm thiếu gia.”

“Anh vốn chính là thiếu gia, cả người trên dưới đều quý tộc, anh không có cách nào phủ nhận được xuất thân của chính mình.”

“Tôi cho rằng trước mặt cậu tôi đã biểu hiện đủ càn rỡ.”

“Này cho thấy trình độ của anh còn chưa đủ, tôi thế nhưng so với anh càng vô lại hơn.”

“Đây mới đúng là lời nói thật.”

Trương Thần Phong cười đến rất nghiền ngẫm: “Thực ra lần này, tôi cũng muốn cùng phụ huynh gặp mặt một lần.”

“Xin lỗi? Cậu có thể không cần tự mình đa tình như thế được không?”

“Bố của anh muốn thấy anh kết hôn sinh con kế thừa gia nghiệp, mà tôi lại ra tay đoạt đi con trai cưng, ít nhiều cũng có chút áy náy.”

“Ồ diên...” Một cỗ nhiệt xông lên mặt Hồng Chính Thân.

Khó có dịp nhìn thấy bộ dạng Hồng Chính Thân dịu dàng cùng sắc mặt tốt như vậy, Trương Thần Phong chỉ cảm thấy một cỗ xung động dồn lên não.

Trước mặt Hồng Chính Thân, chính mình càng ngày càng không kìm được, cảm giác lúc nào cũng muốn cùng người đó làm tình, thật giống như nghiện một loại độc không thể nào dứt ra được.

Trương Thần Phong trực tiếp bước xuống giường, chậm chậm đi tới trước mặt anh, khoe miệng treo ý cười trên tức, sau đó quỳ một gối xuống, thông thả mà tình sắc vén chiếc áo bó sát tôn lên cơ thể hoàn mỹ chỉ có ở nhà Hồng Chính Thân mới mặc, sau đó cúi xuống chà xát hôn liếm lên cơ bụng Hồng Chính Thân.

Kịch liệt thở dốc khiến lồng ngực xinh đẹp cường kiện của Hồng Chính Thân phập phồng lên xuống, đôi môi hé mở muốn phát ra tiếng ngăn cản, nhưng bởi vì luồng kích thích bén nhọn mà nghẹn lại trong yết hầu, anh nhẫn nại, thấp giọng rên rỉ, trong mắt Trương Thần Phong một màn này chính là khung cảnh phiến tình nhất.

Thân thể lúc này cực kỳ mẫn cảm, Hồng Chính Thân phát hiện từ khi cùng Trương Thần Phong thường xuyên mây mưa, thì có gì đó khác thường rồi, lúc người nọ đưa tay với vào quần lót, dục vọng sục sôi trong nháy mắt biến thành một tia mềm yếu nhẹ thở hắt ra.

“Ngô...” Tê dại thoát lực, chỉ cần một động tác nho nhỏ của Trương Thần Phong thôi, trong cơ thể tựa như được rót vào một cỗ dục hỏa khó mà phác giết, cùng lúc thiêu đốt, khiến anh thụ thương.

Khi hắn khom lưng, khi hắn dùng đầu môi bao bọc hạ thể tạo nên những đợt trùng kích không nói nên lời, bị bất thành linh nuốt trọn tiền, dường như có một đạo nhiệt lưu nóng bỏng xuất hiện trong cơ thể đến phát đau, khiến anh cam tâm buông thả hết tất cả để trao đổi lấy chỉ một chốc lát này thuộc về riêng mình. Hồng Chính Thân nâng cằm, thỏa mãn hưởng thụ khoảnh khắc tiêu hồn nhất này, cũng để đoạn nhạc dạo triển miên thỏa thích đục khoét lý trí, dỡ bỏ ra lớp nguy trang cứng rắn.

Ngâm chiếm toàn bộ đôi môi nóng bỏng dụ hoặc quấn chặt lấy hắn, đơn giản nạy ra phòng tuyến, hắn nhẹ nhàng giương mắt, nhắm mắt lại mỉm cười, dường như trong lúc vô tình giao nhau giống như thiên thạch va vào nổ tung tóe, phản ứng của thân thể đột ngột mạnh mẽ thêm vài phần.

....

Hoàn toàn không có lý do hay nguyên tắc nào, hắn cũng ngạc nhiên trước phản ứng quá mức trung thực của chính mình, cứ như thể từng bước triệt hạ hắn.

Dần dần thuần thực khiêu khích khiến cho Hồng Chính Thân phần khích, đầu lưỡi mềm mại lướt xuống gốc chạm chạm ma sát, lại một đường liếm lên đỉnh, khi mút vào phối hợp với động tác ngón tay. Sau vài lần ra sức vỗ về chơi đùa phía sau, Hồng Chính Thân rướn thẳng lưng, anh cảm giác được sự bành trướng dưới cơ thể, cuối cùng tại nặng nề thả lỏng, không chịu nổi rên rỉ ra tiếng.

“A! Trương Thần Phong...”

Trong lúc gián đoạn, ngón tay tại nơi không bố trí phòng vệ nhất, thuận thể xâm nhập lối vào chật hẹp nóng bỏng này, lặp lại động tác, ở bên trong nội bích mềm mại mà mở rộng đầy kỹ xảo.

Hồng Chính Thân hơi nhíu mày, gần như thống khổ cảm nhận khoái cảm đạt đến điểm giới hạn trở nên mê muội, dòng điện chạy từ cột sống lên tới tận dây thần kinh trên óc. Điều này chỉ có là do Trương Thần Phong gây ra những sóng dữ với anh, không thể phân biệt rõ ràng là sung sướng hay hoang mang, khiến anh cứ như vậy không cách nào cố thủ mà đem chính mình giao ra cho hắn.

Tất cả nhiệt độ đều dồn hết xuống bên dưới, không hề báo trước, Hồng Chính Thân đột nhiên cũng nắm giữ không xong tiết tấu và nhịp độ, thân thể một trận run rẩy, lập tức đạt cao trào.

“A ha —— a!”

Trương Thần Phong lùi lại một chút, vẫn có chút thể dịch dính vào đôi môi hắn, giống như một con mèo lớn ăn vụng chưa hoàn toàn thoả mãn, dùng mu bàn tay lau đường chỉ bạc trên khóe miệng, khẽ cười nói: “A, hôm nay anh thật nhanh. Cùng tôi làm, rất high đúng không?”

Lời nói xấu xa mờ ám giống như con kiến chui vào xương tủy, châm lửa mọi giác quan đến rối loạn.

Hồng Chính Thân không do dự nữa, khẽ cúi người lập tức kéo Trương Thần Phong lên, đè hắn lên giường lớn, trong mắt dục vọng vẫn chưa tan hết, hơi thở bất ổn, giọng điệu lại rất bình tĩnh:

“Tôi và Lâm Diệu đã nói chuyện.”

“Ách?”

Trương Thần Phong chưa tới kịp tiêu mấy lời thâm ý này, Hồng Chính Thân lại áp lên hắn khẽ thở dốc, nói: “Chuyện của chúng ta... Tôi đã nói với cô ấy.”

Lần này, Trương Thần Phong đã hiểu rồi. Như có một trận nhiệt nóng rẫy chạy từ gan bàn chân cháy đến đỉnh đầu, oanh một cái dấy lên ngọn lửa lớn, lồng ngực lại như có những đợt gió phàn chạy qua, thổi ngọn lửa càng thêm bùng cháy, có cái gì đó xuyên thủng qua lồng ngực, bắn trúng vào một vị trí mà người khác không thể dễ dàng đụng vào.

Trong nháy mắt như được tiếp thêm cảm giác rất thỏa mãn nào đó, khiến cho khóe miệng Trương Thần Phong nhếch lên một nụ cười tràn ngập vẻ dụ hoặc.

Hắn giơ lên ngón tay vừa ý vuốt ve cảm Hồng Chính Thân, tay trái lại mạnh mẽ ôm lấy cổ anh, đến gần dùng đầu lưỡi tiến công vào khớp hàm. Vài giây sau, Trương Thần Phong gấp rút vội vàng kéo quần lót Hồng Chính Thân xuống, khuỷu tay phải chống lên nửa người trên, tay kia nâng lên mông Hồng Chính Thân, đem phân thân đã găng gượng đến phát nóng tiến đến nơi kết hợp bên dưới cực kỳ ái muội giữa hai người, thông thả đi vào vùng đất bí mật khiến hắn điên cuồng này.

“Ách ưm...”

Kiểm chế không ngừng ngấm lên, nơi đó mang đến đau đớn cùng mê loạn đan xen nhau, toàn thân có thể bị thiêu bỏng bất cứ lúc nào, phối hợp tần suất đập mãnh liệt của tim, làm cho Hồng Chính Thân cảm giác được rõ ràng thế nào là mê muội.

Thực sự nóng quá...

Một hồi ma sát trí mạng, dây dưa không ngừng tạo ra vô số khoái cảm, kích tình lan tràn không ngớt, một lần thô bạo vùi vào, mang theo lời tuyên thệ và cả sự chinh phục, tâm tư hỗn độn thật giống như bị cuốn

vào giữa dòng suối chảy, đường nhìn vẫn còn mang ý cười nhưng giữa đồng tử đen nhánh lại gần như mất đi tiêu cự.

“Nơi này... Là của tôi.” Giọng nói trầm thấp Trương Thần Phong có hơi chút thô ráp thổi qua vành tai Hồng Chính Thân, phiền tình đến mức như dẫn nổ một quả bom.

Chen chúc ra vào mà xao động làm những thớ cơ của Hồng Chính Thân co rút lại một cái, không thể nào kiềm chế thất thanh rên rỉ, loại đó dường như là cầu hoan vậy, phát ra những tiếng đầy kích thích làm cho chính mình xấu hổ, nhưng thân thể bắt đầu không nghe lời phối hợp với sự xâm lược của Trương Thần Phong.

“A...”

Rõ ràng nhận thấy được hôm nay Hồng Chính Thân cảm giác đặc biệt tốt, bên trong Trương Thần Phong xuất hiện một trận rung động, tiết tấu cũng trở nên sâu mà hữu lực, từng bước bá đạo.

Hồng Chính Thân cũng cảm thấy hôm nay mình có điểm điên cuồng, mỗi tế bào trên cơ thể đều có thể cảm nhận hết được thứ người nọ vùi vào trong cơ thể chính mình, cứ như có cái gì đó cào cào như gãi ngứa. Nhìn chính mình khao khát, ham muốn như thế nào, kích tình va chạm lên xuống, khiến tâm thức như bị kéo theo ngã vào trong bóng tối khiến người run rẩy, hận không thể cắn nuốt hẳn đến khi cạn kiệt vọng, mỗi giây mỗi phút dùng hết sức lực chạy nước rút nhấn chìm lẫn nhau.

“Hô... A ha!”

“A! Trương Thần Phong —— ”

Thân thể theo luật động mà lắc lư, bộc lộ ra xúc cảm chân thức nhất, bọn họ gắt gao đem môi dán chặt lấy nhau khó mà chia lìa, cho dù hạ thể không có được âu yếm, Hồng Chính Thân vẫn có thể vì những đợt chuyển động phía sau mà bắt đầu tới gần cao trào. Anh rõ ràng cảm nhận được thứ nóng rực cứng rắn của một người đàn ông khác trong cơ thể luật động đến tận chỗ sâu nhất, cảm thấy chính mình như bị biến đổi, hình ảnh phản chiếu trong mắt đối phương là tư thái vô cùng phóng đảng.

Trương Thần Phong thoả thích cảm nhận nơi nóng ướt mềm mại tới cực hạn này, thỉnh thoảng có thể hắt ra một hơi thở, lại rất nhanh, đắm chìm không ngừng.

“A! Ha a...” Cũng không cần quản thân thể và lý trí nữa, gần như gào thét lên khi đạt đến đỉnh khoái cảm.

Thêm một đợt mạnh mẽ đâm vào cuối cùng, thỉnh linh phun ra dòng nhiệt lưu tựa dung nham cọ rửa qua thành nội bích, trong suốt dây dưa, làm cho Hồng Chính Thân không thể chống lại nổi ngứa ra sau, mồ hôi thấm lên mái tóc đen tạo nên một độ cong, ngay sau đó cũng tiết ra theo sau đối phương.

Dường như vẫn cảm thấy không đủ, Trương Thần Phong đem cái trán tựa trên vai Hồng Chính Thân. Bọn họ như hai con sư tử đầu đàn bị thương, thân mật nhẹ nhàng triều quần hôn, mồ hôi giao hòa dọc theo đường cong cơ bắp xinh đẹp, thấm ướt ra giường, thấm ướt cả linh hồn...

20. Quyển 2 - Chương 7

Một ngày sau...

Sau khi Hồng Giai Nhạc nói chuyện với Hồng Chính Thân, quyết định chuyển đi, lúc gần đi còn nói với Trương Thần Phong: “Đưa Chính Thân về nhà lớn dự tiệc sinh nhật ông già. Tôi sẽ chờ hai người đến.”

Trương Thần Phong nhìn xuống dưới, không nói gì, xoay người lại nhìn về phía Hồng Chính Thân từ này tới giờ không hề nói câu nào. Người sau nọ chỉ mang một khuôn mặt bình tĩnh tựa vào sofa, ôm cánh tay nhìn theo Hồng Giai Nhạc rời đi.

Hồng Giai Nhạc đi đến trước cửa thì chỉ chỉ hần, biểu thị ý cảnh cáo, sau đó để cho hai gã đàn em Nhiếp Phong phái tới ôm đóng hành lý, lập tức chuồn lẹ.

Cửa vừa đóng lại, Trương Thần Phong đã hihi cười: “Anh đáp ứng điều kiện của cô ấy rồi?”

“Tôi chỉ đồng ý trở về dự tiệc sinh nhật.”

“Anh có muốn đưa tôi đi gặp người nhà không?”

Hồng Chính Thân liếc mắt nhìn hắn, vẻ mặt bất đắc dĩ không nói nên lời.

“Thật không đưa tôi đi? Nhưng tôi lại muốn em gái anh phê duyệt chính thức nha.”

“Cùng tôi diễn kịch đáng giá không?”

“Chỉ là diễn kịch thôi sao?”

Ánh mắt Trương Thần Phong thẳng tắp chiếu về phía anh: “Tôi đã từng phối hợp với người khác diễn qua rất nhiều vở kịch rồi, thỉnh thoảng cũng sẽ muốn nghiêm túc một lần.”

Hồng Chính Thân có chút giật mình, dường như không ngờ tới đối phương sẽ áp dụng phương thức truyền đạt trắng trợn như vậy, lúc đó hoàn toàn không biết đáp lại thế nào, đành phải im lặng, rơi vào trầm tư.

Trương Thần Phong nhìn sắc mặt anh biến đổi, cũng không định vạch trần, làm bộ cảm khái một câu: “Hô — cuối cùng chúng ta lại có vẻ muốn bắt đầu hai người hai thế giới rồi.”

Hồng Chính Thân bị tiếng thở dài của hắn cắt ngang vài giây hồi tưởng, nghiêng đầu, có lẽ là liên tưởng đến hình ảnh gì không nên rồi, thế là càng thêm quẫn bách, lập tức che giấu tâm tình ngồi trở lại vào sô pha, tiện thể rồi chủ đề: “Ngày mai tôi đi Thâm Quyển. Buổi tối sợ rằng phải ở lại đó qua đêm.”

Trương Thần Phong đi qua sô pha ngẩn ra một lúc, sau đó nghiêng người, đem cái ót gác lên trên đùi người ta.

“Sáng sớm mai phải đi rồi?”

“Ừm.” Cánh tay phải của Hồng Chính Thân vốn đang vịn trên sô pha vô thức buông xuống, năm ngón tay có chút thô ráp khẽ vuốt những sợi tóc mềm mại của Trương Thần Phong.

Trương Thần Phong nhắm mắt hưởng thụ những ngón tay thon dài mang theo hương thơm thảo dược từ sữa tắm của người này, phủ trên da đầu mang đến cảm giác tê dại mới mẻ.

“Chúng ta còn chưa có dịp hẹn hò nào, ai, tôi rất muốn thử xem hẹn hò với anh có cảm giác gì nha.”

Ngón tay Hồng Chính Thân vì câu nói này của Trương Thần Phong mà dừng lại một chút. Anh không ngờ đối phương lại có thể mặc kệ người khác như vậy lại đem đề tài dẫn trở về: “Không phải có... lúc ăn cơm sao?”

“Anh nói hẹn hò, là ám chỉ với tôi về cái nhà hàng hoàn cảnh đó?”

“Chúng ta — mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nhau, có muốn gì nữa.”

Trương Thần Phong trở nên thực trịnh trọng: “Tôi là sợ anh có mới nới cũ thôi mà, cho nên muốn sự chú ý của anh đều có thể giữ lại trên người tôi.”

Hồng Chính Thân bị mấy lời ngọt ngào này của Trương Thần Phong tấn công làm cho đầu óc choáng váng. Cứng đối cứng còn có thể rất cường thế, thế nhưng một khi gặp phải đối phương dùng viên đạn bọc đường như vậy, anh lại có điểm không biết phải làm sao.

“Bạn gái cậu nhiều như vậy, nói câu này rất không đáng tin.”

Trương Thần Phong thanh minh: “Tôi nào có bạn gái!”

“Ngày đó trong điện thoại...”

Trương Thần Phong từ đáy lòng nói một tiếng “Không tốt”, thì ra chuyện hôm đó anh ấy thực sự để ý, tuy rằng cả hai từ trước đến giờ vẫn không hề nhắc lại, nhưng đã sớm chôn xuống tai hoạ ngầm. Trước kia không nói là sợ càng giải thích càng mờ ám, dù rất am hiểu cách trấn an tâm tình của người khác, nhưng lại không biết cách trấn an bạn trai.

“Tôi cùng cô ấy không hề làm gì cả.”

“Cậu không cần giải thích với tôi loại sự tình này.”

“Kỳ thực, tôi còn thích nhìn bộ dạng anh ăn dấm nữa kia~” Hôm nay Trương Thần Phong đúng là thật cả gan vuốt râu hùm.

“Tôi không cưỡng tự ngược.”

Kỳ thực, chính mình mấy lần theo dõi anh ấy, lại còn phải mượn say làm khổ nhục kế, lúc đó mới phải gọi là đồ kỳ thực sự, nhưng Trương Thần Phong sẽ không để Hồng Chính Thân biết được chuyện ấy.

“Anh có thích tôi không? Chính Thân~”

Hồng Chính Thân nhẹ nhàng đẩy đầu hắn, ra hiệu hắn đứng dậy: “Thần kinh.”

“Chính Thân, tôi biết rõ anh thích tôi, nhưng tôi rất muốn nghe chính miệng anh nói cho tôi biết.”

“Có phải cậu xem phim tình cảm nhiều quá rồi?”

“Anh như vậy là đang thẹn thùng sao?” Trương Thần Phong không biết sống chết tiếp tục nói: “Đêm đó trên giường anh không phải còn —— ”

Lời nói tiếp đó bị Hồng Chính Thân cúi đầu che lại, lúc buông ra, hơi thở đã bị ái muội vờ vụn phát ra tiếng, lan tỏa khắp xung quanh, làm cho không khí dâng lên từng tầng tình triêu nhẹ nhàng.....

Một cuộc điện thoại cắt ngang giây phút triền miên.

“Trương Thần Phong, 3 rưỡi chiều nay đến quán rượu Châu Tế. Hôm nay đại diện của Trữ Phong sẽ đến.”

Làm cố vấn đặc biệt của Sang Liên, Trương Thần Phong cũng không dám từ chối. Bà chủ tịch Chu vẫn luôn nhắc tới muốn cho hắn tham dự một cuộc họp thương vụ chưa chính thức. Trong những người có mặt bao gồm tổng giám đốc tập đoàn Trữ Phong tại Hong Kong - Trần Thạc, cũng chính là bà Châu ra sức mong muốn chọn làm đối tượng hợp tác. Vì thế bà đã tìm mọi cách dò đường đến chức nghiệp của Trương Thần Phong. Hơn nữa, xuất phát từ chuyện tình giữa người này và chủ tịch Trữ Phong Trịnh Diệu Dương, hắn cũng ôm vài phần hiếu kỳ.

Trương Thần Phong đúng giờ xuất hiện tại hội trường, bà Châu ra chào đón, hưng phấn mà nói: “Tổng giám đốc Trần có nói qua, Trữ Phong có khả năng sẽ mở rộng lĩnh vực đầu tư đến dự án của Sang Liên lần này.”

Xem ra bà Châu đã cơ bản đối phó được Vương Cẩm rồi, Trương Thần Phong cười cười: “Muốn tôi gặp Trần Thạc thuyết phục?”

“Nếu được như vậy là tốt nhất.”

“Được rồi, để tôi thử xem sao.”

..

Trước kia chỉ xem qua ảnh chụp Trần Thạc trên tạp chí tài chính, nhưng thực sự còn không bằng phân nửa phong thái của người đàn ông khí thế nghiêm nghị, vẻ ngoài xuất sắc, vóc dáng cao ngất, khiến người lóa mắt trước mặt này.

Lần này Vương Cẩm cũng rõ ràng thấp thỏm hơn nhiều, vô cùng khiêm tốn đi theo bên cạnh Trần Thạc. Người nọ nói với hắn cái gì, đều nghiêng tai nghe, biểu tình rất im lặng và chuyên chú.

Trương Thần Phong khoe miệng khê nhếch, chậm chậm đi ra phía trước, đợi bọn họ đem đề tài dừng một chút, hợp thời vươn tay phải, nói: “Trần tiên sinh, cố vấn Sang Liên Trương Thần Phong.”

“Hân hạnh.” Đối phương rất tự nhiên xem xét hắn nhìn một lượt, rất hòa khí vươn tay ra.

Hai người có vẻ khá hợp nhau, cũng không có gì cản trở, bắt chuyện một hồi, Trương Thần Phong âm thầm giật mình. Hắn không tìm ra bất kỳ kẻ hở nào trong giao tiếp của Trần Thạc cả, tính cách và nhược điểm bị che giấu rất tốt. Ngay cả một chuyên gia tâm lý trước đây như hắn cũng bị cái này cũng bị đánh lừa.

Trước giờ vẫn nghe nói Trữ Phong Trịnh Diệu Dương thủ đoạn thâm độc, không ngờ Trần Thạc lại trấn tĩnh lạnh lùng như vậy. Từ đầu tới cuối vẫn duy trì khoảng cách không có chỗ nào để chê. Trương Thần Phong còn nghĩ rằng: Nếu như Trần Thạc xuống biển gia nhập Quang Vũ, chắc chắn sẽ trở thành vương bài quan hệ xã hội của chị Cẩm.

Tuy rằng Trần Thạc rất ít lộ diện trước thương giới và truyền thông, nhưng Trương Thần Phong vẫn tìm ra được gần đây người nọ rất say mê trò cưỡi ngựa.

Trương Thần Phong mặt dày xuất chiêu: “Nghe nói Trần tiên sinh cũng dưỡng vài con ngựa tại trường đua Sandy, không biết có thể vinh hạnh được khiêu chiến đua ngựa với anh được chứ?”

“Úc, cái này, chỉ là sở thích mà thôi, chê cười rồi.” Trần Thạc có chút giật mình, cả thói quen riêng tư mà vị cố vấn này cũng có thể đào ra, có thể thấy được cũng là một dạng chuyên nghiệp. Bởi vì giọng điệu của đối phương rất vui vẻ tự nhiên, không khỏi cũng đối với hắn rất có hảo cảm: “Cuối tuần tôi và Diệu Dương sẽ tới trường đua, nếu cậu rảnh rỗi thì xin mời qua đó luận bàn một phen.”

“Nhất định đến.”

Thay bà Châu hẹn gặp được cả hai đại boss của Trữ Phong, thật sự là gặp may. Trương Thần Phong tự nhận thấy cho dù mình có thủ đoạn cao siêu tới đâu, cũng không phải là vạn năng. Hôm nay có lẽ là do Trần Thạc nhìn hắn thuận mắt, hoặc căn bản là do người nọ tâm tình không tệ, có ý cùng mấy người thương nhân khác bàn chuyện làm ăn.

Lúc Trương Thần Phong rời đi là chạng vạng sáu giờ tối. Hắn gọi cho Hồng Chính Thân, đối phương không bắt máy. Trương Thần Phong đã không giống như trước thản nhiên được nữa. Hiện tại, thường thường nếu không thấy người nọ nhận điện thoại hắn lại khó tránh khỏi có chút nôn nóng.

.....

Xe đã chạy ra khỏi gara khoảng chưa đầy năm phút, hắn rất ít khi dùng thiết bị định vị vệ tinh, đột nhiên có chuông điện thoại báo. Đây không phải người Trương Thần Phong mong chờ, cho đến khi đối phương truyền đến mấy lời dạo đầu thiếu đánh:

“Ai cha~ không khí Hong Kong thật sự không được tốt lắm a, thậm chí còn không bằng được Detroit nữa kia~”

“Vậy cậu còn không nhanh chóng mua vé chạy về đi, Ngụy Tử Tuấn.”

“Nè nè, tôi cũng đã đến rồi, không phải cậu đã nói sẽ không tính toán gì hết rồi chứ?”

Trương Thần Phong bên mép kéo lên ý cười: “Cậu như mấy bọn thổ phỉ thế nhỉ.”

“Gần đây tôi rất khó khăn nha, mà khu nhà cao cấp La Đức chỗ cậu lại tăng giá đấy.”

“Cậu đến một chuyến này, tài khoản ít nhất cũng thêm 6 số 0 đi. Còn dám kêu ca, không sợ bị sét đánh xuống à?”

“Không cần chuyện gì cũng đem tiền ra so sánh mà, chức cơm mới là lạc thú nhân sinh a.”

Ngụy Tử Tuấn không phải lần đầu tiên đến Hong Kong, cho nên coi như quen cửa quen đường, bảo Trương Thần Phong qua đây theo ý mình có điểm không thực tế, cho nên đến Loan Tử cấm chốt chờ trước.

Không qua bao lâu, Trương Thần Phong đến nơi hẹn gặp nhìn thấy bên kia đường một người ngồi bệt dưới đất rõ ràng là một tên quái thai, người qua đường đi ngang qua hắn đều sẽ nhìn không được ghé mắt một cái rồi tự động chuyển đi.

Thực sự không muốn nhận là người quen của tên đó mà. Mặc T-shirt ngắn tay vào cái mùa này hoàn toàn không liên quan, quần soóc phối hợp với dép lười, Ngụy Tử Tuấn giống hệt sinh vật ngoài hành tinh chứ không thể gọi là bạn hắn được. Đầu tóc rối bởi tóc cũng hủy hoại nốt gương mặt ít nhất từng có thể nhìn qua một cái, chỗ nào giống “Black Wind” truyền kỳ khiến người trên đường vừa nghe thấy đã sợ mất mặt a.

Trương Thần Phong thăm than: Ngụy Tử Tuấn, mày thực sự so với hai năm trước càng tàn không có thuốc chữa hơn.

Nhanh chóng gọn gàng đến trước mặt hắn, thằng cha kia thế mà vẫn còn trì độn không hề có ý di chuyển, cho đến khi Trương Thần Phong không thể nhìn được nữa phải hạ cửa kính xe xuống rống lên một câu: “Còn không mau lên xe!”

“A?!” Ngụy Tử Tuấn như mới tỉnh mộng, từ mặt đất nhảy dựng lên: “Grey! Sao cậu... Cậu bị làm sao mà đi mua cái loại xe thế này, ai nha, cậu vẫn đẹp trai như xưa! Không lý nào giá thị trường Hong Kong lại kém như vậy nha...” Tên đó đem một túi hành lý ném qua phía sau, vừa vào chỗ ngồi vừa lải nhải: “Lẽ ra phải là Porche, Ferrari đi? Sao lại thích cái loại này nhỉ.”

“Đúng, tao thích thế đấy. Bây giờ chuẩn bị đưa mày đến một quán bar phong cách Sài Gòn, tuy rằng giá rất đặc biệt, nhưng mà mày cứ yên tâm, rất sạch sẽ, không có gián đâu.”

Bởi vì thái độ của Trương Thần Phong thực sự không có kẽ hở nào, cho nên Ngụy Tử Tuấn cũng không khỏi khấn trương hỏi: “Tao nhớ không lầm trước đây nói chuyện, không phải mày rất lừng lẫy đại danh ở Quang Vũ sao? Hiện tại —— ở đâu rồi a?”

“Cùng bạn ở trong một căn chung cư đơn.”

“Không phải mày vẫn còn ở cái chỗ gã đàn ông mày giả vờ chơi bởi ở chung đấy chứ?” Nhìn Trương Thần Phong không phủ nhận, Ngụy Tử Tuấn vò đầu bứt tai có điểm khó xử. Một mái tóc tổ quạ lúc này cùng một dạng với phán đoán lúc đầu của tên đó đều xoắn lại một chỗ.

“Này... Thực ra trung tâm thương mại đằng kia cùng với quán rượu cũng rất gần nhau, qua một phố nữa là đến, không bằng... Qua chỗ đó trước!”

Trương Thần Phong nhìn cười: “Mày mang thẻ tín dụng không?”

Ngụy Tử Tuấn cảnh giác nói: “Có.” Không phải định nhân lúc mình không chú ý, muốn giết người cướp của đấy chứ. Thân thủ của Grey không phải dạng vừa, hai ba chiêu là có thể đem mình ngắt trên giàn quất...

Đang lúc tư tưởng giãy dụa thì Trương Thần Phong đã lái xe tiến vào ga ra ngầm. Năm phút sau, Trương Thần Phong trực tiếp xách gã đi vào trung tâm thương mại ngay chỗ quảng trường.

Tùy tiện xem xét một lượt dáng vẻ của hắn, lắc đầu, một phát đẩy hắn đi vào quầy chuyên kinh doanh mặt hàng của Versus, đem gã thổ dân này giao cho cô tiểu thư bán hàng.

“Giúp tôi biến tên này trở về hình dạng người hiện đại.” Sau đó vỗ vai gã, đem cái thẻ tín dụng vừa mới lôi được từ trên người gã ra trình trọng giao lại vào lòng bàn tay Ngụy Tử Tuấn: “Tao ở bên ngoài đợi, không lấy đủ 5 bộ, không cần phải đi ra.”

“Tổng tao vào cái nơi này thật mất phong cách a! Tao cũng không phải phụ nữ! Này, mày tới cùng vì cái gì mà muốn ép tao phải mua quần áo thể hả?”

Trương Thần Phong mỉm cười nói: “Bởi vì tao không có cách nào cùng sinh vật lạ lần thứ hai chung sống hoà bình.”

“Cũng đâu phải hôm nay mày mới biết tao!”

“Vậy nếu mày muốn may mắn, trước hết đừng có xúc phạm con mắt của người khác. Tao thực ngại khi phải phê bình phong cách của mày trước mặt mày đấy.”

“Được lắm, coi như mày lợi hại.” Ngụy Tử Tuấn bị bọn rắn độc cưỡng chế, đành phải ngoan ngoãn hợp tác.

.....

Trương Thần Phong một bên đứng đợi không biết làm gì, một bên lại gọi vào số điện thoại của Hồng Chính Thân, vẫn không ai nhắc máy. Lúc này hắn dự cảm Hồng Chính Thân có thể lại bận công việc, cũng không tiếp tục nữa.

Dưới chân vô tình bước đến khu vực quầy MARC JACOBS, nhìn thấy một đôi giày nam cao cấp đập vào mắt, thế là dựa theo số đo của Hồng Chính Thân, trả tiền lấy một đôi.

Không tới nửa giờ sau, Trương Thần Phong và cái mặt y như trái khố qua của Ngụy Tử Tuấn lại gặp nhau, tên đó đã miễn cưỡng khôi phục nguyên hình của người đồ thị.

Đối phương nhìn một cái thấy túi đồ trên tay hắn, lập tức biết ngay mình bị thằng nhãi này dụ, khinh bỉ nói: “Thì ra là chính mình muốn mua đồ mới cố ý kéo tao xuống nước. Không phải nhà mày còn ở chung sao? Thế nào còn dám mua đồ xa xỉ thế, mấy thứ kia rất đắt nha~”

Trương Thần Phong vừa định cùng gã trêu chọc vài câu, đột nhiên điện thoại di động báo có cuộc gọi đến, Trương Thần Phong vừa nhìn dãy số lập tức mừng thầm, thái độ nhất thời trở nên nhẹ nhàng: “Tôi đã gọi anh mấy cuộc rồi, bận lắm sao? Ăn cơm chưa?”

Ngụy Tử Tuấn chỉ là đứng bên cạnh nghe thử một tý đã cảm thấy thế là quá đủ rồi. Từ khi nào Trương Thần Phong dùng qua loại ngữ khí mềm mại này hỏi người khác mấy chuyện buồn nôn thế kia! Thằng nhãi này thực sự đang bàn chuyện yêu đương rồi, tuyệt đối không sai!

Trương Thần Phong đại khái cũng cảm thấy bị cái gã bên cạnh giật mình nhìn chằm chằm rất chướng mắt, thế là bỏ đi trước vài bước, cố ý không cho gã nghe được gì.

Ngụy Tử Tuấn cười mắng: “Trọng sắc khinh bạn.”

Không đến một phút sau, Trương Thần Phong gác điện thoại đi tới trước mặt Ngụy Tử Tuấn: “Chúng ta đi chỗ này trước đã.”

“Đi đâu?”

“Không xa.”

Thế là Ngụy Tử Tuấn đáng thương mới từ máy bay đặt chân xuống đất, không kịp nghỉ ngơi, còn phải hầu hạ Trương Thần Phong đi hết chỗ nọ chỗ kia trong thành phố, còn phải rút máu mua một đồng “quần áo xinh đẹp” mà trước đây chết gã cũng không mặc, còn phải đi đón chủ nhà, lại còn phải cùng hắn đi chợ nữa (huhu =|||). Đây chính là trộm gà không được còn mất nắm gạo trong truyền thuyết mà.

Xe chạy đến đích, Ngụy Tử Tuấn kỳ quái hỏi: “Đến trung tâm triển lãm làm gì đây?”

Trước cổng trung tâm triển lãm có mấy công nhân đang ở dán áp-phích cỡ lớn, là để giới thiệu đợt triển lãm sách lạ sắp tới, còn có một tổ nhân viên đang làm việc, nghe nói sẽ có ngôi sao đến đây, cho nên xung quanh tụ tập rất nhiều fan hâm mộ mê phim điện ảnh, bên cạnh khu vực phòng tuyến, có vài tên bảo vệ đang đứng duy trì trật tự.

Ngụy Tử Tuấn hoang mang, đi theo Trương Thần Phong cùng một nhân viên mặc đồng phục từ đám mây em gái tuổi teen chen lên phía trước. Trương Thần Phong đi trước mở đường thế mà rất thuận lợi, hơn phân nửa nữ sinh đều hiếu kỳ nhìn chằm chằm Trương Thần Phong, cho rằng hắn là diễn viên, cho nên vô thức nhường vị trí.

Trương Thần Phong đến chỗ Hồng Chính Thân đã chỉ định trước. Dáng vóc cao ngất vóc của hắn không bị che khuất hoàn toàn. Lúc Trương Thần Phong đứng tại chỗ ấn điện thoại, Hồng Chính Thân đã xoay người từ xa xa nhìn qua.

Hồng Chính Thân ra hiệu bảo vệ cho vào, Trương Thần Phong cùng Ngụy Tử Tuấn vượt qua đám đông đi vào bên trong. Nhưng bởi vì Hồng Chính Thân còn đang nói chuyện với mấy nhân viên công tác, cho nên Trương Thần Phong ở cách chỗ đó không xa chờ đợi.

Đây là Trương Thần Phong lần đầu tiên nhìn thấy Hồng Chính Thân khi đang làm việc, năng lực lãnh đạo cường đại, tướng mạo xuất chúng, trên người toả ra khí chất hơn người, khiến cho người phải nghiêm túc nghe theo lời anh.

Ngụy Tử Tuấn dường như nhìn ra người đàn ông điển trai cao lớn trước mặt này là người đã mở đường cho bọn họ, không khỏi xem xét kỹ hơn vài lần: “Người này rất có điều kiện đấy. Phụ nữ sẽ tự động dán lấy anh ta, thật có điểm phúc.” Ý gã chỉ đám oanh oanh yến yến đang vây quanh anh kia.

Trương Thần Phong cảm thấy buồn cười: “Đây là người ta đang làm việc.”

“Đệ, nói nghe hay nhỉ! Sao mấy loại chuyện tốt này chưa từng tới tay tao đi.” Ngụy Tử Tuấn quan sát sườn mặt Trương Thần Phong thăm dò: “Anh ta là ông chủ của mày hay là bạn a?”

“Lát nữa giới thiệu cho.” Nói xong câu này, bước chân đã đi về phía người nọ.

Hồng Chính Thân vừa lúc nói xong công việc, vừa quay đầu lại lập tức nhìn thấy Trương Thần Phong mang theo ẩn ẩn ý cười hướng anh đi tới.

“Có vất vả lắm không?”

“Diệu Nhật chỉ tham gia chủ yếu vào lĩnh vực tuyên truyền quảng bá thôi.”

“Có muốn cùng đi ăn cơm không?”

Hồng Chính Thân nhìn về phía Ngụy Tử Tuấn, tính chào hỏi: “Cậu còn bạn ở đây mà, không tiện lắm đâu.”

“Anh sợ đối phó với bạn của tôi sao?”

“Tôi là sợ cậu để ý.”

“Để ý cái gì? Nói ra quan hệ của chúng ta?” Trương Thần Phong lúc này hết sức ái muội tiến đến bên tai anh, nói nhỏ: “Anh nói chúng ta là quan hệ gì nhỉ?”

....

Hồng Chính Thân bởi vì cảm giác trong hiện trường có rất nhiều người có thể nhìn thấy, thế là nửa giây sau đã chuẩn lẹ không dấu vết, gương mặt không kiềm chế được dâng lên một tầng ửng hồng, thực là không biết làm sao với vị tình nhân vô lại của mình, cuối cùng than thở: “Được rồi, chờ tôi kết thúc công việc thì cùng đi ăn cơm. Hồi xem bạn cậu muốn ăn gì, tôi sẽ lái xe dẫn đường.”

“Đất tiền là được, dù sao cũng là tên đó mời mà.” Trương Thần Phong tiện tay chỉ chỉ Ngụy Tử Tuấn đứng nhìn đến phát ngốc ở trong góc.

Trương Thần Phong đến xe của mình, lấy giày ra chuyển qua ghế sau của xe Hồng Chính Thân: “Mua cho anh, về nhà thử xem vừa chân không”, thuận tiện ném chìa khóa xe cho Ngụy Tử Tuấn: “Xe cho cậu lái, lúc về phải trả lại tôi đây.”

Ngụy Tử Tuấn không dám lộ vẻ mặt ghét bỏ, chẳng qua ánh mắt từ đầu đến cuối đều lướt đến chỗ hộp giày, thì ra là mua cho người này, có vấn đề nè... Tuy rằng người này có vẻ rất tài giỏi thành công, nhưng có thể khiến một tên mặt lạnh không có tim như Grey tự nhiên không có việc gì lấy lòng anh ta như thế, nhất định là đã nắm được điểm yếu gì. Nãy vừa mới vô tình thấy hóa đơn, thật sự là hơi bị mắc lắm nha.

Trương Thần Phong mở giúp Ngụy Tử Tuấn bản đồ, hần ngồi cạnh nghỉ ngơi, xe chạy theo Hồng Chính Thân đến nhà hàng.

Trên đường Ngụy Tử Tuấn tra hỏi: “Người nọ ruột cuộc là người thế nào?”

“Mày muốn biết thế à?”

“Đừng nói với tao anh ta lớn lên đẹp trai như thế là bởi vì anh ta là anh họ thất lạc nhiều năm của mày nhé.”

“Mày cũng thấy được anh ấy rất đẹp trai?” Trương Thần Phong nghĩ thầm, tao cũng là giữa ngàn dặm mới tìm được nhìn trúng anh ấy, làm sao mà sai được.

“Lúc tao mới gặp anh ấy, cũng thấy anh ấy chỉ là một người đàn ông rất đẹp mà thôi, thế nhưng sau lại...”

Bởi vì Trương Thần Phong không nói tiếp, lòng hiếu kỳ của Ngụy Tử Tuấn hoàn toàn bị khơi mào, một bên nhìn chằm chằm đuôi xe phía trước xe, một bên hỏi tới: “Sau lại thế nào?”

“Mày đúng là lắm chuyện, đối với sinh hoạt cá nhân của tao hình như mày cảm thấy rất hứng thú nha!”

“Mày là nói... người này cũng trong phạm vi sinh hoạt cá nhân?”

“Tao đang cùng anh ấy qua lại.”

Lúc Trương Thần Phong bình tĩnh một lúc nói ra câu này, Ngụy Tử Tuấn mạnh giẫm chân ga một cái, trực tiếp dừng giữa đường, nếu không phải xe phía sau xe còn giữ khoảng cách nhất định, đã sớm tông vào họ rồi. Tài xế đằng sau đang muốn hùng hùng hổ hổ nhảy xuống, Ngụy Tử Tuấn đã trước một bước lần nữa chạy xe đi, đuổi theo chiếc xe cao cấp dẫn đường đằng trước.

“Mày... Không phải đang nói đùa chứ!”

“Không phải tao đã nói qua cho mày tao đang tìm đàn ông sao? Anh ấy chính là đối tượng đó.”

“Không cần đáng sợ thế đâu... Mày lại bối trong vườn hoa ong bướm ra một gã đàn ông chất lượng tốt không dính bụi trần như thế, mày —— thật xác định không phải nhất thời xung động mới đổi tính hướng chứ? Anh ta là ân nhân cứu mạng của mày hay nắm thóp gì mày rồi cũng nên...”

“Mày suy nghĩ nhiều rồi.”

“Thế nhưng rõ ràng trước đây mày chưa từng thích đàn ông mà... Chẳng lẽ tình báo của tao nhầm lẫn!”

Trương Thần Phong đã thổ lộ ra bí mật động trời rồi, cũng không định giấu giếm nữa, gương mặt bình tĩnh nói: “Tao cũng không xác định mọi chuyện sau này sẽ ra sao, cũng chỉ là thích cùng anh ấy một chỗ, rất thoải mái, không phải cố kỵ gì nhiều, thật giống như hoàn toàn được là chính mình. Có lẽ là tao thích đàn ông thật đi, ai biết được.”

“Mày có biết mày vừa mới vô cùng thoải mái trình bày một chuyện trọng đại ảnh hưởng đến phương hướng sinh hoạt cá nhân tương lai của mày đấy. Grey, hai năm nay mày thực sự thay đổi rồi.” Ngụy Tử Tuấn cảm khái vô hạn.

“Trương Thần Phong, ở Hong Kong tao là Trương Thần Phong, trước mặt anh ấy nhớ kỹ gọi tao là A Phong. Tao phải quen với bản thân hiện tại, cũng phải để cuộc sống của tao khôi phục đến trạng thái bình thường nhất. Tao không còn là Grey máu lạnh nữa.”

Ngụy Tử Tuấn trong lòng nói thầm: Cùng một gã đàn ông nói chuyện yêu đương, không phải chuyện bình thường đi...

“Tuy rằng tao thừa nhận anh ta thực sự rất đẹp, nhưng đẹp cũng là đàn ông a, đừng có kịch giả tình thật thế đi!” Tên Ngụy nào đó không ngừng cảm thán. “Nhảm nhí, ở chung, thật là bốc lửa nha. Mày cùng anh ta cũng sẽ... Nay cái gì đó sao?”

“Mày thực sự rất giống mấy bà tám.”

“Tao rất hiếu kỳ mà! Đầu năm nay chuyện có thể làm tao giật mình quá ít, cho nên khó tránh khỏi sẽ có điểm phản ứng thái quá.”

“Lát nữa trước mặt anh ấy mày đừng nói lung tung, bằng không, đừng trách tao lập tức trực tiếp xách mày lên máy bay ngồi về nhà.” Trương Thần Phong cực kỳ trình trọng cảnh cáo tiểu Tuấn.

Ngụy Tử Tuấn chưa chưa nói: “Mày đúng là rất kiên kỵ anh ta nhỉ, anh ta thật sự tốt như vậy sao?”

Trương Thần Phong có chút đắc ý nhớ lại: “Anh ấy được hay không đương nhiên chỉ có một mình tao biết rõ, mày biết làm điu gì.”

“Tao chỉ ở đây ba ngày, ba ngày sau lại phải đi hiệp trợ phá án, cho nên muốn đến xem mày sống thế nào.” Ngụy Tử Tuấn tặng kèm một cái mỉm cười “có phải tao rất có lương tâm không” đầy quyền rũ.

“Đến mày cũng phải xuất động, xem ra tình thế hiện tại, rất khó tìm kiếm a.”

“Đúng thế, đám cảnh sát quốc tế rất một lũ đàn bà. Đến mày còn vì đàn ông mà xuống biển, ông đây đương nhiên sẽ không chịu nổi phải ra ngoài hoạt động a hoạt động, đỡ phải không theo kịp trào lưu nha.”

“Nói đi, còn có chuyện gì tìm tao.”

Ngụy Tử Tuấn hì hì cười một cái: “Đúng là đã sớm bị mày xem thấu, tao còn đang sợ mày chơi bởi lâu ngày, độ nhạy bén bị đục khoét giống nhau. Dưới ghế sau ấy.”

Trương Thần Phong thả thấp ghế ngồi vươn cánh tay chụp tới, phát hiện túi văn kiện, hần tiện tay kéo ra niêm phong, lấy ra thứ đồ trong túi nhìn thoáng qua, lại tiện tay thả lại.

Hơi có chút cảm thán: “A, bọn họ cuối cùng đã chịu nói điều kiện cho tao. Plame khi nào sẽ tìm tao?”

“Tao không rõ, chỉ là tiện thể mang đồ qua cho mày.” Ngụy Tử Tuần có chút tiếc nuối nói: “Sau lần này là thật sự rời khỏi rồi?”

“Tao đã không thích hợp cùng mấy tên ghê gớm kia giao tiếp, cũng đến lúc rồi.”

“Sau này mày sẽ ở lại Hong Kong sao?”

“Anh ấy còn ở Hong Kong, tự nhiên tao cũng sẽ ở lại chỗ này.”

Lần này Ngụy Tử Tuần kinh ngạc thật rồi: “Mày —— thực sự a?!”

“Cái gì là thật? Cái gì là giả? Tao chỉ tin tưởng hiện tại.”

.....

.....

Ngày thứ hai, Hồng Chính Thân đi Thâm Quyến, kết quả phải tạm thời tăng thêm hành trình, cho nên vòng lại bay đi Thượng Hải hai ngày.

Trương Thần Phong nhận được điện thoại về vụ bất động sản, lập tức chạy tới Thuyền Loan.

Gần đây hần rất ưng ý một căn biệt thự tư nhân, nên vào cửa chính là phòng khách và nhà ăn; có hai gian có thể xa ngắm cảnh đẹp ngoài vịnh, một gian có phòng ngủ và thư phòng cho chủ nhân; phòng để quần áo cùng nguyên bộ phòng tắm thiết kế riêng cũng rất đầu tư, sân thượng lộ thiên rộng rãi bên ngoài để làm khu vực nấu nướng và dùng cơm, nội thất là do công ty Anh quốc sản xuất.

Nhà ở Hong Kong là giá trên trời, muốn căn nhà này, Trương Thần Phong đã phải rút hơn phân nửa số tích góp của mình, thế nhưng nếu đã định cư, sẽ có một chỗ chân chính thuộc về mình, cảm giác tương lai người kia sẽ sáng tỏ thông suốt, khi đó còn có thể dụ dỗ người ta cũng qua đây cùng hần ở một chỗ.

Trương Thần Phong đã chán ghét mấy tòa nhà chuyên cung cấp phòng ở, hần bắt đầu khát vọng một căn cứ hoàn toàn riêng tư, mà nơi này, thiết kế và nhà mặc dù đều rất xa xỉ, nhưng thực sự là đáng giá, bởi vì nghĩ đến sở thích của Hồng Chính Thân, Trương Thần Phong cân nhắc vài lần, vẫn quyết định đặt mua. Nếu hần mà hỏi qua ý kiến mấy nhà cổ vấn đầu tư, đối phương nhất định sẽ khuyên hần cẩn thận chút, thế nhưng hần vẫn muốn làm theo ý mình.

Chẳng qua chuyện này hần không có nói cho quá bất kỳ ai, thực ra, rất nhiều chuyện làm cho hần thiết nghĩ muốn dứt khoát cho xong, chỉ là cuối cùng có dũng khí đối phó không mà thôi.

Những rắc rối triền miên không ngớt trước kia rốt cuộc cũng buông tha cho hần. Hộ chiếu mới, cuộc sống mới, chỉ cần hoàn thành được một điều kiện trao đổi cuối cùng, dù cho còn nhân tình của Plame năm đó, nếu như không phải tại hần vì tình cảm cá nhân phán đoán sai lầm, dẫn đến hành động về sau kéo dài, cũng sẽ không phải lùi lại hai tuyến tị nạn như vậy.

Lúc trước Plame giúp hần trừ hết dẹp mấy đám rắc rối, để hần có thể đến Hương Cảng an ổn qua hai năm, lúc này trực tiếp một lần đưa cho hần chỗ tốt, hần là muốn khiến hần trả hết nợ còn thiếu, từ đó cách xa hỗn loạn, mở ra tương lai mới.

Trước mắt cảm giác tích cực, nhưng Trương Thần Phong cũng không cảm thấy nhẹ nhõm. Ngụy Tử Tuần mang đến hộ chiếu mới này, cái giá phải trả không biết sẽ thế nào, nhưng hần không có lựa chọn nào khác, đoán rằng Plame sẽ không gọi hần đi vào chỗ nguy hiểm tính mạng, nếu không hần là sẽ không sớm phát giấy thông hành cho hần như vậy, hiện tại muốn chạy thì có thể thuận tiện hơn trước đây nhiều rồi.

Chẳng qua, hiện tại ở trong lòng ảm ảm cứ có một bóng hình đột nhiên xuất hiện, sau đó dừng lại như thể một hồi rồi lặng yên biến mất.

Loại cảm giác này Trương Thần Phong làm sao không biết xấu hổ giả ngu được, nhớ, thực ra loại phản xạ có điều kiện theo bản năng, hoàn toàn không thể khống chế bằng lý trí.

Là do đối với mỹ nữ không có cảm giác sao? Cũng không phải, nhìn thấy người xinh đẹp khác phái vẫn như trước sẽ ngoảnh đầu thưởng thức, thế nhưng phía dưới, lúc này lại cảm thấy không có đối tượng nào có thể giống như Hồng Chính Thân gọi cho hắn tình triêu dâng trào mãnh liệt như vậy, có lẽ thực sự quen cùng người nọ một chỗ rồi, thời gian không quá dài, nhưng bởi vì quá trình vô cùng kinh tâm động phách, cho nên rất khó mà không khắc cốt ghi tâm...

Dù sao, cảm tình giữa những người đàn ông, người ngoài nhìn vào sẽ thấy có vẻ rất không gắn bó bền lâu đi.

Nhưng bây giờ hắn không quan tâm kết quả, hiện tại hắn chỉ cần đến sự ngầm hiểu chấp nhận đó. Thời gian sau này sẽ dần tiến thêm một bước, khiến người kia thực sự tiếp nhận hắn, triệt triệt để để.

Trương Thần Phong từ túi áo trong móc ra chiếc nhẫn tình nhân đã từ rất lâu không mang rồi. khi đó vì muốn chơi cho thật trước mặt Smith mà tận lực làm đến buồn nôn, hiện tại nhớ lại, thực ra cũng không phải như vậy. Nhớ tới chiếc nhẫn của Hồng Chính Thân, bị anh tiện tay ném vào trong ngăn kéo, không biết có còn không.

Bởi vì biết rõ anh sẽ không để ý, cho nên dường như có chút thất lạc, thật giống như trước giờ không có cái gì có thể trói buộc lấy Hồng Chính Thân...

Bất kể anh có ít nhiều đáp lại, nhưng đều không bao gồm cả thỏa hiệp và coi trọng, mà chính mình cũng thực sự chỉ thích hương vị của Hồng Chính Thân, thái độ bình tĩnh, nhưng đối với cảm tình lại cực kỳ thành thật, chỉ có người đó, mới thường xuyên có thể khiến hắn rơi vào mê cục kích thích nhộn nhạo đến run rẩy, tìm không thấy lối ra.

(Ừm, đây là hương vị sao? Anh mâu thuẫn quá đê. Đã run tim rồi thì anh thừa nhận sự thật cho em với nào =]]]])

Mà lúc này, ở Thượng Hải bên kia, Hồng Chính Thân đang làm việc. Chạng vạng nhận được cuộc điện thoại đường dài của Tương Băng Cầm, tâm không khỏi một trận dao động, như là cảm thấy có bí mật nào đó bị đối phương phát hiện. Dù sao Trương Thần Phong cũng là do Tương Băng Cầm đưa đến, tình trạng hiện tại của mình và hắn, phải chăng nên báo một tiếng với Tương Băng Cầm nhỉ?

(Hic Hic =]]] thôi:))) anh ơi:]]]])

Nhưng bởi vì bầu không khí trước mắt không hợp (có gì đó sai sai), tình huống không hợp, không thể tùy tiện mở miệng giải thích anh và Trương Thần Phong thế này thế kia các thể loại, với lại thực ra chính anh rất khó khái quát tình trạng phức tạp này.

Huống hồ trong quá khứ, phản ứng của Tương Băng Cầm khi đối mặt với tình cảm của anh rất căng (=]]] đoạn này mình bí từ), đều không phải những gì anh có thể dự kiến trước được. Cho dù quan hệ hiện tại của anh và cô ấy chỉ là bạn bè bình thường, nhưng dù sao trước đây bọn họ cũng từng thân mật qua, có chút chuyện riêng vẫn là không nên nói ra hết, không đâu lại đi đảo loạn tâm tình của đối phương. Thế là Hồng Chính Thân âm thầm thở dài, nhưng tạm thời kiềm chế xuống.

“Chính Thân! Cuối cùng tôi cũng được bay về Hong Kong rồi.”

“Bộ phận bên Paris tiến triển thuận lợi chứ?”

“Công việc đã đi vào quỹ đạo, không có nhiều người, ai cũng phải chạy qua chạy lại thôi, nhưng cũng đối phó được. Chỉ là xa nhà lâu quá rồi, cũng thực sự bắt đầu nhớ đến Hong Kong ngựa xe như nước.”

“Đây là bệnh chung của tất cả những người ở Cảng mà.”

Tiếng cười khẽ nhẹ nhàng thông dong của Hồng Chính Thân bên tai khiến cho Tương Băng Cầm mạnh mẽ tẻ nhạt. Tâm tình nữ tính của cô bị một cỗ lực mạnh nhắc lên, nàng nghiêng đầu hỏi: “Chính Thân, anh vẫn ổn chứ?”

“Anh? Già rồi.”

“Thế mà em lại cảm thấy anh không giống như thế nhỉ.”

“Vậy sao?”

Tương Băng Cầm tại đây đang ngắm quần áo lơ đãng nhắc tới một chuyện: “À mà nè, mấy ngày nay phiền anh rồi.”

Hồng Chính Thân có chút khó hiểu, đành phải uốn chuyển hỏi: “Phiền phức cái gì?”

21. Quyển 2 - Chương 8

Tương Băng Cầm tận lực giữ ngữ điệu có vẻ bình thường vì lúc trước Trương Thần Phong trước đã nói với cô muốn trì hoãn một thời gian nữa mới có thể chuyển ra khỏi chung cư của Hồng Chính Thân, nhưng đã cách ước định của bọn họ hai ngày rồi. Cô sợ hấn và Hồng Chính Thân còn có chút hiểu lầm chưa giải quyết được, nhưng có lẽ Hồng Chính Thân còn nể mặt cô nên khó chịu đến mấy cũng ngại nói với mình.

Mặc dù không có nhận được lời trách cứ nào từ Hồng Chính Thân, cũng không thể vì sự dung túng đối với Trương Thần Phong mà khiến Hồng Chính Thân khó xử, cho nên Tương Băng Cầm vẫn thăm dò nói:

“Trương Thần Phong a, nghe Anna nói hấn ở chỗ anh đến nghiện rồi, nhất quyết không chịu về phòng ở công ty. Vốn tưởng rằng xong chuyện Smith hấn sẽ đi luôn. Con người này vốn thích sống một mình, không biết chỗ anh có cái gì hấp dẫn hấn như thế (có anh =]]]). Có lẽ là do hấn chưa từng có bạn cùng phòng, cảm thấy có người bên sát vách cũng chuyện thú vị đi, đặc biệt là người như anh vậy.”

Tương Băng Cầm vừa đùa vừa trêu chọc nói xong, tự thấy phục cái lý do chính đáng mà mình nghĩ ra.

Hồng Chính Thân không ngờ đột nhiên Tương Băng Cầm lại đề cập đến Trương Thần Phong dài như vậy, bắn khoăn vài lần, mới phát hiện miêu tả quan hệ giữa anh và Trương Thần Phong với người ngoài thể mà rất khó, cũng có thể vì Tương Băng Cầm phân tích quá tự nhiên, trái lại làm cho anh bất tiện phủ định ý kiến của cô.

Cho nên anh chỉ có thể như có như không nói: “Cùng Trương Thần Phong ở chung rất... cũng được. Cậu ấy muốn chuyển tự nhiên sẽ chuyển. Anh cũng không hay ở nhà, cũng không có gì bất tiện.”

“Anh không để tâm là tốt rồi, Trương Thần Phong chưa từng làm nũng qua như thế nha. Xem ra hấn còn thật sự rất thích ở chung với anh.” Tương Băng Cầm tạm thời yên lòng. “Lúc nào về Hong Kong mời anh một bữa nhé.”

“Là anh mời em mới đúng.”

“Đi, thế nào cũng được mà.”

.....

Qua được cuộc gọi của Tương Băng Cầm, Hồng Chính Thân vô cớ có chút áp lực. Tuy rằng tình cảm là chuyện giữa hai người, thể nhưng loại tình ái bí mật mật mù tằm tối thế này, vẫn là sẽ khiến anh cảm thấy áp lực.

E rằng, Giai Nhạc kiến nghị đúng, bất cứ giá nào cũng nên về một lần, hướng hồ người kia cũng... Người khác không tán thành hay không hiểu cũng không sao cả, chỉ cần chính mình hiểu là được rồi.

Thực ra biết Trương Thần Phong sớm muộn gì cũng sẽ muốn chuyển ra ngoài, nhưng đến khi người khác nhắc tới, mới phát hiện có chút chua xót đến vậy, thì ra, thói quen thực sự không phải chuyện tốt, qua thời gian, nhận ra có vài thứ đã thâm nhập vào tận cốt tủy rồi.

Hai ngày nay, Trương Thần Phong không hề gọi cho anh cuộc nào, không biết mấy ngày nay hấn đang bận cái gì. Thoạt nhìn thì bạn của hấn cũng rất khác người... Đến lúc nhận ra chính mình đang suy nghĩ về Trương Thần Phong, Hồng Chính Thân cũng giật mình kinh ngạc.

Đúng lúc này thư ký gọi, anh ngoảnh đầu đáp một tiếng, cúi đầu tiện tay nhấn tin đem thời gian trở về cụ thể báo cho Trương Thần Phong.

Hai phút sau, Trương Thần Phong trả lời, chỉ có hai chữ: Nhớ anh.

Tâm Hồng Chính Thân lúc mở ra tin nhắn này thì cũng run rẩy theo, tất cả bất an dường như theo câu nói như trấn an này mà lắng xuống.

Thì ra, chính mình dễ dàng thỏa mãn như vậy.

.....

Trương Thần Phong đang ở trường đua ngựa tư nhân, thay bà Châu gặp mặt Trụ Phong - Trịnh Diệu Dương. Đối phương so với hần tưởng tượng còn khí thế hơn, điều không ngờ nhất chính là, Trịnh Diệu Dương cũng chỉ thảnh thơi ngồi uống cà phê, cũng không có cùng Trần Thạc chơi cưỡi ngựa, hiển nhiên là chỉ tới làm nền, chẳng qua là để biểu thị ý duy trì sở thích của Trần Thạc. (Chiều vợ ghê:3)

Nhưng khi nhìn ánh mắt người nọ nhìn Trần Thạc, Trương Thần Phong vẫn một cái bất luôn được mảnh khoe. Bọn họ quả nhiên là...

Bộ trang phục kỵ sĩ khi mặc trên người Trần Thạc đúng thực là anh khí bức người, mũ giáp, giày boot và đai bảo vệ chân đều là hàng đặc chế, có huấn luyện viên cưỡi ngựa chuyên nghiệp bên cạnh phụ đạo, Trương Thần Phong thấy tư thái và kỹ thuật của người nọ xem ra đã là nghiệp dư cao thủ.

Trương Thần Phong bởi vì lâu rồi không lên ngựa, lúc trên đường lái xe về nhà đã cảm thấy có chút mệt.

Mấy ngày này có vài lần rất muốn ấn số điện thoại của Hồng Chính Thân, thế nhưng nghĩ đến lịch trình kín mít của anh, nhờ may hần gọi không đúng lúc, lại làm cho Hồng Chính Thân cảm thấy phiền chán.

Trương Thần Phong nhớ tới lúc trước có mấy người phụ nữ theo đuổi mình, mới qua lại đã dùng liên hoàn call giết người, thực sự khiến hần rất đau đầu. Mà chính mình cũng rất ít khi chủ động làm như thế, vừa mới tiến triển đã phá vỡ hình thức cổ hữu trước đây thì không được, cho nên tự khắc khống chế tình hình. Dù sao Hồng Chính Thân cũng không phải phụ nữ, không cần mượn nhiều cảm giác an toàn làm yểm hộ như vậy, chính mình nếu như làm gì cũng không biết kiềm chế, cũng khả năng sẽ va phải đá ngầm bất cứ lúc nào.

Hiện tại Trương Thần Phong phát hiện chính mình đối với Hồng Chính Thân ngày càng quan tâm, năng lực hành động lại càng trì trệ. Xem ra cả chuyên gia tâm lý khi gặp vấn đề của mình thì đúng là cũng chẳng hiểu cái gì.

.....

Ngày Hồng Chính Thân trở về, bởi vì phải qua Diệu Nhật bảo nhân viên thiết kế nộp ghi chép tại trường quay và sắp xếp bản thảo, cho nên 9h tối mới đến nhà, so với lời nói hôm trước trễ mất 2 tiếng.

Vừa bước vào cửa, lập tức nhìn thấy ánh đèn ấm áp, trong lòng cũng cảm thấy một chút ấm áp theo, loại cảm giác kì diệu này bao phủ khắp mọi góc ngách trong nhà, khiến Hồng Chính Thân không khỏi có một chút ỷ lại.

(Ồ em cũng thích huhu)

Cởi áo khoác, chuẩn bị đi về hướng phòng ngủ, phía sau hiện ra một bóng người, đột nhiên từ ôm lấy anh từ sau lưng.

“Anh về muộn làm tôi đếm từng giây từng phút.” Trương Thần Phong kề sát bên gáy anh, nhàn nhạt bắt mạch.

Bỏ cánh tay kia ra, cười khê: “Cậu đang đợi tôi?”

“Anh còn không biết tôi đang đợi anh sao?”

“Mấy ngày nay cậu làm gì?”

“Việc ngày thường vẫn hay làm nhất là —— nhớ anh thôi~”

Hồng Chính Thân cảm thấy như có một dòng nước ấm từ gan bàn chân chạy lên đỉnh đầu, nhưng ngoài mặt vẫn thờ dãi: “Có thấy buồn nôn không a.”

“Tôi nhớ anh đến không ăn được gì này.” Trương Thần Phong vẫn giữ nguyên tư thế nắm lấy tay anh, đẩy Hồng Chính Thân đi vào phòng ngủ, trở tay mở cửa một cái, lập tức đem anh áp lên cánh cửa.

Tứ chi tương dán, phản ứng của hai người so với tưởng tượng còn muốn trực tiếp hơn.

Ánh mắt nóng vội quán quýt, Trương Thần Phong quynh luyến trên cổ Hồng Chính Thân, đầu ngón tay ghé qua mái tóc đen, một lần rồi lại một lần bao phủ, khi hơi thở giao hòa, nhiệt độ trên môi đã tăng đến cực hạn, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua, vũ khúc, rồi lại đối khát xâm nhập, lúc đầu chỉ nhẹ nhàng chậm rãi, nhưng chỉ cần thoáng đáp lại, lập tức có thể cảm nhận được áp lực từ năng lượng dục vọng bạo phát.

Hồng Chính Thân thỏa mãn để cho Trương Thần Phong kích nhiệt, thưởng thức cơ thể nam tính vô cùng hấp dẫn với mình, cam nguyện thân phục chính mình, sự thỏa mãn không gì có thể so sánh không.

Trương Thần Phong chậm rãi cởi Hồng Chính Thân áo, ngón tay trượt qua lồng ngực tràn ngập tính đàn hồi cùng phần thắt lưng rắn chắc, cảm nhận rõ ràng sự kìm nén, nóng bỏng muốn tìm cách giải thoát tại nơi hạ thể đang kêu gào, không khách khí áp lên. Cuối cùng nhân lúc Hồng Chính Thân đang thất thần, cạy mạnh đẩy một cái đem người nọ đặt trên giường.

Hồng Chính Thân thở gấp gấp ra tiếng: “Này, tôi còn chưa tắm rửa...”

“Hương vị của anh vẫn tốt như vậy.” Trương Thần Phong dựa vào người Hồng Chính Thân, ánh mắt u ám lộ ra ham muốn rõ ràng, cuối cùng khó khăn kiềm chế tâm tình tự động tiến đến hôn mút cắn cùng cắn cổ người nọ, biểu đạt chính mình có bao nhiêu muốn anh.

Hôn một lúc lâu trước ngực, rồi lại dọc theo da thịt non mịn một đường xuống phía dưới, kéo ra một đạo ướt ngân, ngón tay chen vào nơi phòng tuyến yếu ớt nhất, thủ pháp đã thuần thực làm càn trên chọc, Hồng Chính Thân tay túm chặt lấy ra giường, có chút khản trương khẽ kêu: “Thần Phong... Trương Thần Phong!”

“Tôi thực sự thích anh ——” cứ như vậy chỉ có người này mới có thể mang theo khoái cảm cuồng nhiệt như thế, say mê không thể nào phủ nhận, chỉ có thể chìm đắm thật sâu...

Trương Thần Phong môi điểm xuyên khắp bốn phía, nhưng từ đầu đến cuối không chạm đến trung tâm, làm cho Hồng Chính Thân khó nhịn khẽ thở dốc. Khi hấn đột nhiên chen vào giữa hai chân, mồ hôi tinh mịn bắt đầu thấm ra trên trán thấm, chỉ có trước mặt Trương Thần Phong, Hồng Chính Thân mới có thể biểu lộ ra sự yếu đuối mà ngày thường chưa bao giờ có như thế.

Lòng bàn tay trên đầu ngực vuốt ve, kích lên một đoàn nhiệt điện, không khí trong lồng ngực từng trận run rẩy như vậy vừa khó chịu vừa thích thú, gấp rút phản ứng càng rõ ràng hơn. Khi đầu ngón tay như lơ dềnh lại như sớm có tính toán trước tiến vào vùng đất ẩn mật kia thì, cả người Hồng Chính Thân đều cứng ngắc lên.

“Chính Thân, tôi muốn vào...”

Mấy ngày cấm dục, dường như đã bào mòn sạch tính nhẫn nại của Trương Thần Phong, hấn dường như chưa hề có nhiều do dự, đã đem chính mình chậm chậm tiến vào, đối với việc này luôn khó mà khống chế được, hấn biết rõ không nên nóng vội, nhưng vẫn rất phấn khích không có biện pháp nào hoàn toàn tuân theo đúng quy trình.

Biểu cảm của Hồng Chính Thân cố nén cảm giác đau, cởi ra sự thanh cao lạnh lùng hàng ngày, trong mắt Trương Thần Phong lúc này giống như một đóa hoa diễm sắc (cúc * hic hic =]], chỉ vì mình mà nở rộ, đó là sự chiếm hữu cao nhất, cũng là sự dụ hoặc khó kháng cự trí mạng nhất.

“Đợi đã... A!”

Dưới tình huống còn không kịp thời chuẩn bị, nơi bí mật chặt chẽ gắt gao gian nan kháng nghị sự xâm nhập của Trương Thần Phong. Nhưng cũng bởi giằng co kéo dài, Trương Thần Phong bị sự hỗn loạn giữa cảm giác đau đớn và khoái cảm điên cuồng thành công bắt làm tù binh, hoàn toàn quên hết tất cả vui sướng găm nhẹ ra tiếng.

“A —— thả lỏng! A ha... Tôi nhớ anh muốn chết —— ”

“Ừm...”

Trương Thần Phong đỡ lấy thất lưng Hồng Chính Thân, tựa đầu vào lòng Hồng Chính Thân, cái tư thế này trực tiếp khiến cho phía dưới xâm nhập sâu thêm vài phần.

Hồng Chính Thân bị mở màn đường như muốn đè áp nghiền nát mình dọa sợ, thế là nỗ lực tiến hành lượt đâm phản cuối cùng:

“Không được... A! Trương Thần Phong, đi ra...”

“Ách!” Trương Thần Phong bắt đầu tiết tấu ra vào, dục hỏa đốt người khiến giọng nói thanh thanh thường ngày có chút khàn khàn. “Rút ra rồi lại đi vào sao? Yên tâm, tôi sẽ luôn ở bên trong anh... A!”

Nơi tư mật của Hồng Chính Thân vì khoái cảm nuốt lấy phân thân người nọ, vô ý thức nắm chặt lấy thành giường, muốn mở miệng phản đối nhưng lại vì những đợt luật động quá mãnh liệt trong cơ mà biến thành mấy tiếng rên rỉ.

Trương Thần Phong ngậm lấy vành tai Hồng Chính Thân liếm lộng, lòng bàn tay dọc theo sau cánh tay người nọ một đường lướt qua, cuối cùng mạnh mẽ bài mở ngón tay anh ra, cơ thể Hồng Chính Thân cùng mười ngón tay với hắn giao nhau, thần tình Trương Thần Phong trở nên kịch liệt và dã tính, không ngừng nóng nảy luật động đến cháy bỏng, điên loạn đảo phượng hoan ái, đập đổ hết thầy mọi phòng tuyến. Hồng Chính Thân bị này lực đạo và tần suất va chạm kích thích đến choáng váng.

Cả thế giới như long trời lở đất hết rồi, cây gậy thịt trong cơ thể dần dần chọc trúng điểm làm anh khoái cảm, hạ thân xoay chuyển bành trướng, cảm giác khó mà thừa nhận khiến cho Hồng Chính Thân mấy lần co quắp, thế nhưng Trương Thần Phong tựa không như biết mệt vậy, một đợt lại một đợt tiến công.

Khi anh định chống thân lên, Trương Thần Phong đã chặn lại vừa túm vừa kéo đến mép giường, trực tiếp nhắc chân Hồng Chính Thân đặt lên vai, tư thế này làm cho cơ thể hai người hoàn toàn dán chặt không thể chống lại, Hồng Chính Thân hoàn toàn mất sức rồi, mặc cho hắn tiến vào không điểm dừng, nóng bỏng trều sấp.

“A! A ha ——” Hồng Chính Thân nằm ngửa, bình thường làm tình rất ít khi lớn tiếng kêu ra, nhưng hôm nay theo Trương Thần Phong thoải mái rên rỉ mà thấp giọng gào thét, cho đến khi miệng khô lưỡi khô.

Mỗi lần cảm thấy sắp cao trào, đều Trương Thần Phong thủ đoạn chuẩn xác kéo trở về, quá trình dẫn vật này đặc biệt dày vò, thân thể cũng càng trở nên mẫn cảm. Đến khi mất cá chân bị hôn thì Hồng Chính Thân hoàn toàn nôn nóng sắp phát điên rồi, thậm chí còn chủ động phối hợp với động tác của Trương Thần Phong, bắt đầu cử động thất lưng.

Trương Thần Phong cũng cảm nhận được Hồng Chính Thân tích cực đáp lại, thế là luật động càng thêm biên độ lớn làm cho Hồng Chính Thân rên rỉ không ngừng, hai bên đều đạt được thỏa mãn như mong muốn. Có lẽ là do cảm giác quá cường liệt, lòng bàn chân đều gần như muốn rút gân, lúc dục vọng lên cao trào, tay Trương Thần Phong vừa một chạm tới phân thân của Hồng Chính Thân, nó đã giật một cái, run rẩy phóng thích ra.

Trương Thần Phong ở bên trong cũng rất mãnh liệt thô bạo ra vào đến thần hồn điên đảo, cuối cùng hung ác đâm vào một cái thật sâu, ngã xuống thở hổn hển, một đợt sóng lại một đợt sóng bắn ra kết thúc, trận giao hoan này mới hoàn mỹ kết thúc công việc.

Buông chân Hồng Chính Thân xuống, Trương Thần Phong toàn thân dề lên, đặt lên một nụ hôn thật lâu cho đến khi hít thở không thông, môi lưỡi giao quần thâm nhập trong nháy mắt so với làm tình càng thân mật không nói nên lời, bộ phận giao hợp cũng thật lâu không có rời ra, cứ như vậy tương dung chặt chẽ, không còn sức lực đẩy nhau ra nữa.

Đây là lần đầu tiên Hồng Chính Thân trong vị trí bị động trong quá trình làm tình thử hoàn toàn buông thả chính mình, cũng khó có lúc không cần dùng tay, chỉ bằng kích thích phía sau đã đạt được cao trào, kết quả này khiến anh vừa kinh hãi vừa xấu hổ, nhưng là... Rất hưởng thụ.

Phải thừa nhận Trương Thần Phong là bạn tình hoàn mỹ nhất mà anh từng gặp, lúc thần trí Hồng Chính Thân trở về, phát hiện đối phương thế mà vẫn còn mặc quần áo, chính mình đã trần như nhộng, thì ra cơ thể Trương Thần Phong đối với mình tựa như ma túy vậy.

Anh tiện tay kéo chăn xuống, đem cơ thể dâm loạn thấm mồ hôi che lại một phần. Một người luôn luôn yêu sạch sẽ như Hồng Chính Thân, lần đầu lười đến mức sức đi đến phòng tắm cũng không còn.

Trương Thần Phong cũng nằm ngã vào bên người anh, một bộ dạng không muốn động đây, tư thái mỗi một mà gợi cảm. Cái miệng ưu nhã lại nói ra một câu khiến người ta đỏ mặt: “Thực quá sung sướng, vừa rồi tôi còn tưởng rằng mình ra nhanh quá thì chết.”

“ ... ”

Hồng Chính Thân ngoại trừ im lặng, cũng thực sự tìm không ra từ thích hợp để ứng đối màn đối thoại quần quýt si mê thế này.

Trương Thần Phong không nghe thấy động tĩnh gì, quay đầu nhìn người tình bên cạnh rõ ràng khó chịu muốn chết nhưng vẫn giả vờ trấn định, đột nhiên cười (=)))]], gương mặt sùng nịnh mà dịu dàng. Trương Thần Phong đã không nhớ bao lâu rồi mình không có nụ cười thật tâm phát ra từ đáy lòng như vậy.

“Chính Thân, tôi đang nghĩ, có phải hay không tôi có chút mê đắm anh rồi.” (aka say mê đắm đuối. íu~ =))))

Hồng Chính Thân nhin vài giây mới nói tiếp: “(Hic =)))), hiện tại cậu tốt nhất không cần nói chuyện với tôi đâu.”

Trương Thần Phong sững sốt, “phốc” cười ra tiếng: “Ha ha ha...”

(=))) đồ mặt dày. Em quỳ =))))

Vài phút sau, có lẽ là thực sự quá mệt mỏi, Hồng Chính Thân nhẹ nhàng khép lại mắt, Trương Thần Phong dán sát lưng anh, vẫn duy trì tư thế ôm nhau.

“Anh biết tập đoàn Trại Phong Trần Thạc và Trịnh Diệu Dương không?”

Đợi một hồi, Hồng Chính Thân mới miễn cưỡng mở miệng, nhưng vẫn nhắm hai mắt: “Ừm, có nghe qua.”

“Bọn họ nâng đỡ lẫn nhau từ trước đến nay, thì ra, giữa những người đàn ông cũng không phải đều là không có kết quả.” Trương Thần Phong nói xong câu này cũng dần dần nhập mộng.

Năm phút sau, Hồng Chính Thân đột nhiên mở mắt, anh không kinh động đến Trương Thần Phong, chỉ là lẳng lặng nằm. Lúc đó tim anh đập rất nhanh, anh không biết tại sao mình không có ách nào thực sự đi vào giấc ngủ. Lòng ngực Trương Thần Phong dán sát gần quá, gần đến mức anh có thể cảm nhận nhịp tim của hắn.

Bọn họ cuối cùng cũng đi tới bước này rồi nhỉ? Còn có bao nhiêu khảo nghiệm chờ đợi ở phía trước đây? Thực sự anh không muốn quá bi quan, thế nhưng cảm giác khi được ôm nhau lúc này quá hoàn mỹ quá đẹp, sợ rằng sau khi tỉnh mộng, cảm giác đau đớn sẽ đi theo suốt nửa cuộc đời còn lại.

Trong mắt người ngoài có lẽ một gã đàn ông cứng rắn mạnh mẽ đến bao nhiêu nữa, cũng chỉ được tạo nên bằng máu thịt mà thôi, một khi đã bị cảm tình đột kích thì vẫn sẽ bại lộ rất nhiều nhược điểm, chỉ hy vọng rằng, hạnh phúc trước mắt này có thể duy trì lâu hơn một chút, lâu hơn một chút...

Trương Thần Phong, mê đắm người là tôi mới đúng. Vì cậu buông bỏ nguyên tắc, vì cậu mở ra hai chân, vì cậu mà làm chuyện trước đây sẽ không bao giờ làm, chỉ bởi vì người đó —— là cậu.

.....

Lần thứ hai Trương Thần Phong tiếp nhận thông tin bí mật, nói chuyện cùng cấp trên đã là chiều ngày hôm sau.

Thượng tá Plame tự mình dẫn dò chi tiết cho hắn: “Bên trên đã phê chuẩn đơn xin của cậu. Tập hồ sơ cậu mới nhận được gần đây là quà tặng chúng tôi cho cậu. Hi vọng cậu đối với thân phận công dân mới vừa ý.”

“Tôi không thể không nói đây là kết quả lý tưởng nhất tôi có thể đợi được mấy năm gần đây.”

“Cậu đã rút lui, chúng tôi sẽ không để cho anh vô cơ mạo hiểm nữa.” Thượng tá nói thẳng vào vấn đề chính: “Nhiệm vụ lần này, tôi chỉ cần thời gian của cậu.”

“Muốn bao lâu?”

“Hai tháng.”

“Có phải đi đâu không?”

“Tốt nhất là cậu đừng rời khỏi Hong Kong, cứ ở đó đợi. Vạn nhất có gặp lại người quen, cậu cứ theo kế hoạch soạn sẵn lời kịch tốt đối phó.”

“Nếu đã là lần cuối cùng, tôi sẽ làm hết sức.”

“Tốt lắm, cho cậu một thời gian chuẩn bị, cậu sắp xếp ngày nghỉ đi.”

“Này thật đúng là vương tay chân a.” Trương Thần Phong nghĩ đến Hồng Chính Thân, đầu vô có đau một trận. Người đó cũng phải giấu sao?

“Đối tượng cậu phải tiếp nhận là cháu gái của Charlie - Cindra.” Không nghe được hồi âm của Trương Thần Phong, Plame chủ động nói nốt: “Tháng trước chúng tôi đưa cô ta dẫn độ từ Thổ Nhĩ Kỳ về Mỹ. Cô ấy đã đứng đầu một căn cứ nhỏ chống lại, cũng là nhân chứng có lợi duy nhất nguyện ý ra mặt bóc trần gốc rễ của cậu mình.”

“Nhưng bởi vì mấy tháng trước bị đạn lạc tập kích, đánh mất một phần ký ức then chốt. Chuyên gia kiến nghị sử dụng biện pháp tâm lý hỗ trợ, có thể trợ giúp cô ấy một lần nữa ghép lại mảnh vỡ ký ức đã đánh mất trong đó. Cậu từng là chuyên gia xuất sắc trên phương diện này.”

Trương Thần Phong thở dài, biết rõ mình phải tiếp củ khoai lang nóng bỏng tay rồi: “Thế nhưng trên mạng Charlie rõ ràng là tên tội phạm khét tiếng số một bị phát lệnh truy nã.”

“Tin tốt là, chúng tôi đã bắt được hắn! Chẳng qua cần có thêm nhiều chứng cứ hơn định tội hắn.” Nữ thượng tá tiếp tục trấn an rằng: “Cindra có thể nói thành thạo tiếng Anh và ngôn ngữ châu Á, các người nói chuyện sẽ không có vấn đề gì đâu, ngoài ra còn có lực lượng ở một nơi bí mật gần đó bảo hộ hai người an toàn. Hong Kong là địa bàn của cậu, có vẻ tự nhiên hơn.”

“Nếu như Cindra không phải mất trí nhớ thì sao?”

“Đây chính là nguyên nhân chúng tôi tìm cậu rồi. Bởi vì chỉ ít cậu có thể phân biệt cô ấy có phải thực sự mất trí nhớ hay không. Đây chỉ là một đợt trị liệu mang tính chất tư nhân thôi, cho nên cậu có thể đưa cô ấy an trí tại nơi ở. Các người có thể đi dạo phố, cậu cũng có thể đưa cô ấy đi bất kì nơi nào, chỉ cần có thể thấy được phản ứng chân thực của cô ấy.”

“Dem một cô gái ngoại quốc đặt trong căn nhà tôi mới mua? Sau đó đối với bên ngoài nói chúng tôi là vợ chồng tân hôn chắc?”

“Đây mới là kế sách vẹn toàn.”

Nếu như hắn độc thân thì không sao cả, đã từng làm một vài nhiệm vụ hoang đường đi kèm cả tính mạng vào rồi, cũng không hề kém sự kiện này. Thế nhưng hiện tại hắn còn có Hồng Chính Thân... nếu để Hồng Chính Thân biết hắn bí mật mua nhà, trong đó lại kỳ quái có một người phụ nữ, không biết sẽ nghĩ gì.

Vốn định mua thêm hai cái bình phong cổ thời Thanh nữa, bởi vì phòng sách dựa theo sở thích của Hồng Chính Thân mà bố trí. Trương Thần Phong còn dự định thiết kế phần lớn nội thất trong nhà giống bên Hồng Chính Thân, cho anh ấy một cái niềm vui nho nhỏ, thuận tiện bảo anh qua đây cùng ở. Kể cả Hồng Chính Thân có không muốn, hắn cũng sẽ nghĩ biện pháp khiến đối phương thấy được tâm ý thật sự của mình.

Bọn họ còn có thể ở nhà đối phương mấy ngày, ngày nghỉ lại cùng nhau ra ngoài chơi.

Vừa nghĩ đến nhà mới sẽ phải nhiễm mùi của người lạ, Trương Thần Phong lập tức cảm thấy cực kỳ cực kỳ khó chịu.

Chẳng qua Plame kiến nghị hắn lợi dụng nhà mới chắc chắn là có nguyên nhân. Một là bởi vì bí mật, người quen cũng không biết hắn vừa mới mua nhà; hai là bởi khu biệt thự cao cấp này có có hơn phân nửa là người nước ngoài, cho dù có thêm người mang gương mặt Trung Đông đến ở, cũng sẽ không khiến cho bất

luận kẻ nào chú ý; ba là hiện tại Trương Thần Phong có tư cách chủ nhà, công dân bình thường hợp pháp, mấy giấy chứng nhận mới tra thể nào cũng sẽ không có kẻ hở.

“Được, hai tháng, nếu như không có hiệu quả hay kết quả gì, các người cũng phải đưa cô ấy rời đi.”

“Đương nhiên.”

.....

Mà buổi tối ba ngày sau, cũng được bố trí thật kinh tâm động phách.

Đại thọ sáu mươi tuổi của Hồng Nguyên Long, tại biệt thự tư nhân quận Cửu Long, mở tiệc chiêu đãi các bạn bè thân thiết.

Hồng Giai Nhạc đứng trước cửa hóng chuyện vui, nghiêng cổ nghiêng tai chờ đợi vị khách quý thân bí.

Đúng tám giờ, quả nhiên đúng hẹn nhìn thấy hình dáng anh tuấn tiêu sái rõ ràng vốn có của Trương Thần Phong.

Hồng Giai Nhạc vừa thấy hấn đến gần, tuy rằng trong lòng vang tiếng ủng hộ, nhưng vừa mở miệng vẫn là lo lắng phong cách cay nghiệt không hề thay đổi: “Anh đúng thật là thể loại hời hợt mà, cứ tưởng không đến.” Chẳng qua nói tới nói lui, khóe mắt đều là ý cười.

Lần đầu tiên nhìn thấy Hồng Giai Nhạc mặc lễ phục, hoàn toàn che giấu khí phách thường ngày biểu lộ ra ngoài, tự nhiên thêm vài phần vị đạo của cô con gái rượu, thế là Trương Thần Phong cũng không tử tế gì bật cười.

“Cô chắc chắn chiếc váy này là lấy trong tủ quần áo của cô chứ?”

Hồng Giai Nhạc không thiện chí cảnh cáo: “Hiện tại anh nên chọn cách cầm miệng còn kịp. Hồng Chính Thân khi nào đến?”

“Nửa giờ nữa.”

“Chúng ta vào trong trước đi.” Hồng Giai Nhạc nghiêm túc mang biểu tình thâm hiểm: “Đến đây đi, làm cho Hồng Nguyên Long lão tiên sinh dùng mắt như điện X quang đem anh soi từ đầu đến chân một lượt đã. Trước hết xác định anh là người yêu. Mang quà gì qua đây thế?”

“Bộ trà cụ tử sa hồ.”

“Được đấy, thủ đoạn cao minh nha, hiểu được sở thích của ổng là tốt.”

Trương Thần Phong trêu chọc rằng: “Sao không gọi vị hôn què mùa của cô đến đi? Đoán chắc là tôi và Hồng Chính Thân đêm nay sẽ thành bia đỡ đạn rồi đi?”

“Anh cho là trái tim ông già thực sự có thể chịu được một đêm hai đợt gặp mặt sao? Đừng cười trên nỗi đau của người khác, tự lo chuyện của hai người trước rồi hẵng nói.”

Hồng Giai Nhạc ôm lấy cánh tay Trương Thần Phong, hướng về phía đại sảnh, xung quanh rất nhiều khách quý đều hướng bọn họ gật đầu ra hiệu.

Hồng Giai Nhạc dùng tiếng chỉ có hai người bọn họ mới nghe được nói: “Nếu anh là bạn trai của tôi, ông già có thể một lần giải quyết hai đoạn nghiệt duyên, này nhất định là cảm giác vô cùng thành tựu.”

Trương Thần Phong trong lòng cười mỉa: Nguyện vọng này thật đúng là ngược a.

Sự thực chứng minh, Hồng Giai Nhạc vẫn giải thích đầy đủ về phụ thân đại nhân. Hồng Nguyên Long vẫn chưa biết thân phận thật sự của Trương Thần Phong dưới tình huống này, bắt chuyện rất thông thuận, mà nhìn tướng mạo thanh niên này, khí chất, cơ trí, tài ăn nói đều khiến ông rất thưởng thức, chỉ là nghe nói hấn chỉ làm chức cố vấn thương vụ tại Quang Vũ, cũng không có gia thế gì, lại cảm thấy có chút đáng tiếc, chẳng qua thanh niên tài giỏi tay trắng dựng nghiệp, vẫn khá là coi trọng.

Thế là lúc Hồng Chính Thân đi vào đại sảnh tiếp đãi thì xa xa lập tức nhìn thấy một già một trẻ ở chung hòa hợp, còn tưởng là hoa mắt sinh ra ảo giác rồi.

Hồng Giai nhạc đi lên vỗ vỗ bờ vai anh cổ vũ: “Tốt rồi, đến lượt anh lên sân khấu. Hôm nay là ngày lành của bố, đừng làm ông mất hứng quá. Ông đã có chuẩn bị tâm lý, chỉ còn thiếu nước anh vào cửa, nói chuyện rõ ràng.”

“Ừm.”

Hồng Giai Nhạc tiếp tục căn dặn: “Sau khi anh đi qua tốt xấu gì cũng nên lên tiếng chào hỏi khách khứa, cho ông già mặt mũi, để họ hàng biết con cái ông tài mạo song toàn, không có nháo đến mức đòi ở riêng.”

“Ừm.”

Hồng Chính Thân kiên định tiến về phía trước. Một thời gian dài không gặp bố, vậy mà anh cũng có chút ghen ngào.

“Ba, sinh nhật vui vẻ.”

Một tiếng thỏa hiệp này, đợi ba năm, Hồng Nguyên Long không phải không cảm khái, chính mình từ nhỏ quật cường, đến già rồi cũng phải khuất phục đứa con trai so với chính mình càng quật cường hơn.

Cậu con trai duy nhất này từng là niềm kiêu hãnh lớn nhất cuộc đời ông. Hồng Chính Thân gần như kế thừa tất cả ưu điểm, thậm chí luôn luôn so với kỳ vọng của ông còn vững vàng kiên cường hơn, thế nhưng đối với lựa chọn sinh hoạt cá nhân, lại làm cho ông một ngày mất hết toàn bộ niềm tin trước đây.

Dùng vô số lý do thuyết phục chính mình chấp nhận, thế nhưng, chung quy vào lúc phải đối mặt thật sự, khó mà kiềm nén thất vọng và đau lòng, cho nên lần nữa dùng thủ đoạn cứng rắn cùng mấy lời kích động thẳng thắn chèn ép nó.

Cuối cùng, đối lấy chiến tranh lạnh nhiều năm đau thương phải trả.

Hồng Chính Thân trước mặt cao ngất ưu tú như thế, do ông một tay đắp nặn ra, tưởng niệm mấy năm nay đã làm cho ông không cách nào tiếp tục nói ra lời tàn nhẫn, trước đây kịch liệt công kích cũng chỉ là nguy trang sự yếu đuối.

Người ngoài chỉ biết Hồng Chính Thân không kế thừa gia tộc sự nghiệp, tự lập công ty, nhưng tranh chấp trong nội bộ gia đình bọn họ vẫn là che giấu với bên ngoài vô cùng tốt. Có lẽ là do hình thức qua lại vô cùng tự nhiên, hầu như không ai nhiều chuyện quan tâm đến tin cha con bọn họ mâu thuẫn. Cho nên đau khổ của hai bên đều chỉ là biến tướng của sự nghiêm phạt chính mình mà thôi.

Nhưng dù sao cha con cũng liên tâm, qua lâu như vậy rồi, ông cũng khuyên bảo chính mình nghĩ thông đi, nếu như Hồng Chính Thân thực sự không thể thay đổi, phải chăng nên thả tự do cho nó, kết quả này so với mất đi nó chung quy vẫn tốt hơn.

“Trở về... là tốt rồi.” Hồng Nguyên Long gật đầu. Từ biệt lâu ngày gặp lại, người già từng trải cũng khó che giấu kích động trong lòng.

Hồng Chính Thân liếc nhìn người bên cạnh một cái: “Trương Thần Phong, ba gặp qua rồi, hẳn là bạn trai của con.”

“A.” Ba Hồng hình như kinh ngạc một cái, nhưng khi ông nhìn về phía người trẻ tuổi này thì đối phương vẫn đang diện gương mặt mỉm cười, tư thái thông dong tự tại không hề thay đổi. Thế là, mấy manh mối lẻ tẻ rồi loạn nhanh chóng tụ lại cấp tốc tiêu hóa, dần dần sự rối loạn lắng xuống.

“Chúng ta đã nói chuyện... rất nhiều. Ta cũng không biết hẳn là ——” Hồng Nguyên Long cười đến miễn cưỡng, nhưng vẫn tận lực giữ chính mình có vẻ bình tĩnh. “Sau này thường xuyên về thăm nhà xem thế nào. Dì Chu nói con thích ăn canh đậu xanh nhất. Hiện tại cô ấy vẫn mỗi tuần nấu một lần, nghĩ đến con sẽ trở về. Ta đi chào hỏi khách đã, các người cứ tự nhiên.”

Viên mắt Hồng Chính Thân có chút nóng, ngay tại lúc bố xoay người thì, anh nhẹ giọng hỏi một câu: “Ngài cảm thấy có con trong nhà rất mất mặt sao?”

Bố Hồng không ngoảnh đầu, chỉ là rõ ràng đáp lại: “Không, ta chỉ là muốn bảo hộ con, không cho người bên ngoài có cơ hội nói con không ra gì.”

“Con chỉ cần ngài tán thành, người khác nghĩ như thế nào, con không quan tâm.”

“Con quá ngây thơ rồi, nhưng con vĩnh viễn là con trai ta.” Nói xong thì nặng trịch bước chân rời đi.

Trương Thần Phong đi lên trước vài bước, cùng anh sóng vai: “Ông ấy bình thường cũng là như vậy sao?”

Hồng Chính Thân nhưng lại hỏi lại: “Tôi có phải rất giống ông ấy không?”

“Sao lại không giống! Quả thực là cùng một cái khuôn mẫu ngoan cố khắc ra.”

Hồng Chính Thân cười đến bất đắc dĩ: “Vậy cậu sẽ chán ghét tính cách cố chấp lạnh lùng khó chịu của tôi sao?”

“Thành thật mà nói, tôi còn thích anh cự nự thể này hơn cơ.”

“Nói chuyện ngọt xớt.” Hồng Chính Thân nhìn chằm chằm bóng lưng xa xa của bố một hồi, lại nói, “Tôi chỉ là không ngờ thái độ hôm nay của ông ấy sẽ như thế này. Lẽ ra tôi nên gặp ông ấy sớm hơn một chút.”

“Thực ra hai người đã sớm thông cảm lẫn nhau. Lúc trước, chỉ là đem vấn đề nghĩ nhiều quá.”

“Làm con cái nên cúi đầu trước. Trước đây là tại tôi đã buông thả mình đến mức trở thành một đứa khôn nạn quá.”

Trương Thần Phong ôm ôm anh, tiếp cho anh thêm năng lượng. Nếu như không phải tình huống hiện tại không được, thực sự hẳn sẽ hôn trụ Hồng Chính Thân, hôn đến khi người này không thở được mới thôi, đến khi không còn sức suy nghĩ mấy chuyện kia hao tổn tâm trí kia nữa.

Hắn phải nói một vài việc phân tán lực chú ý: “Cuối tuần tôi phải đi công tác, có thể khá lâu. Anh... phải đợi tôi.”

“Đi đâu?”

“Khu vực Đông Nam Á.” Trương Thần Phong tận lực phát huy lời nói dối đầy thiện ý, đây là một số đặc thù của kỹ năng nghiệp vụ.

“Anh cũng không hỏi tôi phải đi bao lâu sao?”

Hồng Chính Thân thản nhiên nói: “Dù sao thì cậu vẫn sẽ chạy về.”

“Thật đúng là chắc chắn nhỉ. Lần này thực sự sẽ đi thật lâu đấy, lâu đến mức —— đủ để cho anh nhớ tôi.”

“Cậu đúng là cuồng tự đại.”

Trương Thần Phong đột nhiên nắm lấy cánh tay anh, cười cười kéo anh nhanh chóng ra ngoài sảnh, sau đó dọc theo hàng lang tìm được chỗ trốn dưới giàn nho sau hoa viên, bóng tối che giấu hết phong cảnh nơi này. Trương Thần Phong dùng sức đem Hồng Chính Thân áp đến trên tường.

“Cậu điên rồi sao, ở chỗ này...”

Trương Thần Phong cũng mặc kệ anh kháng nghị, mạnh mẽ ôm lấy Hồng Chính Thân đang cách rất gần, động tình hôn trụ lên khóe miệng của anh, dùng sức mút vào môi người nọ. Nụ hôn này có chút nghiêm túc, mang theo đoạn tình cảm tích lũy đến đông đầy này, cố chấp truy tìm trải nghiệm trên mỗi một tấc da thịt, bén nhọn mà tràn ngập nhu tình, Hồng Chính Thân càng muốn tránh ra lại càng bị kịch liệt lôi kéo.

Lưỡi xẹt qua vành tai, lại quuyền luyến trên hầu kết, hơi thở gấp gáp, cuối cùng Hồng Chính Thân nhắm mắt lại buông lỏng cánh tay, Trương Thần Phong lại hôn đuổi theo, nồng sâu duy trì khiêu khích, khi thì mạnh mẽ chiếm đoạt, lúc lại dịu dàng, ngốc nghếch cướp đoạt tạo nên tình triều đầy ắp. Khí tức nam tính của Trương Thần Phong đặc biệt mà tươi mát, hầu như có thể đập tan lý trí bất cứ lúc nào.

Ồ ồ thở dốc đánh vỡ sự yên tĩnh nặng nề, Hồng Chính Thân cuối cùng cũng dùng một phút nghĩ đến bọn họ đang ở chỗ nào, thế là giơ lên cánh tay đón đỡ lấy hắn: “Được rồi...”

Khóe miệng Trương Thần Phong mang theo ý cười tà mị, cụt hứng chuyển người, đem lưng tựa trên tường để bình ổn nhịp tim đập loạn.

“Anh hưng phấn.”

Hồng Chính Thân sửa lại vạt áo sơmi đã rối loạn, giả vờ trấn định nói: “Tôi đi lấy rượu vang.” Nói xong đi tựa như chạy trốn.

Trương Thần Phong mang vẻ mặt cứng chiều yêu thương nhìn người nọ biến mất nơi điểm cuối hàng lang, trên mặt còn mang theo thần tình gợi cảm dục vọng còn chưa tan hết. Cứ như thế đứng tại chỗ đợi khoảng một phút. Khi hắn đứng thẳng thân thể chuẩn bị chậm rãi hướng trong sảnh đi vào, một giọng nói quen thuộc gọi hắn lại.

“A Phong.”

Thực sự nhìn thấy Tương Băng Cầm đột nhiên xuất hiện ở đây, cũng phải giật mình một cái.

“Chị Cầm... Cô về Hong Kong rồi?” Tuy rằng thái độ của Tương Băng Cầm vẫn như thường, nhưng từ quan sát Trương Thần Phong có thể phán đoán, dường như cô vừa mới nhìn thấy cái gì đó.

Giọng điệu Tương Băng Cầm mang theo một tia lạnh lùng đến cô cũng không nhận ra, chỉ có Trương Thần Phong có thể cảm nhận sự khác thường: “Giữa trưa vừa đến, còn chưa kịp nói cho cậu. Hôm nay là sinh nhật bác Hồng, tôi tự nhiên là muốn có mặt thôi.”

22. Quyển 2 - Chương 9-1

“Tôi đang muốn nói với cậu một tiếng, cuối tuần này tôi sẽ nghỉ đông, đại khái cần khoảng năm mươi ngày.”

Biểu hiện bên ngoài của Trương Thần Phong thản nhiên như không có gì, thực ra trong lòng đã sóng ngầm ào ạt. Hắn biết không nên tiết lộ sự thật với Tương Băng Cầm thực tình. Cho dù hắn nói ra bản thân và Hồng Chính Thân là nghiêm túc, cô cũng sẽ không tin. Tương Băng Cầm đối với Trương Thần Phong ở Quang Vũ phong lưu thành tính đã quá quen thuộc, có lẽ căn bản không còn nhớ rõ bộ mặt nghiêm túc của hắn như thế nào.

“Năm mươi ngày?! Cô chưa từng muốn nghỉ lâu như thế. Tôi còn đang nghĩ hay là cô định xin hưởng tuần trăng mật đây?”

Tương Băng Cầm giương mắt lên nhìn sát vào hắn: “Gần đây cậu đang nói chuyện yêu đương sao?”

“Sao lại như vậy được.”

“Tôi nghe Anna nói hôm qua cậu còn hủy hết mấy lịch đã hẹn trước. Tôi thấy thời gian này cậu có vẻ không yên lòng, nếu không phải có đối tượng hẹn hò, sao lại mất hồn mất vía như thế? Đối phương là ai? Tôi có biết không? Đừng tìm trong công ty, tôi sẽ rất khó làm việc.”

Tương Băng Cầm suy cho cùng vẫn là Tương Băng Cầm, nói chuyện nghệ thuật như thế, Trương Thần Phong cũng ngại vạch trần cô. Chẳng qua, hắn thực sự làm tổn hại nhất định đến mặt mũi của nàng rồi, dù gì chuyện này cũng liên quan đến vị hôn phu trước của Tương Băng Cầm, không phải ai cũng đều có thể chuyên nghiệp cười một cái cho qua.

“Chị Cầm, cô giám sát càng ngày càng chặt đấy. Cô chưa từng nói chuyện riêng tư cũng phải báo cáo với công ty mà.” Trương Thần Phong mặt không đổi sắc.

“Sinh hoạt cá nhân của cậu tôi quản không được, nhưng nếu ảnh hưởng đến công việc, tôi có quyền hỏi đến chứ?”

“Cô thực sự muốn biết gần đây tôi đang chơi với ai sao?”

Ánh mắt Tương Băng Cầm lóe một cái, cuối cùng lớn mật nhìn thẳng hắn: “Cậu không ngại thì có thể nói cho tôi biết, để tôi có cơ hội cân nhắc thiệt hơn.”

Trương Thần Phong mặt không đỏ hơi thở không gấp, một bộ dạng không để ý: “Cô suy nghĩ quá nhiều, chị Cầm. Tôi cũng không có nói chuyện yêu đương. Người gần đây tôi tìm là Hồng Chính Thân.”

“Cậu biết rõ quan hệ trước đây giữa tôi và Hồng Chính Thân rồi chứ?”

“Sao vậy, các người không phải chỉ là bạn tốt thôi sao? Tôi cũng định đi không tìm hiểu tin tức của chủ tịch.”

Sắc mặt Tương Bằng Cầm bắt đầu khó coi: “Cậu và Hồng Chính Thân từ lúc nào quan hệ tốt như vậy.”

“Chúng tôi đã lên giường.”

Trên gương mặt Tương Bằng Cầm hiện lên biểu cảm khó tin, cho dù tận mắt thấy bọn họ hôn nhau say đắm, đến khi biết được chân tướng, cô vẫn kinh ngạc đến một câu cũng không nói ra được, cuối cùng chỉ có thể tựa lưng trên ghế xích đu hít thở sâu.

Trước giờ vẫn cho rằng không còn có gì chuyện có thể dọa cô sợ nữa, kết quả vẫn là Hồng Chính Thân, vẫn là người đàn ông mà cô từng yêu thật lòng. Mà lại càng rợn người hơn, đó còn là Trương Thần Phong mà cô cảm tình nhất, quý mến nhất, thiên vị nhất, thế mà sự thực tại trần trụi đập vào thử thách sức chịu đựng của cô.

Hồng Chính Thân và Trương Thần Phong? Cái tổ hợp này không phải là do chính mình tác hợp sao? Sao sau đó lại trở thành hiện thực được chứ, cảm giác sẽ khó chịu đến như vậy sao? Thật giống như... cùng lúc bị cả hai bọn họ vứt bỏ, những tình cảm gắn bó trước giờ cũng từng chút một bị sự thật này triệt để đoạn tuyệt. Thì ra, chính mình vốn bị ngăn cách ở bên ngoài thế giới của bọn họ, không thể đi vào được nữa.

Trương Thần Phong cũng biết hiện tâm tình hiện tại của Tương Bằng Cầm sẽ rất phức tạp khó chịu, nhưng hắn đã nói đến nước này rồi, chỉ có thể tự bào chữa, hi vọng Tương Bằng Cầm không đem lửa phóng tới trên người Hồng Chính Thân.

“Tôi không biết ai có thể giải thích loại sự tình này một cách rõ ràng. Cô cũng biết tính anh ấy rồi, tôi thật sự có chút giống như đâm đầu vào, hiện tại dứt ra là vừa lúc.”

“Cậu thích anh ấy... đến vậy sao?”

Trương Thần Phong cười khổ lắc đầu, tự giễu: “Tôi thích anh ta? A, cô thật sự cho rằng đàn ông cùng với đàn ông sẽ có kết quả sao? Tôi chỉ là —— chỉ là cảm thấy anh ta có lúc... có ẩn ý gì đó, khiến tôi có điểm mong tưởng.”

Hắn nhìn xuống, như là muốn từ tình cảnh rối loạn này rút ra một khoảng cách rõ ràng: “Nếu sự tình đã như vậy, có lẽ tôi cũng không cần phải... chơi bởi dấn sâu hơn nữa. Coi như dừng tay đúng lúc, cho nên tôi cần một cái dịp nghỉ dài hạn để chính mình trở lại quỹ đạo bình thường, cũng không thể chơi đến mức thực sự biến thành tình yêu đồng tính.”

“Cứ ngỡ trước giờ cậu không chịu chuyển ra khỏi chỗ của Hồng Chính Thân là vì nguyên nhân khác.” Tương Bằng Cầm cười đến rất miễn cưỡng: “Cho tới bây giờ tôi chưa từng nghĩ đến các người sẽ thực sự... có loại quan hệ đó. Tôi một tay tạo nên màn kịch này, cuối cùng biến khéo thành vụng. A Phong, tôi chỉ hi vọng cậu đừng dấn sâu nữa. Chính Thân không phải đối tượng để có thể chơi đùa.”

“Đúng vậy, cho nên hiện tại lương tâm tôi nhận ra vẫn chưa muộn chứ, Chị Cầm? Sau này tôi nhất định sẽ chú ý, sẽ không để bạn của cô dính dáng đến sinh hoạt cá nhân của tôi, để cô khỏi phải cho rằng tôi công tư bất minh. Chẳng qua chuyện tôi đi nghỉ ngơi cô không cần nhắc đến với Hồng Chính Thân, cứ nói cử tôi đi công tác, chờ sau khi tôi trở lại, sẽ tự cắt đứt với anh ấy.”

Trương Thần Phong mang theo ánh mắt vô tội nói ra lời thoái đáng giận, không có nửa điểm cảm thấy tội ác, đây mới là năng lực thực sự của Trương Thần Phong tại Quang Vũ.

Đường nhìn của Tương Bằng Cầm xuyên qua bờ vai Trương Thần Phong, nhìn về phía hình bóng người đàn ông cao lớn phía sau đang dần dần đi tới, nhất thời tròng lớn mắt, kinh ngạc đến mức không kiềm chế được.

“Chính Thân!”

Lúc Tương Bằng Cầm hô lên cái tên này, lớp nguy trang vốn không chèn vào đầu được của Trương Thần Phong lần đầu tiên bắt đầu rữa ra. Ngón tay hắn chấn động, dần dần nắm lấy, sau đó chậm rãi xoay người nhìn về phía người đàn ông tối hoàn mỹ trong mắt hắn.

“Hi vọng ngày mai tôi trở lại sẽ không nhìn thấy cậu nữa.” Sắc mặt Hồng Chính Thân tái mét. Nhưng mỗi chữ mỗi câu đều leng keng như tiếng chuông bên tai và rõ ràng. Sau đó kiên định xoay người rời đi, không hề ngoảnh đầu lại lần nào nữa.

“Chính Thân.” Trương Thần Phong hướng về phía bóng lưng anh gọi một tiếng, thanh âm không hề vang mà là cực lực áp chế sự run rẩy.

Đến khi người nọ sắp biến mất tại chỗ rẽ thì, hắn tiếp tục lấy hơi kêu một tiếng: “Hồng Chính Thân —— ”

Lục phủ ngũ tạng ngay tại giây phút người kia xuất hiện nháy mắt quận đau vô cùng. Mẹ, kỹ thuật diễn xuất tốt quá cũng sẽ bị chết không minh bạch.

Lúc đó Trương Thần Phong cảm thấy chính mình rối loạn đến điên rồi, hoàn toàn mất đi phương hướng, tựa như con ruồi không não đang đuổi theo thứ gì đó mà chính mình cũng không biết tên. Chưa bao giờ hắn sợ hãi qua như lúc này, cảm giác như có cái gì đó rất trân quý vốn ở trong lòng bàn tay, đột nhiên vỡ nát thành ngàn mảnh, từ vết nứt, muốn một lần nữa ghép lại cũng không thể khôi phục được hình dạng như cũ.

Trong lòng chỉ còn tràn đầy một suy nghĩ thúc bách: Đuổi theo đi, đuổi theo đi! Thế nhưng bước chân thế nào cũng không theo kịp bóng hình người nọ.

Hiện tại đi giải thích hiển nhiên không phải là thời cơ tốt. Trương Thần Phong nhăn mày thật sâu. Trong đầu hắn nhanh chóng hiện ra những hình ảnh về Hồng Chính Thân. Mới nửa tiếng trước, bọn họ còn tốt đẹp lãng mạn hoàn mỹ là thế, giờ lại bị chính hắn một phút ngẫu hứng phát huy tài năng diễn xuất lập tức phá nát tất cả.

Thế nhưng, Trương Thần Phong thực sự rất muốn hỏi Hồng Chính Thân, anh cũng xem tôi như cách người ngoài nhìn vào vậy sao? Tôi thực sự không đáng tin như thế sao? Tại sao muốn tôi yêu anh, anh lại không thể cố gắng yêu tôi...?

(Một câu ~ truyện ~ không thể thiếu những tình tiết máu tró~ mà lúc này anh Phong dùng năng lực đọc hiểu tâm lý của mình thì không thể nào có máu tró cho chúng ta giải~ trí

~Ảnh quảng m* nó lên mây rồi thì mình cũng phải quảng m* lý trí lên chín tầng mây mà đọc thôi ~~ đừng nóng đừng nóng...

Ngốc chết! Giờ có ai thấy ảnh tài giỏi chuyên gia tâm lý m* gì đâu. Chỉ thấy ngốc chết! ~ _ {•_•}
• _ • v(“.”)v ».« >.< =“ _ =“ =“ (-“-)=” tụi=“ nó=“ quảng=“ m*=“ nó=“ lãng=“ mạn=“
hết=“ lên=“ mây=“ dỗi~=“ aaaaaaa!=“>

Lúc này hắn thật hi vọng khi anh nghe được những lời này, có thể cười trừ nói: “Cậu nghĩ tôi tin sao?”. Thế nhưng, nếu nói ra được câu kia thì đã không phải là Hồng Chính Thân rồi.

Hồng Chính Thân và hắn đều thiếu khuyết cảm giác an toàn. Trước khi gặp gỡ, bọn họ gần như không dám đơn giản tin tưởng bất kỳ kẻ nào.

Trương Thần Phong cảm thấy chính mình quá khứ và hiện tại, đều thường xuyên lặp đi lại lại một chuyện ngu xuẩn nào đó, tự tay tạo niềm tin, cũng tự tay đập m* luôn.

Ngày đó, Hồng Chính Thân rời khỏi buổi tiệc, cũng không có về nhà, tùy tiện tìm bữa một quán rượu ven đường đi vào, trần trọc nằm trên một chiếc giường xa lạ, cuối cùng không thể nào đi vào giấc ngủ.

.....

Sáng sớm hôm sau chạy tới Diệu Nhật, lần đầu tiên Hồng Chính Thân cảm thấy cả người vô lực, tinh thần sa sút đến mức thật sự không có cách nào làm việc bình thường được, thế là dứt khoát xin nghỉ về nhà, phát hiện Trương Thần Phong đã rất thức thời đem đồ đạc của mình chuyển đi.

Cũng tốt, đỡ phải để anh ra tay.

Thế là buông xuôi ngã vào giường của mình quá nửa ngày, đến lúc thật sự tỉnh táo ngồi dậy, nhận ra đã là chạng vạng rồi, thế là rửa mặt, một người một xe lái đi đâu đó ăn cơm tối. Mì vằn thắn và xiu mại cá dung, những món ăn bình dân của Trung Quốc giữa không khí ồn ào mới khiến anh cảm thấy mình còn sống.

Ăn xong lên đỉnh núi Thái Bình ngắm cảnh đêm, vài cơn gió nhẹ thổi qua, cảm thấy đầu óc mình đã thanh tỉnh không ít, sau đó lại đến quán bar bên đường uống rượu. Có rất nhiều mỹ nữ đến bắt chuyện, mấy chén rượu lót dạ, cuối cùng cũng có trở về cảm giác nhân gian thường ngày.

Thì ra, không có người kia làm bạn, sinh hoạt của mình cũng sẽ chẳng có vấn đề gì cả, chỉ là một lần thất tình mà thôi, thậm chí còn không tính là thất tình nữa, cho nên, dường như cũng không có thêm sức lực để làm ra vẻ đau khổ nữa, còn có thể nhớ lại chính mình lúc ban đầu thực giống như mất trí mà liều lĩnh đâm đầu vào.

Thì ra, tất cả cũng chỉ là ảo mộng mà thôi.

Thực ra trong điện thoại mỗi người đều có một dãy số, mãi mãi không thể chạm vào, mãi mãi sẽ không xóa đi. Trong lòng mỗi người, đều sẽ có một người như thế, vĩnh viễn không thể tìm đến, cũng vĩnh viễn không thể quên được.

Nhưng nếu người kia còn nỗ lực liên lạc với bạn, e rằng ý chí lúc đó cũng sẽ không như chính mình tưởng tượng, kiên định như vậy...

23. Quyển 2 - Chương 9-2

[...]

”Thực ra trong điện thoại mỗi người đều có một dãy số, mãi mãi không thể chạm vào, mãi mãi sẽ không xóa đi. Trong lòng mỗi người, đều sẽ có một người như thế, vĩnh viễn không thể tìm đến, cũng vĩnh viễn không thể quên được.

Nhưng nếu người kia còn nỗ lực liên lạc với bạn, e rằng ý chí lúc đó sẽ không như chính mình tưởng tượng kiên định như vậy...”

Liên tục hai ngày sau, Hồng Chính Thân đều ở văn phòng qua đêm, mệt mỏi ngủ gật trên sofa một lúc.

Ngày đó cũng là buổi tối khoảng 10 giờ, chính mình còn đang ngồi trước bàn làm việc ngăn người nhìn tài liệu, đột nhiên có người gõ cửa.

Hồng Chính Thân cao giọng hỏi một câu: “Lina? Còn chưa đi sao?”

Bên ngoài không có hồi âm, thế nhưng rõ ràng còn có người ở lại, Hồng Chính Thân nghi hoặc đứng lên, vững vàng bước đến, vươn đến tay nắm cửa dừng lại vài giây, mới dè xuống.

Cửa mở, bốn mắt nhìn nhau, một luồng nhiệt nóng bỏng kinh tâm động phách từ trong cơ thể dấy lên, sự đau khổ và sốt ruột mấy ngày qua thay nhau đến dần vật dầy vò tâm trí, cuối cùng tại giây phút mặt đối mặt thì triệt để bùng nổ hoàn toàn.

Bọn họ cái gì cũng không nói, đứng nhìn nhau rất lâu, hình ảnh phản chiếu trong mắt đối phương rõ ràng mà khắc sâu. Cho đến khi Trương Thần Phong giơ tay phải, dùng ngón cái vuốt trên môi Hồng Chính Thân, sau đó dần dần dùng sức, nắm lấy sau gáy anh kéo lại, lúc chặt chẽ hòa làm một mang theo một đợt đau đớn mới.

Trương Thần Phong là người vượt qua ranh giới trước, tiện tay đem cửa phòng làm việc khóa trái lại.

Bị gắt gao ôm, cho dù chỉ cách một chiếc áo mỏng, Hồng Chính Thân có thể cảm giác được thân nhiệt nóng hổi tại nơi tiếp xúc bốc hơi. Trương Thần Phong hôn anh, hơi thở có chút rung động, đầu lưỡi bất chấp càn quấy, sau đó áo sơ mi bị vén lên, bàn tay áp chế tay anh trời lại sau lưng.

Chân tiến đến, cúc áo bị bàn tay kia cởi bỏ từng cái một, lồng ngực nhẵn bóng, đường cong rõ ràng của da thịt đi qua bao phủ lên ngón tay thon dài.

Hồng Chính Thân dần dần lùi lại, cho đến khi thân thể đụng phải bàn làm việc, mới giật mình nhận ra lần thứ hai anh lại ngã vào con suối kích tình ào ạt. Khi đầu ngón tay người nọ trượt theo cơ bụng đi xuống, thân thể theo bản năng căng cứng. Dục vọng thường cứ như thế đến bất kỳ lúc nào, cứ như thế bất ngờ tấn công vào những nơi anh không kịp phòng bị, hoàn toàn đập lý trí của anh nát bấy.

Lực bàn tay càng ngày càng mạnh, trực tiếp cởi ra thắt lưng, kéo khóa quần xuống, thành thực tiến vào vùng đất mị hoặc dụ người, khiêu khích trung tâm dục vọng dần dần ngắc đầu. Làm tình giữa sự đau khổ kết hợp với địa điểm cấm kỵ, khao khát nguyên thủy như đói khát phá tan mọi rào cản, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ khó nhin, động tác bỗng trở nên cuồng dã, cơ mông săn chắc vị bị mạnh bạo xoa nắn mà khăn trương run rẩy. Bàn tay bồi hồi đem ý tình sắc tận tình hỗn loạn vẽ nên.

Trương Thần Phong rất thích ngắm nhìn gương mặt tuần tú hoàn mỹ của Hồng Chính Thân trở nên ửng đỏ, cơ thể xinh đẹp bóng loáng mang theo dụ hoặc, ánh mắt nóng bỏng tràn ngập mâu thuẫn cứ nhìn chăm chăm chính mình như vậy, khát vọng sâu sắc trong cơ thể có thể trong nháy mắt làm định lực hoàn toàn tan rã, sau đó không quan tâm đến hậu quả chỉ muốn chiếm hữu người đó.

Rõ ràng là một người đàn ông so với mình còn cứng đầu mạnh mẽ hơn, tại sao ánh mắt nhìn hắn luôn bất định như thế (yêu a —). Tình cảnh tại văn phòng làm việc quá kích thích, giữa những đợt ồ ồ thở dốc, bọn họ đã hưng phấn.

Trương Thần Phong vùi đầu vào cằm cổ Hồng Chính Thân, kịch liệt thở dốc, chơi đùa cằm xé, mạnh bạo ngậm lấy vành tai. Khi quần Hồng Chính Thân bị kéo xuống, lộ ra dục vọng sục sôi rõ ràng, thật xấu hổ mà cũng thật kích thích. Trương Thần Phong bắt đầu cởi quần áo quăng qua một bên, những nỗi nhớ nhung không có cách nào che giấu nóng bỏng hiện ra.

Trương Thần Phong nửa quỳ xuống, cúi đầu ngậm lấy anh. Cái lưỡi linh hoạt trước tiên tại đỉnh đảo quanh, sau đó nuốt vào, kỹ thuật cực cao chọn rất đúng chỗ. Khoái cảm mãnh liệt làm Hồng Chính Thân thoải mái nâng cằm, không qua bao lâu sau, dịch thể nóng bỏng nhanh chóng bắn ra. (Hôm nay hơi nhanh =)))

Trương Thần Phong có lùi lại vẫn có phần nửa dính vào môi hắn, dùng mu bàn tay lau qua loa, lại vươn lưỡi ra liếm một cái, khi ngẩng đầu lên, ánh mắt vô cùng tà khí, khoe miệng phong lưu không kìm được cười yếu ớt làm Hồng Chính Thân ngẩn ngơ.

Ngay tại lúc Hồng Chính Thân còn chưa hít thở thông thuận, Trương Thần Phong đã đứng dậy ôm Hồng Chính Thân đặt lên bàn làm việc, vừa quần lấy triền miên hôn xuống, vừa thô lỗ gạt đi mấy vật gây trở ngại trên bàn.

Nụ hôn kết thúc, Trương Thần Phong xoay bờ vai Hồng Chính Thân lại, để cho người nọ trực tiếp nằm sấp trên bàn, hai tay duỗi thẳng giữ hai bên, thắt lưng bị chèn ép thành chín mươi độ, hai chân xích lô bị tách ra, trên người chỉ còn lại một chiếc áo sơ mi trắng nửa kín nửa hở cởi đến bên vai...

Tư thái mê người này, khiến Trương Thần Phong nhiệt huyết sôi trào.

..

...

.....

Khi bị ngón tay xâm nhập vào phía sau, Hồng Chính Thân có chút hoảng loạn mà bất lực thấp giọng kêu: “Trương Thần Phong — cậu...”

Sau một khắc, một cơn đau đột ngột kéo đến. Đường như hắn có chút lỗ mãng lập tức tiến vào, ngay tại lúc Hồng Chính Thân đang giây dựa thì bên tai khẽ khàng truyền đến tiếng nói trầm thấp mà dịu dàng của Trương Thần Phong: “Tôi yêu anh!”

Vận động ma sát trở nên mạnh mẽ hữu lực, dần dần thâm nhập theo nhiều góc độ cùng với cảm giác đau như bị xé rách lặp đi lặp lại chinh phạt. Hồng Chính Thân như bị thương nức nở kêu rên. Giữa lúc hắn lần lượt thô bạo xô xuyên qua phía sau, khoái cảm quen thuộc tựa như ma túy theo đó thức tỉnh. Thân dưới căng cứng, mẫn cảm cuồng nhiệt đến mức cả người co quắp một lần nữa đạt đến đỉnh.

Hồng Chính Thân không cách nào kháng cự cách làm tình tự ngược mang theo lối giác như vậy. Nguyên tắc, khí thể mạnh mẽ, tự tôn, đều tự động đi theo đoạn quan hệ không an ổn này mà mạnh mẽ lui tan. hoảng hốt đến không thể tự kiềm chế, chìm nổi giữa bể dục vọng thống khổ mà điên cuồng khát khao.

Lại thêm một trận mãnh liệt ra vào, xương chậu va vào góc bàn truyền đến cảm giác đau đớn, như muốn đem đoạn tình ái bạo ngược này đẩy vào nơi bí mật nhất, tựa như cháy rừng, lửa lan ra đồng cỏ bờ bãi mê loạn, muốn nhẹ nhàng chống đỡ, nhưng phát hiện hành động luôn đi ngược lại, tại sao lại giống những người bình thường khác đi yêu đến như vậy.

Thân dưới vì bị kích thích lần nữa mà không theo ý mình một lần nữa bắt đầu phản ứng, rõ ràng cực kỳ mệt, nhưng nhu cầu sinh lý trung thực đến đáng sợ. Cảm thấy Hồng Chính Thân có thay đổi, Trương Thần Phong dường như cổ vũ một bên thẳng tiến một bên cúi người lưu lại sau gáy anh một đạo hôn ngân, hưởng thụ giây phút khi cơ thể người ta căng cứng, hậu huyệt phía sau lập tức vô thức mạnh mẽ co rút.

Trương Thần Phong bị tư vị tiêu hồn này kích thích đến không chịu nổi sắp tiết ra, hấn cắn răng mới kìm giữ lại được.

Cũng không phải thiếu niên mới lần đầu trải qua. Thế nhưng tựa như bây giờ hoàn toàn trầm mê vì làm tình với một người, với lại đối tượng còn là Hồng Chính Thân – một người đàn ông xuất sắc đến như thế, đó là điều hoàn toàn không thể đoán trước được.

Cho dù ngay từ đầu, hắn đã cảm thấy Hồng Chính Thân không hề giống những người bình thường khác, mị lực vô cùng, nhưng cũng không ngờ sẽ có một ngày đối với người đó phát sinh sự say mê điên cuồng theo đuổi như vậy.

...

Cấm địa chật hẹp nóng cháy, bị đắm vào những ấn ký chỉ thuộc về Trương Thần Phong, cơ thể hoàn mỹ này có thể mang anh vào cực lạc, đó là lòng ngực đến bành trướng vì khoái cảm, khiến Hồng Chính Thân cũng không thể chịu được tiết tấu mạnh mẽ như mưa bão thế này nữa.

“A, ưm... Ngó! Tôi... không được...”

Trương Thần Phong tìm đến bao phủ lên hạ thân của người nó, lắng nghe âm thanh phiến trầm ngâm ấy, tiến đến bên tai người ta bật hơi khẽ thì thầm: “Nơi đó của anh không phải rất có cảm giác sao? Chúng ta... hòa làm một!”

Hồng Chính Thân mạnh mẽ quay đầu nhìn hắn, ánh mắt sắc bén mà tràn ngập ý xấu hổ, viền mắt có chút ướt làm tâm Trương Thần Phong đột nhiên cuồng loạn, cổ họng rung động, yết hầu trượt một cái. Một cái nhìn thoáng qua đã đem tất cả sự thô bạo và dịu dàng từ chỗ sâu nhất trong linh hồn hắn đào ra.

Lần thứ hai Trương Thần Phong dùng toàn bộ nhiệt tình điểm trên cơ thể người nọ, nghe bên tai âm thanh hỗn loạn giữa thống khổ và vui sướng rên rỉ.

“Ngô —— a!”

Hồng Chính Thân khó khăn thở dốc, vô lực đem cái trán gác trên cánh tay phải. Anh không hiểu tại sao mình có vẻ là giấy dựa chống cự, lại thành phơi bày ra cái mỏng phối hợp với tiết tấu của Trương Thần Phong, nghe được trái tim đập như muốn vọt ra khỏi yết hầu, một đợt lại một đợt nữa mỏng lung.

Anh cảm thụ được rõ ràng lợi khí thô ráp đang tồn tại mạnh mẽ bành trướng bên trong nội bích, thừa nhận sự xâm lược kịch liệt đến mức hít thở không thông. Thân thể bị một sức mạnh áp bách giữa căn phòng lạnh lẽo cũng đã bị mồ hôi thấm ướt mặt bàn. Hai chân nhũn ra gần như không thể đứng thẳng. Phần thắt lưng bị Trương Thần Phong chế trụ nâng lên, khiến cho lòng ngực đè lên bàn, nhưng nương theo những đợt tiến công mạnh mẽ vô cùng mà như muốn lung lay sắp đổ.

Luật động trong thân thể cường kiện mà hoa lệ vô cùng này, mỗi một lần tiến vào đều tựa như đem nọc độc rót vào huyết dịch của đối phương. Chỉ một chút đáp lại lập tức có thể dẫn đến ma sát càng kịch liệt. Tầng tầng lớp lớp diễm hỏa bao vây lấy cơ thể đẩy lên đến đỉnh dục vọng. Sự ngọt ngào mà ma mị nóng bỏng toả ra khắp không khí xung quanh. Hai cơ thể hòa làm một sao động cực độ đến quên hết thấy giữa những đợt xóc nảy, cuối cùng lạc mất chính mình.

Bởi vì cơ thể tự nhiên của Hồng Chính Thân vốn rất cường kiện, khi bị vây vào thể bị động thì khắp người đều tỏa ra thứ mùi vị đậm đặc, có thể dễ dàng làm cho dục hỏa của Trương Thần Phong dâng cao, ngón tay lung tung vuốt ve giữa mái tóc đen của người nọ, thân thể theo bản năng trồi sấp càng ngày càng cấp bách. Thân thể tựa như tại giây phút cuối cùng trước lúc vỡ tan, đột nhiên tĩnh lặng, sau khi nặng nề thét ra tiếng, tình triều nóng bỏng nhanh chóng bắn ra.

Trương Thần Phong xoay mặt Hồng Chính Thân lại, từng đợt từng đợt ngoạm lấy môi anh, đầu lưỡi tiến sâu càn quấy, nuốt gọn những tiếng rên rỉ sau cao trào của nhau.

Hai cơ thể thấm ướt mồ hôi, dưới ánh đèn hôn ám lóe lên ánh sáng đậm mỹ. Không ai có thể phủ nhận, tại phương diện nào đó, họ có một sự ăn ý đến độ nói không nên lời.

Trương Thần Phong tận hưởng dư vị còn sót lại trên người Hồng Chính Thân nhấp vài cái, thấp giọng than thở: “Hô... vừa này tôi còn tưởng mình chết đến nơi rồi.”

Hồng Chính Thân đã mệt đến thoát lực, lồng ngực bị đè ép tựa như ma túy. Anh biết rõ tầng phòng bị của mình đối với người này đã bị bong ra từng mảng từng mảng. Từ trước đến nay vốn luôn cố chấp cứng rắn không bao giờ thay đổi, cuối cùng tất cả lại trở thành nhược điểm, bại lộ rõ trước mặt người này.

Mặc dù chuyện vừa xong rất tận hứng, cũng khó mà xóa đi được cảm giác bị động và khó chịu khi bị một gã đàn ông khác làm. Anh muốn khắc phục những nhược điểm không chỉ là cảm giác trong cơ thể, còn cả ý chí cùng tinh thần luôn luôn thỏa hiệp và phóng túng.

.....

.....

Năm phút sau, hai người một trái một phải ngồi trên sô pha trong góc tiếp khách của văn phòng. Hồng Chính Thân phanh áo sơ mi, chân dài duỗi thẳng, tùy ý ngồi, cánh tay gác lên chỗ tựa lưng. Trương Thần Phong dường như có chút mệt mỏi, lấy từ trong túi áo khoác quăng trên mặt đất ra một điều thuốc, châm lửa, chậm rãi hút hai hơi, lại tiện tay đưa tới bên khóe miệng Hồng Chính Thân.

Bình thường Hồng Chính Thân không có thói quen hút thuốc, nhưng vẫn hơi hé miệng tiếp nhận. Khói thuốc ái muội tràn ngập trong không khí, dường như trở nên mơ hồ.

“Hồng Chính Thân.” Trương Thần Phong đột nhiên phá vỡ yên lặng, nhẹ nhàng gọi anh một tiếng.

Hồng Chính Thân chậm chậm nhìn về phía hắn. Thần thái trong ánh mắt tuy bị sự mệt mỏi bào mòn, nhưng khí thế không hề kém đi chút nào. Giọng nói khàn khàn mà an tĩnh: “Cậu muốn nói cái gì, tốt nhất nói một lần cho xong.”

Dục vọng trong mắt Trương Thần Phong còn chưa tan hết, cho nên ánh nhìn về phía Hồng Chính Thân so với thường ngày càng dịu dàng hơn:

“Đêm đó, những lời đã nói không phải chủ ý của tôi. A, tôi thừa nhận mình rất ít khi nói thật lòng với người khác, thế nhưng với anh, tôi không bao giờ làm như vậy. Cho nên, không cần phải nghi ngờ việc tôi cùng một chỗ với anh là có mục đích gì cả.”

“Không sao, tôi có làm gì cũng không hiểu được cậu tới cùng là người như thế nào. Tôi chỉ không muốn lại bị lừa dối.” Hồng Chính Thân cảm thấy có chút kỳ quái, lúc này trong lồng ngực vốn ngoại trừ chưa xót còn có khổ sở, nhưng cũng không định bạo phát gì cả. Vậy mà trong nháy mắt nhìn thấy Trương Thần Phong xuất hiện ở ngoài cửa, tâm tình thăng trầm bất định lúc trước đột nhiên kỳ tích... khôi phục.

Trương Thần Phong tiện tay tháo một cái danh thiếp bày ở trên bàn trà, viết lên một địa chỉ, sau đó đưa vào trong tay Hồng Chính Thân.

“Đây là địa chỉ căn nhà tôi mới mua. Chỗ chị Cầm bọn họ đều cho rằng cuối cùng tôi sẽ quay về Mỹ, lại không biết gần đây tôi đã quyết định định cư tại Hong Kong. Lý do chính là —— anh.”

Hồng Chính Thân nhất thời không nói được gì, ánh mắt lóe lên một cái, nghiêm túc nhìn chăm chú vào hắn.

Trương Thần Phong tiếp tục nói: “Tôi biết nói chuyện này có phần hơi đột ngột... Tôi từng nói muốn rời đi hai tháng, nguyên nhân thực sự là do tôi đã đáp ứng thay giúp bạn chữa cố một bệnh nhân. Bởi vì liên quan đến nhân chứng bí mật, cho nên tôi không có cách nào nói ra sự thật.”

Nghe lý do thuyết phục này, sắc mặt của Hồng Chính Thân trở nên hòa hoãn: “Tôi chỉ sợ cậu nói một đằng làm một nẻo. Tôi thực sự không biết hiện tại chúng ta đang làm cái gì.”

Trương Thần Phong cười khổ: “Không phải như anh nghĩ đâu, chỉ là thiếu đối phương một cái nhân tình rất lớn, cho nên tôi mới đồng ý đặc biệt bớt chút thời gian đến giúp đỡ cô ấy hoàn thành ủy thác của người khác trong đợt trị liệu tại Hong Kong này. Tôi biết nghe có vẻ điên rồi, nhưng tôi không muốn giấu diếm hay lừa dối anh.”

Trương Thần Phong tiếp tục thuyết phục: “Nếu ngày nào đó muốn đến tìm tôi, gọi điện thoại cho tôi bất cứ lúc nào cũng được. Tôi không muốn ép anh, cũng hi vọng sau này không còn bí mật nào phải nói dối anh nữa, bởi vì tôi thực sự rất quan tâm anh.”

Những lời nói rõ ràng này của Trương Thần Phong khiến cho Hồng Chính Thân cảm thấy một trận kích động khó hiểu, bàn tay nhẹ nhàng ôm lấy hai mắt, như muốn khiến tâm tình của mình có thể an tĩnh trở lại.

...

....

.....

Đã gần mười một giờ đêm, Hồng Chính Thân thay Trương Thần Phong mở cửa văn phòng.

Trương Thần Phong bước ra một bước lại xoay người lại chống khung cửa hỏi: “Chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa được không, Chính Thân.”

“Tôi không biết.”

“Gọi điện cho tôi.”

Hồng Chính Thân đang muốn đóng cửa, Trương Thần Phong đến trước một bước ôm trụ lấy gáy, nặng nề khóa môi anh bằng một nụ hôn sâu đầy kỹ xảo cao siêu, có thể chính xác khiến cả hai bên hưng phấn nhất trong cuộc đời, lần thứ hai dồn dập thiết tha ma sát này giống như một màn dạo đầu đặc sắc bị một tiếng văn kiện giấy tờ rơi xuống đất cắt ngang.

Hai người vừa mạnh mẽ quay đầu lại, phát hiện cô nàng trợ lý Lina đang không biết phải làm sao khi nhìn thấy vị cấp trên là hình mẫu lý tưởng của tất cả các cô gái trong tòa soạn cùng một anh trai xa lạ siêu cấp đẹp trai tình tứ thân mật. Cho đến khi phát hiện hành động đường đột của mình có vẻ hơi buồn cười, thế là lập tức hoang mang ngồi xuống nhặt lên đồng giấy tờ rơi lả tả trên mặt đất.

Trương Thần Phong đối với mấy tình huống đột ngột phát sinh này khá là có kinh nghiệm. Hắn thông dong tiến lên vài bước, giúp đỡ tìm kiếm, ngay tại lúc cô đứng dậy rất nhanh, Trương Thần Phong nhẹ nhàng đưa lại tập giấy tờ, sau đó đem khuôn mặt kề sát vào cô nàng Lina đã bị khí thế của hắn hoàn toàn lấn át, tặng kèm một nụ cười vô cùng tà nịnh mỉa hoặc, sau đó dùng giọng nói nhẹ đến mức chỉ hai người bọn họ mới có thể nghe được đến bên tai nói nhỏ: “Đây là bí mật giữa tôi và cô nhé.”

Lina khản trương đến mặt đỏ bừng, vô thức gật đầu. Trương Thần Phong vừa ý rút lui đến khoảng cách an toàn, sau đó thật sâu nhìn Hồng Chính Thân một cái, dứt khoát nghênh ngang rời đi.

Hồng Chính Thân không nghĩ tới loại sự tình bí mật này sẽ bị chính trợ lý thân cận của mình bắt gặp, cũng rất lúng túng, nhưng cứ giằng co như thế cũng không phải là biện pháp, thế là mở miệng trước làm dịu đi bầu không khí đang dần bị đóng băng: “Thực ra hẳn...” Suy nghĩ một chút lại cảm thấy không cần phải giải thích, đành phải bắt đầu dĩ vô vi buông xuôi: “Thôi bỏ qua đi.”

Cuối cùng Lina mới phản ứng lại, vừa rồi vẫn còn đắm chìm giữa cảm giác áp bách lúc này, cái người đàn ông điển trai đến mức khiến người ta hít thở không thông như thế thực sự có thể làm cho trái tim người khác đột nhiên dừng lại. Lúc này hoàn toàn tỉnh táo rồi, cảm thấy cực kỳ xấu hổ: “Tôi sẽ không nói chuyện

này với người khác đâu. Tôi vừa mới kiểm tra lại tài liệu của tổ thiết kế chỗ A Khôn bọn họ, cũng vừa lúc định nghỉ ngơi.”

“Vất vả rồi, về nhà đi.” Lúc này anh chỉ mong sao nhanh chóng đuổi Lina về, sau đó đóng cửa lại dọn dẹp bãi chiến trường.

Quả nhiên vừa xoay người lại, lập tức nhìn thấy một đồng hồ hỗn độn, đều là do vừa mới làm tình nên quét sách mấy vật cản trên bàn. Hồng Chính Thân a Hồng Chính Thân, sợ rằng Trương Thần Phong mới chính thức là thiên địch của mày.

.....

.....

.....

Có lẽ là lời nói tuyệt tình lúc trước của Trương Thần Phong thực sự hiệu quả như dự kiến. Sau chuyện đó, Tương Băng Cầm không còn dám làm phiền Hồng Chính Thân. Cô đã hoàn toàn bị trấn trụ, chỉ sợ từ đó đắc tội Hồng Chính Thân, lại không có cách nào cứu vãn tình nghĩa trước đây được nữa. Dù sao, tạo nên cục diện hiện tại thế này, cô cũng có phần nửa trách nhiệm.

Trong lòng Tương Băng Cầm ngù vị tạp trần. Cô chưa từng nghĩ tới Trương Thần Phong sẽ phát sinh quan hệ đồng tính. Trước đây, cô chưa từng phát hiện hẳn có xu hướng này. Thậm chí, khi rắc rối với Smith xuất hiện, cô còn có chút sợ hãi nho nhỏ, sợ hẳn cùng Hồng Chính Thân cùng sống dưới một mái hiên sẽ không quen.

Ai ngờ, thế mà hẳn thực sự đi vào càn quấy, lại còn cùng Hồng Chính Thân phát sinh nhiều gút mắt như vậy...

Cuối cùng cô lại biến thành người xấu. Không dám gọi điện thoại kinh động đến Hồng Chính Thân. Không phải cô không biết rõ anh có bao nhiêu sĩ diện, cũng không dám trực tiếp đi theo Trương Thần Phong đối chất, bởi vì đó lại là chuyện làm cô sợ hãi. Thế là, cô chấp thuận cho Trương Thần Phong nghỉ dài hạn, để hẳn tạm thời tránh đi một thời gian.

Nhưng bởi vì mấy ngày liên tục lo lắng, không có lúc nào cô không nhớ tới chuyện này, vì vậy, tại giây phút cuối cùng, bấm số điện thoại của Trương Thần Phong.

“Tôi sẽ không phán xét chuyện giữa cậu và anh ấy, nhưng tôi thực sự rất lo lắng cho tình trạng của anh ấy. Có lẽ cậu nên đi giải thích một chút.”

Trương Thần Phong không hề ngạc nhiên đối với địa vị của Hồng Chính Thân trong lòng Tương Băng Cầm địa vị, thế là hỏi ngược lại: “So với tôi cô còn hiểu rõ hơn anh ta là người thế nào, cô cảm thấy hiện tại tôi đi xin lỗi sẽ có tác dụng sao?”

“A Phong, lúc trước cậu thực sự chỉ là đơn thuần muốn thử một chút mới cùng anh ấy... Hay vẫn còn có nguyên nhân khác?”

“Vậy cô không cảm thấy bị một người như Hồng Chính Thân mê hoặc cũng không phải là chuyện đặc biệt khó khăn sao?”

“Lần này cậu chơi đùa quá trốn rồi. Nếu cậu còn làm anh ấy buồn bực, đừng trách tôi trở mặt.”

“Chị Cầm, đây chính là lần đầu tiên chị thả lời hung tợn với tôi đó nha. Tôi sẽ ghi nhớ trong lòng.” Trương Thần Phong ngoài miệng cà lơ phớt đáp lại, nhưng trên mặt không có cảm xúc gì. Bởi vì hẳn biết rõ, lúc Tương Băng Cầm nói những lời này thì có bao nhiêu nghiêm túc.

..

...

....

Hồng Giai nhạc cũng tốt, Tương Bằng Cầm cũng tốt, đều cực lực che chở cho Hồng Chính Thân. Anh ấy đích thật là rất xứng đáng được lòng mọi người, thế nhưng chỉ duy nhất đối với chính mình là nhẫn nhịn, nói không cảm động là giả.

Hiện tại vừa nghĩ đến, hắn lập tức cảm thấy tâm tình đều trở nên âm áp, chính là trong tình ái nóng bỏng li kỳ trong truyền thuyết đây rồi. Thật đúng là tà môn a, thì ra mình cũng sẽ vì một người khác mà rối loạn, cứ ngỡ rằng chính mình tại phương diện tình cảm đã tề đại, ai ngờ khi có cơ hội thích hợp, vẫn là không có đầu óc đâm vào, hoàn toàn không để ý đến hình tượng và hậu quả.

Thì ra khi mất lý trí lại đâm đầu vào yêu đương, lại mang theo lực hấp dẫn trí mạng như vậy. Mặc dù hắn vẫn tự cho là mình rõ ràng có não, cũng sẽ xuất hiện điểm mù thị giác lớn. Nhưng có một điều vẫn không bao giờ thay đổi, chính là hắn vẫn đang đối mặt với loại ái tình nguy hiểm cấm kỵ khó mà kháng cự.

.....

..

.....

Ba ngày sau, Trương Thần Phong gặp Cindra. Một cô gái mang thân hình nóng bỏng nảy nở của vùng Trung Đông, hai mươi chín tuổi, cử chỉ cũng rất an tĩnh trầm ổn, tóc dài, mắt sâu, mày cong, mũi cao, khoe miệng cười, là ngoại hình xinh đẹp tiêu chuẩn của một người ngoại quốc cực kỳ giàu có, sau khi tiếp xúc một hồi thì đã thân cận hơn một chút.

Từ sân bay đến nơi ở, Trương Thần Phong nhận ra cô không nói vượt quá năm câu đơn giản. Cô hiểu rõ người bảo hộ chính mình. Vì thế, quá trình hắn khuyên bảo và dẫn dắt ký ức của cô sẽ càng khó khăn hơn chút.

Trương Thần Phong rất rõ ràng trong vòng hơn một tháng tới, hắn muốn khiến cho cô gái này cảm giác được an toàn thì sau đó mới bằng lòng mở miệng tiết lộ những vấn đề quan trọng kia. Hắn phải kịp thời phân biệt thật giả và nắm bắt được kẻ hở của đối phương, cũng có thể cô thật sự mất đi ký ức trọng yếu, hắn sẽ dùng hết khả năng giúp cô tìm về.

Đây là chức trách và hành động đặc biệt chủ yếu của hắn lúc trước tại khoa điều tra tâm lý tội phạm FBI, phân tích tâm lý của đối tượng khả nghi, kịp thời nắm trong tay động thái tội phạm.

Nhưng đôi khi quá thấu triệt người khác, sẽ quên mất một vài vấn đề rất trọng yếu, chẳng hạn như chính mình. Hắn rất tin tưởng chính mình, cho nên một khi đã có thành kiến thì chắc chắn là có vấn đề. Hắn đã một lần bị tình nhân phản bội, khi đó không nhìn thấy, giây phút cuối cùng cô ấy đã do dự, hiện tại lại một lần nữa đi toàn tâm toàn ý tin tưởng một người.

Hồng Chính Thân là đối tượng mà Trương Thần Phong cảm thấy không giống bất kỳ người nào mà hắn gặp qua. Người này tựa như đại dương, mang theo sự thần bí thâm sâu và dụ dỗ mê hoặc, khiến người ta cứ tưởng đã nhìn thấu rồi, kỳ thực là không phải.

24. Quyển 2 - Chương 10-1

Từ sau cái ngày rời khỏi văn phòng làm việc đó, Trương Thần Phong không hề nhận được một cuộc điện thoại nào của Hồng Chính Thân, vài lần rất muốn gọi lại nhưng đều nhịn xuống. Lần này, thực sự không muốn ràng buộc người nọ quá chặt, hơn nữa hiện tại nửa bước cũng không thể rời khỏi Cindra, ra cửa còn phải có hai vị bảo tiêu bí mật đi theo, cho nên cũng chỉ có thể tạm thời gác chuyện của Hồng Chính Thân qua một bên.

Nhưng khoảng một tuần sau, Trương Thần Phong mỗi khi ngồi một chỗ thỉnh thoảng sẽ xuất thần. Từ đầu đến cuối Hồng Chính Thân vẫn không cho hắn tin tức tới đây, trong đầu chạy qua rất nhiều suy nghĩ bất an, thế nhưng đều bị lý trí nhất nhất đè xuống.

Cindra đang từng chút một gỡ bỏ vướng mắc, giao tiếp cũng dần dần trở nên thuận lợi. Thế nhưng bởi vì có tâm sự, Trương Thần Phong cũng không cảm thấy thoải mái. Ngày đó, hắn đứng trước cửa sổ nhìn cơn mưa gần đây khó có được, tâm trạng vô cớ trở nên tối tăm.

(Tưởng tượng Phong ca mang cái mặt như này làm cho mình cười vl =]]]] cười mà)

“Grey, anh đang nghĩ gì vậy?” Cindra dùng tiếng Anh nói với hắn.

Trương Thần Phong cũng không giấu giếm, nói thật: “Tôi đang nghĩ đến một người.”

Cindra tròng lớn đôi mắt to, có chút ngạc nhiên nói: “Người anh yêu?”

Trương Thần Phong cười nhưng không nói, coi như là ngầm thừa nhận.

Cindra tán thán cười: “Anh còn lãng mạn như thế nữa sao! Vị may mắn kia là ai?”

“Là một người rất đặc biệt, nhưng mà đối phương đã hơn mười ngày không gọi điện lại cho tôi.”

“Như vậy thật tuyệt tình a, ai có thể cự tuyệt một người anh tuấn như anh chứ.”

Đang nói, chuông điện thoại di động của hắn vang lên. Bởi vì lúc trước thất vọng rất nhiều lần, cho nên lần này cũng vẫn cho là Quang Vũ gọi tới nói chuyện công việc. Kết quả vừa mới bắt máy, bên kia truyền đến một tiếng đã lâu lắm rồi không được nghe:

“Này” (Má =]]]] tưởng nói gì dài lắm)

Thanh âm trầm thấp từ tính của một người đàn ông xinh đẹp. Tâm tình vô cớ mãnh liệt rung động một cái.

Toàn bộ tinh thần đều phấn chấn đứng lên, Trương Thần Phong gần như có chút thất thố nhẹ nhàng gọi: “Chính Thân!”

“Cậu ổn chứ?”

“Không tốt chút nào, tôi chỉ luôn nghĩ đến anh.”

Bên kia im lặng trong chốc lát mới đáp: “Tôi đang ở bar Bạch Dực.”

“Tôi qua ngay đây.” Nói xong ngắt điện thoại nhìn về phía Cindra.

Cindra cười cười: “Cuối cùng cũng gọi rồi sao? Đừng lo tôi như bệnh nhân. Hiện tại tôi muốn đi ngủ, chưa đến sáng thì không cần gọi tôi đâu nhé. Goodnight.”

..

...

.....

Tối hôm đó không phải cuối tuần, hơn nữa mới 9 giờ, cho nên người trong quán bar không đông lắm. Hồng Chính Thân ngồi ở góc trong cùng, uống một ngụm Brandy do nhân viên quầy bar A Huy pha chế theo kiểu mới.

Một hình bóng thon dài che trên đỉnh đầu, cách Hồng Chính Thân một chỗ ngồi xuống, sau đó dường như rất tùy ý bắt chuyện:

“Đêm đó, tại sao anh lại rủ tôi tới nơi này uống rượu?”

Hồng Chính Thân không quay đầu nhìn hắn, vẫn chỉ duy trì tư thế không nhúc nhích: “Nếu ngày đó cậu không theo tới, chúng ta đã không có bắt đầu rồi.”

“Thực ra tôi đáp ứng chuyển đến ở chung cùng một người đàn ông, không phải vì Smith, mà là bởi vì —— đối tượng đó là anh. Tôi đã có thiện cảm với anh, ngay từ chính lần gặp đầu tiên.”

(Thừa nhận yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi hả cưng =]]])

“Nếu không phải những gì tôi làm rất rõ ràng, có lẽ cậu cũng sẽ không chọn dây dưa mập mờ cùng một chỗ với người như tôi.”

“Anh là đang tự cảm thấy mình rất có mị lực sao? Chính Thân.”

Trương Thần Phong đẩy ngược lại, có chút trêu chọc nhìn về phía người đàn ông thành thực đang trở nên hơi khó xử này. Từ góc độ của hắn nhìn vào, đường nét của Hồng Chính Thân đẹp tựa như một bức tranh điêu khắc hoa lệ vậy.

Mới mấy ngày không gặp, nhìn thấy Hồng Chính Thân cả người tràn ngập ý tình sắc dụ hoặc, khí tức cảm dục thẩm thấu trên mỗi một tắc lỗ chân lông, cơ thể không còn cách nào khác bắt đầu nóng lên.

Đường nhìn có phần quá nóng bỏng thiếu chút nữa thiêu cháy lớp nguy trang lãnh tĩnh, khiến cho Hồng Chính Thân phải đem tầm nhìn điều chỉnh đến trên gương mặt Trương Thần Phong.

Ai ngờ đối phương vẫn mặt dày cười xấu xa, tiếp tục nói: “Không mời tôi uống một ly nữa sao? Lần này tôi không sợ uống say đâu nhé.”

Mặt Hồng Chính Thân phỉếm hồng, nhưng không phải vì rượu...

...

.....

Sau đó, hai người không biết làm thế nào mà về đến nhà. Lúc ngồi trên xe taxi, mấy lần Trương Thần Phong vươn tay sang đều bị Hồng Chính Thân nhắc ra.

Vừa đến dưới lầu chung cư, Hồng Chính Thân đã bị kéo xuống xe, lôi vào trong thang máy. Trương Thần Phong lập tức áp Hồng Chính Thân vào thành tường, trùng trùng hôn trụ lấy anh như muốn đem nhiệt hỏa động lại mấy ngày nay phát tiết hết ra. Trong không gian nhỏ hẹp chật chội, từng đợt sóng tình triều kêu gào cuộn cuộn trào dâng. Tất cả khắc chế trong nháy mắt khi nhìn vào nhau, toàn bộ đều biến thành gợn sóng dục vọng.

Hồng Chính Thân bị hôn đến không thể hít thở nổi nữa, thật không dễ dàng dời mặt đi, không biết làm sao thấp giọng trách một tiếng: “Cậu điên rồi sao, nơi này có giám sát!”

Ánh mắt Trương Thần Phong đã mờ lung rồi: “Bọn họ thích nhìn thì cho nhìn.”

“Chịu không nổi cậu.” Cửa thang máy vừa mở, Hồng Chính Thân một phát đẩy hắn ra, bước ra ngoài.

Trương Thần Phong đuổi theo, mở khóa tiến vào cái phòng quen thuộc, lập tức chơi xấu ôm lấy thắt lưng Hồng Chính Thân, đem anh đẩy ngã xuống mặt thảm trên nền đất, cũng không để ý đến đối phương đang nhú mày, xấu xa cắn vành tai anh, nói: “Địu, anh nhát gan như vậy, sao lúc đầu còn dám tìm đến tôi?”

Hồng Chính Thân nghiêm mặt: “Cậu say rồi.”

“Đây là muốn chống chế sao? Tôi đây hôm nay sẽ làm cho anh biết rõ, anh có bao nhiêu yêu tôi!” Trương Thần Phong bên mép mang theo ý cười khiêu khích, nhưng lại bắt đầu hưng phấn thở hổn hển.

Trương Thần Phong đột nhiên buông tay ra, chống cơ thể lên mở chân quỳ gối khóa hai bên sườn eo Hồng Chính Thân, sau đó bắt đầu từ trên cao nhìn xuống mở rộng áo của mình, lồng ngực săn chắc trần trụi, cởi ra khóa quần. Ánh mắt nóng bỏng của Hồng Chính Thân hừng hực nhìn chăm chăm vào đối phương, biểu tình cũng dần biến hóa khi dọc theo làn vằn da hấp dẫn đi xuống thắt lưng. Lớp vải bao vây lấy bộ vị gợi cảm dần dần lộ ra, có thể là kích thích quá lớn, Hồng Chính Thân nâng hạ mí mắt, hơi thở càng ngày càng nặng nề.

Bị Trương Thần Phong nhận ra, hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm anh lên, ánh mắt lóe sáng nhìn chăm chăm vào hắn, cực lực cố nén hô hấp đã trở nên hỗn loạn: “Gần đây chỉ cần vừa nghĩ đến anh, phía dưới lập tức không nghe lời. Hôm nay muốn anh an ủi nó.”

Lúc Trương Thần Phong nửa quỳ tiến về phía trước hai bước, trực tiếp đem chính mình đưa đến bên môi anh, cự vật nóng hổi mang xúc cảm tiêu hồn kích thích ngay trước mặt, hai má Hồng Chính Thân không tự chủ được đỏ lên.

Nửa chống thân lên, mái tóc ẩm ướt cùng gương mặt bướng bỉnh cực kỳ tuấn tú rơi vào tầm mắt. Ánh mắt giữa lúc dao động như dừng lại trước hình ảnh cơ thể nam tính nóng bỏng thiêu đốt ở phía trên. Tư thế này tùy ý mà xâm lược, là chỉ dẫn cực kỳ nguy hiểm, từ trên xuống dưới đem hương vị tình sắc lan tràn mở rộng.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng nạy ra đôi môi, Hồng Chính Thân mở miệng ngậm lấy hân, khe liếm mút cùng hôn cự vật to lớn đang trần trỗ thâm nhập, từ đầu đến cuối hạ thấp chân mày, tránh đường nhìn thường thức toàn bộ quá trình đốt người kia, trực tiếp mà nhiệt tình an ủi toàn bộ dục vọng của hân. Tâm hồn Trương Thần Phong trở nên nhộn nhạo, bị một thứ cực kỳ nhu tình như vậy bắn trúng, có chút không khống chế được rên rỉ ra tiếng.

Người dưới thân một khi nhiễm tình dục mang mị lực cực kỳ trí mạng. Sự dụ thuần túy mà mỹ lệ có thể lộ ra bất cứ khi nào, làm hân hoàn toàn quên mất người nọ vốn dĩ so với mình càng mạnh mẽ cường hãn hơn. Trương Thần Phong bắt đầu mê muội vì anh, bất kể khi làm tình có ăn ý thế nào, những chi tiết đó vẫn làm tim hân rung động, có thể khiến hân khắc sâu hình ảnh người đàn ông khả ái này.

Dục vọng cứng rắn bị sự ẩm áp mềm mại bao vây ma sát, làm phân thân khoái cảm cường liệt mà bay bổng. Vẻ mặt ẩn nhẫn của Hồng Chính Thân kích khởi tình triều tràn trề lan tỏa, không cách nào phân rõ ranh giới giữa tình cảm viên mãn và khát vọng bên trong. Đầu ngón tay chà xát qua lại trên vai gáy, Hồng Chính Thân mang đến cho hân cảm giác mà không thể nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

Dục vọng kích thích lẫn nhau, Trương Thần Phong không thể nhịn được nữa, một phát kéo Hồng Chính Thân lên, cúi xuống siết chặt lấy vai anh, bao phủ hàm trụ lấy sự mềm mại ẩm ướt trên đôi môi mỏng. Hai người cứ như vậy nồng nhiệt ôm hôn một hồi, mãi cho đến Trương Thần Phong đem Hồng Chính Thân lần thứ hai áp xuống mặt thảm trên mặt đất.

Hồng Chính Thân hồng hộc thở gấp, đối với người ngẫu hứng làm bữa kia mà có điểm đau đầu: “Không thể đối diện trên giường sao?”

“Không, không kịp rồi.” Dục hỏa thiêu đốt khắp mọi nơi trên cơ thể. Đầu hân chỉ còn nghĩ muốn tiến công chiếm đoạt Hồng Chính Thân như thế nào. Hân kéo xuống cái quần chướng mắt, vuốt ve bắp đùi rắn chắc thon dài, nhìn về phía gương mặt vì ngượng ngùng mà khép kín mi mắt, dù cho người nọ có tỏ ra trấn định thì cũng đã bại lộ rất nhiều cảm xúc rồi. Người này nhìn như lạnh lùng lại cố chấp, nhất định là do hân đã đến làm tan chảy lớp băng đó sao?

Hi vọng người nọ hoàn toàn triệt để thuộc về chính mình, ham muốn tha thiết này đã trở thành một loại chấp niệm, liên tục mấy ngày liền quấy nhiễu trong đầu hân.

Trương Thần Phong cúi xuống dùng môi lưỡi chiếm lấy điểm nổi lên trước ngực, khe hôn lên lại hút vào. Ngón tay vuốt ve mu bàn tay người nọ, dọc theo cơ bụng xuống phía dưới càn quấy, đến khi dừng tại nơi trung tâm thì người dưới thân bắt đầu xao động, cực lực áp chế tiếng rên rỉ trong miệng sắp bật ra. Da thịt bị gặm cắn nổi lên một tầng ửng hồng. Lúc cự vật nóng bỏng của đối phương ma sát với thân dưới của mình, cổ tay đã bị nâng lên gắt gao chế trụ.

“Ha a!”

Dưới cánh tay nơi hõm vào bị liếm hôn. Ngọn lửa dục vọng cháy lan tới khắp tứ chi. Lớp nguy trang trấn định khi động tình bị mạnh mẽ phá vỡ, nhìn Trương Thần Phong không kiêng nể gì lưu lại những dấu hôn bắt mắt trên cơ thể anh, thất lưng tê dại run rẩy. Cơ bụng rắn chắc bao phủ bởi mồ hôi tinh mịn, tạo nên một lớp ánh sáng bao phủ dụ hoặc hấp dẫn vô cùng.

“A ——”

Lúc bị Trương Thần Phong tiến vào, Hồng Chính Thân thất thanh kêu ra tiếng.

Trong trận đấu tại đây, anh lại bị chiếm lĩnh. Sự ngọt ngào đến hít thở không thông đó đã chắc chắn ràng buộc bước chân sau này của anh. Lựa chọn cùng Trương Thần Phong thế này, thật cũng được giả cũng được. Dùng kỹ thuật diễn xuất phụ trợ cho cuộc sống dây dưa với người đàn ông này, đây có thể là thứ sinh hoạt tình ái kỳ lạ và hiếm có nhất.

Đúng hay sai, tốt hay xấu, đều không quan trọng nữa.

Trương Thần Phong gấp rút tiến vào làm cho Hồng Chính Thân nhất thời khó mà thừa nhận, thế là dùng sức mạnh cùng thủ đoạn đem đầu lưỡi xâm nhập vào khoang miệng để phân tán cảm giác khó chịu của anh. Lúc Hồng Chính Thân gắng gượng đứng dậy thì Trương Thần Phong thuận thế áp trở lại, nâng một chân rời khỏi, đợi khi anh thở phào nhẹ nhõm thì lại mạnh mẽ đem dục vọng tiến nhập vào nơi sâu nhất. Hồng Chính Thân vội vã hấp lấy một hơi thở, cảm giác rõ ràng bị người nọ xé vỡ và bá đạo chiếm hữu, không ngừng tăng lực trườn sát, hoàn toàn không tiết chế mạnh mẽ ra vào.

Khó khăn ban đầu qua đi, Trương Thần Phong bắt đầu gầm nhẹ ra tiếng. Hồng Chính Thân hé mở đôi môi, ánh mắt mơ hồ, thất lực vô thức đón nhận, sống lưng cọ xát trên thảm đến có chút tê dại, mồ hôi bốc lên, phấn khích kết hợp, đau đớn bị kích thích giữa những đợt luật động nguyên thủy thô bạo và hỗn loạn hoàn toàn tan biến.

Khoái cảm liên tục bị đẩy đến mức tận cùng, thân thể không điều khiển được tự động run rẩy, cao trào cấp tốc bao phủ. Hồng Chính Thân vươn tay đè lại cái ót Trương Thần Phong, cùng hấn si mê quần quýt hôn sâu, tựa như muốn đánh dấu trên thân thể của đối phương, hỗn loạn hoang mang thật lâu vẫn không chịu buông ra.

Hai người lăn lộn trên thảm một lát, cho đến khi thân thể lại phối hợp phát động một vòng luật động mới.

Quên mất bên dưới lại bị xô xuyên qua như thế nào, chỉ biết môi lưỡi hôn đến trầm mê như ma túy, nước bọt nhiều ra khỏi miệng, dọc theo đường nét rõ ràng trên cằm của Trương Thần Phong chạy xuống. Bọn họ không chút nào tiết chế điên cuồng va chạm, trầm thấp la hét, lần lượt co rút đạt đến đỉnh cao trào. Lúc luồng nhiệt nóng rẫy chảy vào cơ thể, cũng như tưới ướt tất thảy, khoái cảm khi làm tình tựa như pháo hoa bùng nổ sáng chói và cuồng dã.

“Đừng cử động, cứ để tôi ôm anh như vậy, là tốt rồi, đừng nhúc nhích.”

Những hành động khác thường như thế luôn xuất hiện không ngừng khiêu chiến tinh thần, thực sự không cách nào xóa bỏ mà. Lúc Trương Thần Phong sắp mất đi ý thức, trong đầu đã có thêm một suy nghĩ này.

.....

Ngày hai ngày sau khi hai người tách nhau ra, Hồng gia phát sinh biến cố long trời lở đất. Chủ tịch đương nhiệm của Hồng thị Hồng Nguyên Long khi đang trên chuyến phi cơ tại Canada thì bệnh cũ đột nhiên tái phát, huyết áp đột nhiên đình chỉ, lập tức được đưa vào bệnh viện tư nhân tại Ottawa.

Theo kế hoạch vốn định bay đi bang California (Mỹ) tiến hành một vụ làm ăn quan trọng. Nếu thành công, cuối năm tập đoàn Chúng Thành sẽ có một bước nhảy vọt lớn. Ai ngờ người tính không bằng trời tính, ông trời muốn Hồng Nguyên Long về hưu, ông cũng chỉ có thể trú trong bệnh viện không ra được. Kế hoạch chạy đi cùng đối thủ đàm phán đã ấn định từ sớm tạm thời hoãn lại.

Hồng Chính Thân nhận được tin tức từ Hồng Giai Nhạc trước tiên. Giọng nói của cô rất lo lắng: “Ngày xưa chúng ta cứ lần qua lần lại ổng như thế mà ổng không có việc gì, cứ cho rằng ổng càng già càng dẻo dai. Bây giờ mới chỉ ngồi máy bay một cái thôi mà lại xảy ra chuyện! Đêm nay đặt chuyến bay sớm nhất đi Ottawa, em với anh cùng đi.”

Hồng Chính Thân cũng vừa quay đầu, không do dự đáp: “Anh còn một cuộc hẹn nữa, buổi chiều sẽ qua chỗ em.”

“Lần này, cho anh vài ngày.”

“Tiếp nhận Chúng Thành được hay không không phải là chuyện ngày một ngày hai là có thể được.”

“Anh và ổng đã bực bội nhiều năm như vậy rồi, kỳ nhiễu loạn cũng nên qua đi. Anh là con trai Hồng Nguyên Long, trọng trách đeo đầy trên vai. Anh không đứng ra chủ trì đại cục, lẽ nào để người ngoài lên ngôi, hay là để cho ông già phải mang máy hô hấp không biết gì nữa làm sao?”

“Em nói chuyện như vậy nặng nề quá.”

“Vậy sao? Đó là bởi vì anh rất cứng đầu, không ra tay dứt khoát thì lập tức chạy biến đi đâu mất. Trước đây cứ một mực đòi đi tìm tự do, giờ thì tốt rồi, cuối cùng cả cái công ty cổ phần to đùng đè lên đầu. Có em và chú Bùi bọn họ ở đây, anh rất nhanh có thể ra tay rồi. Máy thỏa thuận mới khi nào anh tiếp nhận

quản lý thì đứng ra đối phó luôn đi. Coi như là cấp cho Hồng lão gia một chút an ủi, cho dù có thực sự liệt nửa người, cũng không đến mức nản lòng không ngồi dậy được.”

Hồng Giai Nhạc nhanh mồm nhanh miệng, câu nào cũng đánh trúng chỗ yếu hại, khiến Hồng Chính Thân không cách nào phản bác. Tuy rằng lúc trước cũng có ý thức được đến một ngày nào đó sẽ bị ép buộc tiếp nhận sự nghiệp của gia đình, không nghĩ lại tới nhanh như thế. Trước giờ anh vẫn cảm thấy Hồng Nguyên Long sẽ sống đến chín mươi chín tuổi. (Đờ mờ con với chả cái =|||).

.....

Một buổi sáng hết sức tập trung hoàn thành mấy cuộc hẹn trong thời gian ngắn. Hai trợ lý thân cận ở Diệu Nhật nghe nói cấp trên có thể phải tạm thời rời cương vị công tác, đều cả kinh đến mức gà bay chó sủa. Sau khi cùng hai boss lớn thỏa thuận khoảng hai giờ, Hồng Chính Thân tạm thời giữ chức vụ trên danh nghĩa, nhưng công việc sẽ nhàn hạ không có gì, đáp ứng sau này không còn vấn đề gì thì có thể tiếp tục nhiệm vụ hiện tại, này đã là quyết sách anh có thể làm trọn vẹn tình nghĩa nhất trong lúc này rồi.

Lăn qua lăn lại một buổi chiều, cách lúc máy bay cất cánh còn có bốn tiếng, Hồng Chính Thân dự cảm lần này rời Hong Kong cùng xử lý tàn cục của Chúng Thành, ở Mỹ còn phải qua California và Washington, mất khoảng chừng mấy tháng mới có thể quay về, khẳng định là tránh không được.

Vừa nghĩ đến Trương Thần Phong, tim anh tựa như bị người nắm ở trong lòng bàn tay siết chặt một cái mà quặn đau. Sau này bọn họ có phải vì đoạn xa cách này mà lần thứ hai trở về mối quan hệ mập mờ không rõ ràng không? Trước giờ anh vẫn không có cách nào nắm chắc mọi chuyện đối với tình nhân. Bởi vì quá quan tâm, mà càng quan tâm càng cảm thấy sự tự tin tan rã, quá trình suy đoán tràn ngập bất an.

Thực sự không có dũng khí trực tiếp giải thích, vốn định nhấn lại cho hắn một cái tin rồi rời Hong Kong để khỏi phải có khả năng sẽ bị giữ lại hay điên cuồng tìm kiếm, khiến Hồng Chính Thân mềm lòng mà hoàn toàn không có cách nào tĩnh tâm để làm việc chính.

Nhưng cuối cùng tình cảm vẫn chiến thắng lý trí, vào lúc 5 giờ, Hồng Chính Thân theo cái địa chỉ hắn đưa cho tới bây giờ chưa từng đi qua, tìm được biệt thự tư nhân Trương Thần Phong đang ở.

Bởi vì khu này bảo an rất nghiêm ngặt, không có giấy chứng minh thì không có cách nào đi vào, lúc nhân viên bảo vệ hỏi dò anh có muốn tự mình liên hệ hộ gia đình không thì anh lắc đầu.

“Không cần. Cảm ơn.”

Hồng Chính Thân trở lại ga ra ngầm, đem ý định gọi điện thoại cho hắn đề xuống, sau đó một lần nữa ngồi trở lại trong xe. Ngay lúc anh định rời đi thì đột nhiên hai bóng người xuất hiện ở góc cua phía trước, trong đó có một cái chính là của người mà anh quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn được nữa.

Bên cạnh là một cô gái ngoại quốc xinh đẹp. Cô ấy khoác cánh tay hắn, thái độ nghiêm túc, Trương Thần Phong tựa như nhẹ giọng nói bên tai cô nói cái gì đó. Sau đó, lúc tiến vào gần ghế ngồi, hắn nâng tay che hai mắt của nàng lại, như là muốn cho cô một bất ngờ. Hắn tựa bên cửa xe, rồi lại thân mật nói nhỏ bên tai nàng, cô gái đó khi thì lắc đầu khi lại gật đầu, cho đến khi Trương Thần Phong mở cửa xe cho cô ngồi vào ghế phó lái và cũng theo sát ngồi vào trong xe.

.....

Sau khi họ lên xe, từ góc độ Hồng Chính Thân đã không còn nhìn thấy gì nữa. Tâm trạng vốn muốn nỗ lực bình tĩnh lại giống như bị người hung hăng ngoáy vài cái.

Trương Thần Phong, cậu lại có trò mới để chơi rồi? Cô gái kia chính là người cậu gọi là bệnh nhân đến ở nhờ tại nhà mới à? Nhưng có cần phải thân mật đến mức tự mình cẩn thận che chở chiếu cố như vậy không? Hành động giống như đi cùng tình nhân như vậy là cái gì? Cậu muốn tôi tin tưởng, nhưng vì cái gì bao nhiêu lần rồi vẫn không thể lấy phương thức khác tự nhiên hơn để tôi tiếp nhận được sao?

(Một ngàn câu hỏi tu từ =.=.=.=.= đủ biết Thân ca đang hoang mang thế nào)

Cậu vẫn còn rất nhiều bí mật, đúng không Trương Thần Phong? Cậu định tạm gác lại lúc nào mới nói cho tôi biết? Hay là mãi mãi cất đi để dành cho một người khác...

Hồng Chính Thân thở dài, xoa xoa thái dương, khởi động động cơ giẫm chân ga, khi tay lái rẽ sang bên trái, không tự chủ được nhìn qua kính chiếu hậu, nhìn thấy Trương Thần Phong đang ngồi trong một cái xe Jeep hoàn toàn xa lạ, hai tay ôm lấy bờ vai cô ấy, tựa như cổ vũ lại tựa như an ủi nàng.

Hồng Chính Thân quàng tầm mắt xuống dưới, đem mấy cảnh vừa này lọc hết ra ngoài.

Được rồi Trương Thần Phong, lần này coi như là một thử thách giữa chúng ta. Cả tôi và cậu đều cần có thời gian suy nghĩ lại. Có lẽ nên tạm thời xa cách một thời gian, mới có thể tạo cơ hội cho nhau điều chỉnh lại mặt trái trong tâm hồn của mình.

25. Quyển 2 - Chương 10-2

[...]

“Được rồi Trương Thần Phong, lần này coi như là một thử thách giữa chúng ta. Cả tôi và cậu đều cần có thời gian suy nghĩ lại. Có lẽ nên tạm thời xa cách một thời gian, mới có thể tạo cơ hội cho nhau điều chỉnh lại mặt trái trong tâm hồn của mình...”

Không biết người khác khi yêu nhau thì có thể lớn mật làm nên những chuyện như thế nào. Hồng Chính Thân cũng muốn thần kinh trở nên cứng rắn hơn một chút, thế nhưng lần này anh phát hiện mình đã đâm đầu vào quá nghiêm túc rồi, cho nên bây giờ cảm thấy có chút mất mát.

Dùng sức hồi tưởng lại toàn bộ quá trình mới phát hiện thì ra chính mình thực sự không am hiểu xử lý mấy chuyện tình cảm thế này. Với lại, tệ hại nhất chính là, anh và Trương Thần Phong mỗi khi ở chung luôn bị người kia mê hoặc, không tìm được dùng tình dục giải quyết vấn đề. Cuối cùng, suy nghĩ rõ ràng ban đầu hoàn toàn bị triền quán tiến vào giữa mây mù, bởi không ra chút manh mối nào.

Giữa bọn họ vẫn luôn khuyết thiếu một loại gắn bó, khuyết thiếu hoàn toàn mấy lời tâm sự hay chia sẻ ướm át thân mật các loại. Có thể sau này, Trương Thần Phong sẽ nguyện ý để lộ ra chính mình. Mà hiện tại điều duy nhất Hồng Chính Thân có thể xác định cũng chính là: Anh yêu Trương Thần Phong, một tình yêu khắc sâu mà mâu thuẫn, không cách nào tự kiểm chế.

Dục vọng chiếm hữu cường thịnh trong quá khứ, dần dần phát triển thành hoa thành một loại cảm xúc như bây giờ. Thậm chí, anh đã nghĩ tới kết quả xấu nhất có thể xảy ra — nếu Trương Thần Phong không chỉ có một tình nhân là anh, anh còn có thể toàn vẹn rút ra không thương tổn được hay không?

Mà ở bên kia, Trương Thần Phong lúc này đang vì tiến triển của Cindra mà mừng rỡ, mà không biết Hồng Chính Thân tâm tình rối loạn trăm bề đã ngồi trên máy bay đến Ottawa.

Trương Thần Phong dùng chút liệu pháp thôi miên dẫn ký ức hai lần bị tập kích vũ trang của Cindra trở về, lại vừa bắt chước khung cảnh trước đây kích thích bộ phận bị chôn sâu trong tiềm thức của cô. Cô đã bắt đầu cung cấp được một chút chứng cứ hữu dụng.

Trương Thần Phong nghĩ đến việc hắn sẽ nhanh chóng thoát khỏi thân phận cũ, có thể một lần nữa trở về với cuộc sống bên Hồng Chính Thân, lập tức cảm thấy huyết dịch toàn thân sôi trào dâng lên. Vài lần muốn nói với Hồng Chính Thân, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống. Hắn không muốn trong tương lai mơ hồ khó đoán lại để cho bọn họ có thêm vài nét bút nghi ngờ. Hắn sẽ bảo hộ Hồng Chính Thân, khiến vô điều kiện không gặp bất kỳ cản trở nào sở hữu chính mình, hoàn toàn là một con người mới.

Có lẽ bởi vì trong quá khứ có vẻ tùy tiện thái quá (ra là ông cũng biết hả =]]]]), dường như Hồng Chính Thân chưa từng tin tưởng hắn là thực sự bỏ ra toàn bộ sức lực và tình cảm, cũng thường thường vì sự bất cần đời của chính mình mà sai lầm, nhưng hắn không muốn lại hối hận, hối hận vì bỏ qua một đối tượng hoàn hảo như thế. Hắn muốn cùng người hắn yêu lướt sóng, chơi bóng, thưởng thức rượu và du lịch khắp thế giới.

Đến khi gặp gỡ Hồng Chính Thân, cuối cùng Trương Thần Phong mới hiểu được chính mình muốn cái gì.

.....

Lại hai hôm sau nữa, khi Trương Thần Phong hoàn toàn không liên lạc được với Hồng Chính Thân thì hẳn thật sự luống cuống.

Gọi điện không ai nghe, căn chung cư đơn cực kỳ yên tĩnh lạnh lẽo, đến cả Diệu Nhật và gia đình ở biệt thự của anh cũng không có tung tích. Trương Thần Phong giống như bị người đón đầu đánh một cùn, hoàn toàn không có chuẩn bị và thời gian thích ứng.

Hồng Chính Thân cứ như bốc hơi khỏi Trái Đất vậy. Đến cả Hồng Giai Nhạc cũng không nghe điện thoại của hắn. Một tuần sau, Trương Thần Phong cảm thấy mình sắp điên rồi.

Cho đến khi trên tờ báo tài chính Hong Kong xuất hiện một bản tin ngắn, nội dung liên quan đến việc chủ tịch tập đoàn Chúng Thành Hồng Nguyên Long vì bệnh tình nên đã nghỉ hưu, chức vụ do con trai trưởng Hồng Chính Thân tiếp quan, các cổ đông và đối tác vẫn đối với tương lai của Chúng Thành tràn ngập lòng tin.

Tin này như sấm sét giữa trời quang, Trương Thần Phong cảm thấy mình như quăng rất xa đến một nơi hẻo lánh bên ngoài cuộc sống của Hồng Chính Thân. Khi người ta cùng gia đình gặp đại biến, vậy mà chưa từng nhắn nhủ với hắn lấy một chữ. Lúc này, chỉ cần một tin nhắn điện thoại thôi, cũng có thể trấn an tâm trạng bạo phát đến sắp khô cạn của hắn.

Tại đây hắn trải qua đủ các loại cảm giác cô độc khoảng 28 ngày, cuối cùng Cindra được FBI hộ tống về nước. Mặc dù Cindra không thể khôi phục ký ức hoàn toàn, nhưng nhìn chung, với những chi tiết đã có được, đã đủ để hắn hoàn thành nhiệm vụ lui thân.

Trương Thần Phong nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ, lồng ngực nặng nề nghèn nghẹn buồn bã giống như bị đè ép một khối đá vậy. Mấy lần, hắn rất muốn đăng tin trên tạp chí người Hoa phát lệnh truy nã người họ Hồng nào đó (ấy đừng anh ới =]]]] bình tĩnh anh ới =]]]] từ từ rồi Pink ca về mà =]]]]), chỉ cần vừa nghĩ đến thời gian Hồng Chính Thân có lẽ vì chuẩn bị kế thừa gia nghiệp mà hoàn toàn bỏ rơi mình, Trương Thần Phong lập tức cảm thấy nội tạng như bị đảo tung cùng một chỗ làm cho cuộc sống hàng ngày của hắn khó mà an ổn.

“Chính Thân, anh muốn dẫn vật tôi sao? Hồng Chính Thân...”

Trương Thần Phong biết rõ, muốn một lần nữa xóa đi những thương tổn đột ngột phát sinh do chính hắn tạo thành trước đây, tháo dỡ tầng lớp phòng bị kiến cố đã xây dựng trong lòng Hồng Chính Thân là rất khó. Thế nhưng hiện tại đối phương áp dụng hình thức cự tuyệt giao tiếp cực đoan thể này, phải chăng đó được coi như là biểu thị rõ ràng cự tuyệt hắn?

Thế nhưng không cam lòng a, không cam lòng chút nào. Ngay tại lúc hắn cho rằng có thể nắm chặt người đó, đối phương lại chủ động từ bỏ, như vậy bảo hắn làm sao chịu nổi.

Trương Thần Phong không muốn bày ra loại bộ dạng si tình đến mức gây hiệu quả ngược lại. Thế nhưng hắn thực sự nhớ Hồng Chính Thân, nhớ đến mức chính mình cũng không thể tin được. Thực sự mỗi lúc tự an ủi đều tưởng tượng ra người nọ mà đạt được cao trào.

Hắn cũng không biết mình đang như thế nào nữa. Tình trạng giống tương tự thế kia đã duy trì được hai tháng. Hắn cảm thấy nếu còn tiếp tục như vậy, chính mình sẽ không có cách nào giả bộ làm như không có việc gì được nữa.

Sau khi trở lại Quang Vũ, hắn rất cố gắng điều chỉnh tinh thần, mới không khiến Anna bọn họ phát hiện tình trạng dị thường của hắn.

Tương Băng Cầm từ sau sự kiện đó, dù ngoài mặt vẫn mang má lúm đồng tiền như thường, nhưng hành động hiển nhiên không còn thân mật với hắn giống như trước đây. Trương Thần Phong biết rõ cô bắt đầu có cảnh giác với hắn. Có lẽ là do sự tình câu dẫn Hồng Chính Thân lúc trước làm cho cô chân chính ý thức được thủ đoạn trong tình cảm của hắn có thể nói là vô tình. Những người phụ nữ thông minh đều hiểu được không nên lún vào nước sâu.

....

.....

Ngay tại khoảng thời gian Trương Thần Phong nản lòng thoái chí vô cùng, một cuộc điện thoại đã cứu vớt hắn.

“Tôi vừa đến dưới lầu nhà cậu.”

“Ha?” Trương Thần Phong đang ở xuống thang máy, nghe được giọng nói của Hồng Chính Thân dưới chân lầu đảo một cái.

“Tôi đến dưới lầu, cậu đang ở đâu?”

Trương Thần Phong mất ba giây mới hoàn hồn lại. Hắn một bên nghe điện thoại một bên lao ra khỏi văn phòng chạy xuống sảnh Quang Vũ, một đường dẫn đến mọi người đều ghé mắt:

“Hồng Chính Thân anh cứ ở tại chỗ đừng nhúc nhích! Nghìn vạn lần đừng nhúc nhích. Tôi tới đây!”

Anna nhìn về phía vẻ mặt Trương Thần Phong gần đây thường xuyên xót xa xót xa đột nhiên khôi phục nụ cười tiêu sái ngày xưa, không khỏi nhướn mi: “Thế nào? Có chuyện tốt?”

“Giúp tôi hủy toàn bộ cuộc hẹn chiều nay.”

“Anh điên rồi.”

“Hủy.”

Anna thở dài: “Được rồi, để tôi thử xem.”

“Cảm ơn.” Trương Thần Phong chạy vội về hướng thang máy, màng tai hắn phình lên chấn động, cuối cùng mới nhận ra tiếng tim đập của chính mình.

Dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới điểm đến, tại bãi đỗ xe nhìn thấy chỗ xe Hồng Chính Thân đậu, một trận mừng như điên, thế là vội tới sảnh tiếp đãi khách hàng, nhưng không nhìn thấy anh. Hắn lo lắng chạy tới hoa viên nhân tạo bên ngoài, phát hiện người kia đang thông dong ôm cánh tay ngồi trên ghế bên cạnh hồ nước, chân dựa vào một gốc cây không biết đang nghĩ đến cái gì.

Vóc dáng cao ngất, gương mặt bình tĩnh nho nhã lại mang theo một chút lãnh khốc ung dung, tựa như cái cây này vậy, an tĩnh đến mức khiến người ta đau lòng.

Người nọ cũng cảm giác được đường nhìn của hắn, thế là liếc nhìn qua. Bốn mắt tương giao, nỗi nhớ phức tạp xoắn xuýt thành một đoàn. Khóe miệng Trương Thần Phong dần dần nhếch lên nở rộ, nụ cười đó toàn bộ phát ra từ cõi lòng. Lúc đó quả thực cảm thấy lồng ngực khô cạn u ám đột nhiên tan khí rõ mây nhìn thấy mặt trời.

“Tôi đã nghĩ anh sẽ không đến nữa rồi.”

Trương Thần Phong tiến về phía trước, có chút kích động đưa tay ra muốn chạm đến gương mặt đó, nhưng lại thấy bộ dạng không cảm xúc của Hồng Chính Thân, lại có chút cố kỵ, thế là tay dừng lại giữa không trung, cuối cùng ngưng ngừng thu hồi.

“Nếu anh muốn thử thách tôi, tốt lắm, anh thành công. Hiện tại trừ việc nhớ anh, những chuyện khác hầu như tôi đều làm không xong.”

“Đó không phải là dự tính của tôi.” Hồng Chính Thân mang một tia ý cười tà ác mà thờ ơ. “Chỉ là gần đây phát hiện trong nhà thiếu một món đồ, nghĩ đến cậu từng nói, nếu mất cái gì nhớ kỹ tới tìm cậu đòi. Cho nên vừa xuống phi cơ, tôi đã đến rồi.”

Tim Trương Thần Phong đập đến rất là lợi hại: “Anh mất cái gì rồi?”

“Nhẫn, tôi đặt ở trong ngăn kéo.”

Trương Thần Phong khôi phục vẻ mặt trêu chọc: “Vậy sao không báo cảnh sát?”

“Tôi không muốn cậu ngồi tù.”

“Cảm ơn anh cho tôi cơ hội mới, tôi quyết định ——”

Cuối cùng Trương Thần Phong rút ngắn khoảng cách giữa hai người lại còn nửa thước.

“Thăng thần thừa nhận. Nhấn đặt ngay dưới gối đầu trong phòng ngủ của tôi.” Hắn nâng tay trái của mình lên, trên ngón út (wtf sao vẫn là ngón út vậy??? =]]]]) là chiếc nhẫn quen thuộc.

“Cùng cái này là một đôi, tôi giữ lại chẳng qua là muốn vật quay về với chủ. Anh muốn đem đồ về, cũng phải đem thứ đã trộm của tôi nguyên vẹn trở về chứ.”

“Tôi có lấy gì của cậu sao?”

“Có a, vô cùng quan trọng đấy.” Trương Thần Phong cười đến rất đắc ý, nhưng ánh mắt càng ngày càng thâm thúy cùng nặng tình, hắn mạnh mẽ nắm chặt tay phải Hồng Chính Thân, sau đó đặt lòng bàn tay người nọ dán lên phía bên trái lồng ngực, “Nơi này, sau khi anh không từ mà biệt đã biến mất rồi. Không có nó, có lẽ tôi không sống được, không cần phải tuyệt tình như thế chứ?”

“Cậu dùng âm mưu này đối phó qua bao nhiêu người rồi?”

“Tôi đây nói thật mà.”

Trương Thần Phong từ từ giải thích:

“Cơ thể anh nghiêng về phía sau, nhưng ánh mắt vẫn như cũ không dời đi. Anh đề phòng, nhưng vẫn yêu tôi như trước. Anh nắm chặt tay phải, bởi vì anh bắt đầu không có cách nào khống chế tâm tình khẩn trương. Anh khó xử, bởi vì anh yêu tôi. Anh dừng xe tại vị trí dễ dàng rời đi nhất, sợ tôi không còn là người giống như trước kia, sau đó có thể lựa chọn trước tiên lẩn trốn; anh chờ tôi, là bởi vì anh yêu tôi.”

“Cậu đúng thật là cuồng tự đại. Trương Thần Phong, có phải cậu cho rằng ăn được tôi rồi, mới dám tự đắc như thế?”

“Anh nói đúng.” Trương Thần Phong duỗi cánh tay dài siết chặt ôm lấy, liên tục đè lại sau gáy, dùng môi áp lên môi anh. Nụ hôn này so với bất kì lúc nào còn trân quý hơn bao giờ hết.

Cảm giác khi hắn dán sát chính mình làm trái tim gấp rút mà hữu lực nhảy nhót, cảm giác kích thích truy đuổi bạt mạng năm đó, cảm giác mãnh liệt yêu tha thiết mà một đời này sẽ không bao giờ có thể tìm thấy trên ai khác được nữa...

Mãi cho đến khi nghe được tiếng người lạ nói chuyện từ đằng xa, Hồng Chính Thân mới chật vật đẩy ra cái tên khốn lúc nào cũng không để ý hoàn cảnh, tùy thời tùy chỗ động dục này.

“Buổi tối tôi còn phải về công ty.”

“Ý của anh là... hiện tại chúng ta lập tức lên nhà lấy nhẫn?”

“Tôi vừa mới xuống phi cơ!” Lâu như vậy rồi, Hồng Chính Thân vẫn không thể chịu nổi người này có thể nói ra ám chỉ trắng trợn như vậy.

“Anh nghi ngờ thể lực của chính mình sao?”

“Cậu thích cùng tôi đấu loại sự tình này đúng không?”

“Đúng vậy, trời sinh tôi là đồ háo sắc rồi, với lại đối với anh không có năng lực chống đỡ a. Gần đây nhớ anh đến ”mỗi tay“, có phải anh nên bồi thường tôi một chút không?”

“Mỗi tay...” Đến khi giải được ngụ ý, mặt Hồng Chính Thân như bị lửa thiêu đỏ lên.

“Cậu đúng là không có thuốc nào chữa được.” Nói xong, cất bước rời đi.

“Chính Thân!” Trương Thần Phong vẫn đứng tại chỗ, cao giọng nói: “Cảm ơn anh đã trở về.”

Hồng Chính Thân dừng lại bước chân, thấp giọng đáp lại: “Không phải tôi vì cậu.”

“TÔI YÊU ANH.”

“Ít buồn nôn đi, nhà mới của cậu không đến mức máy cà phê cũng không có đấy chứ?”

Trương Thần Phong theo kịp, cười đến cực kỳ viên mãn: “Có, bên trong với chung cư của anh giống nhau như đúc.”

END.

26. Quyển 2 - Chương 11: Lời Tác Giả

Lời tác giả Hiếu Xuân:

Tổng kết CẤP TỐC LUÂN HÂM

là một câu chuyện cũ mà tôi đã kéo dài khá lâu rồi. Bởi vì giữa đường liên tục gặp phải rắc rối về mấy cái nghề nghiệp với tính cách của nhân vật chính mà chưa thể hoàn thành kịch bản.

Tiểu Mộng trong tổ biên tập liên tục đốc thúc và cổ vũ, cuối cùng mới thuận lợi làm xong.

Bởi vì đó là lần đầu tiên tôi viết về truyện từ tình dục đến tình yêu, tuy rằng khó tránh khỏi có chút cẩu huyết, nhưng với cách xây dựng kiểu này khiến tôi cảm thấy rất vui vì cái couple này nha... (vô cùng kì quái).

Tôi đặc biệt thích Hồng Chính Thân lạnh lùng lớn tuổi hơn như thế này, cho nên thường thường sẽ quên mất chiếu cố Trương Thần Phong, chẳng qua cũng có bồi thường mà. Thế mà khó có được dịp tôi còn thành toàn cho địa vị làm tiểu công tuyệt đối của Trương Thần Phong đó nha. Thực ra từ ban đầu vốn định đặt Trương Thần Phong là thụ, thế nhưng càng viết càng muốn áp đảo anh hơn tuổi lạnh lùng, thế là liền...

Đây là năm nay tôi quay lại sau khi viết bộ thứ nhất mới làm, tuy rằng chưa thành thực nhiều, cũng còn không ít chi tiết chưa kịp cân nhắc và hoàn thiện, nhưng vẫn phải cảm kích các bạn đã ủng hộ tôi, là tình yêu của các bạn đã giúp tôi kiên trì đến tận bây giờ.

Hi vọng năm nay có thể hoàn thành nhiều bộ tiểu thuyết hơn, để thỏa mãn sự chờ đợi của mọi người.

Trước đó không lâu tôi đã mở một tài khoản mới: sina.com./1621570093(Ta là Hiếu Xuân), mọi người có vấn đề gì cũng có thể kịp thời nhắn tin lại cho tôi nha. Cuối cùng, rất muốn cảm tạ miêu mỹ nhân thụ trên trang bìa, hi vọng tại dịp cuối kỳ nghỉ hè này, mang đến cho mọi người một chút thư giãn ha.

Hiếu Xuân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cap-toc-luan-ham>